Джейн Фийдър

ЖЕНА С МИНАЛО

ДЖЕЙН ФИЙДЪР
ЖЕНА С МИНАЛО

chitanka.info

Скромна, добродетелна и незабележима. Така изглежда младата вдовица Мери Трелоуни. Само в очите й понякога проблясва скрита жажда за приключения. И в същото време никой не може да си представи, че нежните й ръце могат умело да въртят сабята. Забележително красивият лорд Ръдърфорд, който е дошъл да уреди наследството си в далечния Корнуол, скучае в обкръжението на съседите си, които смята за жалки провинциалисти. Докато не опознава „незабележимата“ вдовица. Тогава той открива, че животът на село има особена прелест.

1

— Не след дълго ще се развидели. — Дребният, набит французин огледа изпитателно тъмното небе, по което се носеха застрашителни черни облаци.

— Прав си, но поне имаме четвърт луна. — Стройният му спътник вдигна рамене. — Не можем да подчиним стихиите на човешката воля, мон ами.

— И жалко. — Жак проследи със смръщено чело трескавата суетня в малкия залив, където на плиткото бе спряла рибарска лодка без светлини и неясни фигури се движеха с привична бързина — всеки толкова сигурен в задачата си, че мъкнеше бъчвите и вързопите, без да се нуждае от светлина или някакви указания. — Трябва да се махнем оттук, преди облаците да са се разсеяли — заяви той. — Ти си тази, която се излага на опасност, Мередит.

— Не ми казваш нищо ново, Жак. — Стройната фигура отново вдигна рамене; после намести плетената шапка, която обхващаше плътно малката, добре оформена глава. — За съжаление в последно време бреговата охрана е удвоила бдителността си. Незнайно по каква причина представителите на закона са враждебно настроени към нашата дейност. — Тих, мелодичен смях придружи последната забележка и французинът също изкриви уста в усмивка.

— Готов съм да се обзаложа, че този факт допринася още повече за удоволствието ти.

— Винаги си бил хитрец, Жак.

— Със сигурност не съм глупак, но и никога не съм предизвиквал ненужно съдбата. — Стъпките му изскърцаха в пясъка и спътникът му побърза да го настигне. — Както изглежда, задачата ни е приключена — рече французинът и огледа грижливо наредените сандъци в пясъка и неподвижните мъже наоколо. Неколцина вече се връщаха към лодката. — Време е да изчезваме. До следващата ни среща! До другия месец!

— Аз смятам, че трябва да променим мястото на сигнала — отвърна замислено Мередит. — Ако всичко е наред, ще запалваме сигнала на Девилс пойнт четири нощи след новата луна. Съгласен ли си?

— Много добре. А дотогава бог да те пази!

— Теб също, Жак!

Двамата си стиснаха ръце, но Мередит не спря да погледа как французинът и екипажът му се качват в лодката си. Задачата, която очакваше мъжете от Корнуол на брега, създаваше достатъчно трудности: трябваше колкото се може по-бързо да натоварят търпеливите понита с бъчвите с бренди и денковете с коприна и дантела, както и с добре опакован тютюн — стоки, нетърпеливо очаквани от клиентите в селата и градчетата на областта. Доставките не се изпълняваха веднага — тази нощ докараната стока трябваше да бъде подслонена на сигурно място в хладната, суха пещера, скрита между крайбрежните скали на около две мили от малкия залив.

Докато керванът се движеше от брега към тясната пътека, която се виеше към крайбрежните скали, Мередит хвърли поглед назад към тъмния Атлантически океан, френската лодка наближаваше линията, където прибоят на входа на залива се разбиваше в скрития риф. Там имаше тесен проход, невидим за никого с изключение на онези, които бяха посветени и достатъчно сръчни. Жак притежаваше и двете качества и наблюдателят от брега можеше да бъде сигурен, че французинът ще намери пътя през тесния проход.

Когато стигнаха най-високата точка на скалите, облаците се разделиха; в продължение на един зашеметяващ миг луната огря нощното небе и потопи в сребърно сияние групата облечени в тъмни дрехи, мълчаливи хора.

— Като че сме пеперуди, нанизани на карфица — изръмжа суров мъжки глас.

— Ако някой е излязъл тази нощ специално за да ни набоде на карфицата си, Барт, ние сме му подготвили изненада — отвърна със саркастичен смях Мередит. Тонът й издаваше самоувереност и спокойствие.

Облаците отново се сключиха над издайническата светлина на луната и процесията продължи пътя си. Копитата на понитата, увити в платно, напредваха безшумно по камъните.

Сарацин се спъна за стотен път в стотната дупка и Демиън, лорд Ръдърфорд, изригна поток грозни проклятия, с които даде воля на лошото си настроение. За стотен път му стана ясно, че в Корнуол можеха да живеят само хората, които бяха родени тук. Вече няколко часа препускаше по мрачните, лошо павирани пътища през суровата местност. Вечерта бързо бе преминала в катраненочерна нощ, а той не беше по-близо до целта на пътуването си. Освен това бе сам — в последно време предпочиташе това положение. Преди два часа конят на слугата му Уолтър окуця, но след като хвърли поглед към единствения подслон в най-близкото селце, лордът взе решение да продължи пътя си. Само след час обаче вече съжаляваше за решението си. По-добре да спи на разяден от бълхите дюшек в мръсни чаршафи, отколкото да язди в тази пустош!

Описанието на пътя му се стори просто, ако изобщо го бе разбрал. Защото бе дадено на ужасния диалект, който нямаше нищо общо с човешкия език, с който лорд Ръдърфорд беше свикнал. Карайте все по крайбрежния път, след десетина мили ще минете покрай бесилката на Хакерс Грос и ще завиете наляво; много скоро ще се покаже село Ландрет. Засега не бе открил нищо, което да прилича поне малко на бесилка, все едно дали на нея висеше труп или не; затова пък черната нощ на Корнуол заплашваше да погълне и коня, и ездача, а единственият шум идваше от прибоя отдясно.

След миг обаче в нощта проехтя звън на стомана, който прогони гнева му и накара войнишката му кръв да закипи. Конят му, опитен във войната като господаря си, тихо изцвили.

— Спокойно, Сарацин! — Тихата команда не беше нужна, тъй като дългите тренировки с мамелюците бързо казаха тежката си дума: черният жребец беше готов, кадифените му ноздри се издуха, за да вдишат дълбоко миризмата на барут и кръв, която означаваше битка. Чуха се гневни гласове, шумове, накрая самотен мускетен изстрел. Лорд Ръдърфорд насочи коня си към храсталака в края на пътя, слезе от седлото и се промъкна до завоя, който криеше от него нощната бъркотия.

Клекна зад един бодлив храст и предпазливо подаде глава. Пред очите му се разкри невероятна гледка. Успя да различи бъркотия от

фигури в мрака, чу няколко гласа да издават заповеди. Една от фигурите веднага се запечата в съзнанието му. Гъвкав и бърз, очевидно много млад, момъкът беше навсякъде. Късият му меч се стрелкаше в мрака като светеща стрела и лека-полека лорд Ръдърфорд осъзна какво става. Част от сражаващите се бяха в униформа, очевидно от бреговата полиция, другите бяха облечени в тъмни дрехи и се сливаха с мрака. Едновременно с това той забеляза, че броят на контрабандистите непрекъснато намаляваше — те изчезваха незабелязано, сякаш се подчиняваха на предварително изкован план. Мъжете в униформа се спъваха в собствените си крака и оръжия, подчиняваха се на множество противоречиви заповеди, но в крайна сметка съсредоточиха силите си срещу пъргавото момче и още двама мъже, силни и широкоплещести като дъбове. Тримата бяха обсебили цялото внимание на противниците и ги отклоняваха с объркващи маневри. Изведнъж над биещите се отекна тих, мелодичен смях, твърде обиден за представителите на закона, които му отговориха с нова атака, докато плячката им изчезваше в нощта.

— Стига толкова, Барт! — Командата проехтя ясно и решително. Акцентът беше същият груб корнуолски, който пареше ушите му от сутринта, но в гласа имаше някаква лекота — въпреки заповедта, която бе произнесена с достатъчно убедителност, че да задуши в зародиш всеки протест. Изведнъж двамата силни мъже останаха да съществуват само във въображението му. Единствено небето можеше да му каже къде бяха изчезнали. В продължение на няколко секунди на бойното поле остана само младежът — съвсем спокоен в тъмната нощ, в позата му личеше дори нещо като триумф. В момента преди и той да изчезне, от тъмното нощно небе се спусна лунен лъч и разкри съвършен профил, ясно очертан под прилепналата плетена шапка: чипо носле с няколко лунички, красиво извита уста, малка, енергична брадичка. В следващия момент лъчът изчезна, а с него и фигурата на младежа.

Демиън остана в скривалището си, объркан от тайнствената сцена не по-малко от бреговата охрана. Очевидно мъжете бяха потънали в земята, но подигравателният смях все още кънтеше във въздуха и представителите на закона започнаха да се карат помежду си и да се обвиняват в глупост, докато накрая се събраха и препуснаха по пътеката над скалите в посоката, където според негово благородие трябваше да се намира село Ландрет.

Мередит се подаде над тясната издатина в долния край на скалите и се вслуша в шумовете, които долитаха от пътя над нея. На това място скалата се спускаше стръмно към брега и пясъчната издатина под нея не можеше да се види дори при ярка дневна светлина. Там не можеше да се събере дори една коза, но в случай на нужда малкото прикрие означаваше спасение. Тази вечер, когато капанът щракна, контрабандистите изпълниха успешно номера, който многократно бяха тренирали. Един след друг, под защитата на мрака и бъркотията на сражението, те се спускаха по скалата и изчезваха. Промъкваха се по издатината, притиснати до скалата, след това поемаха по невидимата пътека и отново излизаха на пътя на четвърт миля от мястото на нападението. След това се прибираха по домовете си направо през полето. Накрая останаха само Мередит и Барт; те изчакаха в скривалището си, докато вбесените от неуспеха противници се отдалечиха.

— Добре е, когато си предупреден — изръмжа ниският, набит корнуолец и изскочи обратно на пътя, след което подаде ръка на придружителката си. Мередит пое подадената ръка и се изкатери сръчно след него.

— Прав си, Барт! — Звънък смях огласи нощта. — Те са такива глупаци, че даже не ми достави удоволствие да ги надхитря.

— За мен беше предостатъчно — заяви сърдито Барт. — Нямам никакво намерение да увисна на бесилото в Хакерс Грос. Но понякога, бог да ми е на помощ, имам чувството, че ти си го просиш!

— Наистина не беше кой знае какво, след като бяхме предупредени предварително! Ако ни бяха изненадали на брега с понитата, работата можеше да завърши зле. Както изглежда, мъжете са на път към леглата си, а стоката и понитата са на сигурно място в пещерата. Светът отново тръгва по нормалния си ход, Барт.

— Докато следващия път не решиш да се сражаваш с представителите на държавата — промърмори мъжът. — Наистина не беше нужно да влизаме в засадата…

— О, напротив, Барт! Трябваше да им покажем, че нямат работа с глупаци, които са готови да понесат всичко. Но няма да го повторим, обещавам ти.

— Ще трябва да се задоволя с това обещание. — Барт вдигна глава към небето. — По-добре да побързаме, преди луната да се е показала отново. Пътят не е място, където би трябвало да ни видят в този ранен утринен час.

Спътникът му кимна в знак на съгласие, двамата си стиснаха ръцете и забързаха през откритото поле — не подозирайки за случайния зрител зад бодливия храст.

Лорд Ръдърфорд изведе отново коня си на пътя, питайки се дали трябваше да вярва на ушите и очите си. Ако видяното беше истина, значи в това забравено от бога място се вършеха странни неща. На устните му заигра лека усмивка, която промени застрашителния му външен вид. Усмивка, която през последните шест месеца никой не беше виждал по лицето му — как ли щеше да се зарадва скъпата му майка, ако я беше видяла да изгрява тъкмо на този самотен път в Корнуол.

Усмивката продължи достатъчно дълго, за да му позволи да открие Малори хаус, който се намираше извън село Ландрет. Братовчед му Матю бе отшелник с ексцентрични наклонности, който не се интересуваше нито от обществото, нито от собственото си семейство — всъщност от нито едно човешко същество, ако можеше да се вярва на слуховете, — и господарската къща от сив камък, покрита със сиви плочи, не предлагаше на пътника сърдечно посрещане. Входната алея беше обрасла с бурени, живите плетове бяха избуяли, боята се люшеше от масивната входна врата. Негово благородие направи гримаса, почука силно с месинговото чукче и отстъпи крачка назад, за да хвърли поглед към прозорците. Братовчедът Матю бе умрял преди два месеца, но той като негов наследник беше заповядал на прислугата да остане по местата си, докато се появи лично, за да огледа имота и да предприеме необходимите стъпки. Беше им поръчано също да се подготвят за пристигането му; ала не се виждаха никакви признаци, че заповедите му са били изпълнени — небрежност, която според полковник Ръдърфорд беше непростима.

Може би за десети път през последните два часа лордът съжали, че се бе поддал на необмисления си импулс и беше оставил Уолтър в съмнителния комфорт на селската странноприемница. Той удари отново с чукчето и шумът отекна оглушително в тишината на нощта. Скоро след това се чу скърцане на резета, мърморене и ръмжене.

Накрая вратата се отвори с тревожно скърцане и на прага застана приведена фигура с нощна шапчица и по нощница, наметнала раменете си с одеяло. Старецът се взря замаяно в нощния натрапник.

— Какво става тук? Това да не са камбаните на Страшния съд?

— Аз съм Ръдърфорд, човече — отговори кратко лордът. — Не получихте ли посланието ми?

— Разбира се — измърмори старецът. — Но не съм ви очаквал посред нощ.

— Наредете на някого да се погрижи за коня ми. — Лорд Ръдърфорд мина покрай слугата и влезе в коридора, осветен само от свещта в ръката на стареца.

— В къщата сме само аз и госпожата… е, поне до сутринта.

Демиън се намръщи и погледна невярващо стария иконом. Не беше свикнал слугите да му говорят по този начин — дори по това време на нощта — и лицето му изрази недвусмислено недоволство. Улучен от коравия мъжки поглед, старият слуга запристъпва нервно от крак на крак и стъпалата му в старите пантофи изстинаха. Лицето на господаря не се смекчи и когато видя, че икономът беше възрастен и немощен — очевидно бившият господар на къщата не бе предявявал особени изисквания към прислугата си. Но след всичко, което беше преживял тази нощ, негово благородие беше стигнал до извода, че нищо в това забравено от бога място не е в състояние да го изненада. Освен това беше твърде късно, за да дава уроци по добро поведение на прислугата. Старецът явно нямаше представа, че пред него стои благородник с ранг на пер и наследник на херцогска корона. Утре щеше да му разясни какво означава военна дисциплина.

— Хайде, покажете ми оборите — нареди кратко той. — Аз ще се погрижа сам за коня си. През това време ми донесете бренди и нещо за ядене. Тази нощ изминах много мили по лошите пътища и съм в ужасно настроение.

— Какво става, Хари? — обади се тънък женски глас откъм тъмната дъбова стълба и на площадката се появи възрастна жена с фенер в ръка.

— Пристигна негово благородие от Лондон — отговори мъжът. — Дошъл е да си види наследството.

— Имам нужда от нещо за ядене и от легло — повтори търпеливо Ръдърфорд.

— Ами… не знам дали имаме достатъчно, милорд — отговори старата жена и загрижено смръщи чело. — Май е останало едно парче свинско от вечерята на Хари и…

Демиън потрепери от погнуса.

— Не искам нищо повече от хляб и сирене, жено. Вероятно имате някакви запаси?

— Възможно е — отговори с леко кимване тя. — Сигурно искате да ви оправя леглото в голямата стая? Не сме влизали вътре, откакто го отнесоха, бог да успокои душата му! — Продължавайки да мърмори, тя изчезна в задната част на къщата, отнасяйки фенера.

— Покажи ми оборите, човече! — Ръдърфорд се обърна и махна заповеднически. Хари го последва, увит в грубото си одеяло.

Очевидно оборите на Малори хаус много отдавна не бяха подслонявали благородно животно като Сарацин — ако изобщо някога се беше случвало подобно нещо. Два товарни коня и една стара кранта с хлътнал гръб стояха в три съседни бокса. Останалите бяха празни, а вонящите следи от предишните им обитатели бяха пръснати навсякъде. Лорд Ръдърфорд нямаше сили да изчисти оборите тъкмо в този ранен час на юлското утро. Сарацин трябваше да понесе мръсотията и неудобствата, макар и само за тази нощ. В крайна сметка господарят му не беше по-добре от него. В този миг лордът си обеща за в бъдеще никога да не оставя Уолтър, все едно какво се случва.

Крайщникът сух хляб и парчето сирене, което беше годно само за капана за мишки, никак не допринесоха за подобряване на настроението му. Затова пък брендито беше невероятно хубаво — факт, който не изненада особено негово благородие след сцената, на която беше присъствал на скалите. В тази част на Корнуолското крайбрежие джентълмените очевидно не дремеха и предлагаха добра компенсация за другите неудобства.

Спалнята на братовчеда Матю изглеждаше така, сякаш тялото му все още лежеше вътре. Все пак икономката беше извадила чисти чаршафи, а на безформения скрин беше поставена газена лампа. Лордът помоли за стомна студена вода и бързо я получи. Началното колебание да изпълняват ли заповедите му бе отстъпило място на покорство и усърдие, особено след като той им заговори с острия тон, с който говореше в казармата. Негово благородие се примири бързо с мисълта, че начинът на живот, с който беше свикнал в Лондон, нямаше

нищо общо с живота в Корнуол. Така например той можеше да се появи неканен във всяка от къщите, които принадлежаха на семейство Кейли, независимо в кой час на деня или нощта, и щяха да го посрещнат, сякаш беше светло утро и всички са го очаквали нетърпеливо. Само че в тези къщи работеха цели армии от слуги — съвсем различни от намусения стар иконом на братовчеда Матю. Всъщност той беше вече негов слуга, ако събереше смелост да остане още някой и друг ден в тази къща. Ръдърфорд въздъхна примирено, угаси лампата и се мушна във високото легло. Подуши недоверчиво — чаршафите миришеха на мухъл, но поне не бяха влажни. В чуждите страни беше виждал и по-лоши неща, но тогава още не страдаше от болки в ставите. Но онова, което очаква войника по време на поход, естествено се различава от атмосферата в собствената му къща в страна, където цари мир.

Малката пещера беше хладна, суха и празна като килера на мама Хубърд. Мередит отиде в задната част и там скалата сякаш я погълна. Входът към тесния тунел, който беше висок и широк колкото да може да мине едно слабичко пони, бе скрит зад един издаден скален блок в края на пещерата. Самият тунел се разширяваше навътре и накрая се отваряше в нещо като зала, където гореше само един фенер и хвърляше призрачни сенки върху изгладените от времето стени. Шестте понита, на които бяха натоварили стоката, погледнаха без любопитство стройната фигура — те се интересуваха много повече от съдържанието на торбите със слама, които бяха окачени пред муцуните им. Нали вече бяха изпълнили задачата си. Вързопи, сандъци, пакети и бъчвички бяха струпани покрай стените и Мередит огледа резултата от работата си със заслужено задоволство. Днешната стока щеше да им донесе добра печалба. Собственият й дял тъкмо щеше да покрие последната част от ипотеката за четиридесетте хектара земя, които толкова искаше да си възвърне. Процесът на връщането вървеше бавно, но поне не спираше. Освен това сега разполагаше с достатъчно средства, за да плати училищната такса на момчетата за следващата година.

Мередит взе фенера и излезе от пещерата, като мина през изхода в дъното й — пътека, която водеше нагоре през скалите и завършваше в непроницаема стена. Стройната фигура обаче не спря, само се

протегна нагоре и блъсна парче скала в покрива на тунела. Скалата падна е глух трясък върху дебелото одеяло, постлано там, за да приглуши шума от удара. Мередит се мушна през отвора с движения, които издаваха опитност, наведе се да вземе фенера и намести парчето скала отново на мястото му. Озова се в малък килер. По дървените етажерки бяха наредени буркани с туршия, гърнета с масло и пити кашкавал — все продукти, които снабдяваха домакинството с всекидневната храна. Не се виждаше нищо скъпо и луксозно.

Мери свали ботушите си, вдигна ги внимателно и се запъти по чорапи към голямата кухня, стоплена от висока черна печка, където цареше тишина. Чуваше се единствено ритмичното чукане на часовника над масичката за сервиране. Беше два и половина. Членовете на домакинството щяха да се пробудят най-рано след няколко часа. Тя продължи пътя си, мина покрай задната стълба и отвори зелената врата, която отделяше стаите на слугите от главната част на къщата.

Преди преждевременната си кончина преди три години сър Джон Блейк беше успял да прахоса по-голямата част от семейното наследство. Дори големият турски килим в залата липсваше и стъпалата на Мери скоро изстинаха. Якобинската дъбова маса под двойния прозорец обаче беше успяла да се изплъзне от чукчето на аукционера, вероятно заради лошото си състояние — но тежката сребърна табла и китайската урна, които някога стояха върху нея, бяха продадени. Мередит вече бе престанала да страда от прахосничеството на починалия си съпруг. Тя изкачи безшумно широката, извита стълба, мина през галерията на певците, откъдето се виждаше цялата зала, и се вмъкна в голямата спалня.

— Нан! — извика стреснато тя. — Какво правиш тук? Възрастната жена, която бе полегнала на тапицираната кушетка, подскочи в съня си и примигна срещу светлината на фенера.

— Ето те най-после, детето ми — промърмори тя. — Не е редно да се прибираш толкова късно. Много добре знаеш, че не мога да заспя, ако не знам, че си на сигурно място в леглото си.

— О, стига глупости, Нан! — Мередит свали плетената шапка и седна на леглото, за да събуе чорапите си. — Какво може да ми се случи?

Нан вдигна очи и ръце към небето.

— О, нищо, нищичко! Какво можело да й се случи? — Тя наля вода от стомната в порцелановия леген. — Ти се занимаваш с контрабанда, а властите много искат да пипнат проклетите контрабандисти, права ли съм? Как смееш да ми говориш тогава, че няма какво да ти се случи! Знам, аз съм само една глупава стара жена, която те е отгледала, която се грижи за теб, откакто беше бебе в люлка. Естествено това не ми дава право да се притеснявам…

Мередит не направи опит да спре страстната реч на старата си бавачка. Знаеше, че по този начин Нан освобождаваше душата си от страха. Продължавайки да я укорява, старата жена й помогна да се съблече и нахлузи нощницата й през главата; накрая освободи тъмната кестенява коса от стегнатия кок, който бе държал буйните коси под шапката, и методично прокара стотина пъти четката през нея въпреки възраженията на Мередит, че е твърде късно за разкрасителни процеси.

— Докато съм жива, няма да позволя да си легнеш с неизчеткана коса — заяви твърдо Нан. Накрая тя настоя Мередит да си легне по-бързо и я зави грижливо с пухкавата завивка.

— Не мога да си представя, че ще дойде ден, когато ще престанеш да ми заповядваш — прошепна с усмивка лейди Блейк и се отпусна уморено на възглавницата. Едно беше да водиш банда от Корнуолски контрабандисти и съвсем друго да отстояваш правата си срещу Нан Трегарон, решена да поддържа реда на нещата, както тя го разбираше.

2

Лорд Ръдърфорд се събуди, когато някой дръпна пердето по месинговия прът. Той отвори очи и изпита безкрайно задоволство от великолепната гледка: облян от ярка слънчева светлина, до прозореца стоеше верният му Уолтър.

— Божичко, колко се радвам да те видя, драги! — Лордът седна, изкриви лице в гримаса и се облегна на таблата на леглото.

Уолтър наблюдаваше негово благородие с предпазлива загриженост; веднага забеляза, че настроението му, което в последно време беше почти винаги мрачно, днес отново не дава признаци за радостно очакване на новия ден. Слугата забеляза и внезапната болка в сивите очи и си направи съответните заключения. След дългата нощна езда, последвана от неприятната инспекция на наследената къща, не беше никак чудно, че рамото на полковника отново се обаждаше.

— Сигурно ви е било много трудно да намерите къщата, милорд — проговори почтително слугата. — Предполагам, че ще пожелаете скоро да си заминем? — Това беше колкото въпрос, толкова и становище, отработена техника, която господарят му познаваше много добре. Тя даваше възможност на Уолтър да изкаже мнението си, като едновременно с това запази дискретността на слуга спрямо господаря си.

— Значи ти не хареса Малори хаус, Уолтър? — Демиън седна в леглото и огледа спалнята, покрита с дебел слой прах. — Дадоха ми да разбера, че братовчедът Матю е починал в това легло — отбеляза с привидна небрежност той и потупа възглавницата.

Разхвърча се перушина.

— Не бих казал, че това ме изненадва — отвърна Уолтър. — Онези двамата долу не могат да различат левия си крак от десния. Извинете, милорд, но това не може да бъде дом на джентълмен!

— По принцип съм склонен да се съглася с теб — кимна с усмивка лордът, стана от леглото и се протегна с удоволствие. — Твърде е възможно уважаваният ми братовчед да не е бил джентълмен.

Макар че това изглежда невероятно, като имаме предвид кои са предците му. Увериха ме, че те винаги са съзнавали какво дължат на произхода си. Все пак той е втори братовчед на херцога, нали разбираш?

— Разбирам, милорд — отговори сковано Уолтър и се обърна да отвори куфара, оставен на рамката на прозореца. — Позволете да се погрижа за рамото ви, полковник!

— Не помниш ли, че преди шест месеца оставих армията? — изсъска сърдито Демиън и горчивият тон в гласа му беше повече от очевиден. — Вече нямам нищо общо със званието полковник. — Той свали нощницата си, застана пред отворения прозорец и се загледа към занемарената градина. Стройната му, силна снага сякаш вибрираше от жажда за действие. Цялото му същество излъчваше нетърпелива енергия.

— Заслужихте си го, милорд — със или без раняването. — Уолтър говореше с твърда решителност. Какво от това, че полковникът можеше да му откъсне главата за такива думи. Не за първи път се сблъскваше с лошото му настроение — и със сигурност не за последен. — Моля да седнете, милорд…

За облекчение на Уолтър полковникът приседна без повече коментари на рамката на прозореца. Само лицето му бе изкривено в мрачна гримаса, защото знаеше какво ще последва. Огромните ръце на войника се плъзнаха с неочаквана деликатност по назъбените ръбове на дългия белег на рамото му, за да го намажат с мехлем.

— Кога възнамерявате да си тръгнете, милорд? — Уолтър се върна на темата, стараейки се да отклони вниманието на своя господар от мрачните мисли, които бяха отговорни за лошото му настроение. Обикновено тези му опити не постигаха успех, но въпреки това трябваше да пробва, ако не искаше негово благородие да изпадне отново в някоя от ужасните депресии, които го преследваха, откакто службата му при херцог Уелингтън на Пиренейския полуостров бе завършила така внезапно.

— Не съм сигурен, че трябва да бързаме толкова — отговори по-спокойно Демиън. — Пък и къде другаде ни очакват по-примамливи перспективи.

— Прав сте, милорд. — Уолтър въздъхна. — На масичката има гореща вода, за да се обръснете. Щом ще останем известно време тук,

най-добре е да се погрижа за къщата. Трябва да я направим поне малко обитаема, нали? Да не говорим за оборите — добави с усмивка той. — Сигурно Сарацин няма да се възстанови толкова лесно от преживения шок.

Лорд Ръдърфорд се изсмя безрадостно и се зае да точи бръснача си на кожения каиш.

— Конят е имал и по-лоши убежища, Уолтър, също като нас. Е, признавам, че не са били много по-лоши, но аз имам намерение да направя сегашното ни убежище наистина удобно за живеене. Никога не съм понасял занемаряването. — Изведнъж, без да я е викал, пред вътрешния му взор се появи крехка фигурка, размахала къс меч, а в ушите му отекна звънък, мелодичен смях. В случай че не беше разбрал погрешно цялата ситуация, снощи той беше попаднал на много интересна находка. Трябваше да разбере кое бе момчето, което ръководеше контрабандистите и това сигурно щеше да му струва доста главоболия. Той беше наследник на херцог Кейли и не му подобаваше да общува отблизо с банда негодници, но все пак това беше много по-привлекателна перспектива, отколкото да се изложи на загрижеността на майка си и на острите критики на баща си, който непременно щеше да го поучи за задълженията на един толкова високопоставен наследник. Някой ден, каза си развеселено Демиън, ще си взема жена и ще преустроя основно тази стара къща; но засега времето в армията беше твърде скорошно, твърде живо в съзнанието му и не му позволяваше да мисли за нищо друго — все пак бе отишъл на война само двадесетгодишен.

Горчивият спомен за бързия, принудителен край на военната му кариера продължаваше да го измъчва, а и правеше положението му в обществото доста несигурно — не можеше от днес за утре да заеме отново мястото, което се очакваше от него.

— Най-добре да се погрижа за закуската. — Уолтър се запъти към вратата. — Човек не може да мисли на празен стомах.

— Дано имаш повече късмет, отколкото аз снощи! — Демиън насапуниса лицето си и се обърна ухилено към слугата си. — Кураж, приятелю! Имам чувството, че този провинциален излет все пак ще ни достави малко радост.

Изпълненото със съмнение изпухтяване на Уолтър скри задоволството, което го обхвана, когато забеляза разведреното лице на

Демиън и искрите в сивите му очи. Беше готов да приеме всяко неудобство, стига да се върнеха хуморът и слънчевият темперамент на полковника. Болестите на духа се лекуват много по-трудно от болестите на тялото, каза си мъдро той. Макар че рамото на полковника зарасна бързо — все пак той беше млад, здрав и силен — настроението му си остана все така мрачно, защото виждаше пред себе си бъдеще само от досада и изпълнение на дълга, в което нямаше никакво разнообразие.

Докато лордът се изми, облече чиста риза и любимия си брич от дивечова кожа, Уолтър подгони старата двойка между кокошарника, килера със запасите и печката. Двамата пъшкаха тежко, но се подчиняваха. Намериха се яйца и резен сланина, Уолтър опита бирата и я намери поносима. Когато стана от закуската си в набързо разчистената трапезария, лорд Ръдърфорд вече беше изпълнен с надежда, че е намерил поне един отдушник за безпокоилата си енергия — една достойна задача, която можеше да донесе така горещо желания смисъл в живота му. Когато тръгна за Корнуол, не беше очаквал, че ще му се наложи първо да приведе наследството си в що-годе приличен вид; всъщност ако решеше да го остави в сегашното занемарено състояние, това в никакъв случай нямаше да намали богатството на бъдещия херцог Кейли. Ала страстта на войника да създава навсякъде ред определи сегашното състояние на имота за непоносимо и се разбърза да го промени.

Рано следобед селото и всички ферми в околността жужаха като кошер. Отдавна не бяха чували толкова интересни новини.

Младата Мари Пендрагон и малката Сали Харпър бяха наети в господарската къща да помагат на старата Марта Пери да подреди всички стаи. Навсякъде бяха разпратени куриери да търсят Джонас Уилямс, адвоката на Фоуей, който управляваше имуществото на Матю, за да го призоват незабавно в Малори хаус. Говореше се, че Джонас се ядосал ужасно, като прочел посланието, защото било написано с много остър тон. Бил Уейли, който беше нает да се грижи за оборите на Малори хаус, бил здравата наруган от личния слуга на лорд Малори и веднага се заел да почиства сградата така основно, като че трябвало да я приготви за кралските коне.

След като Демиън прекара утрото в раздаване на заповеди и внуши смъртен страх не само на старите Пери, но и на всеки друг,

който бе имал нещастието да се изпречи на пътя му, той реши, че е сторил достатъчно за новия си дом. Сега трябваше да остави нещата да следват своя ход. Много му се искаше да избяга от бъркотията и праха, който вдигаха селските момичета с метлите и кърпите си, и да огледа новото си притежание от гърба на Сарацин, Както се очакваше, земите му бяха в същото окаяно състояние. Изпочупени огради, незасети ниви, избуяли бурени в градините. Щеше да има нужда от цяла армия, за да приведе имота си в ред. Но на първо място имаше нужда от надежден управител, който да ръководи работата — защото не му се искаше да се нагърби сам. Защо Матю е оставил всичко така да запустее, питаше се непрестанно Демиън и гневът му нарастваше. Накрая спря край поточе, обрасло с гъсти храсталаци, за да напои коня си.

Вниманието му бе привлечено от едва забележимо движение в храстите и от парче червен плат.

— Кой е там? — извика гневно лордът. Матю Малори може би беше търпял натрапници в земите си, а и в състоянието, в което се намираше в момента имотът, нямаше никакво значение кой се е осмелил да навлезе на чужда територия; но сега Малори хаус имаше нов собственик и щом стегнеха оградите и засееха нивите, натрапниците нямаше какво повече да търсят тук. Хората от Ландрет трябваше да научат тази факт още отсега. Отговори му мълчание, храстите не се раздвижиха. Лорд Ръдърфорд скочи от коня и решително се запъти към мястото, където беше видял червеното.

— Моля за извинение, сър! — заекна детски глас, храстите се разтвориха и пред погледа му се появи момче на около единадесет години. — Вие сигурно сте лорд Ръдърфорд?

— Явно славата ме е изпреварила — отговори небрежно лордът. — А ти кой си?

Момчето беше облечено като селските деца, с червена риза и камгарни панталони, навити до коленете. Краката му бяха боси. Въпреки това говорът и поведението му издаваха добро възпитание, не по-лошо от това на самия лорд Ръдърфорд.

— Името ми е Роб, сър — отговори момчето.

— Това звучи доста общо. Роб кой?

Момчето прехапа устни и намръщи обсипаното си с лунички носле.

— Всъщност не би трябвало да бъда тук — заяви то, след като събра смелост. — Но това е най-доброто място за пъстърви, уверявам ви. Вече улових три. — Той извади от реката малка мрежа и гордо показа на Демиън мятащите се риби. — Мери няма нищо против — продължи да бъбри момчето, — но Хюго е толкова благовъзпитан и строг, ще има да ми се кара. Наистина не разбирам защо го прави — нали Мери ми е настойница, не той!

— Знаеш ли, дете, не мога да следя мисълта ти. — Демиън седна в тревата. — Разбирам, че имаш затруднения с онзи там… Хюго беше, нали? Стана ми ясно, че е строг с теб, но ще ми кажеш ли най-после кои са тези хора и кой си ти?

— Нали няма да им кажете, че сте ме срещнали тук?

— Аз не бея бракониерите — увери го тържествено Демиън и Роб избухна в тих смях.

— Да, сър, прав сте, че бракониерствам, но ви уверявам, че в този поток никой не е ловил риба от години. Искате ли да опитате, сър?

— Може би по-късно. Мен поне никой не може да ме обвини, че бракониерствам собствените си пъстърви, прав ли съм, Роб? — усмихна се лордът.

— Аз съм Роб Трелоуни. — Момчето вдигна рамене и седна на брега до негово благородие. — Родителите ми са мъртви. От цялото семейство Трелоуни сме останали само Мери и Хюго, Тио и аз. Даже Мери вече не е Трелоуни. Името й е Блейк, макар че — гласът му се понижи, — всъщност тя никога не е била от семейство Блейк — даже когато сър Джон беше още жив. Който е от семейство Трелоуни, винаги остава Трелоуни, казваше баща ми и беше прав. Само Хюго не е такъв. Той изобщо не прилича на нас. Иска да стане свещеник, макар Мери да казва, че е небивала глупост един Трелоуни да иска да се посвети на църквата и че е абсурдно той да вярва, че няма да ни бъде в тежест, ако се установи при братовчедката Сибил в Дорсет. Тя казва, че никой от семейство Трелоуни не бива да живее в Дорсет, че тя няма да позволи Хюго да се пожертва само защото обстоятелствата изискват някои жертви. Тя казва, че все някак ще се справим. — Последните думи бяха изречени с твърдо убеждение, докато Демиън се мъчеше да извлече някакъв смисъл от това пространно обяснение.

— Предполагам, че Мери е омъжената ти сестра, а сега е твоя настойница?

— Точно така, но тя вече не е омъжена. Сър Джон падна от коня си. Конят наистина е много буен и Мери каза, че съпругът й не бивало да възседне точно него в това състояние. Според мен имаше предвид, че сър Джон е бил пиян — но той винаги беше пиян. — Демиън си спести усилието да отговори, тъй като момчето продължи да разказва оживено: — Във всеки случай той отиде на лов, счупи си врата и остави Мери с цяла планина дългове — и още с Хюго, Тио и мен, защото тя трябва да се грижи за всички нас. Казах й, че не искам да се върна в Хароу, за да не я затруднявам още повече, но тя не иска и да чуе — обясни потиснато Роб. — Когато й говоря така, и тя става лоша като Хюго.

— Много добре си я представям — промърмори Ръдърфорд и изпита известна симпатия към тази тайнствена Мери, настойница на младия безделник. — Мери ли се казва дамата?

— Всъщност името й е Мередит — обясни Роб. — Нашата майка беше Мередит, а традицията изисква първородното дете да получава това име. Макар че първородното дете е почти винаги момче. Според мен името Мередит звучи необичайно за момиче.

— Прав си — съгласи се лордът, убеден от логиката на момчето. — А Хюго и Тио са ти братя, така ли?

— Да, сър. Хюго следва в Оксфорд, а ние с Тио сме в Хароу. Хюго казва, че искал да стане свещеник, за да не се харчат толкова пари за образованието му. Ако го направи, братовчедката Сибил е обещала да се грижи за него, а щом приеме обета, ще му дари част от земите си. Първо ще работи като викарий, защото сегашният свещеник е още жив, но тъй като е доста стар, Хюго има голям шанс да стане скоро свещеник.

— Защо сестра ти е против този план?

— О, тя наистина е против! — Роб се спусна по полегатия бряг към водата, легна по корем и потопи ръката си до лакътя в хладната вода. Възцари се мълчание, нарушавано само от сънливото бръмчене на една медоносна пчела, докато лорд Ръдърфорд развеселено наблюдаваше как момчето застина неподвижно и се съсредоточи върху предстоящата битка със следващата пъстърва. Сцената му напомни приятно за собственото му детство, за дългите лета, които прекарваше в Ръдърфорд Аби и през които се занимаваше със същите неща като този симпатичен хлапак. Ръдърфорд забрави напълно намерението си

да прогони всички натрапници от земите си. Юлският следобед беше горещ и той се чувстваше приятно отпуснат. Историята на Роб бе събудила в душата му силното желание да се запознае с останалите членове на семейство Трелоуни, особено със своенравната Мередит… наистина необикновено име за жена. Вероятно тя заемаше мястото, което и предлагаше тукашното общество, освен ако не беше овдовяла едва отскоро. Но момчето не носеше траурна лента, а онова, което беше казало за починалия, го караше да мисли, че смъртта му се е случила доста отдавна. Демиън чу тихия си смях и се изненада от реакцията си. Много му се искаше да попита момчето, но съзнаваше, че не е редно да го смущава в такъв момент и да уплаши набелязаната му жертва. Затова се изтегли предпазливо назад, отвърза коня си и се насочи бавно към новия си дом.

Костелива кафява кобила стоеше в двора на обора, а видимо потиснатият Уейли държеше юздите й.

— На кого е това животно? — попита лордът и скочи от седлото.

— На господин Барат, сър — отговори веднага момъкът. — Той е горе в къщата, дошъл е на посещение.

— При кого? — попита с високо вдигнати вежди Ръдърфорд и му връчи юздите на Сарацин.

— Ами… при вас, милорд — измънка Бил, учуден от странния въпрос.

— Така ли? Но аз не съм си вкъщи — отговори сериозно лордът.

— Доколкото разбирам, той ви чака, милорд.

— Аха, това вече има някакъв смисъл. — Лорд Ръдърфорд дари ратая с мека усмивка. — Защо не вържеш кобилата под навеса? Тогава ще можеш да посветиш цялото си внимание на моя кон. — Той му кимна окуражително, обърна се и се запъти с големи крачки към къщата.

Сър Алджернон Барат стоеше насред излъсканата до блясък дневна и се чувстваше неудобно. Ако зависеше от него, нямаше да се натрапи така прибързано на новия си съсед; ала Пейшънс нямаше неговото търпение и веднага му заяви, че като водач на местните благородници той е длъжен колкото се може по-скоро да поздрави лорд Ръдърфорд с добре дошъл. По случайност утре щял да се състои големият ловен бал. Това било прекрасен случай за Ръдърфорд да се запознае с изисканите си съседи; затова сър Алджернон беше изпратен

да покани лорда на бала и да му предложи преди това да вечеря с тях в Саут Хил. Според него баловете и вечерите бяха крайно изнервящи събития — но и истинско предизвикателство, когато мъжът умее да се справя с целия този хаос. Обаче един лорд, пристигнал направо от Лондон, където познава най-изисканото общество, надали щеше да се заинтересува от провинциалистите, които лейди Барат искаше да му представи — сър Алджернон беше убеден в това. Ала неговата съпруга беше властна жена и той бе свикнал да й се подчинява. Нямаше как, трябваше да изпълни поръчката. Все пак той бе подготвил учтивото обяснение, че всъщност никой не очаква от лорд Ръдърфорд да отиде на бала при тези обстоятелства — а той е готов да предаде извиненията на негово благородие на лейди Барат.

Не е чудно, че благородникът остана много изненадан, когато лорд Ръдърфорд спонтанно прие поканата. Лейди Барат щеше да остане възхитена. За щастие никой от двамата съпрузи не знаеше какво ставаше в главата на високопоставения гост, където неприятната перспектива да прекара една дълга вечер сред провинциални досадници се смесваше с желанието да се запознае с тайнственото семейство Трелоуни, както и да направи първото дискретно разследване за дейността на контрабандистите. Сър Алджернон, който побърза да се върне при нетърпеливо очакващата го Пейшънс, описа лорд Ръдърфорд като почтен мъж, който не се превзема излишно. А и шерито от избите на стария Малори, което му бе поднесено, го възнагради богато за положените усилия.

— Защо винаги се обличаш така невзрачно, Мери? — На следващата вечер Роб оглеждаше критично сестра си. — Когато сър Джон беше още жив, изглеждаше съвсем различна.

— Тогава бях лекомислена млада жена, Роб. — Мередит се огледа в огледалото над камината и прибра една изплъзнала се кестенява къдрица в строгия кок на тила си. — Сега съм сериозна вдовица, нося цял куп отговорности и съм длъжна да се обличам в съответствие с новото си положение.

— Глупости! — Тио вдигна поглед от парчето дърво, което дялкаше. — Роб е прав. Не е нужно да носиш само това ужасно сиво или кафяво. Прав ли съм, Хюго?

Най-големият брат огледа замислено момчетата.

— Няма да е прилично, ако Мери се облича в ярки цветове и дръзки дрехи — заяви накрая той. — Според мен не е учтиво да твърдите, че дрехата й не е шик и изглежда старомодна. Мери се облича според положението си.

— Благодаря ти, Хюго. — Мери се усмихна на малките момчета, които гледаха брат си с неприкрито отвращение. — Оценявам загрижеността ви, скъпи мои, но трябва да се подчиняваме на обстоятелствата. Освен това — засмя се тихо тя, — трябва да признаете, че не си струва да се напрягам за предстоящата вечер. Кого бих могла да омая? Може би младия Питър Фоксмор? Той би бил желана партия, ако исках да прелъстявам малолетни и всеки ден да ходя на лов. Или може би сър Джилъс? Знаете ли, това е идея — заключи с усмивка тя. — Той още не е навършил шестдесет и пристъпите от подагра, които вгорчават живота му, са още сравнително редки.

— Да, но сега тук е и лорд Ръдърфорд — прекъсна я сърдито Роб. — Той е на подходяща възраст и аз го харесвам.

— Я виж ти! А ще ми кажеш ли къде срещна лорд Ръдърфорд? — попита Мери, която веднага бе забелязала виновното му изчервяване.

— На потока Уити — отговори със сведена глава Роб. — Отидох да ловя пъстърва. Но не бива да ме ругаеш, Хюго, защото лорд Ръдърфорд нямаше нищо против, даже седнахме на брега и дълго си приказвахме.

— Обзалагам се, че темата е била семейство Трелоуни — въздъхна Мери. — Мога да си представя, че лорд Ръдърфорд вече познава в подробности семейната ни история.

— Той държеше да научи всичко — отговори сърдито Роб. Обикновено близките му приемаха с примирение склонността му да разказва всичко на чужди хора, но днес случаят беше различен и той се почувства длъжен да се защити.

— О, да, Роб! — Мери заклати глава с добре изиграно отчаяние. — Сигурна съм, че е останал възхитен от разказа ти. В същото време обаче ми се струва невероятно, че той ще почете с присъствието си скромното соаре, което организираме тази вечер. За наследника на херцог Кейли Корнуол е дълбока провинция. А ако може да се вярва на

клюкарките от селото, той е по-лош дори от стария Матю Малори. Затова, колкото по-далече стоим от него, толкова по-добре за всички ни.

— Той изобщо не прилича на лорд Малори — възрази буйно Роб. — Той е млад и красив и…

— И много богат — прекъсна го Тио и се засмя. — Страхотна плячка за теб, Мери! Само си помисли — ако се омъжиш за него, всичките ни затруднения ще изчезнат като с магическа пръчка!

— Нахалството ти е безгранично, Тиодор — смъмри го бащински Хюго. — Държиш се крайно неподходящо. Макар че Трелоуни е много старо и високо уважавано семейство в тази страна и аз не бих позволил никой да каже лоша дума за него, никой от семейство Кейли не би сметнал подобна връзка за отговаряща на положението им.

Когато тази достойна реч свърши, всички слушатели избухнаха във весел смях.

— Ти си магаре, Хюго — изрече през смях Тио. — Аз само се пошегувах. Можеш ли да си представиш нашата Мери да стане херцогиня?

— Престанете! — Мери се опита да въдвори ред. — Тъй като преценявам, че съществува твърде малка вероятност да се запозная тази вечер с лорд Ръдърфорд, ще ви бъда благодарна, ако приключим с тази тема. Нямам никакво намерение да се омъжвам и ще ти бъда много задължена, Роб, ако най-сетне престанеш да ме сватосваш. — Тя смекчи остротата на думите си с нежна усмивка и разроши косите му; но и тримата знаеха много добре, че сестра им говори сериозно и няма смисъл да й се противопоставят. Още по-малко пък да предизвикват гнева й.

В този момент двойната врата на дневната се отвори и в стаята влезе едра. широкоплеща фигура с панталон и зелена престилка.

— Конете се върнаха от полето, лейди Мери. Джем ще докара колата след пет минути.

— Благодаря ти, Сийкомб. — Мередит взе наметката си от дивана. — Чувствам се виновна, че конете трябва да работят и вечерта, след като целия ден са били на полето. Може би Джем трябва да се върне с колата веднага щом ме остави в Саут Хил. Ще се върна със семейство Абът. Те няма да откажат да ме докарат.

— Не бива така, Мери — възпротиви се Тио. — Не искам да знаят колко сме бедни. И без това ни се смеят, че нямаме коне за каретата, но не е нужно допълнително да привличаш вниманието им върху този факт.

— Е, след като аз нямам нищо против, не виждам защо ти се вълнуваш толкова — отговори остро сестрата. — Не бива да преуморяваме конете само за да се правим, че сме нещо повече от това, което сме. Естествено, че ще изпратя Джем да се върне.

С тези думи лейди Блейк излезе от стаята и остави братята си сами. Роб и Хюго се обединиха за малко и удостоиха нещастния си брат с мрачни погледи. Момчето се почувства повече от неудобно.

— Ако не беше казал това, Тио, тя нямаше да изпрати конете обратно вкъщи — заяви сърдито Хюго.

— Прав си — съгласи се Роб, който иначе никога не споделяше мнението на по-големия си брат. — Много добре знаеш, Тио, че Мери се ядосва и става неразумна, когато реши, че се оплакваме от бедността си.

— Много съжалявам — отговори съкрушено Тио, — но аз не се оплаках, че сме бедни, а само споменах един факт. Понякога Мери е свръхчувствителна.

— Не е така! — Роб не понасяше някой да говори лошо за сестра му и се нахвърли ядосано върху брат си. Хюго, като видя, че не е в състояние да спре момчетата с добри думи, премина към действия, които бяха много по-естествени и ефективни.

Мередит се отпусна на изтърканата седалка в тежката, старомодна карета, теглена от двата товарни коня, която тропoлеше тромаво по неравния път към Саут Хил. Макар да се бе засмяла на обвиненията на братята си, че изглежда ужасно и на тоалета й липсва елегантност, имаше моменти, в които тя съжаляваше за скучните си дрехи — моменти, в които отново мечтаеше за елегантността и веселието, на които се беше наслаждавала в годините, преди да се омъжи и през краткото време на брака си. Въпреки че финансовото им положение не беше розово, тя имаше възможност да се облича малко по-добре. Копринатa, сатенът и дантелите бяха между предпочитаните стоки на контрабандистите, а Нан умееше да шие; но сега беше по-

важно да се представя за обедняла вдовица, претоварена с грижи, която смело носи отговорността си, вместо да се отдава на суета. Никой дори в най-безумните си фантазии не биваше да предположи, че контрабандистът, който си играеше на котка и мишка с бреговата полиция и осигуряваше на цялата околност добра стока, бе лейди Мередит Блейк — младата дама със скучни дрехи и поведение на сива мишка.

Каретата спря пред солидната квадратна къща на сър Алджернон Барат, известна с името Саут Хил. До смъртта на сър Джон семейство Блейк бяха всепризнатите водачи на общината, въз основа както на произхода, така и на собствеността си. Сега тази чест се падаше на семейство Барат и лейди Барат много внимаваше да оказва цялото възможно внимание на свалената от трона съседка — факт, който караше Мередит да скърца със зъби от безсилна ярост. Тя не можеше да отхвърли добродушната загриженост на дамата, без да изглежда неучтива, но не понасяше да й съчувстват по този начин. Естествено тя беше сред избраните, поканени да вечерят в Саут Хил преди бала.

— Мередит, скъпа моя! — Пейшънс Барат забърза през салона, за да поздрави гостенката си. — Колко добре изглеждате! — За да се покаже любезна, тя премълча напиращата на езика й критична забележка за сивата вълнена рокля на Мередит, за старомодния шал и закърпените памучни ръкавици. Помнеше времето, когато всички завиждаха на роклите на лейди Блейк — макар че й беше много трудно да си я представи сега в подобни дрехи. Откакто беше овдовяло, бедното същество смело пое грижата за трите момчета и се бореше да изплати огромните дългове на покойния си съпруг.

— Всички добри приятели са тук, скъпа, и съм убедена, че ще се чувствате добре — увери я тя и я поведе със себе си. — Впрочем, днес имаме нов човек — лорд Ръдърфорд беше така любезен да приеме поканата на сър Алджернон и да се присъедини към нас. Не ми се вярва някоя от тукашните млади дами да привлече вниманието му, но съм сигурна, че много женски сърца в околността ще забият по-силно.

— И аз така мисля — промърмори Мередит и сведе глава, за да скрие гнева си. Не биваше да облича тази безформена сива рокля. Зелената й копринена роба беше много по-елегантна, макар да беше виждала и по-добри дни. После обаче се укори за глупостта си. Роб бе харесал непознатия лорд, но той беше светски лъв от Лондон и със

сигурност нямаше да се заинтересува от провинциалистка като нея. Пък и днес не бе в настроение да флиртува — колкото и безобидни да бяха флиртовете й.

Мередит тъкмо разговаряше учтиво със застаряващата Изабел Карстеърс, когато икономът тържествено оповести пристигането на лорд Ръдърфорд. Тръпката на възбуда, която премина през гостите, беше истинска. Мери усети прилив на смущение, когато Пейшънс запърха около високопоставения гост и много пъти повтори колко е щастлива, че може да посрещне негово благородие в скромния си дом и че много се надява той да не скучае в обществото на простите провинциалисти. Мередит се чудеше как лорд Ръдърфорд ще даде смислен отговор на подобни приказки. То беше все едно да го попитат: „Престанахте ли да се отнасяте зле с жена си?“ и тя закача с интерес реакцията му. Той се измъкна много ловко от положението, като се наведе над ръката на домакинята и я задържа малко повече в своята. Мередит трябваше да признае, че лордът е наистина симпатичен.

Вечерният му костюм беше много подходящ за повода: дълъг черен панталон, идеално опънат, черен жакет без украси, отлично ушит, и скромно вързана вратовръзка, при вида на която местните млади контета побледняха от завист. Тъмнокестенявата коса беше грижливо сресана, но нищо повече. Мередит беше принудена да коригира мнението си. Какъвто и да беше, лорд Ръдърфорд със сигурност не принадлежеше към светските лъвове.

Тя сведе бързо поглед и отново се обърна към мисис Карстеърс. Пейшънс представи госта на присъстващите, като избираше хора, които според нея биха могли да го заинтересуват. По някое време дойде редът и на Мередит — но бедната вдовица беше почти последна в списъка на домакинята.

3

— Мередит, позволете да ви представя лорд Ръдърфорд! — Когато най-сетне чу тези думи, Мередит се отмести от мисис Карстеърс, за да се поклони и да подаде дясната си ръка на почетния гост. Закърпената дупчица не убегна от погледа на лорд Ръдърфорд.

— Лейди Блейк — проговори той в отговор на представянето. — Ваш слуга, мадам! — Устните му се сведоха над тясната й ръка. За съжаление това безлично същество нямаше нищо общо с безгрижния и разговорлив Роб Трелоуни. След подробния разказ на момчето Демиън си беше създал определена представа за Мередит Блейк, която обаче не отговаряше ни най-малко на действителността. За съжаление той не можа да види лицето й, тъй като тя очевидно не беше в състояние да вдигне поглед от токите на обувките му. Гласът й беше само шепот, фигурата й изглеждаше много приятна, доколкото това можеше да се установи под безформената сива дреха. Косата й имаше чудесен цвят, особено когато върху нея падаха лъчите на вечерното слънце — само дето беше я навила на този бабешки кок на тила.

— Хмм… Вие, милорд… Искам да кажа, надявам се… — Тихият шепот замлъкна, тя замаха трескаво с ветрилото си и вечерната й чантичка падна на пода.

Ръдърфорд се наведе да я вдигне.

— Какво казахте, лейди Блейк? — попита той с едва прикрита досада. Защо тази жена се държеше толкова странно? Или зад тази трескава нервност се криеше нещо друго? Може би не беше свикнала да разговаря с мъже? Заприлича му на пиле без глава, особено когато измърмори някаква благодарност и грабна чантичката си, след което отново се поклони и сведе поглед към обувките му.

— Много сте любезен — прошепна тя, — но не беше нужно.

Лордът я погледна със съмнение, но правилата на вежливостта изискваха да даде учтив отговор. След ново окуражаване дамата прошепна, че се надявала Корнуол да му хареса.

— Не го намирам особено приятен, мадам — призна открито той и се запита как би могъл да се измъкне по-скоро от този скучен разговор.

Нахалник, каза си сърдито Мери и за секунда вдигна поглед. Очите й имаха цвят на тинтява, дълбоко виолетовосиньо, и недоволният им блясък смая негово благородие. Само след секунда обаче тя отново сведе поглед към обувките му и промърмори нещо неразбрано. Ръдърфорд реши, че това нещастно същество явно не беше в състояние да изпита категорично чувство като недоволството. Той хвърли умолителен поглед към лейди Пейшънс и домакинята го спаси с поканата да я придружи до масата за вечеря.

Мередит, която имаше за съсед глухия и затова толкова по-шумен адмирал Питърсхем, почти не разговаряше по време на вечерята — обстоятелство, което й харесваше, защото й даваше възможност да наблюдава съседите си. Лорд Ръдърфорд се държеше със съвършена учтивост, но около решителната му уста често се изписваше линия на нетърпение. В ъгълчетата на тази уста Мередит откри хумор и това й хареса. Понякога той се отпускаше за миг и това го правеше още по-симпатичен. Сивите очи под изразителните вежди гледаха забележително интелигентно. Макар че не можеше да се нарече красив в общоприетия смисъл на думата, той беше забележителен мъж и щеше да изглежда още по-добре, ако се отървеше от това изражение на едва прикривана досада. Ала това изглеждаше невъзможно. Лорд Ръдърфорд не полагаше усилия да потърси в моментната ситуация нещо, което да завоюва вниманието му или да го развесели — обстоятелство, за което носеше отговорност единствено той, реши тя. Изнежените аристократи, които се оплакваха от липсата на удобства в провинцията, беше по-добре да си останат сред лукса, с който бяха свикнали. Мери изобщо не бе забелязала, че зяпа право в лицето обекта на размишленията си. Толкова беше свикнала да не я забелязват при подобни събирания, че се чувстваше невидима и забравяше предпазливостта си. Този път се оказа, че е допуснала огромна грешка.

Лорд Ръдърфорд, който вдигна поглед от преварения дивеч в чинията си и отчаяно затърси нова тема за разговор, погледна отново в две очи с цвят на тинтява, обрамчени от дълга извити мигли. Нямаше никакво съмнение: техният поглед беше изпълнен с критика и изразяваше, че притежателката му не харесва онова, което вижда.

Лордът разбра кой беше събудил критичното й чувство и по тялото му премина тръпка. Огледа се, но не можеше да отрече истината. Лейди Блейк гледаше него и само него. Все още стреснат, той забеляза широката уста, която несъмнено криеше чувство за хумор, и малката, но много решителна брадичка, когато младата дама извърна глава и отговори на някаква забележка на съседа си — отново се чу нервното й кискане. Май преживяното преди малко беше само игра на въображението му. Какво можеше да накара тази сива мишка да го погледне с такава враждебност? Нямаше да се учуди, ако се разбереше, че тя никога не бе стъпвала по-далече от Фоуей! След вечерята, реши мрачно той, ще се опитам да въвлека дамата в дълъг разговор и ако тя си позволи да прояви нахалство, ще й дам да се разбере.

Мередит, която не подозираше, че е станала обект на такова внимание, мислеше само за собствената си досада. Сякаш мина цяла вечност, преди да раздигнат масата и дамите да се оттеглят в салона, а господата да си налеят портвайн. Ала когато стана от масата, тя усети един корав поглед, в който се съдържаше не само объркване, но и неприкрит гняв. Незнайно по каква причина тя вирна упорито брадичка и от погледа й се стрелна светкавица. Негово благородие смръщи чело и се обърна към домакинята, за да й направи комплимент за качеството на портвайна. Мери буквално избяга от трапезарията. За момент си помисли да се извини с главоболие или дори да припадне — макар че нямаше понятие как се припада, — за да избяга от досадната вечер. Но се сети, че беше изпратила Джем и конете вкъщи и беше зависима от любезността на най-близките си съседи, за да се прибере у дома. Не можеше да очаква, че някой ще й предостави конете си само за да се прибере преждевременно, но после си каза, че е несправедлива. Въпреки общата досада съседите продължаваха да се държат едни за други.

Салонът бързо се напълни с представители на местното благородничество, които бяха получили покана за чай след вечеря. Мередит установи, че може да се скрие успешно в множеството, и когато джентълмените се появиха отново, тя разговаряше оживено с предпочитаните си познати, застаряващите дами, чиито теми бяха сигурни и предвидими и в чието общество тя можеше да си позволи да пусне на свобода мислите си, докато разговорът се движеше в добре познатите коловози.

Демиън я наблюдаваше във всеки миг когато му беше възможно, без някой да го забележи. В стройната й фигура имаше нещо странно познато. Дали само защото приличаше на младия Роб? Очите и луничките по носа й със сигурност бяха като на момчето. Но не това беше важното. Лордът разтърси глава, за да проясни мислите си и да извика спомена.

Тоновете на музикантите, които настройваха инструментите си, скърцането на колелата и тропането на конските копита по настланата с чакъл входна алея, веселите гласове на младите жени и мъже от Ландрет, дошли да потанцуват на бала, привлече обществото от салона към балната зала, която се намираше в задната част на къщата. Мередит се настани между компаньонките до стената. Скръстила ръце в скута си, тя разпростря полите си, за да скрие издайническото потрепване на крачетата си при звука на музиката.

— Лейди Блейк, ще позволите ли да ви поканя на този танц? — Тихият въпрос я стресна, тя забрави обичайната си предпазливост и рязко вдигна глава.

— Оказвате ми висока чест, милорд, но аз не танцувам — отвърна тя и бързо сведе поглед.

— Тогава хайде да си поговорим — предложи миролюбиво Ръдърфорд. — Или и това не искате?

Мередит шумно пое въздух, после отново се изкиска по обичайния си начин.

— Трябва да ми простите сдържаността, милорд… но се боя, че разговорът с мен ще ви се види също толкова скучен, колкото животът в дълбоката провинция. За съжаление ние не сме свиквали да ни посещават толкова високопоставени личности и сме сковани от честта, която оказахте на нашата скромна общност. — Тя замахна трескаво с ветрилото си и се обърна към съседката си: — Права ли съм, мисис Гарфийлд?

Негово благородие се почувства като нагъл натрапник и на всичкото отгоре бе принуден да изслуша многословното потвърждение на мисис Гарфийлд.

— О, Пейшънс — усмихна се Мередит на домакинята, която бе дошла да се увери, че на гостите й не липсва нищо, — тъкмо уверявахме лорд Ръдърфорд, че сме безкрайно поласкани от

забележителното му посещение. — И отново се чу изнервящото й хихикане.

— Да, наистина, скъпа. — Пейшънс се усмихна любезно на Мередит и я потупа по ръката. Лорд Ръдърфорд установи, че всички съседи приемаха глупавото поведение на лейди Блейк като напълно естествено. Защо единствен той беше убеден, че тя им разиграва театър? Та той изобщо не познаваше дамата и не беше в състояние да я прецени вярно, както я преценяваха приятелите й. Хвърли бърз поглед към средата на залата, където двойките вече се нареждаха, и се обърна за съдействие към домакинята:

— Лейди Барат, моля ви да кажете една добра дума за мен! Много искам да започна танците с лейди Блейк, но тя ми заяви, че не танцува. Нямаше да настоявам, ако свиреха валс — но котильонът не е нищо особено, нали, мадам? — Усмивката, с която дари Пейшънс, беше зашеметяваща и иначе строгото й лице се разведри и стана мечтателно.

— Естествено, лорд Ръдърфорд — съгласи се с усмивка тя. — Но лейди Блейк е много сдържана млада дама. Права ли съм, скъпа?

Мередит сведе глава и затрепка с ветрилото си, като промърмори нещо под носа си, за да покаже колко се измъчва.

— Хайде, Мередит — окуражи я засмяно лейди Барат. — Един танц ще ви се отрази добре! Не можете да отблъснете такъв партньор.

— Всички присъстващи дами ще ми завиждат — пошушна едва чуто младата жена.

Лицемерка! — каза си ядно Ръдърфорд и лицето му почервеня. Обикновено хората не си позволяваха да си правят шеги с полковник лорд Ръдърфорд; а тази плаха теменужка си играеше с него като котка с мишка и само той го забелязваше. Той улови решително ръката й и я вдигна от стола. Жестът беше достатъчно дискретен и никой освен Мередит не го забеляза. Тя отвори уста да протестира, но веднага я затвори. Бледите й бузи се оцветиха в лека розовина.

— Да танцуваме — нареди властно той и й предложи ръката си. Мери го последва на танцовата площадка, сякаш той беше кукловодът, а тя марионетка. Усети изненадените погледи на дамите, когато се присъединиха към другите двойки и се запита как така не й бе хрумнало нищо, за да се изплъзне от този нагъл господин. Пейшънс, разбира се, щеше да потвърди колебанието и нежеланието й. Но защо

лорд Ръдърфорд се държеше така? Защо недодяланото й поведение не беше събудило презрението му? Или собствената й инстинктивна враждебност спрямо този мъж, който безсрамно бе нахлул в сплотената им малка общност с лондонската си изисканост, се беше проявило по някакъв начин? В края на вечерята се бе получила размяна на погледи… Не, това беше смешно. Даже да беше забелязал погледа й, лорд Ръдърфорд със сигурност не можеше да си представи, че една сива провинциална мишка, една грозно облечена вдовица може да не го харесва. Ей сега ще го накарам да съжалява за настойчивостта си, каза си гневно Мередит и изпита ликуване.

Дамата му стъпваше леко, установи Демиън, движеше се с гъвкава грация, която дори диплите на роклята й не бяха в състояние да скрият. Тази грация му бе направила впечатление и преди, но очевидно тя изобщо не познаваше стъпките на танца. Никога не беше там, където трябваше да бъде, блъскаше се в него и в съседите си с весело безгрижие, настъпваше го и се извиняваше небрежно, докато накрая той изпита желание да я хване за раменете и да я раздруса здравата. Тя нито веднъж не вдигна поглед от върховете на обувките си, макар че това не беше в състояние да подобри танцуването й, но съвършено извитата й шия му направи силно впечатление. Дълга, грациозна шия, над която тежкият кок кестенява коса блестеше под светлината на свещите.

— Разбирам, че сте била напълно права, като ми заявихте, че не танцувате, мадам — заяви безпощадно той, когато котильонът свърши. — Извинявам се, че ви досадих. Позволете да ви отведа на мястото ви.

— Наистина, лейди Блейк, много се радвам да видя, че отново танцувате след траура си. Ще ми окажете ли честта за следващия танц? — Сър Алджернон застана пред тях и се поклони въодушевено.

Мередит се поклони леко пред лорд Ръдърфорд и сложи ръката си върху сгънатия лакът на сър Алджернон.

Следващият танц беше местен, изпълнен със сложни фигури, които лейди Блейк владееше до съвършенство. Ръдърфорд стоеше до стената, скръстил ръце под гърдите си, и я наблюдаваше смаяно. Тази жена беше прекрасна танцьорка! Смешното представление преди малко беше единствено заради него. Със сигурност зад маската на дамата се криеше много повече, отколкото се виждаше при пръв поглед. Той нямаше да се отнесе към нея с небрежната

снизходителност, която тя целеше. Е, каквато и да беше играта й, тя щеше много скоро да разбере, че има насреща си достоен противник.

Когато оповестиха късната вечеря, той застана до нея и решително мушна ръката й под своята, без да обръща внимание на нервното й треперене, на тихо изречените благодарности и извинения. Двамата се запътиха към залата за хранене. Мередит хвърли бърз поглед към мъжа до себе си и изпита нещо като страх. Той гледаше мрачно пред себе си, сякаш трябваше да изпълни неприятна, но необходима задача. Дали Пейшънс го бе помолила да отведе вдовицата на масата? Не, тя никога не би направила подобно нещо. Помещението беше пълно с високопоставени дами, които бяха готови на всичко, за да привлекат вниманието на негово благородие.

— Питам се дали постъпихме умно — отбеляза лорд Ръдърфорд, като сложи две чинии на масата. — Що се отнася до готвача на лейди Барат, вече имам някои съмнения… след дивеча, нали разбирате? — На лицето му се появи усмивка.

Мередит бе изправена пред трудна дилема. От една страна, тя беше напълно съгласна с него и почти беше готова да се засмее на забележката му. Но от друга страна, един чужденец нямаше право да говори така презрително — макар че явно беше склонен да прави подигравателни забележки.

— Това е Корнуолски пастет, милорд — обясни тя, като си играеше със салфетката. — В тази част на страната това е деликатес. Естествено нашият вкус не е така изискан като вашия. А и как би могъл да бъде? Но когато човек е свикнал да работи на чист въздух и да се движи много, апетитът му винаги е добър.

Естествено той веднага разбра скрития укор. Лейди Блейк намираше, че лорд Ръдърфорд е само безполезен паразит, човек, който не знае какво означава истински труд и истински, заслужен с много работа, глад.

Лордът си припомни с горчивина годините на Пиренейския полуостров, години на партизанска война, принудителни походи при всякакво време, припомни си усилията им да оцелеят в неприятелската страна, постоянно изложени на безпощадната стрелба на скрити стрелци и предателството на селяните, без сигурен подслон. Години, в които беше водил пълноценен живот! А тази дребна сива мишка имаше нахалството да намеква, че той не познава нищо друго, освен

пухени легла и живота на разглезен аристократ! Всъщност тя изобщо не бе дребна сива мишка…

Финитe пръсти в безформени ръкавици все още играеха със салфетката, очите й бяха сведени, раменете изтеглени напред.

Демиън огледа препълнената трапезария. Всички гости бяха забили носове в чиниите си и той не откри нито един любопитен поглед в тяхната посока. Той протегна дългия си показалец, сложи го под брадичката й и я натисна. Тя вдигна лице и той прочете в очите й трудно обуздаван гняв — това в никакъв случай не беше реакция на църковна мишка. Мъжът кимна замислено.

— Ще ви дам един добър съвет, мадам. Оставете меча си в ножницата. Защото аз съм по-опитен дуелист от вас.

Дългите тъмни мигли се сведоха и скриха предизвикателството в очите й. Пълните устни затрепериха.

— Не мога да си представя какво имате предвид, сър — пошепна лейди Блейк. Отчаяният тон звучеше съвсем истински. Негово благородие веднага пусна брадичката й, защото се уплаши, че тя наистина може да избухне в плач. Какво бе сторил, по дяволите? Явно си беше загубил ума. До преди секунди беше убеден, че тази сръчна малка артистка го води за носа, а сега се плашеше, че се е излъгал. Или Мери Трелоуни, сестра на Роб Трелоуни, също така лейди Мередит Блейк, беше съвършената измамница — или лорд Ръдърфорд имаше бръмбари в главата си!

— Хайде да оставим този отвратителен сладкиш и да се поразходим по терасата — предложи той с тон, не търпящ противоречие.

— Пастет — поправи го автоматично Мередит. — Нямам желание да напусна тази зала, сър.

— Глупости! Имате нужда от чист въздух! Тук е много задушно. — Той й подаде ръка и се усмихна учтиво. — Ако се скарате с мен, това ще изглежда много странно, лейди Блейк, много по-лошо дори от разходката пред очите на всички мили гости в този дом.

— О, аз никога не бих се скарала с вас, милорд — пошепна тя, изпълнена с ужас. — Но не разбирам защо търсите точно моята компания. Тази вечер тук са се събрали много интересни хора. — Ресниците й затрепкаха, тя закърши ръце в скута си.

— Както желаете, мадам — усмихна се той. — Естествено вие знаете много по-добре от мен. — Ръката му все още бе протегната в мълчаливо покана, без да буди твърде голямо внимание. Но това не беше покана, а заповед. Мередит с мъка потисна възмущението си, сложи ръката си в неговата и той я обхвана с коравите си пръсти. Този мъж имаше желязна хватка.

За щастие терасата не беше пуста — Мередит установи този факт с облекчение. Ала другите гости бяха млади и весели и бяха дошли тук в опит да се изплъзнат поне за малко от бдителните очи на възрастните дами. В сянката се чуваше тихо кискане, от време на време долитаха думи на половинчат протест. Една благоприлична вдовица няма място тук, каза си сърдито Мери, все едно колко почтена беше разходката им.

— Чувствам се не на мястото си тук — отбеляза смутено придружителят й, когато минаха покрай двама нежно прегърнати млади хора. — Само им развалихме удоволствието. — Мередит, която още се бореше с възмущението си, не можа да потисне тази ядна забележка. Тя се овладя бързо и продължи с извинителен тон: — Вероятно сте малко шокиран от нравите в нашата област, сър, но тези млади хора са израснали заедно и няма да им навреди, ако се порадват един на друг без строгите си компаньонки. Такива случаи не им се удават често.

— Нямам никакво желание да им развалям вечерта. Да идем на моравата. — Още преди Мери да е успяла да възрази, той я хвана за лакътя и я поведе по стълбите към градината, където по дърветата висяха фенери и разпространяваха мека, примамлива светлина.

Младата жена усети прилив на паника. Отдавна не беше попадала в такова романтично обкръжение.

— Моля ви, сър, не тук — пошепна умолително тя и дръпна ръката си.

— О, според мен тук е особено приятно — отговори той, хвана отново ръката й и я поведе по тъмната алея по-далече от къщата. — Нощта е прекрасна. Хайде да побродим в мрака.

— Не! — изплака Мередит и дръпна ръката си. — Това не ми харесва!

— На мен обаче ми е много приятно — отговори съвсем спокойно той. — От какво се плашите, лейди Блейк? Че някой ще си

състави погрешно мнение за вас?

Трябва да съм глуха, каза си ядно Мери, за да не чуя саркастичния тон в гласа му. Ако трябваше да прибегне до някакво драматично действие, то беше именно сега. Тя изохка, тялото й се отпусна и се свлече на земята, полите на роклята се надиплиха живописно около припадналата.

Ръдърфорд изруга и се отпусна на колене пред безжизнената фигура. Когато я вдигна на ръце, ресниците й затрепкаха. Тя беше учудващо лека под широките дипли на дрехата си, както установи той въпреки уплахата си от неочаквания обрат.

— Моля за извинение — прошепна задавено тя. — Сигурно изглеждам много глупаво, милорд! Пуснете ме, ако обичате!

— Сигурна ли сте, че можете да се държите на краката си? — попита загрижено той, макар че никак не му се искаше да отнесе припадналата лейди Блейк в къщата. Само като си представи каква бъркотия щеше да предизвика, по гърба му полазиха студени тръпки. Не можеше да се отърве от мисълта, че опитът му да проникне зад безличната фасада на вдовицата беше претърпял жалък провал.

— Сигурна съм. — Гласът й прозвуча твърдо, очите й се отвориха. Перспективата, която толкова го плашеше, явно не бе страшна за нея. — Моля да ме отведете обратно в залата.

Той я пусна на земята.

— Ще ви отведа при лейди Барат. Тя сигурно знае от какво имате нужда.

— Не е необходимо, сър. Често имам такива пристъпи. Скоро ще се възстановя напълно. — Мередит се усмихна на придружителя си, което го накара да се намръщи подозрително.

— Очевидно пристъпите ви идват винаги в подходящия момент, мадам — отбеляза язвително той и внезапната искра в тъмносиния поглед потвърди предположението му. Лейди Блейк току-що бе успяла да се освободи много сръчно от натрапеното й усамотение с него. Не му оставаше нищо друго, освен да предприеме стратегическо отстъпление, преди да планира атака от друга посока. Лорд Ръдърфорд беше твърдо решен да се върне на арената, и то много скоро.

Той я отведе обратно в балната зала и тя побърза да се оттегли в стаята за почивка.

— Ще ни придружите ли в салона за карти, лорд Ръдърфорд? — Сър Алджернон се появи сякаш от нищото. — Имам великолепно бренди, непременно трябва да го опитате. Господата ще се радват.

— С удоволствие — отговори Демиън и си припомни другата причина, поради която трябваше да изтърпи тази ужасна вечер.

Малко информация за контрабандистите щеше да компенсира неуспеха с вдовицата.

— Ако нямате нищо против, ще дойда след няколко минути. Искам малко да проясня главата си в градината.

— Добра идея! — Домакинът приятелски го тупна по рамото. — Тук е прекалено задушно. Твърде много хора за моя вкус.

— Прав сте — кимна лордът. В препълнената зала миришеше непоносимо на пот и парфюм, влажната горещина полепваше по големите, обковани със злато огледала.

Лордът застана на терасата, вдъхна дълбоко свежия нощен въздух и се запита какво, по дяволите, търси тук, в това далечно ъгълче на земята — където дебелото тесто на пастета съдържаше смес от кореноплодни зеленчуци и накълцано месо, където младите хора бяха оставени без надзор и безсрамно се целуваха на терасата, където една старомодно облечена вдовица нагло се шегуваше с полковник на Уелингтън и, ако той не се лъжеше, със съседите си, които безусловно приемаха подобно поведение. Това ясно показваше, че бе заобиколен от прости хора. Но защо, защо вдовицата се държеше по този начин? Демиън, лорд Ръдърфорд, взе твърдото решение да открие причината и да покаже на тази дама, че не е човек, с когото може да се играе безнаказано. Възможно е този нежелан излет в Корнуол да се окаже доста по-забавен, отколкото очаквах, каза си с мрачна усмивка той.

4

Мередит наплиска слепоочията си със студена вода, поуспокои се, и се върна в балната зала с твърдото намерение да избягва всеки по-нататъшен диалог с лорд Ръдърфорд. В общата бъркотия тази вечер тя бе забравила да помоли семейство Абът да й запазят място в каретата си и сега с ужас установи, че двойката си беше заминала още преди половин час. В залата бяха останали само най-близо живеещите гости и Мередит се изправи пред унизителната необходимост да обясни положението си на Пейшънс.

— Скъпя моя Мередит! — Домакинята забърза насреща й. — Каква вълнуваща вечер! — Тя замаха трескаво с ветрилото си и дебелите й пръсти, отрупани с пръстени, се вкопчиха в дръжката. — Той ви отдели толкова много внимание. Направо невероятно!

— Абсолютно сте права — съгласи се подигравателно Мередит, ала като забеляза изненадата в малките очи на лейди Барат, побърза да се поправи. — Това беше най-обикновена учтивост, Пейшънс — обясни шепнешком тя, сведе поглед и заигра с ветрилото, за да покаже смущението си. — Вчера случайно срещнал Роб и беше така любезен да ме увери, че смята скъпото ми братче за много приятно хлапе. — Това поне беше половината истина.

— О, разбирам! — Очевидно лейди Барат изпита облекчение, че има толкова просто обяснение за необичайното внимание на високопоставения гост. — Ние всички съзнаваме затрудненото ви положение, скъпа моя. — Тя сниши доверително глас. — Искам да знаете, че сър Алджернон с удоволствие ще ви посъветва. Една самотна млада жена не е в състояние да се справи с две подрастващи момчета.

— Моля, благодарете на сър Алджернон от мое име — отговори с леко крива усмивка Мередит. — Поласкана съм от загрижеността му. — Тя скри лице зад ветрилото си и реши, че няма да каже на домакинята, че е отпратила каретата си. Пейшънс без съмнение очакваше гостенката й да се сбогува. Не беше прилично една млада

вдовица да си тръгне с последните гости, но Мери само се усмихна сладко и се обърна към терасата. С малко повечко късмет Пейшънс щеше да се заеме с изпращането на другите гости и нямаше да забележи измъкването на лейди Блейк. Тя трябваше просто да слезе в градината и да се отдалечи в мрака. До дома й имаше само три мили и тя щеше да се справи с разстоянието за по-малко от час, без да се умори — дори в тази неприятна вечерна рокля. Пейшънс сигурно щеше да си каже, че е изчезнала по обичайния си начин, твърде плаха, за да вдига шум около себе си. Утре щеше да й напише учтиво писмо, за да се извини.

Отдавна бе свикнала да се движи бързо и тайно и да използва всяко възможно прикритие. Меката лятна нощ беше напоена с аромат на орлов нокът. Когато се отдалечи достатъчно от къщата, Мери въздъхна щастливо като затворница, избягала от тъмницата, и седна на една пейка да събуе чорапите и обувките си и да продължи самотната си разходка боса. Тъкмо когато щеше да вдигне полата на скромната си рокля, за да я напъха в крачолите на дългите долни гащи, което щеше да й позволи да върви по-бързо, тя чу тропот на копита по настлания с камъни път.

Като си представи как изглежда, Мери се уплаши до смърт. Минаващият със сигурност щеше да я познае. По това време по пътищата не се движеха чужди хора и всички знаеха кой живее в околността. Нямаше къде да се скрие освен в калния ров отстрани — но поне този път присъствието й посред нощ на пътя не беше нелегално. Въпреки тази слаба утеха самотната й разходка в калта щеше да предизвика учудване и съмнения. Шумът се приближи и тя скри обувките и чорапите си зад себе си на пейката — нямаше време да се обуе. Все щеше да й хрумне нещо, както бе ставало винаги досега. Обяснението зависеше от човека, който щеше да мине. Ако беше фермер от околността, веднага щеше да скалъпи някаква история, но ако беше някой от гостите на Пейшънс, щеше да й бъде по-трудно да намери обяснение. Тя скри босите си крака под полата и се сви на пейката трогателна картина на смирено очакване, когато конят и ездачът наближиха.

— Дяволите да ме вземат! — извика добре познат глас. — И това ако не е лейди Блейк, която си почива край пътя! — Мъжът беше възседнал най-прекрасния черен жребец, който Мередит беше виждала

някога. Едната му ръка беше небрежно опряна на хълбока, с другата държеше юздите. Веждите бяха въпросително вдигнати, а устата се изкриви в усмивка, която съдържаше недвусмислен триумф.

В гърдите й лумна гняв и тя стисна зъби. С всеки друг щеше да се справи лесно, но Мери Трелоуни не бе глупачка и вече бе започнала да разбира, че лорд Ръдърфорд беше равностоен противник.

— Сигурна съм, че вие смятате това за твърде необичайно обстоятелство, лорд Ръдърфорд — заяви сковано тя.

— Ами… да — отговори той след дълъг размисъл. — Би могло и така да се каже. — Той скочи от коня си. — Ще позволите ли да седна при вас? Изглеждате, сякаш се чувствате много удобно тук. — Явно боговете бяха решили да му се усмихнат още веднъж тази вечер, помисли си зарадвано Демиън. Какво щастие — да завари тази малка измамница в такова неудобно положение. Сега бяха сами в нощта и тя можеше да си припада, колкото си иска, но от това нямаше да има никаква полза.

Може би трябва да отправя апел към рицарското му чувство, размишляваше трескаво Мери, но не й се вярваше да постигне нещо.

— Много ми е неприятно да ме заварите в такова положение, милорд. — Тръпка разтърси тесните й рамене. — Не мога да изразя колко зле се чувствам — но трябва да ви помоля да продължите пътя си. — Дългите мигли затрепкаха силно, пълните устни се извиха умолително. — Моля ви, милорд, продължете пътя си, за да мога и аз да продължа своя.

— Не можете да очаквате да бъда толкова неучтив, че да оставя една дама сама в затруднено положение — заяви твърдо той и в този миг откри обувките и чорапите й на пейката зад нея. Защо, по дяволите, се беше събула? В гърдите му се надигна смях и заплаши да взриви самообладанието му. Мередит проследи погледа му и прехапа устни. Вече нямаше къде да избяга.

— Аз обичам да ходя боса!

— Естествено — отговори веднага той. — Това е разбираемо. Сигурен съм, че сте подготвили убедително обяснение за нощния си излет?

Мередит изостави маскарада си и заяви с леден глас:

— След като вече сте наясно, сър, бих предложила да приемете обяснението ми и да се съгласите, че всичко това не ви засяга.

Тази забележка изобщо не се хареса на лорд Ръдърфорд. Но на харизан кон зъбите не се гледат, каза си с усмивка той, а тази нощна среща беше точно като подарен кон.

— Не, лейди Блейк, няма да се отървете от мен толкова бързо. Ще ви придружа до дома ви.

Мери много искаше просто да стане, да изпъне рамене и да тръгне по пътя си. Но за да го направи, трябваше да вдигне полите си и да обуе чорапите или пък да вземе обувките и чорапите в ръка и да тръгне боса. Не можеше да си позволи нито едно от двете.

— Нямам нужда от придружител, сър! Не се тревожете за моята сигурност, аз познавам пътя, а и хората по тези места ме познават. Никой няма да посмее да ми се натрапи.

Лорд Ръдърфорд отново беше готов да се изсмее, защото изобщо не мислеше за сигурността й. Незнайно по каква причина той бе убеден, че Мери Трелоуни беше напълно в състояние да се грижи сама за себе си. Но сега не ставаше въпрос за това. Тя му дължеше една победа.

— Моля за извинение, лейди Блейк, но намирам за напълно абсурдно да ви оставя сама тук. — Той се усмихна обезоръжаващо. — Няколко, може би глупави и ненужни, но съвсем естествени според мен основания не ми позволяват да го сторя.

— Правилата на приличието, които са валидни в лондонското общество, не важат за нас, сър. Тук се намираме в пустошта на Корнуол — изсъска ядно Мередит. — Да знаете, че няма да се чувствате добре сред нас, ако продължавате да се придържате към изискания столичен стандарт.

— Ще помисля върху думите ви. — Лорд Ръдърфорд стана, наведе се и взе обувките й. — Смятам, че ще ви е по-удобно да яздите с чорапи и обувки — настави той и ги сложи в скута й.

Мередит примигна, сякаш искаше да се събуди от кошмара, но ситуацията се бе изплъзнала от контрола й.

— Мисля, че не ме разбрахте, лорд Ръдърфорд — освен ако умът ви не е замъглен от прекрасното бренди на сър Алджернон. — Тя вдигна високо вежди, забравила всяка предпазливост. Гневът взе връх и беше готова да се защитава с всички средства.

— И разумът ми, и слухът ми работят много добре — увери я той. — Докато вашият ум тази вечер явно не е съвсем в ред. — Той

коленичи пред нея и взе единия чорап. Докато тя седеше като вкаменена, улови едното й стъпало и обу чорапа й с вещина, която издаваше дълго упражнение. Приглади го, опъна го до коляното и най-спокойно вдигна полата й, за да улесни задачата си. След миг на вцепенение, през който усети плъзгането на пръстите му по голата й кожа и милувката на топлия му дъх, Мередит замахна и го удари. Вложи в удара цялата си сила.

Сивите очи се затвориха за момент, главата му политна назад, но ръцете останаха върху крака й.

— Искам да запомните, Мери Трелоуни, че позволявам подобно безумно поведение само веднъж. Имате право да ме удряте само с мое разрешение. — Гласът му беше напълно безизразен, лицето, на което се бе отпечатала ръката й, не издаваше чувствата му. А чорапът вече бе стигнал до бедрото й.

Мери понечи да го удари още веднъж — това беше най-силното желание в живота й, но в следващия момент установи, че не се осмелява да го стори. Ледената увереност в гласа му беше нещо, което не бе чувала никога дотогава. Мъжете, които служеха под командата на полковник Ръдърфорд, обаче я познаваха много добре. Тя се опита отчаяно да освободи крака си, който все още беше между дланите му, при което се опря с две ръце на пейката. Ала не постигна нищо. Той стегна чорапа й с ластика като сръчна камериерка и посегна към другия й крак.

— Ако знаете как ми се иска да ви убия — изсъска тя. — Как смеете да се държите с мен по този начин!

— Вие не ми оставихте друг избор — обясни хладно той. — Защото отказахте да го сторите сама. Готово! — Той й обу обувките, приглади полите й, изправи се и й подаде ръка. — Хайде, ставайте, лейди Блейк! — извика нетърпеливо той и щракна с пръсти.

Трепереща от гняв, Мери извърна глава в безмълвен протест.

— Велики боже — изохка театрално той и поклати глава. — Явно не сте добра ученичка. — Наведе се и преди тя да е успяла да реагира, я вдигна на ръце. Мери забрави предупреждението му и го удари отново. Настъпи кратка тишина, докато плясъкът по бузата му заглъхна. След това той изрече съвсем тихо: — Повтарям отново, Мери Трелоуни — вие не сте добра ученичка. Няма да ми откажете правото да отвърна на удара.

Мередит загуби ума и дума. Вече не трепереше от гняв, а от страх. Той я пусна да стъпи на земята и опря гърба й в един дъб. Стисна двете й китки в голямата си ръка и тя остана притисната между дървото и грамадното, неимоверно силно мъжко тяло, което излъчваше желязна решителност.

Мери си заповяда да го гледа в очите. Не можеше да си представи как ще изглежда отмъщението му, но нямаше намерение да му позволи да тържествува. Той нямаше да се наслади на страха й. Ръката му обхвана стройната й шия и палецът притисна бясно удрящия пулс.

— Хмм — промърмори той и на лицето му светна усмивка. — Каква сте в действителност, Мери Трелоуни? — Това беше хипотетичен въпрос, но преди тя да е успяла да отговори, той премина в действие. Устата му се впи в нейната, силният натиск наклони главата й назад и я опря на стъблото. Тя не можеше да се помръдне. Хватката около китките й се затегна и в гърдите й се надигна паника. Наказанието на целувката заплашваше да я задуши. Тялото й беше толкова близо до него, че тя усещаше бързото биене на сърцето му до своето, силата на бедрата, които я притискаха към дървото. Изведнъж натискът отслабна, макар че той продължаваше да я държи. Устните му омекнаха, едната му ръка помилва шията й, плъзна се към гърдите и се мушна под колосания корсаж. Дълбоко във вътрешността й, от място, за чието съществуване не беше подозирала, се надигна сладка тръпка. Мери вече не трепереше нито от гняв, нито от страх, а от неизпитвано досега очакване. Езикът му се плъзна нежно по устните й и настоя да бъде допуснат навътре. Ръката му милваше гърдите й, кръжеше предизвикателно около зърната, които изведнъж щръкнаха, и тя отвори устни пред търсещия му език.

След минута, която му се бе сторила цяла вечност, Ръдърфорд се изправи бавно и вдигна глава. Насреща му сияеше замаяно сърцевидно лице. Синьовиолетовите очи гледаха объркано, пълните устни се бяха зачервили от целувката му, кожата с цвят на слонова кост светеше матово. Онова, което беше започнало като отмъщение, завърши по съвсем друг начин, каза си с отсъстващ вид той и помилва финото носле, покрито с лунички.

— Позволявам ви всеки ден да ме удряте — проговори с нежност той. — Последиците са повече от радващи.

— Аз… не съм съгласна — отговори задавено Мери и извърна глава, за да скрие истинските си чувства.

— Лъжкиня — обвини я тихо той. — Много ми се иска да ви докажа, че лъжете, но няма да го направя тази вечер. Хайде да вървим. — Той я хвана за лакътя и я отведе при Сарацин. — Как предпочитате да яздите — пред мен или зад гърба ми?

— Искам да вървя пеша — отговори Мередит и преглътна мъчително. — Сама!

— Разбирам, предпочитате да седите пред мен — установи безгрижно лорд Ръдърфорд. — Хайде, качвайте се! — Той я хвана през кръста и я вдигна на седлото, като строго й нареди да се държи за седлото. Черният жребец е най-малко два метра висок, каза си Мери, погледна към земята и се запита имаше ли смелост да скочи. — Ако го направите, аз пак ще ви кача на гърба му — заяви лордът, прочел мислите й. Той се метна зад нея на седлото, хвана юздите и попита церемониално: — Удобно ли ви е, лейди Блейк?

Мередит, която никога в живота си не беше седяла по-неудобно, не го удостои с отговор. Демиън се изсмя тихо, смушка Сарацин в хълбоците и жребецът препусна по пътя, без ни най-малко да се притеснява от двойния товар.

Лордът сложи ръка на кръста й. Макар разумът да й казваше, че той го прави за сигурността й, тя не можа да предотврати лудото биене на сърцето си и настръхването на гърба — там, където мускулестото му тяло се опираше в нейното. Придружителят й се покашля извинително.

— Бихте ли ми казали в каква посока яздим, лейди Блейк? Боя се, че не познавам тези места.

Мередит стисна здраво зъби, за да се овладее.

— Ще стигнем много по-бързо, а и никой няма да ни забележи, ако напуснем пътя и тръгнем направо. Не бих искала съседите ми да ме видят в това крайно компрометиращо положение.

— О, сигурен съм, че никой от местните хора няма да си помисли нещо лошо — отговори любезно той. — В Лондон обаче… но вие имахте добрината да ме осведомите, че в пустошта на Корнуол правилата на приличието не се спазват толкова строго.

Мери прехапа устни. Винаги ли той трябваше да има последната дума?

— Ако видите следващата дупка в живия плет и завиете наляво, ще тръгнем по пряката пътека.

— Както заповядате, мадам! — Ръдърфорд беше познавал доста жени, но близостта на лейди Блейк беше невероятно обезпокоителна. Тази жена беше мека и гъвкава, в нея пулсираше напрежение, той усещаше играта на мускулите й, динамиката на тялото, която толкова трудно се откриваше у слабия пол. А ръцете му все още помнеха гърдите й, малки и твърди под ужасния корсаж.

Подобни мисли не оставяха пространство за разговор. Двамата навлязоха мълчаливо в пасището, преминаха брезовата горичка и продължиха по настланата с чакъл алея към дългата, тясна сграда, която бавно изникваше пред очите им.

Демиън стегна юздите и Сарацин спря. В нощната тишина отекваше само равномерният шум на прибоя. Миризмата на море изпълваше въздуха, много по-свеж и влажен.

— Къде е морето? — попита мъжът и се взря със смръщено чело в мрака.

— Зад къщата — отговори Мередит. — Пенденис е построен върху крайбрежна скала с гръб към водата. Дойдохме от вътрешността.

Въпросът беше учтив и изискваше учтив отговор. Въпреки това в гласа й звънна острота.

— Ако ми позволите да сляза тук, лорд Ръдърфорд, ще се прибера в дома си, без да се излагам на каквито и да било опасности.

— Права сте — кимна той и скочи от седлото. — Ще ми бъде много мъчно, ако съм единственият, който се е наслаждавал на тази езда. — Той протегна ръка и я сключи около хълбока й.

Мередит вбесено установи, че се бе изчервила, когато той я вдигна от коня. Тя усети как тялото й отново се напрегна в очакване, защото той не я пусна веднага след като стъпалата й докоснаха земята. Ала в следващия миг се поклони пред нея със съвършена учтивост. Напълно объркана, тя реагира с реверанс. В сивите очи светнаха весели искри.

— Май предпочитахте целувка, милейди?

Мередит го погледна със святкащи от гняв очи.

— Вие сте непоносим, лорд Ръдърфорд! — Тя се обърна рязко и забърза към къщата.

Демиън остана на мястото си и я проследи с поглед, докато тя изчезна зад ъгъла на къщата. Най-неочаквано беше попаднал на примамлива плячка! Една жизнена, красива, необикновена млада жена, която по причини, известни само на нея, се държеше като безлична сива мишка. Но той бе разбрал още от първата им среща, че зад добродетелната външност бушува вулкан от страст, който никой досега не бе успял да освободи. Какво ли щеше да открие, ако се опиташе да се сближи още повече с нея? След като се беше убедил в истинската й същност, щеше да му достави голямо удоволствие да си докаже, че е бил прав.

Да, сближаването с лейди Блейк щеше да му предложи чудесно забавление, реши той, възседна отново черния жребец и се запъти обратно към брезовата горичка. Негово благородие имаше спешна нужда от отклоняване на вниманието, за да прогони тъжното усещане за неудовлетвореност, с което бяха изпълнени дните му. Вече не можеше да бъде полезен на страната си и в живота му имаше място само за нормалните човешки радости: женитба, наследяване на бащината титла, създаване на собствено потомство, управление на имуществото, „опасни“ битки с фазаните в ловния му парк! Мъжът изкриви уста. Добре, той щеше да остане известно време в Корнуол и да се позабавлява с вдовицата. В крайна сметка тази нощ беше излязъл победител, бе си отмъстил за измамните й маневри. Утре щеше да я нападне от друг ъгъл. Можеше да си позволи да се покаже примирен, снизходителен, а когато съвестта надигнеше грозната си глава, щеше да я укроти с напомнянето, че не той, а тя, вдовицата беше започнала тази игра и ще получи онова, което е предизвикала. Подсвирквайки си весело, лорд Ръдърфорд препусна към дома си и легна да спи.

5

До днес Мередит не знаеше какво е безсъние, но тази нощ сънищата й бяха объркани и на следващата сутрин стана доста по-късно от обикновено.

Нан я раздруса с напомнянето, че управителят отдавна чака в библиотеката с месечния отчет за имотите.

— О, Нан, защо не ме събуди по-рано? — Мередит скочи от леглото. — Как можах да се успя така?

Нан се взря в съненото лице на възпитаницата си и въздъхна, но се въздържа от коментар. Докато Мередит се миеше в легена, тя приготви проста дневна рокля от избледнял муселин, знаейки, че след разговора с мистър Фаркуорсън младата жена ще обходи имота.

— Предполагам, че момчетата вече са закусили. — Мери се закопчаваше бързо. Нан кимна и бутна ръцете й, за да я закопчее тя.

— Още преди няколко часа — отговори намусено тя. — Хюго седи над книгите си, Тио отиде в селото, а Роб… Какво не бих дала да разбера какво пак е замислил този пакостник!

Мери я слушаше с усмивка, защото знаеше, че Нан обича много своя малък питомец.

— Като огладнее, ще се върне — отбеляза тя и нави дебелата си кестенява плитка на венец около главата. — Само не ми харесва, че е готов да издрънка и най-интимните подробности за домакинството ни пред всеки, който е готов да го чуе.

При тази мисъл тя млъкна и се намръщи, защото образът на Демиън, лорд Ръдърфорд, застана пред нея с тревожна яснота. Вече беше решила да избягва всеки контакт с него, дори ако това означаваше да се заключи в Пенденис, докато животът в Корнуол омръзнеше на лондонския светски лъв и той се върнеше в столицата. Никога не беше срещала такъв нахалник — дързък и напълно сигурен в себе си, убеден, че е в състояние да постигне всяка цел, която си е поставил, отблъскващо силен. Мередит погледна лицето си в огледалото и преглътна. Тъкмо тази сила й вдъхваше страх. Това не

беше само физическо превъзходство, макар че тя беше усетила и физическата му сила. То беше нещо друго, някакъв неподдаващ се на дефиниция авторитет, който се излъчваше от него… Веднъж решил нещо, този човек щеше да направи всичко, за да го изпълни, и да отстрани от пътя си всички препятствия. Ами ако си беше наумил нещо, което засягаше нея, Мери Трелоуни?

Побиха я тръпки. Защо той я наричаше така? Само най-добрите й приятели, семейството и хората вкъщи я наричаха Мери. Все пак бяха минали цели пет години, откакто вече не се наричаше Мери Трелоуни. Обаче лорд Ръдърфорд изричаше това име, като че ли имаше пълното право да го употребява — като че то имаше специално значение, само за него.

Тя си заповяда да се вразуми. Предстоеше й много работа. Имаше голямо домакинство, имаше имот, за който трябваше да си грижи. Предстоеше й да вземе важни решения. Властните аристократи, които не разбираха, че не са добре дошли, нямаха място в нейния свят.

Мередит слезе на долния етаж.

— Сийкомб, ще бъдете ли така добър да донесете кафе в библиотеката? Тази сутрин закъснях и нямам време за закуска.

— Веднага, лейди Мери! — Сийкомб сведе глава, решен да занесе в библиотеката не само кафе. Трябваше да пазят здравето на господарката. Цялото домакинство знаеше, че лейди Блейк води тежка битка, за да държи главата си над водата. Също така знаеха, че техните заплати, макар че понякога закъсняваха, бяха първата й грижа. Сър Джон си беше поживял добре и бе пропилял богатството си; беше срамота, че младата вдовица трябваше да преживее толкова тежки времена. Личност с не толкова силна воля като нейната щеше да рухне под този товар — но тяхната господарка не се отказваше от борбата. Момчетата ходеха на училище, нито един член на домакинството не беше уволнен, пенсиите на старите слуги се изплащаха редовно. За всички беше загадка как Мередит успяваше да се справи. Знаеше се, че и прислугата на съседите, и самите съседи отдавна си блъскаха главите над тази загадка.

Мери поздрави управителя си с топла усмивка.

— Лоши новини ли носите, Стюарт? Изглеждате необичайно сериозен.

— Трябва да поговорим за къщите Лонгууд, лейди Блейк — отговори намръщено Фаркуорсън и сложи ръце на хълбоците си. — Вече не можем да отлагаме ремонта. Покривите трябва да се поправят преди зимата, пътят има нужда от нова настилка. Арендаторите проявяват разбиране, но се боя, че много скоро ще започнат да протестират. Бих казал, че имат всички основания да го сторят.

Мередит неволно пъхна палец в устата си и го засмука. Така правеше още като малко дете, когато беше тъжна. Смяташе с полученото от поредната контрабанда да плати последната сметка от ипотеката на Дюкърс Спини, но тя можеше да почака. Желанието й да си възвърне имота беше отлагано толкова пъти поради необходимите ремонти на къщите на арендаторите, че тя бе свикнала да не се ядосва. А толкова й се искаше да влезе с достойнство в кантората на адвокат Доун във Фоуей и да му връчи банкова полица, срещу която да получи нотариалния акт за земите си. Нито адвокатът, нито който и да било друг от съседите й имаше представа откъде идваха парите. Той предполагаше, че тя успява да пести от домакинството. Нали още по външния й вид личеше, че се пазари за всяко пени.

— Е, добре, Стюарт, наредете да направят ремонта. — След като се подчини на необходимостта, нямаше смисъл да се бунтува срещу съдбата. Наля кафе, захапа един сандвич и прогони разочарованието си, докато разгръщаше сметководните книги.

След като Фаркуорсън си отиде, Мери остана още малко зад издрасканото дъбово писалище, което беше успяло да избегне продажбата на търг, и се загледа през високите прозорци към морето. Морето… два контрабандни товара в месеца щяха да решат проблемите й. Щеше да плати дълговете си и да си върне всички имоти. Но да увеличи печалбата двойно, означаваше двоен риск — особено сега, когато бреговата полиция беше повишила бдителността си. Тя знаеше, че Жак ще се съгласи с предложението й, но дали Барт и другите щяха да поемат този риск? Първо трябваше да попита тях, а после да говори с французина. Днес обаче си имаше достатъчно работа, вместо да седи тук като парцалена кукла и да зяпа през прозореца.

— Сийкомб, до обяда ще бъда в оборите. Ковачът ще дойде всеки момент. Трябва да говоря с него.

— Тъй вярно, милейди! — Слугата й отвори страничната врата и тя излезе навън под топлото лятно слънце. Изпита огромно облекчение, че беше напуснала мрачната библиотека, и заподскача като малко момиченце. Не се притесняваше, че някой ще я види — тук беше заобиколена само от приятели.

Малко преди обед на входа на Пенденис се появи жребецът на лорд Ръдърфорд. Вратите бяха широко отворени. Като забеляза посетителя, един престарял червен сетер наостри уши, но после предпочете да продължи обедната си дрямка. Топлата каменна къща излъчваше приятно спокойствие. Построена пред двеста години, тя се издигаше непроменена сред добре поддържаната градина. Лордът огледа имота с неволно уважение, после привърза юздите на Сарацин за един от каменните стълбове на балюстрадата и изкачи няколкото стъпала до терасата. Там спря и затърси нещо, с което да съобщи за пристигането си. Не видя нито чукче на вратата, нито звънец. Хората от Корнуол наистина бяха странни. Къде другаде можеше да се намери къща, в която всички врати бяха отворени за минувачите? Той направи предпазлива крачка към сумрачното входно антре. Сякаш бяха чули стъпките му, защото зелената врата в задната част се отвори бързо и пред него застана едър мъж с посивяла коса, препасал зелена престилка.

— Сър? — Сийкомб умееше да изразява неодобрение чрез позата си. По мнението на слугата чужди мъже нямаше какво да търсят в Пенденис и той не биваше да ги окуражава.

Демиън веднага разбра, че не е добре дошъл. Тази скрита неучтивост беше характерна за Корнуолските слуги.

— Лейди Блейк вкъщи ли е? — попита той и хвърли зъл поглед към мъжа, който по нищо не приличаше на иконом.

— Не, сър — гласеше краткият отговор.

— Кога очаквате да се върне?

— Не мога да кажа, сър.

Очевидно не му оставаше нищо друго, освен да предаде картичката си — нещо, което се беше надявал да избегне, защото знаеше, че междувременно жертвата му е станала по-предпазлива и вероятно ще го избягва.

— Наистина е лорд Ръдърфорд! Казах ти, че само той има такъв черен жребец! — Следван от млад спаниел с развяващи се уши, в

залата влетя Роб. — Добър ден, сър! Как сте? Това е брат ми Тио. Бяхме в селото, долу на кея — добави той, убеден, че Демиън се интересува от тази информация. — Сигурно сте дошъл да ни посетите?

— Наистина дойдох с такова намерение — кимна с усмивка Демиън. — Но разбрах, че сестра ти не си е вкъщи. — Той поздрави сърдечно Тио, който огледа със страхопочитание връзката на негово благородие, кройката на жакета и отлично ушития кожен панталон, който стягаше силните бедра.

— То… този жакет от Уестън ли е шит, сър? — попита, заеквайки, момчето.

— Случайно да. Но не бива да зяпаш така. Това не е признак на добро възпитание. — Лорд Ръдърфорд не намери нищо особено в укора си, но очевидно малкият не беше свикнал да му се карат, защото пламна от срам и забързано се извини.

— О, не бъди толкова срамежлив, Тио — посъветва го Роб. — Така изглеждаш още по-глупав. Негово благородие не искаше да бъде нелюбезен, нали, сър?

Демиън побърза да увери момчетата, че не е искал да каже нищо лошо. Разбира се, че не искаше да бъде нелюбезен, просто бе реагирал автоматично на проявата на любопитство, което му се стори прекалено. Той огледа отново двамата братя и установи не само приликата със сестра им, но и липсата на самочувствие у по-голямото момче. Припомни си собствената си младост и опитите да поправя грешките си и изпита болка. Усмихна се на момчетата и те му отговориха веднага с такова доверие и топлина, че Демиън изпита невероятно облекчение — явно необмислената му забележка не беше успяла да унищожи доброто мнение на тези деца за него.

— Мери вероятно е в оборите — обясни Роб. — Сигурно ще се върне скоро, нали, Сийкомб?

— Не мога да кажа, мастър Роб — отговори с безизразно лице слугата. — Не съм посветен в плановете на господарката. — Той се обърна рязко и изчезна в задната част на къщата.

— Ама че глупости! — Роб погледна учудено след него. — Мери винаги казва на Сийкомб къде отива и кога ще се върне. Той май си мисли, че Мери не иска да ви види. Прав ли съм, милорд?

— Бих искал най-сетне да се научиш да мълчиш, когато е нужно. — Тио, който си беше възвърнал самообладанието, се обърна укорително към малкия си брат. — Какво ще си помисли лорд Ръдърфорд за нас? Искате ли да влезем в дневната, сър? Ще изпратя някого да повика сестра ни.

— Но тя и без това ще се върне скоро — възпротиви се Роб. — И кого ще изпратиш?

— Теб! — изсъска Тио.

Демиън мина през вратата, която Тио му отвори, питайки се дали нямаше да му се наложи да разтървава момчетата.

— Върви и кажи на Мери, че е дошъл лорд Ръдърфорд — заповяда Тио със съзнанието на по-голям брат.

— Виж, тя сигурно е вече на път към къщи. Искаше само да говори с ковача за счупената подкова на Йенс, а той си замина преди десет минути.

— Тя трябва да знае, че имаме гост — не отстъпи Тио и в погледа му блесна гняв.

— О! — Роб явно бе разбрал. — Искаш да кажеш, че трябва да се преоблече, за да посрещне лорд Ръдърфорд, както подобава?

През това време негово благородие оглеждаше с интерес стаята и се правеше, че не чува караницата на братята. Въпреки това не можа да не чуе как Роб прошепна: „Все едно какво си мислиш ти, аз съм напълно убеден, че Мери не се притеснява от тези неща.“ Последва тих писък, шум от боричкане, след което настъпи тишина. Ръдърфорд се обърна с гръб към единствения предмет, който имаше известна стойност в това бедно, макар и с приятно излъчване помещение — красиво японско сандъче, поставено върху малка масичка под прозореца, — и забеляза, че бе останал сам в дневната. Поклати глава, излезе навън и енергично се запъти към обора. Посрещането беше толкова необикновено, че той се почувства в правото си лично да потърси господарката на къщата. Освен това предполагаше, че увлечени от спора си, Тио и Роб са забравили напълно да известят сестра си за посетителя — ако изобщо помнеха присъствието му.

Както очакваше, намери оборите от западната, защитена от ветровете, страна на къщата. Направи му впечатление, че бяха чисти и подредени и очевидно се управляваха добре — което изобщо не

можеше да се каже за оборите на Малори Хаус. Мери Трелоуни обаче не се виждаше никъде.

Едно момче седеше на преобърнато ведро с парче хляб и сирене в едната ръка и стомничка бира в другата. То го уведоми, че преди малко е видяло господарката си в плевнята, и Демиън веднага се запъти към навеса с червен покрив. Вътре беше мрачно и прашно и той спря за миг на прага, за да вдъхне дълбоко свежия аромат на сено и да огледа критично грижливо подредените бали. Веднага му стана ясно, че през зимата животните нямаше да страдат от глад. Навсякъде личаха признаци на усърдно управление: вилите и греблата, струпани в един ъгъл, бяха излъскани до блясък, дворът беше изметен, всички бъчви — пълни с дъждовна вода.

— Лейди Блейк? — извика той в тъмната плевня. Отговори му само тишина.

Мередит, която беше горе при сеното, замръзна на мястото си. Какво, по дяволите, си въобразяваше този мъж? Как бе посмял да я последва дори в любимото й местенце, което тя наричаше свое „светилище“? Най-добре беше да не издава присъствието си и той може би щеше да си отиде. Чу се тропот на ботуши по плочките, с които бе настлан подът.

— Минаха много години, откакто за последен път играх на криеница, затова ще ви помоля да ми припомните правилата — извика той и в гласа му звънеше смях. Мери бързо обмисли възможностите. Можеше да продължи да се крие зад голямата купа сено като подгонено зайче, можеше да излезе и възмутено да му заяви, че присъствието му в имота й е нежелано, или можеше просто да обяви присъствието си. Само последната възможност й оставяше малко достойнство, но още докато се колебаеше, на стълбата, която водеше към сеното, се появи грижливо сресаната грива на лорд Ръдърфорд.

— А, ето къде сте били — установи той със спокойно задоволство. — Виках ви, но вероятно не сте ме чули.

— Имам много работа, сър — отговори с леко прегракнал глас тя и сведе очи към сеното. — С какво съм заслужила това удоволствие?

— Удоволствие? Думата прозвуча доста неискрено от вашите уста — отвърна замислено той и стъпи на сеното. През малкото прозорче влизаше сноп светлина, в който танцуваха прашинки, и той

можа да види, че тя се е свила в един ъгъл под дебелите греди на тавана. — Мога ли да помогна? — предложи учтиво той.

— Не вярвам, сър. — Мери решително му обърна гръб и се престори, че не забелязва приближаването му. Дяволът да го вземе този нахалник! Защо се появяваше винаги когато тя беше в неизгодно положение? Беше облечена като слугиня от обора, в косите й имаше сламки, лицето й беше цялото в прах. При тези обстоятелства не можеше дори да играе ролята на плашлива, чужда на света вдовица — или поне нямаше да се представи убедително. Но след онова, което бе станало през нощта, тази роля и без това не можеше да убеди лорд Ръдърфорд. — Ако наистина желаете да ми помогнете, лорд Ръдърфорд, отстъпете колкото се може по-тихо! Тези малки същества и без това са уплашени до смърт и се боя, че ще им се пръснат сърчицата. Още са толкова безпомощни…

Вместо да я попита за какво говори, лордът реши сам да го открие. Прекоси плевнята и спря точно зад нея. Слънчевата светлина, която падаше през кръглото прозорче, осветяваше короната от кестеняви коси, която увенчаваше главата й, и това отклони вниманието му. Скромната рокля от избелен муселин беше много по-добра от безрадостната одежда от предишната вечер. Тя разкриваше меките извивки на прекрасното стройно тяло. Стройно, но силно — той отново забеляза твърдостта, която му бе направила впечатление предишната вечер. Тя стоеше почти като войник — сякаш тялото й бе инструмент, който се е научила да контролира. Какво ли правеше по цял ден в усамотението си, за да стигне до този резултат? Това беше възхитителен въпрос и той се надяваше много скоро да намери отговора. Ако не успееше да преодолее безспорната враждебност, която тя проявяваше към него, щеше да се върне в Малори хаус и да си замине.

Той надникна над рамото й и видя, че беше сложила в скута си голямо птиче гнездо с три малки лястовички в него. Клекна тихичко до нея и попита:

— Какво ще правите с тези бебета?

— Майката ги напусна — отговори Мери, учудена от готовността си да му разкаже всичко. — Малките не могат още да летят и тя си отиде. От няколко дни ги наблюдавам. Тя се опитваше да ги научи, но напразно. Тези малки глупачета са ужасно страхливи,

макар че са пораснали достатъчно, за да летят. Имам намерение да сваля гнездото долу и да го сложа на някой нисък прозорец. Може би оттам ще се осмелят да полетят.

— По-вероятно е да станат жертва на някоя котка — възрази с усмивка Ръдърфорд.

— Това е вярно, но тук ще умрат от глад — обясни тихо тя. — Мисля, че поне трябва да опитам. Моля ви, слезте пръв по стълбата, за да мога да ви подам гнездото. Внимавайте, защото стълбата се клати. С тази пола със сигурност ще се спъна при слизането, ако трябва да държа и гнездото.

— Мъдро решение — промърмори той. — Ако не бяхте с пола, работата щеше да бъде друга.

Господи, какъв нахалник! Пак си правеше шеги за нейна сметка! После се досега, че забележката бе прозвучала странно. Тя щеше да има смисъл, ако имаше навика да ходи без пола — както току-що бе намекнал негово благородие. Защо, по дяволите, беше толкова умен? Или тя бе прекалено безгрижна? Думите й бяха наистина опасни. Точно това имаше предвид — че ако беше с панталон, изобщо нямаше да се поколебае да слезе по несигурната стълба с гнездото в ръка.

Най-добре да се направи, че не е чула последната забележка.

— Ще бъдете ли така добър да държите гнездото, милорд, докато се изправя? — Стараейки се гласът й да звучи с достойнство, тя му подаде гнездото. Птичетата зацвърчаха страхливо, когато той го пое. Спасяването на птички не бе войнишка работа. Досега беше спасявал другари на бойното поле, жени и деца от плячкосващи мародери и естествено беше стрелял и убивал. Защо тогава е толкова загрижен за участта на тези достойни за съжаление, крехки същества, които нямаха почти никакъв шанс да оцелеят?

Ръдърфорд вдигна рамене и прие посоката, в която го водеше съдбата. Тази посока беше освежаващо нова и той дори се опита да успокои птичетата, като цъкна няколко пъти с език, но те бяха неутешими.

Мери стана, изтърси полите си и нетърпеливо издуха сламата и праха от гънките. По блестящите кестеняви коси също висяха сламки. Не мога да пропусна такава възможност, каза си лордът и въздъхна почти извинително.

— Моля ви, вземете за малко гнездото. — Тя протегна автоматично ръка и го пое, забравила предпазливостта си. — Много сте мръсна — обясни с мека усмивка той, — и тъй като нямате огледало, смятам да ви помогна.

Мери се вцепени под ръцете му, докато пръстите му се плъзгаха по косата й и отстраняваха сламките, перцата и прашинките. Гнездото в ръцете й не й позволяваше да се помръдне и тя изтърпя стоически, докато той изтупа полата й, намести якичката и върза отново влажната кърпа.

— Е, вече изглеждате много по-добре. — Той отстъпи крачка назад и кимна одобрително. — Ако сега ми върнете гнездото, ще се съглася да получа поредната плесница. Тъй като имате позволението ми, този път няма да си отмъстя — освен ако вие не го желаете!

Как можеше този човек да бъде толкова непоносим! Мередит присви очи и около устните й заигра ледена усмивка.

— Защо трябва да ви удрям, лорд Ръдърфорд? Аз съм ви много благодарна за помощта. Ако бъдете така любезен да слезете пръв по стълбата, ще ви подам гнездото.

Ръдърфорд се ухили разкаяно и вдигна ръка като фехтувач, признал, че е улучен.

— Туш, Мери Трелоуни! Хиляди извинения за този тромав дуел! Умолявам ви за прошка!

Защо изпита желание да се засмее? Само преди минута беше готова да го простреля право в сърцето! Цинизмът беше изчезнал от сивите очи, устните, които снощи се присвиваха с досада, сега се смееха и дори арогантността му бе смекчена от приетото поражение. Днес беше друг човек. Господи, каква обезпокояваща мисъл! Мередит се обърна рязко към стълбата и побърза да смени темата.

— От кого узнахте къде да ме намерите? Готова съм да се обзаложа, че не е от Сийкомб.

— Права сте — кимна той. — Сийкомб беше готов да си отхапе езика, преди да ми е казал нещо. За щастие тъкмо когато се готвеше да ме изхвърли, се появи младият Роб.

— О, това обяснява всичко! — Мери неволно се засмя. — А защо не ви придружи?

— Двамата с Тио се скараха — обясни предпазливо Демиън. — И много скоро забравиха за присъствието ми.

— О, боже! — Мери въздъхна и заговори с тих глас, като че имаше насреща си човек, посветен в тайните на семейството: — Бедният Тио постоянно страда от задявките на Роб. Предполагам, че когато едно момче е на петнадесет и съзрява, единадесетгодишният брат е цяло мъчение. Мислех си да пратя Роб в Итън, вместо в Хароу, за да спестя мъките на Тио, но мъжете от семействата Трелоуни и Мередит винаги са учили в Хароу и никой не поиска и да чуе за Итън.

— О, мисля, че няма за какво да се тревожите. Ако помня добре ученическите си години, Тио ще получи помощ от много страни, за да вкара непокорния си брат в правия път. Освен това съм убеден, че Роб ще посвети цялото си внимание на съучениците си от първи клас и няма да се занимава с по-големите. Онова, което става вкъщи, не се повтаря в училище. — Последните думи бяха произнесени с известно нетърпение. Учениците не го интересуваха особено. Ала когато загриженото й лице просветна като по чудо, той веднага съжали за рязкостта си.

— Това е голяма утеха за мен — прошепна Мери. — Толкова ме беше страх, че Тио ще си има неприятности заради Роб. Но вие явно познавате обстановката в тези училища.

Демиън кимна и се зарадва на топлината, която нахлу в сърцето му. Беше прекрасно, че успя да убеди тази необикновена млада дама, която изглеждаше така, сякаш носеше върху тесните си рамене целия товар на света.

Мери видя как сивите му очи изведнъж потъмняха и се почувства неловко. С ужасния циник можеше да се справя по-добре, отколкото с новия лорд Ръдърфорд, от чиито очи струяха хумор и съчувствие. Но поне беше сигурна в своята позиция и в чувствата си, докато си разменяха тези думи. За момент напрежението между тях стана почти непоносимо, след това, за нейно облекчение и разочарование едновременно, той побърза да се върне към нормалните неща.

— Можете да ми дадете гнездото. Аз ще го отнеса долу. Тъй като нямам поли да ми пречат, сигурно ще се справя по-лесно.

Мери стисна здраво устни, но послушно му подаде гнездото. Тъй като не й хрумваше подходящ отговор, тя заслиза след него по нестабилната стълба без да чака помощ. Демиън сложи гнездото върху широката рамка на единствения прозорец.

— Дано да не се появи котката — пошепна тя и загрижено смръщи чело. — Ако останете за момент тук, за да я прогоните, ако дойде, аз ще изкопая малко червеи. Бедните птичета сигурно умират от глад.

— Какво ще направите? — извика смаяно той и раменете му се разтресоха. — О, Мери Трелоуни, вие не престават да ме учудвате. Наистина ли ще изкопаете червеи за птичетата? И как ще го направите — като уличните хлапета с пръчки и парче извита тел, когато са тръгнали на риба? — Той се облегна на стената и избухна в луд смях. От много месеци не се беше смял така истински. Цялото му тяло се отвори за радостта.

В първия момент Мери се вцепени от смайване, но много скоро разбра откъде бе дошъл този изблик на веселие. Намерението й беше напълно нормално, но като си припомни маскарада, който му беше разиграла миналата вечер — плашливата, свита вдовица Блейк, която мънкаше като плахо момиченце и постоянно изпускаше нещата си от вълнение — престана да се учудва на смеха му. Бузите й се зачервиха от смесица между възмущение и неловкост.

— О, моля ви, престанете — пошепна тя. — Не е чак толкова весело.

— О, напротив, невероятно е — изпъшка той. — Наистина невероятно. Вие сте прекрасна, Мери Трелоуни — една прекрасна загадка, която възнамерявам да разреша.

При тези думи по гърба й пролазиха студени тръпки. Съвсем съзнателно тя даде воля на възмущението си и затропа с крака.

— Престанете, чувате ли! Как смеете да ми се надсмивате! Появихте се неканен в дома ми, проследихте ме чак в плевнята, за да ме подиграете. Няма да търпя повече подобно отношение!

Ръдърфорд спря да се смее, макар че дълбоко в очите му все още святкаха весели искри.

— Веднага ще се опитам да се поправя, като проявя учтивост — заяви той и сложи ръце върху раменете й. Мередит направи крачка назад. Странното усещане, че в стомаха й прехвръкват пеперуди, я обзе отново и тя не се възпротиви, когато той я привлече към себе си.

— У вас има страст, Мери Трелоуни! Страст, с която много искам да се запозная по-отблизо — пошепна той и сложи ръка на тила й. Главата му се сведе към нейната, докато устните им се намериха. Мери

затвори очи и вдъхна дълбоко аромата на кожата му — мирис на топло слънце, който се съедини с вкуса му, когато езикът му се мушна в меката й уста. Ръцете му се плъзгаха по гърба й, той усети кожата й, топла и податлива под тънката рокля; помилва хълбоците й, тънката талия и тя се притисна към него със стон, който дойде от най-дълбоката й вътрешност.

— Велики боже! — промърмори смаяно лорд Ръдърфорд и бавно вдигна глава. — Коя сте вие, Мери Трелоуни? Мисля, че съм омагьосан.

Мередит стоеше под лъч слънчева светлина, притиснала ръка към топлите си, трепереща устни, докато светът престана да се върти около нея и тя осъзна с цялата си яснота в какво положение се намира. Не можеше да отрече, че този мъж я привличаше неустоимо, не можеше да го отрече нито пред него, нито пред себе си. Но какво би могла да стори, за да му се противопостави?

— Мери? Мери? Къде си? — Нетърпеливият глас на Роб пръсна напрежението помежду им като счупено стъкло.

— В плевнята — отговори тя и се запъти бързо към вратата, без да поглежда към мъжа до себе си.

— О, значи си намерила лорд Ръдърфорд — извика зарадвано Роб, когато сестра му се появи на вратата. — Много хубаво, защото ние с Тио го бяхме забравили. Сийкомб каза, че е време за ядене, и ако не побързаш, рибата ще изстине. Готвачката я е приготвила по специалната си рецепта — обясни момчето. — Сигурно ще побеснее от гняв, ако не седнем веднага на масата. Нали, Мери? Не че Хюго, Тио и аз не можехме да я изядем и сами, ако не те бях намерил. — Лицето му засия. — Надявам се, че обичате печена риба, лорд Ръдърфорд?

Мередит примигна смаяно. Роб току-що беше поканил негово благородие на обяд.

— Това е любимото ми ядене — отговори честно Ръдърфорд.

— Много се радвам! Има достатъчно за всички ни, а и Хюго гори от нетърпение да се запознае с вас. — С тези думи момчето пъхна ръката си в тази на лорда, сякаш бяха стари приятели, и го поведе към къщата.

Мери нямаше какво да стори, освен да последва двамата с безизразно лице, опитвайки се да не издаде яда си. Е, присъствието на

тримата й братя щеше да сложи край на напрежението между нея и лорд Ръдърфорд и да създаде домашна и весела атмосфера.

Обедът в Пенденис, както установи от пръв поглед негово благородие, съвсем не беше леко похапване. На масата в трапезарията имаше печено филе, шунка, супник с гъста зеленчукова супа, обещаната печена риба, сирене, плодове — достатъчно ядене, за да задоволи апетита на подрастващите момчета. Роб и Тио си вземаха по няколко пъти от всичко, очевидно забравили караницата от преди малко. Хюго Трелоуни, блед, тънък като върлина млад мъж с твърде сериозно лице, се държеше учтиво към госта, но ровеше със страдалческа физиономия в чинията си. Ала Демиън много скоро забеляза, че и той си хапваше добре като братята си. Доста голямо количество риба изчезна бързо от чинията му. Мередит пиеше чай, момчетата лимонада, а лорд Ръдърфорд получи стомничка с пенеста бира, която, както тържествено обясни Хюго, беше произведена в имението.

Мередит се извини, че не може да му предложи кларет, защото всяка бутилка трябвало да „подиша“ поне един час, след като я изнесат от мазето — само така виното можело да разгърне аромата си. Тъй като за днес не очаквали гости, не се подготвили, както трябва.

— Ще установите, че в повечето къщи наоколо е така — допълни със сладък глас тя. — Ние сме много горди с вината в избите си.

— Да, и за това трябва да благодарим на джентълмените — обади се Роб. — Те доставят товарите си всеки месец, но никой не ги вижда, нито ги чува да идват, защото копитата на конете им са увити в парцали. Прав ли съм, Мери?

— Така се говори — отвърна тя, без да трепне. Темата беше сравнително безобидна и занимаваше всички в Корнуол. — В тази част на страната вносът на алкохол носи добри пари, лорд Ръдърфорд. Имахте ли вече възможност да надникнете в избата на Малори хаус? Не се съмнявам, че ще останете учуден от богатствата й.

— Изпробвах брендито и го намирам много добро — отговори с усмивка Демиън. — Впрочем аз се интересувам сериозно от „джентълмените“. — Той вдигна поглед от чинията си и остана изненадан от внезапната тревога в очите на домакинята.

— Само външни хора намират контрабандистите за романтични — промълви тя и вдигна рамене. — За мъжете от Корнуол това е

всекидневие. Контрабандата е опасен и доста мръсен занаят.

Забележката със сигурност целеше да го постави на мястото му — той беше само нищо неподозиращ външен човек с неясни представи за този занаят.

— Не съм казал, че контрабандата е романтично занятие — отговори предпазливо мъжът. — Интересно е по-точната дума. Трябва да ви кажа, че преди няколко дни случайно се срещнах с контрабандистите.

Мередит изпусна вилицата си в чинията.

— Как е могло да се случи подобно нещо? — попита тихо тя. — Досега никой не ги е виждал.

— Но аз ги видях — отговори също така тихо той и се запита какво, за бога, ставаше с нея. Изглеждаше толкова объркана, сякаш изведнъж беше седнала в мравуняк.

— Къде ги видяхте, сър? — Роб подскачаше нетърпеливо на стола си и дори Хюго бе престанал да дъвче.

— На скалата, която се издава над брега, в нощта, когато пристигнах тук. — Ръдърфорд си взе парче печена риба. — Тъкмо се сражаваха с бреговата охрана, доколкото можах да установя.

— И кой спечели? — Тио го гледаше с широко отворени очи. Демиън избухна в тих смях.

— О, без съмнение контрабандистите. Незнайно как те изчезнаха под носа на полицаите. Невероятно беше!

— И къде бяхте вие, докато се разиграваше това представление? — попита Мередит, която бе успяла да се овладее.

— Бях се скрил зад един бодлив храст — отговори мъжът и отново се засмя. — Беше дяволски неудобно, да не говорим, че се намирах буквално между два огъня — но си струваше. Особено ми хареса водачът на контрабандистите.

— Така ли? И защо? — Роб скочи от стола си и заподскача възбудено около стола на лорда. — Никога не съм говорил с човек, който е виждал джентълмените!

— Седни на мястото си, Робин — нареди строго сестра му. — Разказът на лорд Ръдърфорд е интересен, но това не означава, че трябва да подскачаш около него като невъзпитан хлапак.

— Защо се заинтересувахте от водача, сър? — попита Хюго, след като Роб се нацупи и си седна.

— Защото приличаше на момче — отговори Демиън. — Според мен беше твърде млад, за да води група контрабандисти. Но трябва да призная, че се държа блестящо. — Той се запита дали трябва да им разкаже за предположението си, но Мередит го изгледа унищожително и той реши да го запази за себе си. Тя сигурно щеше да го обвини, че има твърде развито въображение. Незнайно по каква причина тя явно считаше, че темата е неподходяща за обсъждане пред момчетата.

— Ако искате да се свържете с „джентълмените“, за да получите стока, трябва да им пратите вест — заговори поучително Роб, който бързо бе забравил укора на сестра си. — Прав ли съм, Мери?

— Не мога да си представя, че лорд Ръдърфорд ще остане достатъчно дълго в Корнуол, за да се свърже с контрабандистите, Роб — отвърна сестра му и гласът и ясно показа, че считаше темата за приключена.

— Все още не съм решил колко време ще остана — отговори развеселено Демиън и видя как очите на Мередит засвяткаха опасно.

— Не можем да ви предложим нищо особено — проговори с измамна мекота тя. — Сигурно скоро ще ви доскучее и ще закопнеете за радостите на лондонското висше общество.

— Питам се как ли стигнахте до това заключение — проговори замислено лордът. — Нима снощи съм оставил у вас впечатлението, че не се забавлявам? Честно казано, чакам с нетърпение следващата официална вечеря.

Мередит прехапа устни. Той я дразнеше безсрамно, а в присъствието на братята си тя не беше в състояние да му се отплати със същата монета.

— Аз пък мисля, Мери, че тук могат да се правят много неща — намеси се Роб. — Ние яздим, стреляме, ловим риба… Не забравяй соаретата, които организирате. Освен това Фоуей е голям град и…

— Ти си още малък и не знаеш нищо — прекъсна го Тио. — В сравнение с Лондон или Брайтън Фоуей е едно най-обикновено село. Прав ли съм, Хюго?

— Напълно прав. Даже в сравнение с Оксфорд Фоуей е едно нищо — заяви най-големият Трелоуни.

— Аз не съм правил такива сравнения — възпротиви се решително Роб. — На път към училище видях много големи градове, да не съм сляп! Но в тази част на страната Фоуей е голям град!

— Да, може би си прав — съгласи се Тио и Роб утихна за миг.

— Как трябва да изпратя вест на „джентълмените“? — попита лорд Ръдърфорд уж между другото, за да даде време на момчетата да се успокоят. В следващия миг му стана странно, че се съобразява така със състоянието им.

— Такива теми не се обсъждат с момчета и дами, милорд — укори го Мери. — Ако говорите сериозно, обърнете се към сър Алджернон Барат. Убедена съм, че ще получите най-точни сведения. — Тя го дари с усмивка, в която имаше толкова чувство, колкото и в млечния пудинг на масата — ала тонът на гласа й го накара да застане нащрек. Въпреки невинната външност, строгата фризура и скромната рокля лейди Мередит Блейк, която седеше начело на семейната маса, излъчваше авторитет, с който той трябваше да се съобразява. Тя току-що му беше наредила — и то съвсем директно — да говори за нещо друго и той се подчини, макар да не разбираше защо трябва да го направи. Може би това беше Корнуолски обичай, разбираем само за посветените…

Скоро след това лордът се сбогува. Домакинята се изправи със сдържано достойнство, за да го изпрати до коня му. За Сарацин се бяха погрижили по най-добрия начин и Ръдърфорд благодари сърдечно на Мередит, докато бавно водеше коня по настланата с чакъл входна алея.

— Ние не сме варвари, сър. Никога не пренебрегваме гостите си и конете им — отвърна хладно тя.

— Не разбирам с какво всъщност ви обидих — намръщи се той и взе ръцете й в своите.

Тя се изтръгна рязко.

— Ако не разбирате, значи сте доста по-малоумен, отколкото предполагах.

— А вие сте много неучтива — заяви кратко той. — Моля, не ми говорете по този начин.

— Най-покорно моля за извинение — отвърна саркастично тя. — Нямах намерение да накърня нежната ви душа — макар вие очевидно да сте убеден, че ви е позволено да ме нападате както и когато искате.

— Целувката ли наричате нападение? — попита той с високо вдигнати вежди.

Мери се изчерви и се ядоса на себе си.

— Нямах предвид това.

— Питам се защо — изрече замислено той. — Имахте пълното право да ме отблъснете, след като си позволих такава волност.

— Вие сте непоносим! — изсъска тя. — Защо постоянно ме предизвиквате?

Демиън въздъхна и посегна към юздите на Сарацин.

— Защото вие сте жена, която изкарва на бял свят най-лошите ми качества, Мери Трелоуни. Но аз ви зададох един съвсем честен въпрос: с какво ви обидих? Отговорът ви заслужаваше подобна неучтивост.

— Джентълменът би подал и другата си буза — отговори сърдито тя, защото никога нямаше да признае, че той беше прав.

— Да, сигурно сте права — кимна спокойно Демиън и се метна на седлото.

— Може би трябваше да търпя и да остана бездейна, докато вие се забавлявахте за моя сметка пред братята ми? Много добре знаехте, че не мога да се реванширам! — изсъска вбесено тя.

— Ето какво ви е ядосало. — Мъжът кимна с разбиране. — Да, права сте. Беше непростимо да се отплатя по този начин за гостоприемството ви. Ще се постарая да ви компенсирам, мадам, когато се срещнем следващия път. — Той обърна коня си, махна й и препусна надолу по пътя.

Мери проследи с поглед черния жребец, докато той изчезна в далечината. Какво ставаше с нея? Един нахалник се бе вмъкнал в добре подредения й живот и го обърна с главата надолу. А тя реагираше като хлапачка и тялото й тръпнеше от страст! На всичкото отгоре я бе видял през нощта на скалите. Доколкото й беше известно, никой в Ландрет и околните села не беше виждал контрабандистите. Според неписания закон местните жители обръщаха лицата си към стената, когато тези хора излизаха да работят. В сърцето й се промъкна страх. Демиън, лорд Ръдърфорд, явно следваше своите собствени закони. Естествено тя също вървеше по свой път, и то отдавна. Но това не бе причина и други да претендират за същата привилегия — особено чужди хора, които не разбираха Корнуол и жителите му, които ги презираха и си въобразяваха, че винаги могат да правят онова, което им харесва.

6

На следващата сутрин Мередит облече костюма си за езда, заповяда да оседлаят старата й кобила и потегли към селото. Ландрет беше рибарско селище, в което човек не можеше да свърши почти нищо, освен ако не искаше да си купи кош с омари или да пийне нещо в кръчмата на Фалкон. Младата жена поведе кобилата по неравния калдъръм на улицата между боядисаните в бяло къщички и се огледа с надежда да види някъде Барт. При това половината от онези, които я видяха, бяха наясно, че водачът е тя. Никой освен Нан, Жак и рибарите, които й помагаха, не знаеше истината и тя се надяваше никога да не я научат. Сигурността й беше в ръцете на тези мъже, в умението им да пазят тайна.

— Ей, момче! — Тя махна на едно хлапе на около шест годинки, босо, с вехто панталонче и мръсна ризка. Момчето се почеса по главата и бавно прекоси тясната уличка.

— Да, мадам?

— Ще ти дам едно пени, ако идеш при Фалкон и кажеш на Барт, че искам да говоря с него.

Момчето хукна да изпълни поръчката и скоро изчезна през черната врата на кръчмата. Беше още сутрин, но там имаха много работа — рибарите се връщаха от улова си в ранните часове, след като бяха заложили кошовете за омари. Сега нямаха друга работа, освен да кърпят мрежите и кошовете.

Атмосферата беше по-потисната от обикновено, разговорите се водеха приглушено, смехът на мъжете беше лишен от обичайната си необузданост. Няколко лица дори гледаха направо мрачно. Дребното момче се огледа в задименото от лулите помещение и много скоро разбра причината за всеобщото униние. Макар че беше още малко, то се изплю гневно на пода. Присъствието на омразната брегова полиция от Фоуей в кръчмата на Фалкон беше нечувано нахалство. Никой не знаеше какво очакваха полицаите. Нямаше да чуят нищо, което да им влезе в работа, това беше ясно. Наистина двамата мъже, облегнати на

тезгяха, се чувстваха ужасно неловко и всички в кръчмата го усещаха. Те не носеха униформа, но простите панталони и кожените елеци не бяха достатъчно прикритие. Тайно в себе си и двамата проклинаха глупостта на шефовете си във Фоуей, които нямаха представа какви са хората в Корнуол и смятаха, че е много лесно да ги шпионираш. Появата на чужденец, дори съвсем невинен, беше достатъчна да затвори устите им. На всичкото отгоре някои от рибарите в кръчмата изглеждаха направо страшни. Никой не би искал да ги срещне в тъмна уличка или в безлунна нощ.

Появата, на малкото момче, което се мушна като змиорка през навалицата, не привлече вниманието на агентите. Почти никой не забеляза, че то пошепна нещо на ухото на Барт. Според агентите беше съвсем естествено момчето да е било изпратено от майка си, за да повика съпруга у дома. Малкото, които заподозряха кой бе изпратил момчето, наостриха уши. Щом Мери беше дошла в селото и търсеше Барт, значи предстоеше нещо важно. Вероятно тя не знаеше, че в кръчмата има хора на правителството.

Барт изслуша момчето, тупна го одобрително по гърба и го изпрати да си върви. Всичко беше нормално, не се бе случило нищо необикновено. Той не последва веднага хлапето навън. Остана, за да изпие още едно канче бира и да пусне няколко презрителни забележки по адрес на мъжете на тезгяха — забележки, които засегнатите се помъчиха да отминат с мълчание, макар да бяха заобиколени от група брадати мъже, които открито им се подиграваха. Никой не забеляза, че Люк Треуата напусна кръчмата.

Люк мина покрай Мери, която чакаше отвън на седлото. Двамата не размениха нито дума, но Мери веднага продължи пътя си надолу по улицата и препусна по брега. Нещо бе задържало Барт в кръчмата и Люк ясно й даде да разбере, че е по-добре да не го чака в селото. Барт вече знаеше, че тя иска да говори с него, и щеше да дойде в уречения час в пещерата под къщата. Обикновено се срещаха два часа след падането на нощта. Тогава щеше да разбере какво ставаше в кръчмата.

По-скоро случайно, отколкото нарочно, след известно време тя мина покрай ниския зид, който заграждаше Малори хаус и градините му. Лорд Малори не обичаше посетители и твърде малко хора от околността познаваха къщата и имението. Мери спря кобилата си пред портата и загледа с нескрито любопитство какво става вътре. В

градината работеха мъже — плевяха, подрязваха храстите, косяха избуялата трева. Други бяха на покрива, оправяха комините, сменяха счупените керемиди и боядисваха дървените части. Утринният въздух беше изпълнен с удари на чукове и звън на коси. Лорд Ръдърфорд очевидно е наел всички работници, които е успял да намери, каза си с усмивка Мери. Значи възнамерява да остане тук по-дълго — но едва ли лично щеше да ръководи ремонта на къщата.

— Добро утро, лейди Блейк! Каква приятна изненада! Вероятно идвате да ми върнете визитата?

Гласът прозвуча зад нея. Мери беше толкова заета да гледа, че изобщо не бе чула стъпките му. По тялото й премина тръпка, но тя се овладя бързо и реши да не се вълнува от новата им среща. Тъй като беше на гърба на коня, тя имаше известно предимство пред лорда, който беше на земята и това правеше физическия контакт невъзможен. Изви се леко на седлото и се усмихна като кралица.

— Не сме чак толкова свободни в поведението си, сър. Не е редно неомъжена дама да посещава неженен мъж и вие го знаете много добре.

— А прието ли е една млада дама да се разхожда на кон без придружител? — попита той и вдигна високо едната си вежда.

— За млада дама това е недопустимо, сър, прав сте. Но аз не спадам към тази категория. Само най-ревностните привърженици на етикета ще осъдят вдовица в напреднала възраст, че излиза по работа без придружител — отговори любезно тя.

Лорд Ръдърфорд я наблюдаваше с присвити очи. Костюмът за езда от ръждивочервен плат беше по-скоро удобен, отколкото елегантен, но беше много добре ушит, а цветът отлично подхождаше на косата й, няколко къдрички от която надничаха изпод широкополата шапка. Муселиновото шалче беше чисто и добре колосано и красиво подчертаваше упоритата брадичка. Ботушите блестяха и макар че бяха доста стари и боята не можеше да скрие износените места, очевидно бяха от най-добро качество.

— Вдовица в напреднала възраст — повтори замислено той. — Нима искате да чуете някой комплимент, мадам? За съжаление не мога да реша дали трябва да ви направя това удоволствие, или не. — Усмивката, с която я дари, беше зашеметяваща. Топла и изкусителна, тя подвеждаше към лекомислен отговор.

— О, само си помислете колко нелюбезно би било да ме разочаровате — не закъсня да отговори тя, без да има време да помисли. — Трябва да ви кажа, че никой не ми прави комплименти.

— Ами ако винаги се обличате така за светските събития, не се изненадвам — отговори с усмивка мъжът. — Да ви напомня ли, че съм твърдо решен да открия причините за този абсурден маскарад? Облеклото ви със сигурност е част от загадката.

Мери потрепери и в сърцето й нахлу паника. Този човек беше опасен. Кой знае какво щеше да открие, ако започнеше да се рови в живота й.

— Няма никаква загадка, сър. Аз съм само една бедна вдовица, която не може да си позволи да се накичи с рюшовете, които тъкмо са на мода.

— Моля за извинение, мадам, но не е толкова просто. — Лордът вдигна вежди. — Не обиждайте интелигентността ми с такива приказки. Може би успявате да заблудите съседите си, но аз не съм човек, който се оставя да го мамят.

Мередит прехапа устни.

— Всъщност, милорд, изобщо не е ваша работа как се обличам.

— Разбира се, вие имате право — отговори с усмивка той. — Но в последно време животът ми е много скучен и се нуждая от малко развлечение. Убеден съм, че разкриването на малката ви тайна ще запълни празните ми часове.

— Поласкана съм, сър, че ме удостоявате с такова внимание. За мен е чест, че мога да услужа на ваше благородие. — В гласа й звънтеше гняв. Хладната арогантност на забележката му унищожи в зародиш намерението й да се наслади на остроумния разговор.

Мъжът се поклони.

— Честта е изцяло моя, милейди.

— Сигурна съм, че много скоро ще ви омръзне да търсите нещо, което не съществува. — Тя му се усмихна сладко. — Тайните на едно село са несравними с лукса и сензациите, с които вероятно сте свикнали. Помните ли приказката за принцесата и граховото зърно? Винаги се сещам за нея, като си представям как цяла нощ се мятате неспокойно в леглото на Матю Малори.

Хапливата забележка постигна голям успех и Мери изпита облекчение, че беше на гърба на кобилата, следователно недосегаема. Изведнъж лицето на лорд Ръдърфорд стана безизразно, сивите очи се вледениха като морето през зимата.

— Сравнението не е особено смешно, мадам. Тъй като виждам, че обичате подобни забележки, най-приятелски ще ви посъветвам да се въздържате от тях за в бъдеще.

О, не, Мередит нямаше да му позволи да я сплаши. Въпреки че вътрешният глас я предупреждаваше да си мълчи, тя се обърна към него и заяви:

— Знаете ли, лорд Ръдърфорд, засега нашите малко странни нрави ви изглеждат приятно разнообразие, но съм убедена, че няма да преживеете дългата, досадна зима в Корнуол. — Тя не направи усилие да скрие подигравката в гласа си. Беше напълно убедена в правотата на забележката си. Нито един лондончанин не можеше да преживее повече от седмица в суровата зима на областта — тогава пътищата стават непроходими, в морето бушуват грозни бури и хората се затварят в къщите си за седмици наред. Тогава почти не се канят гости, а в неделя черквата често остава празна.

— Сигурно ви прави дяволско удоволствие да вярвате, че съм само една жалка, слаба твар, нали, мадам? Мога да ви уверя, че съм преживял много по-страшни неща и съвсем спокойно мога да оцелея една зима в Корнуол. — Демиън говореше възбудено, в гласа му се долавяше горчивина. Изведнъж осъзна, че се държи като ученик, който се защитава срещу обвинението в страхливост. Защо да се хвали с кариерата си в армията, защо да се оплаква, че е трябвало да я напусне? А той искаше да направи точно това — пред тази почти непозната млада дама, която му се подиграваше безмилостно и с удоволствие го предизвикваше. Не, Мери Трелоуни имаше нужда от урок по добри маниери.

— Трябва да се сбогуваме, мадам. Има неща, които изискват вниманието ми. — Той направи кратък поклон и изчезна през портата. Спря за миг, за да каже няколко думи на градинаря, после продължи към къщата, без да се обърне нито веднъж към Мери, която смушка кобилата си и потегли към къщи. За съжаление фактът, че му бе казала мнението си, не й донесе желаното удовлетворение.

Късно следобед Уолтър се вглеждаше отчаяно в мрачното лице на полковника. Слугата беше започнат да се надява, че тази екскурзия до Корнуол най-сетне ще оправи настроението на господаря му. Сега обаче той седеше и се взираше мрачно в празната камина, бутилката с портвайн беше вече полупразна, а младият мъж стискаше чашата с такава сила, сякаш беше спасителен пояс.

Естествено полковникът издържаше на пиене. Твърде рядко се случваше да му се замае главата — това проличаваше само по блясъка в очите му. Днес обаче виното увеличи депресията, вместо да я премахне. Простият обяд, сготвен от Марта Пери, така си стоеше недокоснат на масичката, но Уолтър не смееше да предложи на господаря си да хапне нещо.

— Нямаш ли си работа, Уолтър, та стоиш и въздишаш като девица преди празника на Света Агнес? — попита мрачно полковникът.

— Моля за извинение, сър — отговори сковано мъжът, но не промени мястото си. Много скоро полковникът отново забрави за присъствието му.

Отвън се чу шум, но той не можа да премине веднага през мъглата на потиснатостта му. Уолтър обаче се стресна и се втурна да отвори големия прозорец.

— Какво става там, по дяволите? — извика камериерът и огледа смаяно събралите се работници, които гледаха към покрива и оживено жестикулираха.

— Какъв е този адски шум? — попита стреснато лорд Ръдърфорд, който най-сетне се бе върнал в реалността.

— Нямам представа, полковник, но май става нещо на покрива. Демиън изруга ядно, мина с големи крачки покрай Уолтър и отиде при работниците.

— Какво се е случило?

— Момчета от селото, милорд! — Мъжът, който отговори, се почеса смутено по главата. — Хлапетата явно са намерили стълбата, но някои керемиди не са стабилни и…

Ръдърфорд вдигна глава и видя на покрива дузина мръсни детски лица. Едно от тях обаче нямаше нищо общо със селските хлапета. За миг сърцето му спря, но той се овладя и извика:

— Роб, слез веднага при мен!

Щом чуха гласа на негово благородие, момчетата се развикаха уплашено и се скриха от другата страна на покрива. Всички се спуснаха долу и на покрива остана само Роб, който се питаше дали трябваше да избяга, или да се подчини на заповедта. Изведнъж кракът му се подхлъзна и една от керемидите се отмести. Демиън проследи с ужас как момчето загуби опора, падна на задника си и се плъзна надолу по стръмния покрив, като диво размахваше ръце. В следващия миг лорд Ръдърфорд направи огромен скок към мястото, където щеше да падне момчето. Ръдърфорд успя да го улови, падна на земята и тялото му пое удара. Ала ръката на момчето се оказа притисната под него и Роб нададе болезнен вик, когато спасителят му се претърколи настрана.

— Спокойно, момче, всичко свърши! — Демиън помогна на Роб да седне на земята. Като забеляза позеленялото му лице, той хвана главата му и го държа, докато малкият повръщаше в най-близката леха, а ръцете му се люлееха безпомощно отстрани на тялото. Когато му мина, лордът го вдигна на ръце и го отнесе в къщата.

— М-моля за извинение, сър — пошепна Роб. — Аз… не исках да ме сметнат за страхливец. — Той замига често-често, за да прогони сълзите, които изпълваха огромните тъмносини очи, каквито имаха всички Трелоуни.

— Това определение не ти подхожда, младежо — отговори рязко Демиън, но погледът му беше мек. — Няма нищо лошо в това да страдаш от болка, обаче катеренето по покривите е свидетелство за глупост! — Той сложи момчето да легне на дивана в библиотеката. — Уолтър ще прегледа ръката ти.

— Тя… счупена ли е? — попита Роб и прехапа устни, когато опитните ръце на Уолтър започнаха да опипват нараненото място.

— По-добре се помоли да е счупена — заяви с мрачна решителност лорд Ръдърфорд. — Защото ако не е, приятелче, няма да можеш да си седнеш на задника, щом свърша с теб.

Заплахата постигна желаното въздействие. Малкото лице изрази решителност, раменете се напрегнаха и Роб изтърпя стоически прегледа на Уолтър. Демиън се обърна към прозореца, за да скрие усмивката си.

— Ей, ти! — извика той на един от работниците. — Намери някой, който да отиде в Пенденис и да каже на лейди Блейк какво се е случило! Не искам да й създавам излишни тревоги. Кажи й, че лично ще отнеса момчето вкъщи, щом си отпочине.

— Добре, милорд, лично ще се погрижа. Лейди Мери е прекрасна жена. Момчетата са всичко за нея, милорд, и аз също не искам да се тревожи излишно.

Мъжът хукна към портата и Демиън се върна в библиотеката. Значи за селяните тя беше лейди Мери, вероятно все още Трелоуни, макар че след женитбата си беше получила титлата лейди Блейк. Интересна комбинация: лейди Блейк, Мери Трелоуни, лейди Мери. Колко още лица имаше тази жена?

Когато лордът застана до дивана, Уолтър вдигна поглед от ръката на момчето.

— Счупена ли е, Уолтър?

Камериерът поклати глава.

— Не, милорд, доколкото мога да преценя, не е счупена. Обаче има разтежение на мускулите, което е много болезнено, вие знаете това, полковник. Най-добре е да се сложи шина. Какво смело малко момче — дори не гъкна, докато го преглеждах!

— Не съм се съмнявал в него. — Ръдърфорд помилва бледата буза на Роб. — Все пак той е Трелоуни. — Той наля малко бренди в една чаша с вода и я подаде на момчето. — Изпий това, Роб. Ще ти помогне да потърпиш още малко, докато Уолтър слага шината.

Роб послушно глътна брендито, закашля се и отново преглътна. Малко цвят се върна на бузите му.

— Трябва да се върна вкъщи, сър. Мери ще се ядоса, ако закъснея за вечеря.

— Изпратих й вест. Вече знае, че си пострадал. След като възстановиш силите си, аз лично ще те отведа вкъщи. — Ръдърфорд беше изпълнен със съчувствие. Уолтър бе много внимателен, но Роб очевидно изпитваше силна болка, докато ординарецът сложи шината и превърза ръката му.

— Така е добре — каза след малко Уолтър и Роб въздъхна облекчено. — Това ще ти помогне даже ако костта е пукната. И от днес нататък да стоиш далече от покривите, момче!

В преддверието се чуха гласове и това спести на Роб по-нататъшните предупреждения.

— Къде е негово благородие, Хари? — Гласът на Мередит звънна решително, но в него имаше много повече страх.

Демиън веднага излезе от библиотеката. Хари Пери вероятно не бе разбрал какво се беше случило. Той и жена му бяха слепи и глухи за света извън стаята им.

— Тук съм, лейди Блейк! Не биваше да идвате. Нима пратеникът не ви каза, че лично ще доведа Роб вкъщи?

— Разбира се, че ми каза! — Мери свали ръкавиците от треперещите си ръце. — Но аз исках да ви спестя още неприятности, милорд. Много съжалявам, че е трябвало да понесете всичко това… Наистина ли не се е случило нищо лошо? — Виолетовите очи изглеждаха огромни на бледото лице, а ръцете, които Ръдърфорд улови в своите, бяха леденистудени.

— Мило момиче, няма за какво да се притеснявате — заговори укорително той и разтърка пръстите й. — Момчето преживя силен шок и навехна ръката си. Имаше късмет, че не се случи нищо страшно. Смятам, че е достатъчно наказан за лекомислието си.

— Роб изобщо не е в състояние да свърже причината и следствието — заяви мрачно Хюго, който в този момент влезе в преддверието. — Колко пъти съм му казвал, че не бива да скита със селските хлапета, но той не ме слуша. Може би този път ще успееш да го убедиш, Мери, защото досега е забравял поученията ти в мига, когато си излизала от стаята. Не искам и този път да забрави веднага щом ръката му се оправи, защото пак ще затъне до гуша в неприятности. Надявам се, че нямате нищо против, сър — обърна се той към Ръдърфорд, — но наредих на едно ратайче да стои до колата ни.

— Нали за това са ратаите — отговори с лека ирония Демиън. — Виж, Хюго, според мен сега не е моментът да четеш проповеди на Роб. Той се чувства доста зле и няма да забрави скоро случилото се.

— Къде е той? — попита нетърпеливо Мери, хвърли ръкавиците си на масичката и развърза връзките на шапката. — В библиотеката ли е?

Демиън й отвори вратата и тя се втурна към дивана, където Роб тъкмо се опитваше да се изправи. Онова, което се случи в следващите

минути, беше нова изненада за лорд Ръдърфорд. Той бе очаквал, че тя ще прегърне момчето, ще даде израз на тревогата си, ще му се скара, както обикновено правеха жените — и не постигаха нищо друго, освен да облекчат себе си и да влошат състоянието на пациента. Вместо това Мери прегледа братчето си, без да говори за собствените си тревога, погледна го дълбоко в очите и кимна доволно, преди да заговори за свършеното от Уолтър.

— Защо не изпратихте за лекар, лорд Ръдърфорд?

Негово благородие поклати глава.

— Уолтър има много повече опит от селските лекари. Веднъж намесата му ме спаси от ножа на хирурга в лазарета. Поверявал съм в ръцете му много по-сериозни рани от едно обикновено навяхване.

На челото й се появи бръчица и тя го удостои със замислен поглед, сякаш много й се искаше да поговорят повече на тази тема. После отново се обърна към Роб и рече:

— Май трябва да съм доволна, че този път няма нищо счупено.

Момчето се опита да се усмихне.

— Щях да си счупя всички кости, ако лорд Ръдърфорд не ме беше хванал!

— Боя се, че „хващам“ не е правилната дума — поправи го негово благородие откъм масичката, където тъкмо наливаше две чаши порто. — Лейди Блейк? — Той й подаде едната чаша. — Ще видите, че виното ще ви успокои — кимна той, като видя, че тя беше готова да откаже. — Имате нужда от нещо по-силно.

Нямаше полза да се противи, а и инстинктът й подсказваше, че жестът му е плод на искрена загриженост. Изразът на лицето му не издаваше никакви признаци на надменност или сарказъм, които толкова я възмущаваха. А немирният й брат наблюдаваше спасителя си с възхитен, изпълнен с доверие поглед. Този мъж беше наистина загадъчен — в един момент я вбесяваше и тя си пожелаваше да не го види никога повече, а в следващия излъчваше толкова топлина и съчувствие, че тя закопняваше отново да се озове в прегръдката му. А когато избухваше в искрен смях, сякаш слънцето просветваше посред дъждовния ден. Очевидно начинът, по който бе реагирала на случилото се с Роб, му направи впечатление. А тя не беше в състояние да скрие облекчението си от факта, че още един възрастен се грижеше за доброто на братчето й — и за нея самата.

Мередит взе чашата и благодари. Знаеше, че домакинът й няма да приеме отказ.

— Както разбирам, ние ви дължим огромна благодарност, милорд — промълви тя. — Не стига, че брат ми е влязъл без разрешение в имението ви, но вие сте се погрижили да предотвратите по-голямо нещастие. Не знам как бих могла да ви изкажа признателността си.

— Държал си се много зле, Роб — намеси се укорително Хюго. — Колко пъти сме ти казвали да не скиташ с момчетата от селото — но ти изобщо не се интересуваш от чувствата на Мери. Опитай се да разбереш, че си я поставил в крайно неприятно положение. Много скоро историята ще се разнесе навсякъде и старите клюкарки ще я укоряват, че…

— Стига толкова, Хюго — прекъсна го спокойно Мери. — Знам, че си добронамерен, но сега не е нито времето, нито мястото да говориш такива неща. — Тя го потупа по рамото, защото той казваше истината — макар че трябваше да бъде малко по-тактичен. — Няма да помогнеш на Роб, като го укоряваш.

— Мразя Хюго! — изплака Роб, но бързо изтри очите си. — Постоянно ми чете проповеди. Знам, че не биваше да се качвам на покрива, но предпочитам да ме набият, вместо да слушам безкрайните поучения на Хюго!

Мередит въздъхна уморено и Ръдърфорд реши, че за днес беше преживяла достатъчно.

— Хайде да оставим момчетата да се разберат насаме — заговори той с тон, който не търпеше възражение. — Елате да се поразходим в градината.

— Но нали трябва да заведа Роб вкъщи — възпротиви се слабо Мери.

— Скоро ще го направите и аз ще ви придружа. Но първо ще се разходим в градината. Има някои неща, за които бих искал да чуя съвета ви. — Той я хвана за лакътя и я изведе бързо през вратата.

Незнайно по каква причина Мери установи, че всъщност няма желание да се противопостави на волята му. Даже й беше приятно поне веднъж някой друг да вземе решение вместо нея. Тя се усмихна разкаяно.

— Не постъпих добре, като оставих Роб сам. Хюго ще му проглуши ушите с проповедите си!

— Много се надявам малкият да го изслуша, няма да му навреди — заяви категорично Ръдърфорд. — Онова, което не ми харесва, е, че сте ужасно напрегната. Вие сте твърде млада, за да носите целия товар на света върху раменете си, Мери Трелоуни — макар че много говорите за разни вдовици в напреднала възраст. — Последните думи бяха саркастично подчертани. — Имам чувството, че ако не се занимавате с изоставени от майка си пиленца, тримата ви братя ви тормозят с караниците и лудориите си. Искам да знаете, мадам, че възнамерявам да предприема нещо срещу това.

В първия момент Мередит беше толкова смаяна от заявлението му, че не можа да отговори. Макар че трябваше да се ядоса на господарския тон, с който бе изразил намерението си, тя откри зад него искрена загриженост и й стана приятно. Той все още държеше здраво лакътя й и тя беше принудена да върви в крак с него.

— Какво става, лейди Блейк, да не би котката да ви е отхапала езика? — попита той, когато мълчанието се проточи.

— Очевидно ви е много приятно да ме поставяте в неловко положение, сър — прошепна най-после тя. — Виждам, че сте разбрали какви задължения имам. В този момент мога само да мълча… защото ако ви отговоря, ще кажа нещо неприлично… тъй като не мога да ви обезщетя за любезността ви.

— Никога досега не бях чувал такива глупости! — извика лордът. — Не се съмнявам, че нищо не би ви спряло да ми кажете, каквото искахте да кажете! Истината е друга — вие, милейди, просто не намирате подходящ отговор.

— О, вие сте отвратителен — изсъска Мери, неспособна да обори твърдението му. — Не, аз наистина съм твърдо решена днес да не се карам с вас. Начинът, по който се държахте с Роб, ми го забранява. Ще ме облекчите извънредно много, ако престанете да ме предизвиквате — макар че това ви доставя голяма радост.

— А според мен е точно обратното — отговори Ръдърфорд. — Още от първата ни среща вие не пропускахте нито един случай да ме ужилите с обидни забележки — макар и скрити, трябва да призная! Но аз не съм нито глух, нито слабоумен!

Мери го погледна с отворена уста и спря.

— Как можете да твърдите такива неща? Та аз само реагирах на вашите непоносими… — Споменът за целувките му отново изникна ясен в съзнанието й и тя прехапа устни. — Време е да се прибера вкъщи, лорд Ръдърфорд!

— Много скоро ще се приберете. Забравете за момент, че имате задължения към близките си. Искам само да си починете малко, а този разговор не е особено полезен… поне досега — отбеляза той. — Е, ще ме посъветвате ли какво да засадя в тази леха? Не съм запознат с градинските растения, но бях много впечатлен от цветната градина на Пенденис.

Мери нямаше друг избор, освен да се съгласи. А и дълбоко в себе си тя също не желаеше да се задълбочава в другата тема. Ако навлезеха по-навътре в нея, можеше да се получи голямо объркване и тя предпочиташе да се занимае с тези въпроси сама за себе си. Затова посвети вниманието си на градинските лехи и по този приятен начин двамата прекараха двадесетина минути, докато отново си спомниха за Роб.

— Наистина трябва да си тръгвам. — Тя погледна назад към къщата. — Тази вечер Роб ще бъде под грижите на Нан. Вероятно тя ще се зарадва повече, отколкото той.

— Коя е Нан? — попита Демиън и я поведе към къщата.

— Нашата бавачка. В момента главният обект на грижите й съм аз. — Мери избухна в тих смях. — Тя е истински тиран: всеки път, когато ме погледне със смръщено чело, коленете ми омекват. Но без нея нямаше да се справя, а и Роб я слуша.

— Това е истинско щастие — отбеляза лордът и Мери го изгледа подозрително.

— Причината е само в темперамента му — опита се да обясни тя. — Той няма никакво…

— Стига толкова! Не си спомням да съм казал нещо за Роб. — Ръдърфорд се засмя и сложи пръст на устните й. — Не е нужно да ми обяснявате. Не съм критикувал братчето ви. Той не е нито по-добър, нито по-лош от другите момчета на същата възраст. Но не ми казвайте, че не е уморително да живееш с него!

Тъй като пръстът му остана върху устните й, Мередит не беше в състояние да каже нито дума. Винаги когато той й се усмихваше по този начин, тя забравяше цялата си хапливост. Демиън изчака, докато

огънят във виолетовите очи угасна, след това плъзна пръста си надолу и го сложи под брадичката й.

— Не — пошепна Мери, защото знаеше много добре какво ще последва. Погледът й се стрелкаше от едната страна към другата. — Не тук.

— Значи някъде другаде? — попита меко той и сивите му очи заблестяха.

— Не! — извика тя, макар да знаеше, че бе предизвикала този дяволит въпрос. Изтръгна се от ръцете му и затича към къщата.

Ръдърфорд я последва с тих смях. Може би не бе прилично да си играе с нея по такъв начин, но той не можеше да устои на изкушението — както не можеше да устои на желанието да я целуне и да усети как гъвкавото й, податливо тяло се гуши в неговото.

Двамата влязоха в библиотеката, където беше толкова задушно, че направо не можеше да се диша. Роб хвърли умолителен поглед към сестра си. Хюго изглеждаше като човек, който бе изпълнил неприятен дълг, а лорд Ръдърфорд с мъка можа да запази сериозната си физиономия. Той изпрати Хюго да се погрижи за колата и да каже на ратая да оседлае Сарацин. След това предложи на пациента си да се изправи бавно.

Роб очевидно се беше възстановил. Когато обвинителните му погледи не намериха отклик у възрастните, той се опита да преглътне гнева си. Настани се в колата до Мери, която държеше юздите на понито. Хюго, който беше дошъл на кон, препусна по желание на сестра си напред, за да уведоми хората от Пенденис за предстоящото им пристигане.

— Беше много мило от ваша страна да ни придружите, лорд Ръдърфорд, но вероятно е трябвало да изоставите някои свои задължения. — Мери цъкна с език, петнистото пони разтърси глава, изпухтя недоволно и потегли каретата.

— За момента нямам нищо важно — отговори с любезна усмивка лорд Ръдърфорд.

— Ще си въобразя, че съм кой знае какво, ако продължавате да ме удостоявате с такова внимание, сър — промълви с медено гласче Мери и сведе поглед.

— Не се притеснявайте, мадам! Ако прекалите, няма да се поколебая да ви сваля на земята.

— Благодарността ми е безгранична — отвърна със същия глас тя.

Лордът се изсмя тихо.

— Вие сте достоен противник, Мери Трелоуни. Искате ли да се уговорим от днес нататък да се сражаваме само с безопасни оръжия?

— Щом вие сте в състояние да се сдържате, сър, значи аз също мога да го направя — поклони се тържествено тя.

— Не разбирам за какво говорите — намеси се сърдито Роб и тонът му накара Мери да се обърне към него. Тя го погледна и веднага разбра какво му беше.

— Ръката ли те боли, миличък?

— Да, и главата.

— Скоро ще си бъдем у дома — увери го тя и помилва с обич рошавата му глава. — Ще си легнеш в твоето легло и Нан ще ти донесе топло мляко с канела.

Лорд Ръдърфорд, който беше изключен от този семеен разговор и видя колко загрижена беше тя, реши, че колкото може по-често ще отвлича Мередит Блейк далече от братята й. Предпочиташе тя да посвещава вниманието си само на него, а и никак не му е приятно да я гледа толкова тревожна. Имаше чувството, че отново вижда пред себе си сведената глава, скръстените ръце и увисналите рамене на вдовицата Блейк — но сега поне знаеше, че това беше само роля. Ролята на майка, която тя бе поела спрямо братята си, беше истинска и по мнението на негово благородие представляваше прекалено тежък товар за нея. Изведнъж той осъзна, че за първи път от много месеци насам бе забравил собствените си грижи. Откакто познаваше тази забележителна жена, беше научил куп нови неща и мрачното настроение от преди беше изчезнало като по чудо.

— Простете любопитството ми, лорд Ръдърфорд… — Мередит прекъсна неочаквано мислите му, — въобразявам ли си, или наистина казахте, че сте били в армията?

— Така ли съм ви казал? — Мъжът смръщи чело. — Не си спомням да сме говорили за армията.

— Не искам да бъда любопитна — отбеляза тя, усетила колебанието в гласа му. — Казахте, че Уолтър успял да ви измъкне от някакъв лазарет… или предпочитате да не говорим за това?

Демиън въздъхна.

— Обикновено избягвам тази тема, но ще ви кажа, че бях с Уелингтън на Пиренейския полуостров, докато тежко раняване в рамото не ме принуди да напусна армията завинаги. Това стана преди около шест месеца.

— Значи затова тази сутрин говорихте за трудности — промълви замислено Мери.

— Абсолютно сте права — потвърди той със сух, почти гневен глас.

— Значи трябва да ви се извиня — опита се да се усмихне тя. — Защото до днес си мислех, че сте едно от многото лондонски контета.

— И не скрихте мнението си, доколкото си спомням — изръмжа той.

— Понякога нападението е най-добрата форма на защита, милорд. Нима войнишкият живот не ви е научил на тази истина?

— Войнишкият живот ме е научил на много неща, но за съжаление все още не знам как се излиза наглава с остроумни вдовици — промърмори със съжаление той.

Мери се направи, че не е чула тази забележка. Твърде много се интересуваше от миналото му, за да се впусне в нова словесна престрелка.

— Трудно ли ви беше да напуснете армията? — Това бе само предположение, но тя веднага разбра, че е улучила право в центъра.

— Дяволски трудно! — Устата му се изкриви в горчива усмивка. — Аз съм войник, откак станах мъж. Не понасям живота в града. Но какво може да стори един мъж, след като вече не е годен за нищо друго, освен да води безсмислени разговори, да седи на игралната маса и да ухажва дами?

— Сигурно е много досадно — кимна сериозно тя. Той я погледна, учуден, че бе разбрала проблема му. — Досега никой освен Уолтър не бе вникнал в чувствата му. Мери се опита да си представи колко монотонен и безинтересен щеше да бъде животът й, ако не беше контрабандата, и наистина разбра какво изпитва новият й познат. Онова, което тя вършеше тайно от всички, изпълняваше различни цели. Първо, пълнеше кесията й с парите, от които имаше огромна нужда, и второ, предлагаше и вълнения и удовлетворение, че има къде да приложи способностите си, и физически, и умствени. Без този

вентил тя нямаше да издържи дълго в корнуолската пустош, където животът се състоеше само от ритуали.

— Следва да си потърсите друга задача, която да занимава ума и ръцете ви — посъветва го тя. — Всички хора трябва да имат цел в живота си — нали затова са дошли на света.

— Може би най-после съм я намерил — проговори едва чуто Ръдърфорд.

По гърба й полази сладка тръпка. Този мъж говореше със загадки.

— И каква е тази цел? — попита колебливо тя. Лордът се усмихна самодоволно.

— Да изградя отново наследството си.

Мери мислеше за това, докато стигнаха в Пенденис. Все едно дали му вярваше или не, най-добре бе да отговори съвсем общо.

— Това е достойна задача, сър, макар и малко ограничена. Но мисля, че е добро начало.

— Точно така — съгласи се с широка усмивка той. — Със сигурност е начало!

7

— Какво мислиш, Барт? — Мери гризеше палеца си и наблюдаваше с тревога рибаря, който седеше на каменния блок в дъното на пещерата и смучеше глинената си лула.

— Идеята не ми харесва — заяви той с прямотата, която тя беше свикнала да очаква от него. — Това означава трудности — особено сега, когато бреговата охрана е вдигната на крак. Две нощи в месеца означава два товара. Стават четири нощи, през които ще вървим по пътеката на войната.

— Има хора във Фоуей, които биха се радвали на по-чести товари — възрази Мери. — Не бихме ли могли да доставяме стоката на място, където отиват онези, които искат да купят нещо? Така ще намалим риска. Досега доставяхме стоката индивидуално, но отсега нататък…

— За кое място говориш? — Барт присви очи зад дима на лулата си. Познаваше достатъчно добре Мери, за да знае, че идеята й не е спонтанна, а добре премислена.

— Имам предвид гостилницата „Таралежът и детето“ във Фоуей. Чух, че собственикът е готов да складира стоката и да я продава, стига да… да получи ответна услуга, да речем.

— Кой ти каза това?

— Жак. — Мери избухна в тих смях. — Бил там преди два месеца, пийнал порядъчно от новата бира. Нали познаваш моя приятел Жак! Заговорили се със собственика на заведението по темата бренди и… — Тя вдигна рамене.

Барт стисна лулата си в ръка и се загледа замислено в земята. Мери не посмя да смути мислите му. Знаеше, че не бива да настоява и че без неговата подкрепа никога няма да осъществи блестящия си план.

— Ще говоря с другите — изрече най-сетне той. — Повечето от тях имат семейства, Мери. Парите им трябват, но естествено не искат да рискуват живота си.

— Аз също имам семейство и не мога да си позволя да умра — отговори с лека усмивка тя.

— Понякога се държиш така, сякаш много не те е грижа — промърмори укорително Барт, стана и изчовърка тлеещия тютюн с палеца си. — Значи утре вечер трябва да доставим тези неща? — Той посочи с глава бъчвичките и вързопите, които бяха наредени покрай стените.

— Да, но само ако момчетата от митницата не са решили да правят хайки — отговори с усмивка Мери.

Барт се ухили.

— Имаме късмет. Зетят на Фанси Люк работи като писар за митническата служба. — Той поклати глава с добре изиграно учудване. — Може би пак ще чуе нещо интересно…

Мери кимна.

— Жак препоръча мадейра. Имам намерение да пратя на нашия приятел няколко бутилки. Ако не бяхме получили предупреждение за последната засада, сега нямаше да сме тук.

— Права си. Е, добре, тръгвам! Ако Грег не е научил нищо, утре вечер в единайсет ще докарам понитата пред пещерата.

— Не забравяй да кажеш на момчетата от селото! — извика подире му Мери — Не искаме да ни зяпат през прозорците или да срещнем случайни минувачи. — За жалост последния път бе станало точно така, но тя не искаше да безпокои Барт с тази новина.

— Вече го направих — отговори лаконично рибарят и изчезна в тесния тунел, който водеше в малката пещера. Мери го последва.

Службата за разпространение на новините в селото работеше учудващо добре. Един от слугите в някоя от големите къщи чуваше през камината, че „джентълмените“ ще разнесат товара си в еди-коя си нощ, и новината се разпространяваше от кухните към оборите, та до последната селска къща. Така в определената нощ всички се скриваха в къщите си и ако някое куче залаеше, никой не излизаше да види какво става. На сутринта откриваха в плевните си или на двора бъчвичка, голям вързоп или сандъче със скъпо бургундско. В замяна домакините оставяха на определени места пакетчета с пари. Така контрабандистите пласираха стоката си, без да компрометират купувачите. Никой не знаеше нищо, никой не задаваше досадни въпроси.

Мередит изчака десетина минути в голямата пещера, докато Барт се отдалечи достатъчно; после тръгна бавно по пътеката, която водеше към брега, и изкачи скалите от задната страна на Пенденис. Не бе използвала тайния път, защото слугите й бяха будни, когато тръгна за срещата си с Барт. Освен това не можеше да мине оттам в женски дрехи, а ако се появеше с панталон, само щеше да даде на слугите повод да приказват.

Вечерта беше много приятна и тя реши да се поразходи по брега, преди да се прибере и да си легне. Като цяло денят не беше добър: бреговата охрана шпионираше при Фалкон, Роб едва не си счупи ръката, Хюго се възползва от случая да прочете поредната си проповед… И лорд Ръдърфорд. Как трябваше да се държи с този човек? При първата им среща бе изпитала неприязън към него, но сега беше различно. Ако можеше да продължи да не го харесва, сега нямаше да има проблеми. Естествено той притежаваше цял куп качества, които не й харесваха. Явно му беше приятно да я дразни, но когато й нареждаше или изразяваше намеренията си, в поведението му липсваше желание да я нервира. Най-много я ядосваше, че незнайно по какъв начин той налагаше волята си и я принуждаваше да му се подчинява.

Щеше да бъде много по-просто, ако можеше да преценява лорд Ръдърфорд със спокойна обективност. Но как да бъде обективна спрямо човек, който толкова силно я вълнуваше? В каква глупава ситуация беше изпаднала! Мери изрита ядно пясъка и единственото, което постигна, бе, че напълни обувката си с влажни зърна. Все пак тя беше достатъчно мъдра и опитна, за да не се поддаде на чара на интересното му лице като жадна за любов дебютантка. Естествено тя не реагираше като дебютантка, а като зряла и опитна жена, която имаше зад гърба си брак, разбил всичките й илюзии — жена, която се беше научила да живее с нерадостната си съдба и бе постигнала известен душевен мир… Жена, която работеше до изнемога и се мъчеше да издържа тримата си братя… по дяволите! Мери скръсти ръце под гърдите, вдигна глава към небето и произнесе тихо проклятие. Тя искаше лорд Демиън Ръдърфорд с цялата болезнена зрелост на двадесет и трите си години. Младото й тяло трепереше при представата, че отново ще бъде обладавано от мъж, а бунтовният й дух искаше да знае защо не може да го има. Естествено тази мисъл беше

ужасно шокираща. Или поне за хората, които бяха около нея, но не и за Мери Трелоуни. Явно тя беше отсъствала, когато господ бе раздавал чувството за приличие и сдържаността.

Мери вдигна едно кръгло камъче и го хвърли в тъмната вода. Ако продължеше познанството си с лорд Ръдърфорд, несъмнено се излагаше на голям риск. Очите му бяха твърде внимателни, за да се чувства спокойна. Той вече знаеше много повече за двойствения й живот, отколкото трябваше, защото я бе видял на скалите. Все още не бе установил идентичността й, но не беше скрил интереса си към младия мъж, водача на контрабандистите. Можеше да се предпази единствено като го избягваше, все едно дали го искаше или не. Ами ако Ръдърфорд откажеше да приеме нейните условия, както можеше да се очаква? Е, тя беше свикнала да живее с опасността и да й се наслаждава. И без това бе принудена да се ограничава във всички други отношения. Каквото и да говореше за скуката в Лондон, той много скоро щеше да открие, че столицата предлага изобилие от събития, в сравнение с които Корнуол беше едно забравено от бога място. Депресията, която го бе нападнала след преждевременното напускане на армията, щеше да отслабне с времето и той отново щеше да погледне ясно на нещата. Ако съумееше да запази разума си, тя имаше право да се наслади на малкия флирт, към който лордът очевидно се стремеше. Нищо повече от това, разбира се, при всички случаи дискретно. След като си повтори няколко пъти това предупреждение, Мери се обърна към пътеката в скалите. Интересът на лорд Ръдърфорд към братята й щеше да бъде достатъчно извинение за пред любопитните съседи. А когато се срещнеха в обществото, тя щеше да бъде отново с маската на вдовица, която никак не му се нравеше.

Тези приятни планове се изправиха пред първото сериозно препятствие още на следващата сутрин, когато на Мери бе оказана високата чест да бъде посетена от лейди Барат, мис Елизабет Ансби и майка й и лейди Колиер.

— Скъпа моя Мередит! — Лейди Барат стисна до болка ръцете на своята домакиня. — Бедното момиче! Какво нещастие! Колко неприятно за вас, да влезете в къщата без компаньонка!

Тя пусна ръцете на Мередит, която въздъхна облекчено, и разпери ръце в жест на неизразим ужас.

— Не можахте ли да изпратите Хюго, скъпа лейди Блейк? — попита мис Ансби. — Майка изпадна в шок, като чу какво е станало, и аз се уплаших, че отново ще получи пристъп. Бях готова незабавно да изпратя за доктор Хигинс, но за щастие се сетих да капна малко от ароматните й соли във вода и да…

— Моля ви — пошепна умолително Мередит, — сигурно ме смятате за пълна глупачка, но се боя, че нямам представа за какво говорите. Искате ли лимонада, за да се освежите след дългия път? Днес е доста горещо.

— Наистина ли не разбирате за какво говорим, Мередит? Естествено за посещението, което вчера сте направили на лорд Ръдърфорд в дома му — обясни Пейшънс. — Неомъжена дама в дома на ерген! Как можахте да извършите подобна глупост, скъпа моя?

Осите излизат от гнездото, каза си ядно Мери и поклати глава.

— Аз съвсем не бях сама — обясни твърдо тя и позвъни за Сийкомб. — Отидох с Хюго, а там беше и Роб. Впрочем, с Роб стана злополука, ръката му пострада.

— О, да! Чухме за това — обясни мисис Ансби, чието здраве беше толкова чувствително, и попи капчиците пот от челото си. — Ние сме на мнение, че това момче има нужда от здрава ръка.

— Сийкомб, бихте ли донесли лимонада за дамите? — помоли Мери след появата на слугата и се опита да прикрие напиращия в гърдите й гняв.

— Много сте внимателни — пошепна тя, след като се обърна отново към посетителките, и закърши ръце. — За мен беше безкрайно неприятно, но негово благородие се държа много деликатно.

— Да, и ви е придружил до вкъщи — заяви строго лейди Колиер. — Сигурна съм, че това изобщо не е било необходимо, след като братята ви са били с вас.

— Права сте, но лорд Ръдърфорд е толкова любезен. Роб имаше силни болки, а негово благородие знае как да го успокоява.

— О, Мередит, не бива да се тревожите — заяви великодушно Пейшънс и помилва ръката й. — Напълно разбираемо е, че в страха за братчето си напълно сте забравили правилата на приличието, а щом сте били с Хюго, значи не е било толкова страшно. Но искам да

помислите за друго, скъпа моя: според нас не е особено умно да окуражавате лорд Ръдърфорд да ви посещава в дома ви. Чух, че бил тук преди два дни, освен това ми казаха, че ви видели да разговаряте оживено пред Малори хаус.

— О, боже! — пошепна съкрушено Мери. — Изобщо не помислих, че върша нещо неприлично… Да, Сийкомб, благодаря ви! — Тя се усмихна облекчено, когато старият й слуга остави таблата на масата. С непроницаемо изражение той наля студена лимонада от каната и подаде чашите на дамите. След това застана до вратата, за да изчака евентуални други желания. Беше му напълно ясно каква сцена се разиграва в салона. Тези достопочтени матрони нападаха младата лейди Мери — и той беше готов да й помага с всички средства.

Мередит, която знаеше, че слугата й е останал в стаята, за да я защитава, се усмихна и каза спокойно:

— Благодаря ви, Сийкомб! Ако имаме нужда от още нещо, ще позвъня.

— Както желаете, милейди. — След скован поклон слугата напусна стаята. Мери се приготви за неприкрито мръщене на носа и обвинителни погледи от страна на самопровъзгласилия се закрилник, след като гостенките си отидеха.

— Нима очаквате от мен да затворя вратата пред лорд Ръдърфорд? — попита с невинно изражение тя. — Той беше любезен да прояви интерес към момчетата. Вероятно разбирате, че Хюго има нужда от мъж, с когото да разговаря сериозно. Той желае да постъпи в някой орден, а това е решение за цял живот, решение, при което няма да се вслуша в съвета на сестра си. А Тио и Роб се възхищават от негово благородие и той обеща да ги вземе под крилото си. — Лъжите излизаха съвсем лесно от устата й и тя не изпитваше ни най-малко угризения на съвестта. — Аз почти не познавам лорд Ръдърфорд, но чух от Роб, че е бил с Уелингтън на Пиренейския полуостров, докато тежко раняване в рамото не го принудило да подаде оставка от армията. В момента лордът има спешна нужда от интересно занимание. — Тя се усмихна с достойна за съчувствие безпомощност. — Както изглежда, негово благородие има желание да се погрижи за братята ми, за което мога да му бъда само благодарна.

— Сър Алджернон също е готов да ви помогне — заяви доста остро Пейшънс. — Вече няколко пъти ви е предлагал добронамерените

си съвети.

— Безкрайно съм благодарна на сър Алджернон за добрината му — побърза да я увери Мери, — ала вие би трябвало да знаете колко трудни са момчетата в тази възраст. Не винаги са готови да приемат поученията на хора, които им мислят доброто. — Това беше доста смело изказване, но за щастие никой не схвана смисъла му.

Изведнъж вратата на дневната се отвори с трясък.

— Лорд Ръдърфорд, милейди — оповести Сийкомб и отстъпи настрана, за да даде път на човека, за когото бяха говорили през цялото време. Компанията онемя. По лицето на Мери се изписаха за момент чувство за вина и стъписване; в следващия момент лицето й побеля и ръцете й затрепериха като крилца на уловена натясно птичка.

Това малко дяволче, каза си развеселено лорд Ръдърфорд, защо го гледаше като дете, заловено да прави беля?

Тя стана да го посрещне, изрече неразбираем поздрав, представи го на гостите и едва тогава се сети, че всички вече се познаваха. Усмихна се съкрушено, докато се укоряваше за глупостта си. Демиън ужасно искаше да я сграбчи за раменете и да я раздруса. Предполагаше, че тази комедия я забавлява неимоверно много, но той се чувстваше объркан. Най-много го ядосваше снизходителното, съчувствено поведение на лейди Барат, ала при държанието на Мередит човек просто не можеше да я обвинява.

— Дойдох да се осведомя за младия безделник Роб, мадам — заяви рязко той и сложи край на безконечните й извинения, в които нямаше никакъв смисъл. — Надявам се, че не е пострадал много.

— О, благодаря ви за съчувствието, сър. Нали ви казах колко загрижен беше лорд Ръдърфорд? — Ръцете й отново затрепериха, тя се обърна към дамите и закима с глава. — Толкова… толкова сте мил, сър, да покажете интерес към децата…

— Е, как е момчето, мадам? — прекъсна я отново той, без да разбира колко успокояващо въздействаше поведението му върху посетителките на Мередит, които бяха дошли да й се карат, но сега бяха готови да я похвалят за лъжите, които бе изрекла.

— Изглежда наистина се е отървал без сериозни сътресения, сър. Естествено предложих днес да остане в леглото и да яде само овесена каша, за да успокои превъзбудените си нерви — мисля, че съм постъпила правилно, нали, лейди Колиер? Вие имате опит в тази

неща… Желаете ли чаша лимонада, милорд? — Тя се обърна с плаха усмивка към негово благородие, но погледът, с който бе удостоена, веднага й затвори устата.

— Не, благодаря — отвърна ледено той. — Ще посетя пациента, ако разрешите. Сигурен съм, че дамите имат да обсъдят някои… поверителни неща, ако мога да се изразя така. — Той направи кратък поклон пред дамите, кимна кратко на Мери и излезе от стаята.

Мередит изобщо нямаше представа какво правеше в момента Роб — но беше сигурна, че той не бе в леглото си с чиния овесена каша. Стана й малко страшно, като си представи, че Ръдърфорд може да се върне и да попита къде, по дяволите, се е дянал болният. Поведението й явно го беше вбесило и той изглеждаше способен на всичко; но беше длъжен да разбере, че тя имаше убедителна причина да го включи в този театър. Ако обаче си мислеше, че тя само си играе с него, значи уговорката им от предната вечер беше заплашена от провал.

— Ами, аз бих казала, скъпа моя, че за вас е истинско щастие, че лорд Ръдърфорд се е заинтересувал от момчетата — заяви Пейшънс и посегна към чантата си. — Наистина поведението му е малко необикновено, но няма да навреди никому. Вече съм убедена, че той няма други мотиви. Можете да бъдете уверена, че ще задуша всички клюки в зародиш.

— О, Пейшънс! — Мари отвори широко очи и погледна ужасено посетителката. — Какво искате да кажете? Други мотиви? Клюки? Нима намеквате, че хората смятат…? Велики боже, мисля, че ще припадна. — Тя се отпусна на дивана и започна трескаво да си вее с ръка. — Изобщо не бях помислила за тази възможност!

— Вие сте толкова сладка и невинна, Мередит! — Пейшънс се наведе загрижено към нея. — Ние се разтревожихме само защото ви познаваме и винаги сме ви мислили доброто. Когато бедният сър Джон почина, сър Алджернон каза, че всички сме длъжни да се погрижим за младата вдовица. Точно така каза, повярвайте ми. — Тя се обърна към придружителките си, търсейки одобрението им. — Сър Алджернон има голямо сърце и винаги е съчувствал на страдащите. Освен това винаги знае какво трябва да се направи.

— Много ви благодаря! Толкова сте добри с мен, всички! Нямам думи да изкажа какво чувствам — пошепна Мередит и отчаяно се запита дали поведението й щеше да ускори сбогуването, или тя

трябваше да изимитира пълно рухване и да повика Сийкомб, за да я отнесе в спалнята.

— Кураж, лейди Блейк — заяви почти весело лейди Колиер. — Трябва да бъдем благодарни, че сър Джон е осигурил достатъчно средства, за да могат момчетата да посещават училище. Това е много повече, отколкото повечето джентълмени правят за семействата на съпругите си, както преди няколко вечери ми обясни скъпият сър Питър. Не ми се иска да мисля какво щеше да стане с вас, ако бяхте принудена да им давате частни уроци. Училището означава влияние отвън, дисциплина! — Тя се усмихна снизходително на Мери. — Ние знаем, че правите най-доброто за тях, скъпа лейди Блейк, но никой не може да очаква, че една млада жена, незакриляна от съпруг, може да се надява, че ще покаже правилния път на момчетата.

Мередит притисна кърпичката до очите си.

— Моят скъп съпруг беше като скала, която ме пазеше — обясни задавено тя. — Образец за момчетата! — Тя избърса носа си и примигна. — Скъпи дами, приятелки, моля да ме извините, но…

— Надявам се утре вечер да ви видим в Лавендър Хил, лейди Блейк — обади се мисис Ансби и сложи ръкавиците си. — Чай, карти и малко музика. Ще присъстват също викарият и мисис Елсбъри. Тъй като е неделя, ще играем само с жетони. Вярвам, че викарият няма да има нищо против. Да вървим, Елизабет. — Мис Ансби помилва ръката на измъчената вдовица, цъкна съчувствено с език и последва скъпата си майка.

Лейди Колиер също се сбогува, изпълнена със съчувствие, и Мери най-сетне остана сама. Със спокойна решителност тя вдигна каната с лимонада и я метна към стената. Тя се удари в ламперията и за нейно задоволство се пръсна на хиляди парченца.

— Браво! — Лорд Ръдърфорд, застанал на прага, изръкопляска одобрително. — Малката вдовица си показа зъбките! — Той затвори вратата зад себе си и се облегна на рамката, скръстил ръце под гърдите си. Без да го погледне, Мери хвърляше една по една чашите след каната.

— Непоносимо е, непоносимо! — изфуча накрая тя, скочи и закрачи нервно по стаята. — Изключителна загриженост за възпитанието на момчетата, хайде де! Скалата, която ме пазеше!

Образец за децата! Господи, вече не мога да понасям това лицемерие! И те, и всички други знаят истината.

— Боя се, че не я знам, лейди Блейк. Защо не ме просветите?

Мередит изведнъж спря да крачи напред-назад и въздъхна тежко.

— Как се изложих пред вас, сър! Моля да ми простите, че ви направих свидетел на този гневен изблик.

Ръдърфорд се изсмя тихо.

— Не е нужно да се извинявате. Забравяте, че аз вече съм бил причината за подобен гневен изблик, при който показахте истинския си темперамент. Но тогава гневът ви беше насочен лично към мен. Впрочем, бих искал да чуя обяснението ви и за него.

Тя се замисли за миг, захапа палеца си и между веждите й се изписаха две дълбоки бръчки.

— Мередит — настоя лорд Ръдърфорд, — не бих искал да ставам нахален, но ще повторя: много бих искал да чуя обяснението ви.

— Защо? — избухна отново тя. — Това изобщо не ви засяга, лорд Ръдърфорд. Вие не сте от нашия край. Ако бяхте местен, нямаше да се нуждаете от обяснение.

— Знам, знам. Освен това съм само един разглезен аристократ, който ще потегли обратно към Лондон веднага щом стъпи в първата кална локва — засмя се весело той. — Толкова пъти сте ми го казвали, че се научих да повтарям думите ви без грешка. Очевидно първо трябва да ви докажа, че вашите работи са и мои.

Той се запъти към нея и очите му заблестяха. Мери побърза да се отдръпне. Големият шкаф й попречи да се отдалечи повече; а когато Ръдърфорд я последва упорито, тя се притисна в един ъгъл. Той застана пред нея и я погледна с усмивка в лицето. Тя не можа да откъсне поглед от неговия, не можа да скрие очакването, което се четеше в теменужените дълбини на очите й. Не можеше и не искаше да прогони странното усещане, което се разпространи в тялото й: то започна в стомаха, премина през бедрата и всички мускули и жили се отпуснаха и натежаха.

В продължение на един дълъг миг между двамата цареше мълчание; после усмивката му стана още по-широка.

— Ще си получите целувката, Мери Трелоуни, но след като ми разкажете, каквото искам да знам. Не ми се струва разумно да ви възнаградя за упорството.

— Вие наистина сте един надут, самодоволен пуяк! — изкрещя вбесено Мери. — Веднага напуснете дома ми!

— Не се самонавивайте — предупреди я меко Ръдърфорд, взе си една ябълка от купата на масата и я захапа с удоволствие. — Аз горя от желание да ви целуна, също както вие нямате търпение да отговорите на целувката ми. Убеден съм, че след като преодолеете уморителното си колебание, ще се забавляваме отлично.

— Сигурно ви е навик да обиждате беззащитните вдовици, сър? — попита Мери, скърцайки със заби, без да знае дали тази забележка ще й даде предимство.

— Всъщност не, мадам — отговори възмутено лордът. — Как ви хрумна тази нелепа мисъл? — Очите му засвяткаха. — Нима вие се смятате за почтена вдовица, Мери Трелоуни? Ако е така, ще ви заявя, че сте в най-малка степен почтената вдовица, която някога съм имал щастието да познавам.

Положението беше безнадеждно. Ако се опиташе да покаже обидено достойнство, щеше да изглежда като глупачка. Мери въздъхна примирено и не направи опит да отрече твърдението му, което без съмнение отговаряше на истината.

— Иска ми се да не бяхте идвали в Корнуол. Само усложнихте живота ми.

— Вие сте възхитителна! — възкликна лорд Ръдърфорд, който просто пренебрегна забележката й. — Освен по времето, когато играете ролята на малоумна — добави веднага той. — Щом видя тази жалка комедия, изпитвам неистово желание да ви раздрусам здравата.

— Вие не разбирате. — Мери отново закрачи неспокойно по стаята. Нетърпеливите й пръсти местеха покривчици и изтупваха възглавнички.

— Ако споменът не ме лъже, от половин час ви моля за обяснение — напомни й спокойно Ръдърфорд.

— Съседките ми оказаха честта да ме посетят, за да изразят шока и възмущението си от дързостта ми. Влизайки вчера в дома ви, съм показала шокиращо пренебрежение към добрите нрави. Ако сега ме видят да разговарям с вас на улицата, отново ще плъзнат злобни клюки — в това няма никакво съмнение. И тези жени са убедени, че ми мислят доброто, разбирате ли? — Устата й се изкриви в саркастична усмивка и слушателят й кимна, без да коментира чутото.

— Затова играх ролята на шокираната невинност — допълни горчиво тя. — Те ме принудиха… да разкажа една малка неистина. — Тя го погледна виновно.

— Продължавайте — помоли той. Лицето му остана безизразно, само очите заблестяха.

— Разказах им, че вие сте имали любезността да покажете интерес към братята ми, защото се нуждаете от занимание, което да запълва дните ви… след преживяното на Пиренейския полуостров. — Погледът, който му хвърли, беше наполовина виновен, наполовина предизвикателен. — Съжалявам, ако това не ви харесва, сър, но това беше първата мисъл, която ми хрумна. Не исках да злоупотребя с доверието ви.

— Вие сте наистина безскрупулна — отсъди строго той. — Затова ще изчакам с отмъщението си, докато чуя всичко.

— Бях принудена да демонстрирам, че е невъзможно да проявите интерес към мен, че… че нито един разумен мъж не би могъл. Казах им също, че сте готов да посъветвате Хюго относно трудното решение, което му предстои, защото аз няма да се справя. Разбирате ли, той иска да стане свещеник. — Последните думи бяха произнесени бързо, за да приключи с неприятните разкрития.

— Аз да съветвам Хюго във… О, не, Мередит! Това вече е прекалено! С другото съм готов да се съглася — защото разбирам, че не сте имали време да измислите нещо по-умно, — но последното преля чашата!

— Моля за извинение, лорд Ръдърфорд! — Мередит сведе очи и издуха несъществуваща прашинка от ръкава на роклята си.

— О, не, сигурен съм, че никога в живота си не сте изпитвали искрено разкаяние — промърмори Демиън и сложи пръст под брадичката й, за да вдигне главата й. — И какво казаха стражите на добродетелта, за да предизвикат този темпераментен изблик? Нещо за лицемерието, доколкото си спомням…

— Незнайно защо местните хора обичат да възхваляват починалия ми съпруг като стълб на обществото и най-вече като великодушен и щедър мъж, който се е погрижил за осиротелите братя на съпругата си… който ги е съветвал и е притежавал всички онези качества, които момчетата трябва да усвоят. Накратко, говорят за него като за мъж, чиято смърт е била трагедия за всички, които са го

познавали. — Гласът й звучеше все по-горчиво, в очите й светеше ледено презрение. — Истината, милорд, е безкрайно далече от онова, което си мислят те.

— И каква е тя? — Той продължаваше да държи брадичката й, но когато тя се отдръпна, веднага я пусна.

Мередит въздъхна и застана пред отворения прозорец.

— Баща ми ме омъжи за сър Джон, защото знаеше, че скоро ще умре. Мама беше починала преди две години, никой от нас не бе навършил пълнолетие. Единственият възможен настойник в Корнуол беше един възрастен роднина на мама, но баща ми бе в много лоши отношения със семейство Мередит. Аз не възразих срещу решението му. Сър Джон ми беше симпатичен, корнуолските му предци бяха стари като моите, той живееше живот, който познавах, а и татко щеше да умре спокоен. — Тя вдигна рамене и се обърна с гръб към Ръдърфорд.

Демиън нямаше да намери нищо особено в тази история, ако я беше чул от устата на друг всеки друг човек, на не и на Мери Трелоуни. Примирението с горчивата съдба и покорството пред бащата не пасваха на онова, което той знаеше за тази жена.

— Както е обичаят тук, наследството ми и това на братята ми премина в ръцете на моя мъж. Той стана и настойник на момчетата. — Тя се обърна и погледна Демиън в очите. Ръцете й здраво стискаха рамката на прозореца зад нея. — Историята не е приятна, лорд Ръдърфорд… сигурно не ви е трудно да предугадите края й. Ако съпругът ми не беше умрял, сега щяхме да сме в някой приют. Почти всички мебели и имотите, които имаха някаква ценност, бяха продадени или заложени, за да покрием дълговете на съпруга ми от комар. Къщата и земите бяха обременени с големи ипотеки. Само с извънредно пестене успяхме да запазим независимостта си.

Ръдърфорд се намръщи. Историята наистина не беше приятна, но тя не беше необичайна — с изключение на личността на една от главните участнички.

— Простете, Мери, но не мога да повярвам, че сте се омъжили за човек, към когото не сте изпитвали никакви романтични чувства — само за да успокоите умиращия си баща.

Лорд Ръдърфорд наистина е много умен мъж, установи за пореден път Мери.

— Прав сте — съгласи се с обичайната си спонтанност тя. — Но ако не го бях направила, щяха да разделят момчетата. Щяха да ги пратят при различни далечни роднини в Корнуол и това щеше да бъде ужасно за тях. Аз трябваше да прекарам остатъка от живота си при леля Мери в Хелстън. — Тя направи гримаса. — Ако познавахте леля ми, лорд Ръдърфорд, щяхте да разберете защо взех това решение. Тя има едно отвратително дребно куче, което трябва да се извежда три пъти на ден, но не разполага с достатъчно слуги. Имаше нужда от момиче, което да се грижи за кучето, да лъска сребърните съдове, да кърпи дрехите й…

— Достатъчно! — Ръдърфорд се потърси от искрен ужас. — Вие сте напълно права, леля ви Мери е непоносима!

— Е, не е чак толкова страшно. Освен това не можех да зная, че съпругът ми ще пропилее наследството на момчетата. Всъщност дори да знаех, пак щях да се подчиня на необходимостта — заяви мрачно тя. — Затова поне сега трябва да сторя всичко, което ми е по силите, за да не страдат от грешките ми.

— И как се справяте? — попита с новосъбудил се интерес Ръдърфорд. Последните думи на Мередит бяха произнесени с такова самочувствие, че тя сигурно действаше по грижливо начертан план. Какво можеше да направи една бедна вдовица, за да предотврати надвисналата катастрофа? В момента не му хрумваше никакво решение.

Мери вече имаше готов отговор.

— Пестим — отговори лаконично тя. — Не виждам друг начин. Тио иска да се омъжа за богаташ. — Тя се изсмя тихо. — Милият Тио не понася бедността. Но наблизо няма нито един, който би бил приемлив съпруг. Тъй като не искам местните сватовници да ми предлагат всякакви изпаднали джентълмени, продължавам да играя ролята на вечно тъгуващата глупава вдовица, негодна да се върне към живота.

Най-сетне тя беше задоволила любопитството му, като бе обяснила защо разиграва този театър пред съседите. Обяснението звучеше напълно убедително: в това затворено общество една млада вдовица неизбежно ставаше жертва на доброжелателните сватовници. Пенденис все още съществуваше, макар и обременено с ипотеки — някои мъже със сигурност смятаха, че имението е добро обезщетение

за великодушието им да освободят вдовицата от жалкото й съществуване на неомъжена жена. Беше напълно разбираемо, че тя не искаше да приеме това нерадостно разрешение на проблемите си. Дано лорд Ръдърфорд престанеше да я смята за загадка. Мередит изпита облекчение, но и известно чувство за вина, защото истините, полуистините и лъжите бяха излезли с еднаква лекота от устните й. Наистина странно чувство. Съвестта й рядко се обаждаше, докато играеше театър пред загрижените си съседи. Да не би пък да се притесняваше, че се опитва да измами именно лорд Ръдърфорд? Тя реши да не се занимава повече с тази мисъл. Почти в същия момент неприятните й размишления бяха прекъснати от появата на Роб, който както винаги само създаде нови проблеми.

— Мери, Мери! Знаеш ли какво ми разказа току-що Сийкомб? — Роб се втурна забързано в стаята. Обичайната му импулсивност не беше пострадала ни най-малко от стегнатата в шина ръка. — О, добър ден, сър! Сигурно сте дошли да се осведомите за състоянието ми? Както виждате, чувствам се доста добре, ръката изобщо не ме боли.

— Това наистина са добри новини — увери го сериозно Ръдърфорд. — Много ме успокои.

— И аз мисля така. — Роб посочи купчината счупени стъкла пред лампериятa. — Какво се е случило?

— Изпуснах ги. — Мередит побърза да разсее любопитството му. — Позвъни за Елиза, моля те.

За щастие Роб забрави веднага за счупеното стъкло, защото бързаше да разкаже какво бе чул от Сийкомб.

— Чуйте какво научих! — извика той и дръпна шнура на звънеца.

— Хайде, кажи ни — подкани го Мери. — Лорд Ръдърфорд и аз сме много любопитни.

Роб, безгрижен като всички деца, видя само живия интерес по лицата на двамата.

— Сийкомб ми каза, че „джентълмените“ ще излязат тази нощ.

— Така ли? — попита провлечено Мери. — А пък аз си помислих, че идваш да ни съобщиш за края на света. Да? Влезте, Елиза. Боя се, че бях доста несръчна. Почистете това, моля ви! — Момичето направи реверанс и се зае да събира остатъците от темпераментния изблик на господарката си.

По дяволите, каза си през това време Мери. Беше се надявала, че новината за днешната доставка няма да стигне до Ръдърфорд. Той бе чужденец тук и беше нормално да не научи нищо; освен това тази нощ нямаше да доставят нищо в Малори хаус.

— Според мен това е много вълнуваща новина — заговори въодушевено Роб. — Смятам да остана буден и да ги видя, като минават.

— Няма никаква полза от такова решение. — Сестра му побърза да угаси ентусиазма му. — Тази вечер Пенденис не очаква доставка. Избите ни са пълни.

Момчето изкриви лице. Демиън, макар и изненадан от тази новина, избухна в смях. Роб му хвърли мрачен поглед.

— Не разбирам кое е толкова весело, сър.

— Естествено, че не разбираш — отговори през смях лордът. — Ако си в състояние да яздиш с една ръка, можеш да ме придружиш до Малори хаус. Хари открил на тавана части от принадлежности за риболов. Можеш да вземеш, каквото ти хареса.

— Може ли и Тио да дойде? — извика Роб и заподскача от крак на крак. — Той е много по-добър риболовец от мен, сър. Според Тио „джентълмените“ не ловят пъстърви с ръка, защото това не било спорт!

— Сигурен съм, че и пъстървите са на това мнение — отговори с разбиране Ръдърфорд. — Добре, иди да го доведеш, но те предупреждавам, че ще тръгна след десет минути — със или без вас.

Роб хукна навън и лордът се обърна към домакинята.

— Както виждате, старая се да играя ролята, която ми наложихте, лейди Блейк.

— Не бих искала да я приемате сериозно, лорд Ръдърфорд. Не вярвам, че имате желание да се занимавате цял следобед с две немирни момчета.

— Може би не — кимна той. — Тук сте права. Смятам да ги поверя на Уолтър.

Мери избухна в смях.

— Да знаете, че ако не внимавате, Роб ще ви обикне страстно и всеки ден ще виси пред вратата ви. Той е много верен обожател.

— Ще запомня предупреждението ви, мадам. — За момент между двамата се възцари мълчание, после Ръдърфорд протегна ръка.

— Елате при мен, Мери — заповяда тихо той.

Тя направи няколко крачки към него, макар разумната, ясна част от съзнанието й да настояваше, че трябва да остане там, където беше — поне на метър от него.

— Чака ви награда — пошепна той и взе ръцете й в своите. — Награда, която горя от желание да ви дам. Когато тръгвах към Корнуол, и насън не би ми хрумнало, че ме очаква такова приключение, Мери Трелоуни.

— Както вече казах, аз съм много щастлива да ви услужа, сър. — За съжаление очакваният от нея сарказъм не се получи. Тя го желаеше и не можеше да го скрие. Въпреки това се опита да дръпне ръцете си. — Десетте минути почти изтекоха, сър. Тио и Роб ви чакат.

Демиън се усмихна.

— Значи не искате да си получите наградата? Е, при тези обстоятелства това наистина е мъдро решение. Ще бъде много по-задоволяващо, ако сме съвсем сами, без опасност да нахлуе някое хлапе. — С тези думи той вдигна ръцете й към устните си, след това нежно целуна ъгълчето на устата й. — Няма да забравя какво ви дължа, Мери!

Той излезе бързо и тя остана сама в салона — трепереща, като че слънцето току-що се бе скрило зад черен облак. В никакъв случай не биваше да се впуска в този флирт с лорд Ръдърфорд! Беше глупаво да вярва, че подобно нещо е възможно. Такива неща вършеха само безгрижните хора със свободни сърца, които нямаше какво да губят. Не можеше да флиртува лекомислено с мъж, който събуждаше в тялото й такова необуздано желание — особено когато съзнаваше колко е измамно въздействието му и не бе в състояние да го скрие.

Господи, в каква объркана ситуация беше попаднала! Тази вечер обаче трябваше да разнесе контрабандната стока, затова най-добре да прогони от главата си всички мисли за Демиън, лорд Ръдърфорд. Тази вечер имаше нужда от ума и съобразителността си. От нея зависеха много хора, не само тя самата!

8

Докато денят минаваше, лорд Ръдърфорд съумяваше да сдържа нетърпението си и това беше наистина похвално. Като войник той беше свикнал да прекарва времето си смислено, да наблюдава и да чака най-удачния момент за нападение. Роб и Тио бяха приятно разнообразие, освен това успя дискретно да ги разпита за миналото им — за живота на родителите, за преживяното със сър Джон Блейк и най-вече за сестра им. Роб не се нуждаеше от окуражаване. Тио беше по-предпазлив, докато му стана ясно, че човекът, който го разпитваше, вече знаеше достатъчно — и то неща, които може да е научил само от Мери.

Щом стана време за вечеря, Демиън ги изпрати вкъщи и се подготви за поредната дълга, самотна вечер. Кога ли щяха да излязат „джентълмените“? Сигурно не преди полунощ. Уолтър, който наблюдаваше внимателно господаря си, не забеляза никакви признаци на депресия. Негово благородие изпи само две чашки кларет с агнешкия котлет и варените картофи, приготвени от мисис Пери, но вместо да се оттегли с бутилката бренди, заяви на слугата си, че смята да се поразходи навън, за да подиша свеж въздух.

Ръдърфорд обиколи имението си, после слезе към селото, като наблюдаваше и слушаше внимателно. Всичко изглеждаше както обикновено. От кръчмата на Фалкон долитаха весели гласове и ако се съдеше по шума, там се бяха събрали всички мъже от селото. Лордът не се съмняваше, че контрабандистите също бяха сред гостите. Вероятно повечето от тях бяха местни хора и рибари от околността, но щеше да бъде глупаво от тяхна страна да рискуват мисията и безопасността си, като погълнат твърде много бира.

Не, те сигурно умееха да се пазят. Тези мъже знаеха какво вършат, това му бе направило впечатление още първата вечер. Те нямаше да рискуват да събудят недоверието на местните хора, като в деня преди доставката се скрият по домовете си. Освен това в селището често се въртяха шпиони на митническата служба. Но откъде

идваше водачът им? Демиън не бе видял нито един мъж в селото, който да прилича поне малко на онзи строен момък; но ако беше прав в предположението си и момчето просто не беше момче, значи трябваше да разреши не една, а няколко загадки. Нито едно от разследванията му не постигна задоволителен резултат. Нито един от хората, с които беше разговарял, не можа да му каже, че е виждал „джентълмените“ — местните се бояха да проявяват любопитство. Подобна недискретност можеше да ги лиши от редовните доставки. Местната аристокрация се стремеше с всички средства да избегне подобен развой. Тъй като нямаше личен интерес от тези доставки, негово благородие реши да продължи разследванията си сам. Тази вечер непременно щеше да проследи „джентълмените“. Задачата вероятно не беше трудна, тъй като те щяха да обикалят селото, а и не можеха да доставят стоката си съвсем незабелязано.

Час преди полунощ Демиън се запъти пеша към мястото на скалите, откъдето преди няколко дни беше наблюдавал схватката с полицаите. От разговора между младия водач и мъжа на име Барт му бе станало ясно, че стоките се съхраняваха на сигурно място. Следователно скривалището трябва да се намира в близост до пътя, който се вие през скалите, и този нощ контрабандистите щяха да потеглят именно от там.

Когато чу първите шумове — потракване на юзди, раздавани шепнешком команди — Демиън не успя да определи посоката, от която идваха звуците, толкова безплътни и объркващи бяха те в мрака. После обаче разбра, че те идваха от място точно под него. Той се премести малко напред, легна по корем и надникна над ръба на скалата към тясната пътека, която се виеше отдолу. Понитата бяха само тъмни сенки в мрака, фигурите на мъжете изглеждаха призрачни, всички се движеха с будеща страх безшумност. Момчето беше най-дребно от всички и Демиън бързо го откри.

Въпреки дребния си ръст стройната фигура върху водещото пони излъчваше спокойния авторитет, който му беше направил впечатление и първия път. Наблюдателят на скалите примигна, после невярващо поклати глава и пропълзя още малко напред, докато раменете му увиснаха във въздуха. Дори от тази височина разбра, че очите не го лъжеха. Стойката на раменете под тъмния жакет, лекият наклон на главата под стегнатата плетена шапка, упоритата малка брадичка

принадлежаха към една точно определена личност. Демиън се запита защо изобщо се беше съмнявал. Като обърнеше поглед назад, всичко му изглеждаше ясно. Това обясняваше необикновената мускулеста гъвкавост, която го привличаше и възбуждаше. То обясняваше и всички игрички, които тя си позволяваше. Обясняваше и чувството за близост, което изпитваше винаги, когато беше с нея.

Ръдърфорд проследи с поглед малкия керван, докато той изчезна зад завоя на пътеката. Първоначалният му план да тръгне след тях вече нямаше смисъл. Беше разрешил най-голямата загадка: вече знаеше кой е способният младеж, който се смееше в лицето на опасността и умело размахваше малкия си меч. Утре щеше да размишлява какво би могъл да направи с това разкритие. Днес, след като бандата бе потеглила на път, щеше да се върне назад по следите й и да открие къде бе главната им квартира. Един ден това знание със сигурност щеше да му бъде полезно.

След няколко метра той намери тясна пътечка, която водеше надолу. Мина по следите на натоварените понита и стигна до една платформа точно под скалите на Пенденис. Онова, което намери там, отначало му създаде големи затруднения. В скалите имаше пещера, но тя беше твърде тясна за целта. Въпреки това очевидно беше попаднал в пещерата, използвана от контрабандистите, защото пясъкът беше осеян със следи от мъже и понита. Трябваха му десет минути усилени изследвания, за да открие скрития отвор зад един скален блок в края на пещерата. След половин час той стоеше на пътя, който излизаше на върха на скалите, без вече да има и най-малки съмнения, че тунелът от централната пещера водеше право в Пенденис. Този тунел със сигурност беше много по-стар от времето, когато Мередит беше дошла в къщата като съпруга на сър Джон Блейк. Как ли бе открила тунела? И, което беше много по-важно, как бе попречила на Роб да го открие? Вероятно тя щеше да се върне в къщата през пещерата, след като свършеше работата си за тази нощ — разбира се, ако не се появяха неочаквани пречки. Ръдърфорд помисли няколко минути за изхода от нощната мисия, но после се отказа. Най-добре беше да се скрие сред скалите и да чака завръщането й.

Като стар войник той беше свикнал да бъде постоянно нащрек и не се притесняваше от свързаните с това неудобства. Но тази нощ времето се влачеше особено бавно и мускулите на раменете му се

схванаха. Въпреки че беше средата на лятото, росата бе хладна и той мръзнеше в лекия си жакет, докато клечеше зад храстите. Ала студът не беше нищо в сравнение със страха, докато се вслушваше напрегнато във всеки издайнически шум и се вглеждаше в небето, където личаха първите сиви ивици на зората. Доставката продължаваше необикновено дълго — освен ако не се беше излъгал… може би Мередит се беше върнала по друг път и отдавна спеше в леглото си. В този случай, каза си Демиън, треперейки от студ и напрежение, да, и от страх, Мери Трелоуни ще си получи заслуженото при следващата ни среща.

Той беше готов да сложи край на нощното бдение и да се върне вкъщи, когато чу тихо подсвирване от пътеката под скалите. Погледна надолу и откри познатата стройна фигура. Тя бе пъхнала ръце в джобовете на панталона, стъпваше по пясъка с лекота, която говореше за успеха на нощната експедиция, и си подсвиркваше весело, макар и не особено мелодично. Демиън изпита огромно облекчение, което в следващия миг отстъпи място на луд гняв. Как смееше тя да крачи толкова самонадеяно, след като той я беше чакал часове наред в студа и влагата! Все пак продължи да я наблюдава неподвижно, не мръдна дори когато тя направи няколко танцови стъпки, свали плетената шапка и с весел смях я хвърли високо във въздуха. Гневът му се стопи и бе заменен от възхищение, примесено с известна завист. И той познаваше това прекрасно чувство, което идваше след опасността и напрежението, радостта, че е изпълнил поставената задача, че е заслужил почивката и възнаграждението си. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не издаде присъствието си, докато неволно участваше в младежката й дързост.

В действителност Мери беше много доволна от свършената работа. Кесията в джоба й бе пълна със злато. Утре ще раздели парите и Барт ще ги предаде на другите мъже. Единодушно бяха гласували, че следващия месец ще доставят два товара. Първият щеше да отиде в гостилница „Таралежът и детето“ във Фоуей. Ако всичко мине добре, доставките за гостилницата ще продължат. Все така подсвиркващи си, Мери извади дългата метла иззад един скален блок и се зае да замита следите на мъжете и понитата от пътеката. Това беше обичайна предпазна мярка и тя не полагаше особени усилия, защото по тази пътека почти не минаваха хора. Но нали трябва да бъдем внимателни,

каза си тя с тържествуваща усмивка. Накрая се скри в пещерата, заглади пясъка след себе си и когато изчезна зад издадената скала, в нощта вече не се чуваше нищо освен крясъците на чайките и шумът на прибоя.

Демиън се изправи и разкърши сковените си рамене. Мери сигурно беше вече в леглото, следователно и той можеше да си легне спокойно. Но колко ли още нощи щеше да понася тази неизвестност и да мълчи? Междувременно беше размишлявал надълго и нашироко за необикновените чувства, които го вълнуваха. Откакто разпозна крехката фигурка, която седеше на гърба на понито си гордо изправена и непоколебима и доставяше на местните жители контрабандна стока, той не бе на себе си. Онова, което беше започнало като игра — предизвикано от желанието да си отмъсти, — сега изглеждаше сериозно и дори драматично. Той беше влюбен, за първи път през всичките тридесет години от живота си… и то в най-неподходящото същество, което можеше да се измисли. Не бе трудно да си представи реакцията на майка си — или на болния от подагра херцог. Странно, но при тази мисъл той се разсмя, защото едно беше ясно: даже да беше възможно да вкара в семейството си една бедна вдовица от Корнуол, това никога нямаше да стане с една действаща контрабандистка. Непременно трябваше да убеди Мери Трелоуни да се върне в редиците на добросъвестните граждани.

Когато я видя отново, бяха минали около шест часа. Камбаните на „Сейнт Джеймс“ бяха ударили половин час, за да призоват вярващи и невярващи на утринна служба. Само онези, които бяха на смъртно легло, можеха да си позволят лукса да не присъстват на този селски ритуал. След три часа дълбок сън без сънища, богата закуска и двадесетминутен умел масаж на болното рамо Демиън беше възседнал коня си и препускаше през полята към църквата, разкъсван между желанието да види Мередит и страха от ролята, която тя играеше пред обществото, но и от тази, която беше отредена лично за него.

Заедно с Хюго, Роб и Тио Мери стоеше до вратата на гробището и разговаряше с възрастна двойка. Демиън ги огледа по-внимателно и позна адмирал и лейди Петершам. Той завърза Сарацин за оградата, свали ръкавиците си и закрачи към двойката.

— О, здравейте, лорд Ръдърфорд — поздрави го лейди Петершам с отнесена усмивка.

— Добро утро, Ръдърфорд — изгърмя адмиралът и обърна към новодошлия здравото си ухо, за да чуе отговора.

— Добро утро. — Ръдърфорд се поклони със съвършена учтивост, след което се обърна към лейди Блейк: — Ваш слуга, мадам!

— О, скъпи лорд Ръдърфорд, това е преголяма чест за мен — пошепна едва чуто тя и направи опит едновременно да се поклони, да му подаде ръка и да държи молитвеника си. Естествено не успя и молитвеникът падна на земята. Демиън се наведе с безизразна физиономия и го вдигна. Когато й го подаде, тя му хвърли бърз поглед, в който святкаха весели искри. Негово благородие си обеща при първия удобен случай да й обясни, че беше необходимо да играе честно, ако очаква той да участва в проклетите й игрички със съседите. Без да изслуша благодарственото й мънкане, той се обърна към момчетата, които изобщо не се трогваха от необичайното поведение на сестра си. Хюго беше облечен в строг костюм и изглеждаше много сериозен, Тио въздишаше примирено, но Роб, както веднага забеляза Ръдърфорд, си беше наложил подозрително невинно изражение, докато в очите му святкаше трудно потискана възбуда.

Камбаните спряха да бият и хората забързаха към тежките дъбови врати. Клисарят мистър Грантъм бе известен с точността си и само много смелите се промъкваха тихо в църквата след като той беше затворил вратите.

Демиън закрачи — редом със семейство Трелоуни, устремил поглед към най-младия му член. Когато стигнаха до вратата, Роб мушна ръка в задния джоб на панталона си, който изведнъж оживя. Ръдърфорд го стисна заплашително за рамото.

— Извади го, преди да сме влезли в църквата, приятел, иначе…

Мередит се обърна и погледна объркано към двамата. Когато откри виновното изражение на Роб, в очите й блесна истинско отчаяние.

— Какво си домъкнал този път?

Роб, който бе престанал да се надява, че ще се отърве, извади от джоба си полска мишка. Двамата му заповядаха в един глас да я пусне и той бе принуден да се подчини.

— Това ли е всичко? — попита остро сестра му и когато момчето кимна смирено, тя го хвана за ръката и го повлече след себе си. Органът вече беше засвирил и мистър Грантъм ги изгледа укорно,

поради което Мери нямаше време да намигне многозначително на лорд Ръдърфорд, преди да заеме мястото си на пейката на семейство Блейк, където бутна Роб между себе си и стената. Лорд Ръдърфорд бе отведен на пейката на Малори и службата започна.

Пейката на Демиън беше от другата страна, един ред по-назад от тази на Трелоуни. Мястото му позволи да наблюдава тайно Мередит през следващите два часа, които се проточиха безкрайно. Лицето на Хюго изразяваше пълна отдаденост. Момчето слушаше монотонните напеви на викария Елсбъри, като че животът му зависеше от това. Тио и Мередит участваха активно в богослужението, пееха, молеха се и слушаха с безупречно чувство за дълг. Роб се местеше неспокойно насам-натам и не се стараеше да скрие досадата си, макар да не прекаляваше.

Тази сутрин Мередит изглеждаше наистина ужасно — това бе твърдото убеждение на Ръдърфорд, даже да оставеше настрана предубедеността си. Носеше черна сатенена рокля, която изглеждаше избеляла. Цветът не й отиваше, а и лицето й не грееше както обикновено и очите й бяха загубили нормалната си живост. Изглеждаше бледа и недоспала — като човек, който си е легнал едва на разсъмване. Малкото коса, която се виждаше, блестеше както винаги; но по-голямата част беше скрита под ужасно вдовишко боне — чудовищно творение, което Демиън не бе виждал никога досега.

Най-сетне викарият благослови богомолците и службата завърши. Мъжете и жените се надигнаха, за да се посветят на следващата част от неделните упражнения по набожност — срещи със съседи, обсъждане на седмичната хроника. Викарият, който бе застанал под слънчевата светлина, за да поздрави своето стадо, се обърна със сияеща усмивка към семейство Трелоуни:

— Лейди Блейк, колко добре изглеждате! — Демиън, който вървеше на няколко крачки след Мередит, потрепери от това безсрамно лицемерие на божия служител. — А момчетата! Чудесни са, наистина! Великолепно семейство! Я ела при мен, синко! — Той се наведе и погледна втренчено Роб. — Чух, че си се катерил по чужди покриви. Смяташ ли, че това е богоугодна постъпка?

Хюго ощипа Роб, момчето се поклони и измънка нещо неразбрано.

— Нима не знаете, отче, какво казват за момчетата, които са истински малки мъже? — попита любезно Демиън, като се присъедини към групата.

— О, лорд Ръдърфорд, колко се радвам да ви срещна! Вчера посетих дома ви. Надявам се, че Хари Пери ви е казал? Вие не си бяхте вкъщи, но аз с радост поздравявам новите членове на общината, и то колкото може по-скоро. Перспективата да влеем малко свежа кръв в малката ни община е безкрайно задоволяваща. — Той се усмихна бащински. — Не съм ли прав, лейди Блейк? Ние сме твърде малко хора и вече се познаваме добре.

— Да, да, прав сте, отче — увери го лейди Блейк, като подръпваше ресните на шала си. — Хората от околността знаят всичко един за друг. Тук няма тайни, лорд Ръдърфорд.

— Готов съм да ви повярвам, мадам — съгласи се сухо лордът.

— Ах, отче, толкова вдъхновяваща проповед! Текстът на Левитикус е невероятен. — Мисис Ансби се носеше с големи крачки към тях. — Нали не сте забравили, че тази вечер очакваме вас и скъпата мисис Елсбъри в скромния си дом? И лейди Блейк, разбира се. — Мередит бе удостоена със снизходителна усмивка, на която тя реагира с измънкани благодарности и трепкане на ресници. — О, лорд Ръдърфорд, ще се чувстваме поласкани, ако дойдете и вие! — Мисис Ансби се усмихна с най-очарователната си усмивка. — Най-обикновена вечер, нищо особено — но със сигурност ще ви сервираме по-добра храна от тази на Марта Пери, готова съм да се закълна. Освен това Ансби се слави с прекрасния си портвайн.

Ръдърфорд се поклони учтиво и прие поканата. Перспективата да прекара вечерта у семейство Ансби не беше особено приятна, но поне щеше да бъде близо до Мередит. Междувременно тя се бе отдалечила от свещеника и разговаряше със семейство Барат. Братята й не се виждаха никъде. Ала когато излезе на улицата, Ръдърфорд видя Тио и Роб да се възхищават на Сарацин.

— Така ми се иска да го поязда! — промълви с копнеж Роб. — Тио ми каза, че Уолтър му казал, че конят бил обучен от мамелюците.

— Правилно ти е казал. — Ръдърфорд вдигна момчето на седлото, също както преди няколко дни беше направил със сестра му. — Аз ще те водя, защото имаш само една здрава ръка.

— О, ето къде сте били! — Мередит се появи на портата. — Хюго тръгна ли си?

— Не — отвърна презрително Тио. — Разговаря със свещеника и съм сигурен, че се надява да го поканят на обед със семейството, за да обсъдят днешната проповед.

— Е, така поне няма да ни занимава с проповедта, докато обядваме — обади се Роб от седлото.

— За всички ни би било по-добре, ако притежавахте някои от добродетелите на брат си — заяви сериозно Мери. — Роб, какво правиш там горе?

— Лорд Ръдърфорд ми позволи да пояздя Сарацин — отговори гордо Роб. — Той сам ме сложи на седлото!

— Точно така, иначе сега нямаше да седи така спокойно — обади се през смях Демиън. — Искаш ли да водиш Сарацин, Тио? — Той подаде юздите на зарадваното момче и тръгна редом с Мередит, която не намери основание да възрази на компанията му.

— Много съм ви благодарна, че навреме забелязахте мишката в джоба на Роб — заговори тя и примирено поклати глава. — Всеки път, преди да влезем в църквата, претърсвам джобовете му, но тази сутрин забравих!

— Вероятно сте била твърде уморена — отбеляза той и удари живия плет с камшика си за езда.

— Прав сте — промърмори тя и го погледна с намръщено чело. — Но не мога да разбера откъде дойде това предположение.

— Ако позволите да бъда откровен, ще кажа, че веднага си личи — отговори небрежно той. — Днес приличате на призрак, Мери.

— Не сте особено любезен, сър!

— Права сте — съгласи се спокойно той, — но днес сте положили особени усилия да изглеждате зле. Не мога да отрека, че сте се справили блестящо с маскировката си!

— Искам да ви уведомя, че това е най-добрата ми неделна рокля, милорд — заяви високомерно тя, зарадвана от възможността за малка словесна престрелка. Денят беше слънчев, днес беше неделя, двамата бяха на сигурно място на път за дома, братята й и Сарацин бяха само на няколко метра пред тях. Това бе идеалният случай да се наслади на компанията на мъжа, който знаеше, че целият й маскарад имаше убедителна причина, и не задаваше излишни въпроси.

— Вие ме накарахте да онемея, мадам.

При тези думи тя се изсмя тихо и Демиън също не можа да сдържи усмивката си.

— Трябва обаче да ви помоля за една услуга — продължи сериозно той.

— И каква е тя, милорд?

— Искам да махнете това боне — помоли с треперещ глас той. — Ако трябва да понасям още малко тази гледка, ще полудея. — Вече бяха стигнали границата на Пенденис и Мередит спря. Демиън застана пред нея и стисна ръката й. Опитът я бе научил, че съпротивата е колкото недостойна, толкова и безплодна; за щастие Сарацин и момчетата бяха изчезнали зад завоя и със сигурност бяха много заети със себе си. Докато я държеше с едната си ръка, Демиън отвърза връзките на бонето и го свали от главата й.

— Ще го скриете ли в чантата си, или да го хвърля през плета?

— О, моля ви се, дайте ми го! — Мередит скри бонето на сигурно място в чантата си. — Никога преди това не бях го носила, но намирам, че ми стои добре.

— Ако имате поне малко ум в главата си, няма да го сложите никога вече. — В гласа му звънна познато предупреждение и очите на Мери засвяткаха.

— Какво трябва да означава това, сър?

— Означава, че веднага щом ви видя с него, ще посегна и ще го сваля — например тази вечер.

Мередит прехапа горната си устна и го погледна със съмнение.

— Питам се дали наистина сте способен да го направите.

— Можем да го пробваме — предизвика я той и й намигна. Държеше се подчертано любезно, но Мери не допусна да я измами.

— Не вярвам.

— Значи все пак притежавате искрица мъдрост.

— Не вярвам, че ви засяга какво нося, лорд Ръдърфорд. — Протестът беше само привиден, но абсолютно необходим, ако не искаше да се подчини безмълвно. Очевидно мъжът насреща й също бе схванал това, защото не направи опит да продължи словесната престрелка.

Момчетата пред тях изведнъж се развикаха възбудено и Мери въздъхна с облекчение. Лорд Ръдърфорд не се съгласи с настоятелните

им молби да остане за обяд, вдигна Роб от седлото и се сбогува церемониално.

— До тази вечер, лейди Блейк! — Той се метна на коня си и я погледна отвисоко. — Ще ми позволите ли едно предложение: днес следобед би било добре да си отпочинете. Безсънните нощи вредят на кожата.

Мередит се изчерви и му отговори с гневен поглед.

— Не съм казала, че съм прекарала безсънна нощ, сър. А забележката ви е повече от безсрамна.

— Най-покорно ви моля за прошка. За съжаление съм убеден, че забележката ми отговаря на истината. — Демиън й махна небрежно, обърна Сарацин и препусна към дома си. Мередит се бореше с възмущението и гнева си. Макар да беше убедена в необходимостта от театъра, който играеше, суетата й беше дълбоко засегната от прямотата на Ръдърфорд. Веднага реши да прекара следобеда в леглото, да сложи на очите си тампони с лешниково масло, за да успокои кожата. Това не беше обичайно средство за разкрасяване, но със сигурност щеше да подобри външния й вид.

Докато се обличаше за предстоящата вечеря, тя се питаше дали присъстващите щяха да забележат, ако си направеше прическа и украсеше зелената копринена рокля с елегантен шал. Много й се искаше да сложи и скъпоценните перли на семейство Мередит, които бяха известни в цял Корнуол. Но поводът беше твърде скромен, за да си го позволи. Със сигурност щеше да изглежда странно. Лейди Барат можеше да си позволи да се облича винаги елегантно, но не и смирената вдовица Блейк. Тя беше принудена да се задоволява с даровете, които имаше от природата. Спокойният следобед и няколкото часа сън бяха възвърнали цвета на бузите й и очите й отново блестяха. Тя изми косата си и я разреса хубаво, докато заблестя червеникава под светлината на свещите — но накрая все пак я събра на скромен кок на тила.

Мередит управляваше сама старата семейна карета. Томи присъстваше само като компаньон. Младият ратай нямаше нищо против да прекара вечерта с приятелите си в оборите на Ансби и Мередит не се чувстваше виновна, че трябваше да го лиши от заслужената почивка.

От известно време тя се намираше в странно състояние на раздвоение. Обикновено перспективата да прекара една вечер със съседите я караше да се прозява от досада, но днес се радваше, че е поканена. Не беше нужно да търси някакви особени причини. Тъкмо там беше противоречието. Перспективата да прекара цяла вечер в компанията на лорд Ръдърфорд я караше да потропва с крака от радост, макар да съзнаваше, че се излага на сериозна опасност да загуби контрол над собствените си реакции, потребности и желания. Беше твърде възможно да остане насаме с него и кой знае дали той нямаше да направи опит да се възползва от случая…

Сигурно лордът щеше да направи тъкмо това, в случай че му се удадеше възможност. Но защо? В началото го правеше за отмъщение, защото тя го разгневи и го предизвикваше, също както и той нея. Полковникът не беше свикнал да го предизвикват, още по-малко пък да се признае за победен, а Мери бе направила и двете, и то не веднъж. Той искаше да си отмъсти, да я накара да си плати за дързостта, но и двамата знаеха, че наказанието не бе успяло. Приятните чувства, които ги вълнуваха, не можеха да бъдат определени като наказание.

Освен това, как можеше да държи на разстояние мъжа, който се отнасяше към братята й с толкова разбиране и чувство за хумор? Откакто бе пристигнал в Ландрет, дните й се струваха несъвършени, ако не се срещнеше с него. Тази сутрин в църковния двор беше чакала появата му и сега не се срамуваше да си го признае. Всеки нерв в тялото й се стремеше към него и улавяше отдалече шумовете от приближаването му. Без съмнение той се наслаждаваше на играта, тя беше добре дошло развлечение след дългата досада, която го беше довела чак в Корнуол. Да флиртува с необикновената вдовица до момента, когато щеше да стане опасно — това със сигурност бе приятен начин на прекарване на времето. Мери не се съмняваше, че той имаше опит в тези неща. Как иначе щеше да му се удаде да завоюва толкова бързо цялото й внимание?

Тя не биваше да забравя, че сама управлява живота си. Ако не успееше да се справи с тази ситуация, трябваше да се затвори в дома си и да не се мярка пред очите му, докато той не си заминеше за Лондон. О, не, това беше проява на малодушие! Тя стигна до заключението, че отдавна е готова да се върти в кръг с вертележката,

все едно колко пъти се повтаряше въртенето. Може би беше опасно, но какво от това?

Изпълнена с безогледна решителност, лейди Блейк влезе в салона на семейство Ансби и остана горчиво разочарована, когато не откри никъде широките рамене и закачливия поглед на лорд Ръдърфорд. Все пак след двадесетина минути той пристигна и Мередит имаше достатъчно възможности да го наблюдава, докато обикаляше гостната и поздравяваше гостите; очевидно не бързаше да стигне до ъгъла, в който седеше плахата лейди Блейк, скрита зад един параван. Както обикновено, облеклото му беше скромно, почти незабележимо: тъмносив панталон и син жакет от фин плат със скромни копчета. Не се виждаха нито дантели, нито скъпоценности, само съвършена вратовръзка, вързана с нарочна небрежност. Въпреки това се различаваше ясно от другите господа, установи Мередит, макар да се стараеше да се държи като един от тях. Никой не можеше да отрече, че костюмът му е ушит по мярка от най-добрия лондонски шивач и подчертава много изгодно фигурата му. Освен това беше заобиколен от аура от богатство и привилегированост, която вървеше ръка за ръка със самочувствието на маршал.

— Добър вечер, лейди Блейк! — Ръдърфорд вдигна леко едната си вежда, след това отмести паравана настрана. — Не биваше да се криете — укори я меко той. — За малко да ви пропусна!

Мери прехапа треперещите си устни.

— След предишните забележки относно външния ми вид би трябвало да се радвате, че не ме виждате!

Лордът смръщи чело и опря едната си ръка на хълбока.

— Признавам, че и сега не сте върхът на елегантността, но в сравнение със сутринта личи голямо подобрение. А и вече не изглеждате толкова уморена.

Очите й блеснаха предупредително, ръцете в скута затрепкаха нервно. Той реагира веднага.

— Ваш слуга, мадам! — Бе готов да се обърне, когато се появи мистър Ансби, изписал на лицето си широка усмивка.

— Младите хора изразиха желание да поиграем на лотария, лорд Ръдърфорд, но според мен вие предпочитате нещо по-вълнуващо. Тъкмо нареждаме масата за вист, така че ако желаете…

Лордът се поклони, но преди да е успял да изрази мнението си, пристигна домакинята, прихванала лавандуловосините си поли.

— Сигурна съм, че ви се иска да изиграете партия вист, милорд — заяви тя с тон, който не търпеше противоречие. — Знам, че откакто пребивавате в нашето село, не сте имали възможност да водите цивилизовани разговори. Готова съм да се обзаложа, че не разполагате с никакви удобства. Марта Пери не е перфектната домакиня, горката. Простете откровеността ми, милорд, но вашият братовчед не се интересуваше от тези работи и нямаше кой да й обърне внимание.

В първия момент лордът изглеждаше леко объркан. Освен това видя с ъгълчето на окото си как Мери веднага сведе глава, за да скрие смеха си.

— Лейди Блейк ще ви бъде партньорка — продължи със същия тон мисис Ансби. — Знам, че ще ви се отрази добре, скъпя моя, да излезете за малко от тъмното си ъгълче. Живеете твърде уединено, детето ми! Сигурно са минали месеци, откакто сте играли за последен път.

— Напълно сте права — промълви с треперещ глас Мери. — Но не бива да определяте на лорд Ръдърфорд партньорка, която почти е забравила как се играе.

— О, аз съм сигурна, че късметът на лорд Ръдърфорд ще компенсира вашите недостатъци, лейди Блейк — заяви със същата широка усмивка мистър Ансби, за да подкрепи по този начин умната идея на съпругата си.

Демиън не беше особено щастлив от тези разпоредби, но бързо се примири и изрази с подходящи думи съгласието си да участва в играта. Предложи ръката си на лейди Блейк и тя я пое с многословни благодарности за добротата и великодушието му.

— Млъкнете! — изсъска той, докато вървяха към салона за карти. — Като че ли не е достатъчно лошо да играя с глупава партньорка, ами трябва да слушам и всичките тези нелепости!

Раменете на Мери се разтресоха, но за щастие не ги забеляза никой, освен партньорът й, който я подкрепяше. Лордът повторно се запита как ли щеше да издържи тази вечер, без да извие крехкото й вратле.

Ала когато започна играта, той беше готов да повярва, че я е подценявал. Когато тя реагира на единствената купа, която бе в ръката

му, се убеди окончателно, че партньорката му беше превъзходен играч. Защо показваше истинската си природа в играта на карти? Е, да, продължаваше да се държи като глупачка, редовно изпускаше ветрилото или ръкавиците си, а когато спечелеше някоя ръка, избухваше в изкуствен смях. В същото време обаче играеше с хладна пресметливост и в края на партията двамата бяха далеч пред другата двойка.

— О, лейди Блейк, бях забравила, че двамата със сър Джон редовно ни биехте, и то с голяма разлика. — Мистър Ансби се засмя, но лицето му се зачерви и той се покашля смутено. — Много съжалявам, скъпа, не исках да събудя в душата ви болезнени спомени за…

— Моля ви, мистър Ансби, не се притеснявайте — отговори бързо Мередит, извади от джоба си дантелена кърпичка и попи очите си.

Усетил, че не може да понесе нито минута повече това ужасно лицемерие, лорд Ръдърфорд стана от стола си. Как бе можал да се влюби в тази малка лъжкиня, в тази лицемерка, артистка и престъпница? Това беше най-голямата загадка. Всеки път, когато изпитваше желание да я целуне, му се искаше и да я раздруса, а в момента не можеше да реши кое от двете трябва да стори първо. Едно обаче беше ясно: тя го бе включила в играта и с всяка нова проява на нахалство го докарваше до луд смях. Беше крайно време да сложи на масата други карти.

Двамата почти нямаха възможност да разговарят, защото вечерта продължи със скучни игри и изпълнения на няколко благороднически дъщери — при което лордът беше принуден да ръкопляска и да раздава безкритични комплименти. В края на едно особено ужасно изпълнение на арфа Мередит заръкопляска въодушевено и дори поиска повторение.

— Няма ли сега вие да ни зарадвате с някоя песничка, лейди Блейк? — попита с кадифеномек глас Ръдърфорд.

— О, не, аз… — Мередит отчаяно размаха ръце. — Аз съм много лоша музикантка, милорд, и изобщо нямам глас. Защо да ставам за смях пред тези прекрасни млади дами? — Тя се усмихна на присъстващите, очаквайки потвърждение.

— Може би лейди Блейк ще изпълни нещо след вечеря — обади се с обичайната си пренебрежителна снизходителност Пейшънс и лордът стисна здраво зъби, за да не й отговори с някоя острота. Мередит обаче благодари с поглед на спасителката си и веднага отиде при нея.

— Пак ли имате намерение да се приберете вкъщи пеша, лейди Блейк? — пошушна в ухото й лордът, когато я настигна на път към трапезарията.

— Благодаря ви, но този път съм с кола — отговори тя, сякаш й бе предложил да я откара.

— Тогава ми позволете да ви придружа — помоли той.

— Много сте любезен, милорд, наистина. Но моят млад ратай дойде с мен, за да ме пази.

— Веднага го изпратете у дома!

Заповедта беше изречена с най-добрия полковнически тон и Мери пое остро въздух.

— Искам да ви кажа нещо важно — продължи все така шепнешком Демиън, — затова слугата е излишен. Като го чуете, ще ви стане ясно защо трябва да бъдем сами. — Той се отдалечи от нея и до края на вечерта двамата не размениха нито дума.

Мередит се разтревожи не на шега. Знаеше, че накрая ще му се подчини, но в гласа му звучеше такава сериозност, сякаш й даваше да разбере, че времето на игричките е отминало. Въпреки тревожните камбанки в главата й тя беше любопитна да разбере какво има да й каже; затова веднага след вечерята отиде в преддверието, където стоеше икономът.

— Якобсън, бихте ли казали на моя Томи, че трябва да се върне веднага в Пенденис? Утре трябва да става рано и аз не искам да го държа толкова дълго далече от удобното легло.

— Разбира се, милейди! — Поръчението не изненада особено стария Якобсън. — Лейди Блейк беше известна с доброто си отношение към слугите, особено към младите. Повече го учуди фактът, че младата дама очевидно нямаше да си тръгне първа, както правеше обикновено.

Когато най-сетне си тръгнаха, това стана по настояване на лорд Ръдърфорд.

— Ще позволите ли да ви донеса наметката? — попита любезно той, докато тя разговаряше с лейди Колиер. — Колата ви е вече пред входа.

На езика й беше да отговори, че не е поръчвала колата си и няма никакво намерение да си тръгне толкова рано — но тогава всички щяха да се учудят на внезапния изблик на живот. Единствената възможност беше да се усмихне покорно. За нейно облекчение лорд Ръдърфорд не направи опит да я придружи публично. Позволи й да се сбогува и да се отдалечи доста от къщата на Ансби, преди черният жребец да я настигне.

— Тази вечер май се упражнявате в изкуството да бъдете послушна ученичка — проговори одобрително той и спря Сарацин.

— Така ли, милорд? Вас обаче явно не са ви учили да признавате чуждата победа с достойнство. — Мередит остави поводите в скута си. Знаеше, че е абсурдно да се опитва да избяга със старата петниста кобила и тежката карета.

— Може би щях да се науча, ако не бях убеден, че победа над вас може да бъде само пирова победа — отговори той и нави поводите на Сарацин около издатината на седлото, след което се метна при нея на капрата.

— Какво имате да ми кажете, милорд? — попита Мери, която упорито гледаше пътя пред себе си.

— Първо трябва да направя нещо. Дължа ви го, ако си спомняте. — Той взе поводите от ръцете й. — Кобилата ви знае ли пътя към къщи?

— Сигурно. О, какво правите?

— Надявам се, че въпросът е бил само реторичен — промърмори той, прегърна я и я сложи в скута си. Обзета от внезапна паника, Мери се опита да се отбранява, но мускулестите бедра под треперещото й тяло се стегнаха, ръцете му се увиха около нея и я обърнаха настрана, докато легна на гърдите му. Нямаше как да се измъкне от тази прегръдка и когато го разбра, тя спря да се отбранява. Всичко това ставаше безшумно. Когато главата й се притисна до гърдите му, тя чу лудото биене на сърцето му, затвори очи и се наслади на новото усещане.

— Така е много по-добре. — Гласът му, в който се примесваха смях и задоволство, я върна отново в действителността. Паниката

отстъпи място на гнева.

— Веднага ме пуснете! — Тя го блъсна в гърдите, възмутена от нахалството му. Демиън само изхъмка презрително и затвори за миг очи, за да се наслади на гъвкавото тяло в ръцете си. Вече знаеше защо и откъде Мери Трелоуни притежаваше такава сила и това укрепи решителността му да изостави всички правила на кавалерството, за да постигне целта си. Изобщо не се чувстваше виновен. Проклетата малка контрабандистка в ръцете му също нарушаваше всички правила на приличието и това я правеше лесна плячка за опитния прелъстител, а днес му харесваше да играе тази роля. Не се съмняваше, че големият коз в ръката му беше знанието за дълбокия източник на страстта й, от която — той беше напълно убеден в това, — никой до днес не беше черпил с пълни шепи.

Той разхлаби хватката си, за да й даде малко свобода на движение, но не я освободи напълно. И тъй като нямаше желание да злоупотребява с него като барабан, хвана двете й ръце и ги вдигна над главата.

— Защо всъщност се бориш с мен, малката ми? Много добре знаеш, че няма да ти причиня болка. Знаеш и че се бориш повече със себе си, отколкото с мен.

— Не е вярно! — отговори сърдито тя, но съпротивата й бързо отслабваше… тялото й трепереше като клон под напора на вятъра. Желанието се събуди, недвусмислено и настойчиво.

— Ти си голяма майсторка на лъжите — заяви тихо той и сложи пръст под брадичката й. — Но нима си въобразяваш, че не усещам желанието ти? Нима си мислиш, че не го чета в очите ти?

Мередит веднага затвори очи, за да скрие истината от него. Демиън пусна китките и помилва връхчето на носа й.

— Отговори ми, Мери Трелоуни — заповяда той, наведе се и докосна с устни затворените й очи. Връхчето на езика му мина по нежните мигли, плъзна се към бузата и ухото. Мери простена задавено, когато зъбите му гризнаха чувствителното крайче на ухото й. След миг езикът му се плъзна в ушната мида, очерта контурите й и тя се разтрепери още по-силно. Пръстите му помилваха шията й и слязоха към меката закръгленост на гърдите. Тя се изви към него, наполовина от протест, наполовина от горещ копнеж, и чу как той също простена. Коравото доказателство за желанието му се отри в бедрата й.

Връхчетата на гърдите й потърсиха милващата му ръка и пламнаха под тесния корсаж. Устата му завладя нейната в примамливо нежна целувка, докато тя реагира и захапа долната му устна със зъби като зрял плод. Езикът й се пъхна в топлия отвор на устата му и тя се изненада колко добре се почувства там.

Петнистата кобила се спъна в една дупка и колата се разлюля. Демиън моментално я обгърна по-здраво с двете си ръце, вдигна глава, хвана поводите и успокои животното. Мередит установи, че не можеше да се движи, че не иска да се възползва от прекъсването, което до преди няколко минути щеше да бъде добре дошло. Сега обаче разумът й беше отлетял някъде много далеч, тя лежеше спокойно в прегръдката му и търпеливо очакваше нови прояви на внимание.

— Имаш учудващо невинни очи за лъжкиня — проговори дрезгаво той, помилва отново нослето й, после очерта контурите на устните й. Езикът й навлажни връхчето на пръста му, привлече го между зъбите, гризна го закачливо и много, много чувствено. Демиън изохка, вдигна я към себе си, наклони главата й и жадно впи устни в нейните.

На света вече нямаше нищо друго освен това прекрасно сливане на устните и езиците; горещата влага на дъха му върху шията й, докато целуваше пулсиращата вратна вена; слабостта в тялото й, което се подготвяше да осъществи най-горещия си копнеж. Ръцете му помилваха глезените й, плъзнаха се към бедрата и отстраниха пречещите дипли от коприна и памук, за да открият бедрата и голата кожа над чорапите.

Дали поради интимността на това докосване или от лекия вятър, който се появи изведнъж и лъхна хлад върху бузите и разголените й крака, но Мери рязко се събуди от чувствения сън и се върна в суровата действителност. Каквато и да беше причината, тя се изтръгна от прегръдката му и блъсна търсещата му ръка.

— Не, това е лудост! Вие не разбирате.

— Какво не разбирам? — Той спря да я милва и я погледна право в очите. Във виолетовите дълбини светеше желание, примесено с объркване и страх. В следващия момент погледът й се замъгли от сълзи.

— Не разбирате, че аз трябва да живея тук — и да не си създавам неприятности. Представяте ли си какво ще стане, ако открият, че се

забавлявам по такъв непочтен начин с мъж, който не е от Корнуол и няма какво да губи! Вие можете да си отидете в Лондон винаги когато искате, сър, да избягате от презрението. Но аз живея тук. Това е моят дом!

Думите й звучаха убедително, но това бе само половината истина, прикриваше истинското й положение, каквото и да беше то. Страхът обаче беше истински, все едно откъде беше дошъл. Тя трепереше, но вече не от страст.

Той нямаше какво да губи, затова изрече следващите думи с мека решителност:

— Мередит, моят свят би могъл да стане и твой.

— Какво искате да кажете? — Тя го погледна неразбиращо.

— Искам да станеш моя жена — обясни просто той. В продължение на цяла минута тя го гледаше безизразно, после стигна до единственото обяснение, което можеше да й хрумне след такова предложение.

— Боя се, че сте си загубили ума, милорд! Нямате право да ми се подигравате по този начин! — Тя грабна поводите и гневно удари по гърба кобилата, която се впусна в неравен тръс.

— Не говори глупости, Мередит — укори я спокойно Ръдърфорд. — Аз говоря напълно сериозно. Това стана някак си от само себе си. Аз те обичам!

Тя отговори бавно, сякаш имаше работа с малоумно дете:

— Лорд Ръдърфорд, вие сам признахте, че сте дошли в Корнуол само защото ви е било скучно — защото сте били потиснат и нещастен. В мое лице срещнахте жена, съвсем различна от онези, с които сте свикнали. Аз ви предизвиквам, развеселявам ви… Онова, което се случи преди малко между нас, беше… — Тя замлъкна.

— „Нетрадиционно“ — това искахте да кажете, нали? — завърши изречението той с безизразен глас.

— То не биваше да се случва. — Гласът й пресекваше и не беше особено убедителен. — Не знам как или защо…

— Престани! Говориш глупости! Много добре знаеш как и защо, както го знам и аз! Ти не си малко момиченце, Мери Трелоуни! — Той й говореше грубо, макар че всъщност не го искаше; но беше бесен, че тя отричаше собствената си страст и грубо бе пренебрегнала обяснението му в любов. Той също беше силно развълнуван, но това не

го тревожеше. Колкото и да отричаше, тя беше реагирала на целувките и ласките му много по-дълбоко, не само с беглото желание на млада вдовица. Трябваше да й обясни това просто и ясно, за да я накара да го приеме. Време притежаваше в излишък, а търпението беше добродетел, която бе овладял с дълга и трудни упражнения.

9

Колкото и да се опитваше, до края на нощта Мередит не можа да се пребори с обзелата я паника. Страхът я обгръщаше като безформена, все по-сгъстяваща се мъгла, която непрекъснато й се изплъзваше. Само ако можеше да разбере какво става с нея, щеше да се научи да го контролира. Ала новото чувство я бе връхлетяло изведнъж и силата му я объркваше. В продължение на няколко минути се бе наслаждавала на невероятните усещания в прегръдката му, всичките й чувства и сетива бяха съсредоточени в този топъл мрак, който обгръщаше само тях двамата. Единственото й желание беше този миг никога да не свършва. След това обаче в главата й експлодира нещо като червена огнена топка. Тя беше в опасност да загуби нещо много важно, на което се основаваха самочувствието и задачата на живота й.

Едва когато първите розови ивици на зората прорязаха черния мрак, тя разбра на какво се дължи състоянието й. Тя бе влюбена в наследника на херцог Кейли. Мери Трелоуни, която печелеше прехраната си и издръжката на братята си с контрабанда, която живееше под сянката на бесилката, обичаше бъдещия херцог Кейли. И на всичкото отгоре този бъдещ херцог й беше заявил, че я обича — даже я бе помолил да се омъжи за него. Естествено това негово безумие имаше обяснение — тя го бе намерила миналата нощ и сега беше много доволна от себе си. Причината беше самата тя. Лекомислието й и пълната липса на задръжки я бяха докарали до това положение. Никога преди не беше имала подобни трудности. Най-сетне, когато пропяха първи петли. Мередит заспа дълбоко, облекчена от решението, което беше взела. Възнамеряваше колкото се може по-скоро да го превърне в действителност.

— Моля те, Нан, приготви ми костюма за езда. Имам разговор с мистър Доун във Фоуей. — Мередит отметна завивката и стъпи с босите си крака на дъбовия под, затоплен от лъчите на утринното

слънце. Тя се прозя, протегна се, прогони решително чувството за празнота и изхлузи нощницата през главата си. Никога не се беше интересувала кой знае колко от собственото си тяло, защото не разполагаше с време и беше имала твърде малко поводи в досегашния си добродетелен живот. Днес обаче, докато се миеше със студена вода, забеляза твърдостта и дължината на крайниците си и се зарадва на гладката си кожа. Когато докосна гърдите си, връхчетата им щръкнаха и порозовяха също както през последната нощ под милувката на една друга ръка.

Тя застана пред огледалото и се огледа любопитно, без да обръща внимание на неодобрителните погледи на Нан. Дали тялото й беше привлекателно за мъжете? Съпругът й често й беше казвал, че не била съвсем по вкуса му. Той твърдеше, че имала момчешки бедра, гърди като лимони, нищо, за което мъжът можел да се хване. Изобщо не приличала на Джорджиана Колиер, която още на осемнадесет години имала извивки на Венера.

— За какво мислиш? Стоиш пред огледалото без дрехи и се разглеждаш. Това не е прилично, Мередит! — Нан пъхна в ръката й ризата. — Имаш тялото, което ти е дал господ, и не можеш да го промениш.

— Права си — съгласи се тъжно Мери. — И аз стигнах до същото заключение.

— Защо изобщо те занимават подобни мисли? — Интелигентните очи на Нан гледаха остро и строго, сякаш Мери ходеше още на училище и беше скрила от нея някаква нещастна тайна.

— О, нищо ми няма. — Мередит обърна гръб на огледалото и бързо започна да се облича.

Нан изръмжа недоверчиво, но не зададе повече въпроси за огромно облекчение на възпитаницата си. В действителност възрастната жена имаше свое мнение за това странно поведение, но беше твърде мъдра, за да заговори за него. Предположенията й със сигурност щяха да бъдат отречени, и то с гняв.

Мередит бе стигнала до стълбището, когато чу откъм стаята за закуска добре познат глас. Възбуденото бъбрене на Роб се смесваше с тракането на съдове, със сериозния глас на Хюго и звучния баритон на лорд Ръдърфорд. Мередит се хвана за парапета и се обърна рязко с

намерението да се върне в стаята си, но в този момент от задното крило на къщата се появи Сийкомб с кана кафе.

— Добро утро, лейди Мери! Сварих това кафе специално за вас, прясно смляно, както го обичате.

— Благодаря ви, Сийкомб, много сте внимателен! — Мери се усмихна примирено и закрачи към стаята за закуска. — Добро утро, лорд Ръдърфорд, много рано сте станали. Не очаквах толкова ранен гост, но все пак се радвам на приятната изненада.

Тонът й беше хладен и той смръщи чело; въпреки това стана, поклони се и й придърпа стол.

— Нямах намерение да се самопоканя на закуска, лейди Блейк, но страшно обичам пикантни бъбречета на грил, а мисис Пери явно не е в състояние да ги приготвя.

— Добре дошъл сте, сър — отговори тя и седна. — Благодаря ви, Сийкомб. — Слугата постави каната пред нея. — Желаете ли кафе, лорд Ръдърфорд?

— Предпочитам тази отлична бира, мадам.

— Само си представи, Мери! — Роб подскачаше нетърпеливо на стола си. — Лорд Ръдърфорд е дошъл да покани всички ни на пикник. Каза, че ще вземем коне и голяма кошница с храна и ще си потърсим някое хубаво местенце в Йелън фолс.

— Много мило от ваша страна, милорд — усмихна се Мери. — Сигурна съм, че ще си прекарате чудесно.

— Поканата включва и вас. — Демиън седеше на красиво резбования стол начело на масата, небрежно преметнал крак върху крак, и я наблюдаваше неотстъпно.

— Боя се, че нямам време за излети, сър. Веднага след закуската тръгвам за Фоуей.

— Тогава можем да превърнем деловата среща в разходка на коне — предложи веднага той. — На път към Ландрет минах през Фоуей и ми се стори хубав град. Сигурно в гостилницата ще ни нахранят прилично. Докато вие уреждате делата си, Роб, Тио и Хюго ще ми покажат забележителностите.

— Идеята е чудесна, сър! — Тио скочи от мястото си. — През тази ваканция още не сме ходили във Фоуей. Ще яздим ли, Мери, или ще отидем с колата?

Роб скочи развълнувано от мястото си и дори лицето на Хюго се разведри при перспективата за това забавление. Мери знаеше, че не бива да разваля удоволствието на момчетата, освен това не можеше да им разкрие причината, поради която не искаше да се съгласи с това начинание. Решението, до което беше стигнала на разсъмване, щеше да бъде изпълнено по друго време — освен ако през деня не намереше възможност да остане насаме с Ръдърфорд, за да го уведоми.

Гледката на четиримата Трелоуни, придружени от лорд Ръдърфорд, които препускаха към Фоуей в ранната юлска сутрин, предизвика навсякъде голям интерес. Лейди Колиер, която тъкмо даваше нареждания на градинаря си как да подреже пълзящите рози на градинската порта, ги видя първа. Групата спря учтиво, за да могат да разменят поздрави. Когато продължиха, лейди Колиер изтича в къщата, за да се преоблече и да поръча колата си. Беше й безкрайно приятно, че поне веднъж можеше да изпревари Пейшънс Барат с пресни новини. Макар че в излета на Мередит и братята й с лорд Ръдърфорд нямаше нищо неприлично, начинанието без съмнение бе необичайно. Никой не беше очаквал, че малката вдовица ще си намери такъв могъщ покровител.

Ако беше очаквала някакво специално внимание, многозначителни погледи от пламтящи очи, Мередит остана разочарована. Лорд Ръдърфорд яздеше до нея, но двамата разговаряха само за незначителни неща. През повечето време той говореше с момчетата. Тя нямаше възможност да се покаже студена и безразлична, защото той не й даваше случай да го стори. Държеше се, като че между тях не се беше случило нищо особено, като че никога не й беше казвал, че я обича, и Мередит скоро започна да подозира, че любовното му признание е било само сън.

С изключение на странното, неизпитвано досега чувство на възбуда, което усещаше близо до него, на желанието й постоянно да гледа ръцете му и да си спомня колко приятно се беше чувствала в обятията му, тя се чувстваше както обикновено. Само щом видеше усмихнатата му уста, и устните й изтръпваха от желание.

Стигнаха във Фоуей предиобед. Варосаните къщи, разположени от двете страни на река Фоуей, ги посрещнаха приветливо. В града цареше оживление: хората бързаха по работата си, тичаха деца, мучаха крави.

— Коя гостилница бихте препоръчали, мадам? — обърна се Ръдърфорд към придружителката си.

— „Роял“ е по-качествена от „Таралежът и детето“ — отговори с усмивка тя, — но аз съм на мнение, че никоя гостилница не е в състояние да ви предложи онова, на което сте свикнали.

— Моля ви се! Вече ви обясних, че претенциите ми не са големи — отговори мъжът. — Ще поръчам обед в отделна стая в „Роял“. Ще ни намерите там, когато приключите с делата си.

— Смятам, че работата ми с мистър Доун ще приключи за около половин час. — Мери установи, че му се усмихваше почти нежно, и се ядоса на себе си.

В отговор лордът се наведе към нея и я помилва по бузата.

— Ще ви чакаме с нетърпение. — Очите му светнаха съзаклятнически и Мередит не можа да не реагира. Тя промърмори нещо неразбрано и обърна кобилата си към улицата, на която беше кантората на адвоката мистър Доун. Щом я забеляза, младият му помощник повика едно чираче да държи коня на лейди Блейк, докато той лично отведе посетителката в светилището на господаря си.

— О, добро утро, лейди Блейк! — Мистър Доун беше едър, грубичък мъж с доста голямо шкембенце и вечно зачервено лице. Веднага се познаваше, че адвокатът умееше да цени приятните неща в живота. — За мен винаги е радост да ви видя.

Мередит го поздрави с искрена сърдечност. През годините след смъртта на мъжа й адвокатът беше станал неин приятел. Той се занимаваше с обратното изкупуване на имотите й, работеше извънредно дискретно и нито веднъж не попита откъде идваха сумите, които тя внасяше при него. Даваше й добри съвети, като например кои части от имота да си възвърне най-напред, освен това се отнасяше към клиентката си с цялото уважение, което беше проявявал към съпруга й. А може би и с още по-голямо уважение, както се изрази веднъж пред мисис Доун — защото дамата носела на крехките си рамене умна главичка и имала твърда ръка, когато трябвало да се пести; накратко, била много различна от прахосника сър Джон.

И днес той я покани с широк жест да седне на най-хубавия стол и й предложи шери. Мередит прие с усмивка и веднага заговори по същество.

— Надявах се да събера достатъчно пари, за да мога днес да откупя Дюкит Спини, мистър Доун, но се наложиха други разходи.

Адвокатът поклати глава.

— Колко жалко! Вече съм приготвил документите според желанията ви.

— Следващия месец ще го направя — увери го тържествено тя. — В момента имам само половината от сумата. — Тя бръкна в дълбокия джоб на костюма си за езда, извади кожена кесия и нареди банкнотите на масата. — Ясно ми е, че банката не работи с частични плащания, но ще се радвам, ако съхранявате тези пари, докато събера остатъка.

— Ще позволите ли да ви направя едно предложение? — Адвокатът скръсти ръце върху големия си корем, изчака кимването й и продължи: — Плащането на лихвите по значителния кредит, който сър Джон взе преди смъртта си, трябва да стане през следващия месец. Ако с тази сума платите лихвите предварително, ще спестите шест процента за един месец. — Той кимна многозначително. — Така ще намерите по-добро приложение на парите си, не намирате ли, лейди Блейк?

Мери въздъхна примирено.

— Естествено вие сте прав. Но ми е крайно неприятно да плащам лихви за нещо, което не съм видяла. Без тези лихви Пенденис вече да е свободен.

— Защо тогава не изплатите първо кредита? Ипотеките не са толкова бързи. — В очите му се четеше съчувствие. Веднъж й бе направил това предложение, но Мередит искаше да изкупи обратно земите си, и той разбираше желанието й.

— Това ще трае най-малко една година. Пет хиляди фунта са доста голяма сума. Остават ми само Дюкит Спини и Лоуър форти. Искам първо да си върна тях, мистър Доун.

— Вие решавате. — Той преброи банкнотите и ги прибра в железния сейф в ъгъла на стаята. — Ще съхранявам парите ви до следващия месец.

— Не. — Мери се изправи и сложи ръкавиците си за езда. — Платете лихвите по кредита, ако обичате. Надявам се следващия месец да събера достатъчно пари за Дюкит Спини.

— Вие сте невероятно пестелива млада дама — промърмори той.

— Прав сте — съгласи се спокойно Мери. — Понякога и аз се учудвам как успявам да разделя на две всяко пени, преди да го похарча.

— Права сте, милейди. — Той поглади замислено брадичката си, понечи да каже още нещо, но когато Мери се запъти към вратата, побърза да я изпрати до улицата, където чирачето държеше коня й.

— Желая ви всичко хубаво, мистър Доун! Още веднъж ви благодаря за всичко, което правите за мен. — Мери се наведе от коня и му подаде ръка. Адвокатът отговори с топлота на ръкостискането й.

— Старая се, милейди.

Мистър Доун изчака, докато конят и ездачката изчезнаха зад завоя, като продължаваше да поглежда брадичката си. Вече беше убеден, че лейди Блейк има и други източници на доходи. Колкото и да пестеше, тя не беше в състояние да събере сумите, които му беше поверила през последните две и половина години. Ала вътрешният глас го съветваше да не споделя с никого това прозрение; нямаше да разкаже дори на скъпата си съпруга, защото тя беше изключително любопитна. Той поклати глава и отиде да вземе бастуна си от стаята. Беше време да отиде да обядва с безупречната си съпруга, която със сигурност му бе приготвила нещо вкусно.

Мери се запъти към гостилница „Роял“, замислена за последната част от разговора си с адвоката. Понякога погледът му я караше да се чувства неловко. Очевидно той бе разбрал, че тя не беше в състояние да събира такива суми единствено с пестене — но досега не беше споменат нито веднъж за съмненията си. Днес обаче я гледаше някак си по-различно. Не бе възможно да подозира истината, но ако кажеше на някого за предположенията си, те щяха да се разпространят много бързо във Фоуей и скоро да стигнат до Ландрет. Мери съзнаваше този риск още от самото начало, но й трябваше компетентен човек, който да се занимава с имотите й, затова се бе доверила на адвоката. Досега мистър Доун беше честен и й съчувстваше, освен това винаги й даваше добри съвети как да се справи със сложните въпроси около имуществото си. Какво ли щеше да си помисли, когато следващия месец получеше двойно повече пари? Не мога да го направя, реши неохотно Мери. Не можеше да удвои сумата за изплащане на ипотеките, без да предизвика любопитни въпроси. Въпреки вроденото си нетърпение трябваше да прояви предпазливост и да изчака.

Все още намръщена, тя остави кобилата си в двора на „Роял“ и влезе в гостилницата.

— Добър ден, лейди Блейк! — Собственикът се поклони дълбоко и потри доволно големите си ръце. — Негово благородие ви очаква в най-хубавата стая на първия етаж.

— Благодаря ви, Джъд. — Тя го последва нагоре и той й отвори с величествен жест вратата на единственото частно помещение за хранене в гостилницата За нейна изненада там беше само лорд Ръдърфорд, който я очакваше зад богато наредената маса.

— Не очаквах да ви заваря тук сам, сър. — Тя свали ръкавиците и шапката си и ги хвърли на рамката на прозореца. — Къде са момчетата?

— Роб узнал, че в града гостува пътуващ цирк. — Ръдърфорд се засмя и й наля чаша шери. — Доколкото разбрах, имало и панаир. Даже Хюго пожела да се поогледа и да прецени струва ли си да отидем всички следобед.

— Значи няма да се върнат поне няколко часа. — Мери пое чашата шери и застана до прозореца, за да гледа към улицата. — Ако знаех, щях да им дам малко пари. Те не биха ме помолили… но на панаир трябва да имаш пари, за да се забавляваш истински.

Придружителят й се покашля смутено и рече колебливо:

— Аз… ами аз си позволих…

Тя се обърна към него.

— Благодаря ви! Трябваше да се сетя, че ще го направите. — В гласа й имаше искрена топлина. Двамата се държаха съвсем естествено, когато ставаше въпрос за момчетата Трелоуни. — Колко ви дължа?

— Няма ли да ми разрешите да направя малък подарък на младите си приятели?

— Не — отговори решително тя. — В никакъв случай.

— Е, добре. Дадох на всяко момче по половин суверен. Хюго обаче ми каза, че нямал нужда от пари.

— Типично за него — засмя се Мери и му подаде един суверен, а той го прибра в джоба си с примирено изражение.

— Е, свършихте ли работата? — осведоми се лордът. — Надявам се, успешно?

— Да, благодаря. По-скоро задоволително. — Усмивката, която придружаваше думите й, беше малко отнесена.

— Отговорът ви не ме задоволява — рече почти сърдито той и се облегна на перваза на камината. — Аз съм любопитен човек. Обикновено вие лъжете с такава лекота, че никой не го забелязва. Този път обаче не полагате усилия да скриете някаква по-особена неистина. Питам се защо.

— Може би защото няма смисъл да лъжа вас, сър. — Мери отпи малка глътка шери. — Моля за извинение, че вниманието ми е другаде, но има неща, които в момента ме занимават повече от всичко друго. Разбирате ли, нямах намерение да прибавя към деловата си работа и светски задължения.

Лорд Ръдърфорд тихо изсвири през зъби.

— Значи аз съм светско задължение? Признавам, че ме улучихте болезнено. Доколкото знам, никога не съм се явявал в такава неблагоприятна светлина, поне никога пред гостите си.

Мередит се изчерви до корените на косата си.

— Простете, ако съм ви засегнала, милорд. Не исках да кажа това…

— Лъжкиня — отговори той без горчивина и без особено да подчертава думата.

— Престанете да ме обвинявате, че лъжа. — Мередит захвърли официалната фасада.

— Ако вие престанете, ще престана и аз. Лъжата е много лош навик, нали знаете — заяви той с вид на учител, който разговаря с непослушна ученичка.

При тези думи устните й затрепериха и той се озова пред нея с две големи крачки. Взе чашата от ръката й и сложи пръст под брадичката й.

— Не… — пошепна тя, но в следващия миг устните му се впиха в нейните. — Не бива да правите това — завърши изречението си тя, когато той я пусна.

— Защо не бива, Мери? — Той се усмихна с топлата, сияеща, завладяваща усмивка, която я караше да забрави реалността и правеше страховете й глупави. Не, това не беше глупост, а тя не беше наивно малко момиче, което се оставя красивият външен вид, омагьосващата усмивка и блестящите очи да й замаят главата. Тя бе вдовица, почти

навършила двадесет и четири години, обременена с дългове и с трима братя, които трябваше да отгледа. Жена като нея не можеше да си позволи да загуби здрава почва под краката си.

— Лорд Ръдърфорд — започна решително тя и направи крачка назад, — искам да ви помоля да… да престанете да ни посещавате в Пенденис, както и да не търсите повече срещи с мен. Аз не желая да ви виждам, не желая да общувам с вас, макар да ме ласкаете с вниманието си — добави тя със скромната усмивка, която беше запазила за съседите си.

— Как смеете да ми причинявате това! — изкрещя той и усмивката изчезна от лицето му. Сграбчи я за раменете и я раздруса с все сила, без да обръща внимание на възмутеното й изохкване. — Никога повече не ми се усмихвайте така! Откъде ви дойдоха в главата всичките тези глупости?

— Джентълменът не иска обяснение, когато дамата заявява, че не желае да го вижда, милорд — проговори с леден глас Мери.

— Вие изобщо не сте дама, за да ми държите такъв език, Мери Трелоуни! — изсъска ядно той. — Затова не се правете на изненадана, че не се държа с вас като с дама.

— Това е непоносимо! — Тя грабна ръкавиците и шапката си и се запъти към вратата, но лорд Ръдърфорд стигна до прага преди нея. Дългата ръка в тъмнокафяв сюртук й препречи пътя.

— Ако настоявате, Мери, ще се извиня за последната си забележка — проговори много по-меко той. — Но защо не искате да признаете истината? Онова, което става между нас, няма нищо общо с цивилизоваността и приличието.

— Може би сте прав — промърмори тя и втренчи поглед в една резка на вратата. — Но това още не означава, че се отказвам да изразявам желанията си и да очаквам да бъдат изпълнени.

— Вчера ви казах, че ви обичам и искам да ви направя своя съпруга. Вие ми дадохте да разбера, че се лъжа и че вие само ме развеселявате и ме предизвиквате — че сте ми нужна само като разнообразие в скучното ми съществуване. Искам да разберете много добре — тези забележки бяха безкрайно обидни! Щом настоявате на правото да изразявате желанията си, тогава и аз имам право да искам да ми вярвате, когато ви казвам нещо. Да не мислите, че не съм в състояние да си дам ясна сметка за чувствата си?

Мередит не намери какво да каже. Щом тя се бе влюбила в Ръдърфорд, защо той да не можеше да се влюби в нея? Но това не променяше нищо в останалите факти. Да разговарят за брак бе също толкова абсурдно, колкото да вярват в приказки. Ако той не беше в сегашното си настроение, недоволен и нещастен, със сигурност щеше да види този факт също така ясно, както го виждаше тя.

— Чакам отговора ви, Мередит. И искам да ме гледате, докато говорите.

Мери очакваше, че той ще вдигне лицето й към своето, както правеше обикновено, ала когато не го направи, бе принудена сама да погледне нагоре към него. Това беше проява на покорство и я ядоса.

— Признавам, че вие най-добре познавате своите чувства, сър.

Мъжът стисна устни и продължи да я гледа мълчаливо. След минута по стълбата се чуха бързи стъпки и гласовете на Роб и Тио, които се караха. Когато момчетата нахлуха в стаята, Мери стоеше до прозореца, а лорд Ръдърфорд се беше облегнал небрежно на камината с чаша шери в ръка.

— Знаеш ли, Мери, има чудесен панаир! — извика въодушевено Роб. — Циркът не е добър, само един гладен тигър и един папагал, но на панаира има дебела жена. Не можеш да повярваш колко е грамадна! Сър, няма да повярвате… — Той се обърна с грейнало лице към лорд Ръдърфорд и сериозният израз на мъжа веднага се разведри.

— Мисля, че мога да си я представя, Роб — отговори той. — А ти хареса ли я, Тио?

— Не много. — С изискаността на петнадесетте си години момчето вдигна равнодушно рамене. — Това е нищо в сравнение с панаира, който идва през септември в Хароу. Само че Роб още не го е виждал и няма да го види, докато не прекара три години в училището. Едва след третата година позволяват на учениците да посещават града.

— Пфу! Това не ме интересува — изсъска ядосано Роб. — Хайде да ядем, защото искам да отида пак на панаира! Умирам от глад!

— Как е възможно? — попита сърдито току-що влезлият Хюго. — Цяла сутрин се тъпчеш с ментови бонбони и сладкиши.

— Мир! — намеси се решително Мери. — Не мога да си представя, че човек може да хареса панаира, ако не си похапне сладки неща. Съгласен ли сте с мен, лорд Ръдърфорд? — Решена да забрави караницата им, тя се обърна непринудено към своя съюзник.

— Абсолютно — потвърди той, без да трепне. — Предлагам всички да посветим вниманието си на лакомствата, които ни очакват на масата. — Той й притегли стол и когато тя седна, връхчетата на пръстите му се плъзнаха по тила й.

По гърба й премина гореща тръпка и Мередит разбра, че той беше усетил реакцията й. Тя подаде на Роб чинията с корнуолски пастет и направи маловажна забележка за времето.

— Ще позволите ли да ви нарежа малко шунка, лейди Блейк? — попита със саркастична учтивост Ръдърфорд. — Или предпочитате пастет?

— Малко шунка, благодаря.

— Много разумно. — Той наряза няколко тънки филийки и ги сложи в чинията й. — Корнуолското предпочитание към пастетите е за познавачи — освен ако нямаме апетита на младежта.

— Или ако не сме си го заслужили с тежък труд на полето или край кошовете с омари — допълни с усмивка Мередит. — Мислех, че като бивш войник сте се научили да цените глада след физически труд на чист въздух.

— Войник ли сте били, сър? — Вниманието на Тио веднага се събуди. — На Пиренейския полуостров?

Мередит затаи дъх, питайки се дали той щеше да отговори грубо на момчето. След кратка пауза лорд Ръдърфорд отговори небрежно:

— Да, бях.

— О, страхотно! — Очите на Тио заблестяха. — Моето най-голямо желание е да стана войник, разбира се, когато навърша необходимата възраст. Обаче Мери се готви да ми създаде сериозни пречки. Тя не иска да стана войник, както не иска и Хюго да стане свещеник.

— Пречки не е вярната дума — защити се сестра му. — Казах само, че трябва да почакаме, докато Хюго порасне още малко, защото може да промени мнението си. Хюго трябва първо да завърши Оксфорд и ако и тогава държи на решението си, аз няма да застана на пътя му.

— Това е най-доброто решение на проблема — намеси се помирително лордът и сложи в чинията на Мери парче хляб с масло. Тя не се престори, че не го е разбрала. Тъй като именно тя беше

засегнала темата за службата му в армията, за да го ядоса, сега трябваше да приеме реванша му.

Тио продължи да разпитва оживено и след кратко колебание Ръдърфорд реши да отговаря подробно на всичките му въпроси. Тъй като момчетата бяха твърде заети със своя нов приятел, Мери имаше достатъчно време да се посвети на собствените си мисли.

След като се нахраниха, по настояване на Роб тръгнаха да видят панаира. Лесно успяха да убедят Мери, че трябва да хвърля камъчета по кокосови орехи, и след разгорещеното състезание тя вече не можеше да запази сдържаността си спрямо лорд Ръдърфорд. Отидоха да видят дебелата жена и я намериха чудовищна. Всички се обединиха около мнението, че ако продължава да се тъпче със захаросани ябълки, Роб много скоро може да й стане съперник.

Към края на следобеда Мери притежаваше цял куп ненужни украшения, подаръци от братята й, и печалби от стрелбищата, където наградите бяха само за лица от женски пол.

— Какво да правя с всичко това? — попита засмяно тя и им показа пълните си ръце: няколко пъстри гривни и пръстени, малко ветрило от рибена кост и две парчета плат, които трябваше да бъдат шалове. — Сигурно има много момичета от селото, които биха се зарадвали да имат такива неща.

— Запазете ги! — Ръдърфорд взе нещата и ги върза в едното шалче. — Един ден, когато остареете и побелеете, ще ги намерите на тавана и ще се запитате откъде ли са се взели. Тогава ще си спомните за този следобед във Фоуей, когато светът е бил в краката ви.

Мередит смръщи чело и този път по гърба й пролази студена тръпка.

— Това е доста потискаща представа, лорд Ръдърфорд.

— Нима е потискащо, когато светът е в краката ти? — попита той със загадъчна усмивка. — По-скоро ще се чувствате потисната, ако ги захвърлите.

Значението на думите му беше напълно ясно, затова Мередит поклати глава и повика момчетата.

— Време е да се прибираме. Готвачката ще се ядоса много, ако трябва да претопля вечерята.

През следващите две седмици лорд Ръдърфорд продължи да посещава Пенденис, но Мередит го избягваше винаги когато беше възможно. За съжаление не можеше да обуздае поривите на сърцето си, когато чуваше гласа му в разговор с момчетата, нито приливите на отчаяние, когато се връщаше от полето и не виждаше черния жребец да чака търпеливо господаря си. Той не се стараеше непременно да я срещне; но тя усещаше погледите му винаги когато бяха в едно помещение, знаещи и леко иронични, сякаш можеше да чете мислите й.

Един следобед през август, четири дни след новата луна, той усети, че тя се държеше по-различно от обикновено — заобикаляше я полъх на потискана възбуда, усещаше се душевното й отсъствие. Сякаш не чуваше, когато й говореха, а пък ако чуваше, забравяше да отговори.

Лорд Ръдърфорд намери само едно обяснение. Беше минал малко повече от месец от нощта, когато беше излязъл да я проследи на скалите. Дали тази нощ не се очакваше нова доставка? Ако беше така, нямаше ли отново да попаднат в засада? Вече знаеше, че контрабандистите са били предупредени за последната засада, но ако се съдеше по думите на Барт, те бяха влезли нарочно в приготвения им капан. Нима отново щяха да се изложат на такъв риск? Не, тя беше обещала на Барт, че това няма да се повтори. Все пак той не можеше да потисне подозрението, че Мередит даваше обещания със същата лекота, с която лъжеше. Тъй като на два пъти беше видял, че тя обича опасността, Ръдърфорд имаше всички основания да предполага, че вълнението от контрабандата, съчетано с хлапашката радост да заблуждава съседите си, за да ги накаже по този начин за снизходителното отношение към нея, беше солта на живота за Мери Трелоуни. Това беше единственият отдушник за свободния й дух, който не можеше да понася живота, който водеше.

Когато Мередит излезе от пещерата малко преди полунощ, Ръдърфорд я чакаше на скалата. Тя беше сама и тази вечер не си подсвиркваше, нито танцуваше. Младата дама се движеше безшумно като ловец — или като подгонен дивеч, и дори от това разстояние той усети напрежението в позата й.

Демиън я последва на прилично разстояние, защото беше убеден, че острият й слух и бдителните сетива реагираха на всяко дразнение и

непременно щяха да го усетят. По някое време тя спря и дълго остана неподвижна, загледана в мрака. След минута и той разбра какво ставаше. В далечината проблясваше светлинка, толкова малка, че човек, който не очакваше да я види там, никога нямаше да я забележи. Според него светлината идваше от крайната точка на носа, който беше известен с името Дяволското гърло — заради опасния риф от назъбени скали зад него.

Мери продължи и изведнъж изчезна, също както предишната нощ. Демиън изруга полугласно и не посмя да продължи. Ако по някаква причина тя беше спряла и се оглеждаше, той щеше да се удари в нея. След като минаха пет минути, се осмели да тръгне отново напред. На мястото, където я беше изгубил от погледа си, се наведе и погледна предпазливо над ръба на скалата. Тясна, стръмна пътека, създадена по-скоро от кози, отколкото от хора, слизаше по почти отвесната скала. Брегът под него не се виждаше, но той чу шума на прибоя, който бушуваше дори в тихата нощ. Ако искаше да продължи наблюдението си, трябваше и той да се смъкне по тази пътечка.

Проклинайки глупостта си да се влюби в същество, което в най-дълбокия мрак слизаше по козята пътека като по широкото шосе от Лондон към Дувър, Ръдърфорд заслиза внимателно по скалата. Много ми е интересно какво ще стане с рамото ми след напрежението от тази нощ, каза си ядно той. При по-добри предпоставки слизането нямаше да бъде трудно, но тъй като трябваше да бъде съвсем тих, той напрягаше всичките си сили. Умираше от страх, че ще ритне някое камъче или по склона ще се посипе пясък, който ще привлече вниманието на хората долу.

Междувременно Мередит, която нямаше представа, че я преследват, беше стигнала при приятелите си на брега. Групата беше мълчалива, но никой не изпитваше страх. Всички съзнаваха, че страхът можеше само да ограничи работоспособността им. Ала бяха внимателни, очите и ушите им бяха нащрек, докато чакаха да пристигне лодката на Жак.

— Ето го! — Барт пръв откри тъмните очертания на малкото плавателно средство, което летеше към тях по гребените на вълните. — Последната вълна ще го доведе право при нас!

Мередит изтича заедно с другите към водата, свали обувките си и навлезе във вълните, за да хванат лодката и да я задържат. Демиън не

повярва на ушите си, като чу въодушевеното й хихикане, докато влизаше във водата. Велики боже! Каква херцогиня щеше да излезе от тази жена? Но му предстоеше още дълъг път, докато това станеше действителност, затова негово благородие стисна здраво зъби и се сви в пясъчната дупка зад една издадена скала. Скривалището не беше особено удобно, но поне можеше да вижда всичко, което ставаше на пясъка, докато скалата го пазеше от нежелани погледи.

Ала когато Мери се отдели от групата и се запъти право към скривалището му, придружена от нисък, набит мъж, който бе слязъл от френската лодка, Демиън се вцепени. За негово облекчение двамата спряха съвсем наблизо и той беше в състояние не само да ги вижда, но и да чува разговора им.

— Чуй ме, Жак, имам намерение да отнеса този товар в „Таралежът и детето“ във Фоуей — заговори делово Мери, но гласът й потреперваше от трудно потискана възбуда.

— О, това е чудесно! — французинът я удари с такава сърдечност по рамото, че скритият наблюдател побесня от гняв. — Вече се питах дали ще захапеш стръвта, мон ами.

— Много добре знаеш, че ще го направя, стари негоднико! — Мери избухна в тих смях. — Но този месец ми трябва още един товар за редовните клиенти. Няма да им е приятно, ако ги пренебрегнем, нали?

— След три седмици — обеща Жак. — След пълнолуние.

— Много добре. — Мери кимна доволно. — Ще те чакаме. Мисля, че можем спокойно да използваме повторно Дяволското гърло за сигнала. Следващия месец ще сменим мястото.

— За съжаление брендито е малко по-скъпо — съобщи Жак, извади от чантичката на колана си малка бутилка и я предложи на Мери. Тя поклати глава, той отпи голяма глътка и изтри устата си с опакото на ръката. — Моят партньор става все по-алчен. — Той се намръщи заплашително. — Този път ще се отърве, защото се чувства сигурен, разбираш ли? Но това няма да се повтори, обещавам ти, Мери. Само че… аз трябва да пресметна разходите, нали разбираш?

— Предпочитам да платя по-висока цена, Жак, отколкото ти да… — Мери млъкна за миг, после решително довърши изречението: — … отколкото ти да изключиш партньора си от играта.

— Шшт! — Жак поклати глава. — Ти си прекалено откровена, Мери. Такива неща не се казват. Остави ги на мен, те не те засягат. Погрижи се за своята част от сделката, а аз ще си свърша моята работа.

Демиън се почувства дяволски зле в кожата си, когато луната се показа иззад облаците и той можа да види добре лицето на Мери. Живите й черти бяха студени, напрегнати, не показваха никакви чувства — това му показваше повече от ясно, че този разговор я беше засегнал много дълбоко. Контрабандата не беше шега, нито приключение. После обаче Мери вдигна рамене и тръгна обратно към брега, където мъжете разтоварваха лодката. Ръдърфорд вече не чуваше нито дума.

Стоката беше натоварена на понитата и френската лодка изчезна в морето. Малкият керван тръгна по широката пътека, която минаваше по диагонал от брега към скалите. Очевидно козята пътека им служеше само за скъсяване на пътя, но беше твърде тясна за натоварените понита. Лорд Ръдърфорд, който познаваше целта на контрабандистите, нямаше защо да бърза.

Той се изкатери безшумно до върха на скалата. Сега единствената му грижа бе Мередит да се прибере в Пенденис, без да се излага на опасност. Той не знаеше какво щеше да направи в случай на нужда, но беше напълно уверен, че нямаше да заспи, докато контрабандистите не свършеха работата си.

Този път всичко мина гладко. Бреговата охрана не се появи. Понитата, стоките и Мери изчезнаха в пещерата под Пенденис. Мъжете скоро се разпръснаха в нощта.

Демиън, лорд Ръдърфорд, се прибра у дома и се пъхна в леглото си, убеден повече от всякога, че контрабандата не беше подходящо занимание за бъдещата херцогиня Кейли — колкото и добри доходи да й носеше.

10

След три дни лорд Ръдърфорд потегли към Пенденис, изпълнен с твърда решителност. Това беше първото му посещение след онази богата на събития нощ и той нарочно не се бе появявал толкова дълго време. Не вярваше, че е преценил погрешно вълнението на Мери при посещенията му — колкото и да се стараеше да скрие радостта си зад маска от равнодушие. Ако през тези три дни беше усещала липсата му, може би щеше да бъде по-възприемчива към това, което имаше да й каже… особено ако се появеше без предизвестие. Но все едно дали тя щеше да го посрещне с радост или не, той трябваше да я накара да го изслуша. При това най-големият проблем беше да се отдалечат достатъчно от братята й.

Оказа се доста по-просто, отколкото беше очаквал. Когато го въведоха в салона, където бяха момчетата, той се озова пред три мрачни лица.

— Какво ви става? — попита весело Демиън и остави камшика за езда и ръкавиците на масата. — И тримата изглеждате, като че сте загубили цял суверен и сте намерили едно пени.

— Хюго и Мери се скараха — отговори потиснато Роб. — И сега Мери е в много лошо настроение. Страшно е, когато е такава!

— О, разбирам. — Лордът погледна въпросително най-големия брат. — Искаш ли да ми разкажеш за какво се скарахте, Хюго?

Момчето почервеня от смущение.

— Тя се отнася с мен като с бебе… като че ли не знам какво искам — отговори най-сетне той. — Аз съм почти двадесетгодишен и искам само да помогна, но тя не позволява на никого да й се меси.

— Естествено, че няма да ти позволи да напуснеш Оксфорд, преди да си завършил, и ти го знаеш много добре — намеси се Тио. — Щом си решил да похабиш живота си като беден селски свещеник, който танцува по свирката на братовчедката Сибил в Дорсет, трябва поне да си довършиш ученето.

— Мери каза, че на Хюго му харесва да се прави на мъченик — побърза да обясни Роб. — А пък Хюго й каза, че тя е… че е…

— Дръж си езика зад зъбите, момченце! — изкрещя извън себе си Хюго и се спусна към брат си с вдигнати юмруци. Очите му святкаха заплашително.

Лорд Ръдърфорд застана между двете момчета.

— Мисля, че чух достатъчно. Къде е сега сестра ви?

— Сигурно препуска по брега — отговори Тио, който размесваше колода карти. — Винаги прави така, когато ни е сърдита.

Демиън посегна към камшика и ръкавиците.

— Роб, бих те посъветвал да изчезваш — обърна се той към момчето. — Сигурен съм, че не искаш да изнервяш още повече сестра си и големия си брат, но точно това правиш.

Той излезе от салона, без да чака момчето, и се запъти право към вързания Сарацин. Само след десет минути намери Мередит: точно както беше предположил Тио, тя препускаше по брега зад къщата. Когато чу конския тропот зад гърба си, тя дръпна юздите на старата си кобила и спря, за да погледне през рамо.

— Добро утро, лорд Ръдърфорд! По-добре е да продължите пътя си, защото съм в ужасно настроение и няма да бъда добра компания!

— Да, и аз така чух — отговори любезно той и изравни коня си с кобилата й. — Но това не ме плаши.

Макар че в никакъв случай нямаше да му го признае, през последните три дни Мери напразно се беше питала защо той не идва. Но сега не каза нищо.

— Какво ви каза Хюго, когато го обвинихте, че се прави на мъченик? — осведоми се любопитно лордът и вдигна въпросително вежди. — Роб беше готов да ми каже, но Хюго побесня от гняв.

— Както изглежда, аз съм диктатор в пола. — Мери не се притесняваше да го посвети в грижите си. Той беше единственият човек, на когото имаше доверие. Той й съчувстваше, но винаги я изслушваше обективно. Сега не беше време да мисли защо толкова му вярваше. — Обвини ме, че обичам да показвам силата си и непрекъснато заповядвам на братята си, за да се наслаждавам на покорството им. — Тя избухна в кратък смях и пусна кобилата в лек тръс. — Щом Хюго е решил да стане свещеник, аз естествено няма да

му преча. Но не съм убедена, че си дава сметка какво го очаква — той е твърде млад, за да може да вземе най-доброто решение.

— Той е само три години по-малък от вас — напомни й предпазливо Ръдърфорд. — Вие сте била по-млада от него, когато е трябвало да вземате решения, от които зависи животът ви.

— И тези решения не винаги бяха правилни — отговори гневно тя. — В момента Хюго се харесва в ролята на жертвено агънце. Това обаче ще отмине и какво ще стане тогава? След една година жертвата му вече няма да е нужна.

— Какво искате да кажете? — Забележката явно й се бе изплъзнала неволно и той беше много любопитен да чуе обяснението й.

— Много просто — дотогава се надявам да имам достатъчно средства, за да подобря малко положението ни — отговори тихо тя и махна с ръка; но от вниманието му не убягна, че се бе поколебала и изведнъж бе прехапала долната си устна.

— Пак не ми казвате истината! — Трябва да се опитам, каза си той, макар че може би не бе кавалерски да я притиска така, особено когато й беше толкова тежко. Но това беше най-добрият случай, който бе имал досега.

Мередит се изчерви и когато вдигна глава към него, великолепните виолетови очи бяха пълни с гняв и молба едновременно.

— Моят живот засяга само мен — отговори кратко тя.

— Сигурен съм, че именно този начин на поведение кара Хюго да побеснява — отговори Ръдърфорд с многозначителна усмивка.

Мередит смушка кобилата в хълбоците и животното препусна в галоп по пясъка, право към вълните. Демиън, изненадан от бързата й реакция, погледа известно време как ездачката галопираше почти във водата. Само след минута щеше да е мокра до кости! Но какво значение имаше това за импулсивно и своенравно същество като нея? Той пусна коня си в лек галоп и скоро се изравни с кобилата на Мередит, като остана на известно разстояние от водата. Сарацин препускаше с лекота, докато кобилата на Мери скоро се умори, а ездачката й се успокои.

Когато Мери се приближи до него, долната част на роклята й бе съвсем мокра, бонето й беше паднало и тъмната коса беше разпиляна

по гърба. Но позата й излъчваше спокойствие, а в погледа й вече нямаше гняв.

— Солената вода разваля ботушите — отбеляза той.

Тя се засмя.

— Но е добра за настроението ми.

— Радвам се, че се успокоихте, защото съм дошъл да говоря с вас за нещо много важно. Досега тази тема винаги е довеждала до спор. — Лорд Ръдърфорд се приведе напред, взе юздите на кобилата и ги задържа. — Искам да ме изслушате — заяви той, — затова ще останем за малко тук.

— За какво толкова искате да говорим, милорд, та трябва да прибягвате до принуда?

— Вие го знаете много добре, Мери, затова хайде да престанем с игричките! Вече два пъти ви казах, че ви обичам, затова няма да ви досаждам с повторения. Сега искам да чуя какво чувствате вие. Досега не ме удостоихте с нищо друго освен с бъркотия от полуистини и откровени лъжи.

— Как смеете да ме обиждате по този начин! — Страхът разпали гнева й и тя се опита да подкара кобилата си.

— Не, скъпа моя, няма да ми избягате! — Той стисна юздите още по-здраво. — Искам да науча истината. Отговаряте ли на любовта ми — в състояние ли сте да й отговорите?

Гневът беше неподходяща реакция на този открит и решителен въпрос. Трябваше да се отърси от гнева и да каже истината.

— Това е невъзможно.

— Погледнете ме в очите, Мередит, и ми кажете, че нямате чувства към мен.

Тя се опита, но не успя. Лицето й пламна, след това пребледня. В очите й светна почти диво отчаяние.

— Това е невъзможно — повтори тя, изтръгвайки думите насила от устата си.

За нейно учудване той се усмихна. Протегна се и освободи юздите на кобилата.

— Много добре. Няма да говорим повече за това. Хайде да се върнем в къщата. Сигурно искате да се преоблечете. Роклята ви е съвсем мокра, а и трябва да сключите примирие с Хюго.

— Прав сте — промърмори тя. Спокойната, почти небрежна реакция на отказа й беше крайно объркваща.

Щом спряха пред обора, той сложи ръка на талията й и й помогна да слезе от коня.

— Ако смятате, че присъствието ми ще помогне да се помирите по-лесно с Хюго, с удоволствие ще дойда с вас.

— Много сте любезен, сър! — Тя се опита да се усмихне, но устните й бяха странно сковани. — Но не искам да ви създавам проблеми.

Той се постара да остане сериозен, но в очите му имаше смях. Мери изобщо не можеше да разбере кое беше толкова весело. Преди една минута бе поискал отговор на най-важния въпрос и след като получи отказ, се държеше така, сякаш от гърба му беше паднал огромен товар.

— Добре тогава, желая ви хубав ден! — Той целуна ръката й по всички правила на учтивостта, метна се на коня си и бързо излезе от двора. Копитата на черния жребец отекнаха оглушително по каменните плочи.

В действителност лорд Ръдърфорд беше много доволен от случилото се. Естествено щеше да му бъде много приятно, ако Мери беше проявила пълно доверие към него, но това бе невъзможно. Все пак тя беше положила отчаяни усилия да скрие от него истинските си чувства и това бе много приятно. Явно се налагаше да вземе нещата в свои ръце, и то по най-драматичния начин, който можеше да измисли. Тогава щеше да се прояви вродената й честност, защото тя лъжеше съседите си, но с него не можеше да се преструва. Никога досега не се беше опитвала да скрие нещо от него, когато й отправеше директно обвинение.

Предишната вечер той бе проверил дали контрабандната стока все още е в тайната пещера. Тя бе казала на французина, че целият товар ще бъде доставен в „Таралежът и детето“ във Фоуей, и той предполагаше, че всичко ще се свърши в пълна тайна. Жителите на селото не биваше да знаят за тази пратка. Значи той трябваше да внимава и да чака.

Две вечери стоя на стража на скалата, но едва на третата бе възнаграден. Нощта беше черна, безлунна, очевидно грижливо избрана. Сцената беше подобна на предишната, на която беше

присъствал като свидетел — същият таен ред и деловитост по тясната пътека между скалите, докато товареха понитата. Мери отново пое водачеството и той проследи потеглянето на малкия керван с лудо биещо сърце. До Фоуей имаше шест мили, и то по открит път, а главната квартира на бреговата охрана беше в града. Неговата Мередит поемаше невероятно голям риск, а той не можеше да направи нищо, за да я спре — освен ако не препуснеше подире й, за да я свали от понито и да я скрие в прегръдката си. Не можеше да направи това, защото нямаше никакви права върху нея. Още не.

Демиън се скри във вътрешната пещера, за да изчака завръщането на Мери, макар да съзнаваше, че може би чака напразно. През това време Мередит беше готова да извърши много по-голямо лекомислие, отколкото да изиграе номер на финансовата полиция. Докато Барт и другите разтоварваха стоката в задния двор на гостилницата, тя се промъкваше по тъмните улици, покрай тихи къщи със затворени капаци на прозорците и спокойно спящи обитатели, покрай ковачницата, шивача и аптеката, докато накрая се озова пред варосаните стълби на митническата служба. Абсолютно безшумно, без да тропа по каменните стъпала, тя остави пред вратата две бутилки от най-хубавата Мадейра и кратка записка. „С дълбока благодарност“ — пишеше там с красиви завъртулки. Утре щеше да падне голям смях! Тя се върна в гостилницата по същия път, без никой да я усети. Номерът си беше лично неин и тя знаеше, че Барт здравата ще я наругае за дързостта, но не можеше да пропусне такава прекрасна шега. Тя не се запита защо се чувстваше така окрилена, но не посмя да свърже тази постъпка с мъчителната празнота, която я гризеше през последните дни.

Късно през нощта контрабандистите се върнаха в Ландрет, където се разделиха и всеки пое към дома си. Мередит, освободена от спътниците си и от опасността да прекара още една нощ навън, изпита обичайния прилив на задоволство, докато бързаше към пещерата. Бяха успели да предадат стоката под носа на бреговата охрана. Чувството беше прекрасно и тя си пожела за пореден път да има поне една личност, с която би могла да сподели въодушевлението си. Но бе избрала самотен път и нямаше причини да тъгува.

Без да бърза, тя замете всички следи с метлата от пътеката и полянката пред пещерата. След това се запъти към вътрешната пещера, в която както винаги я чакаше запален фенер. Помещението беше празно. До стената нямаше нито един сандък, бъчвичка или вързоп. Понитата бяха по оборите си и изведнъж пещерата й се стори огромна — ехото отекваше като в катедрала или в празен театър. Поддавайки се на внезапен импулс, младата жена затанцува по каменния под, като придружаваше танца си с песен. Беше напълно уверена, че никой няма да види или чуе този абсурден изблик на добро настроение.

— Много се радвам, че поне вие сте прекарали хубава вечер. — Ръдърфорд излезе от тесния тунел в задния край на пещерата. — Според мен спектакълът беше доста изнервящ.

Мередит спря насред въртенето. Кръвта се отдръпна от лицето й и тя се взря в него, сякаш имаше насреща си призрак.

Ръдърфорд се прокле, че я беше уплашил така, и се втурна бързо към нея, защото се побоя, че може да припадне. Ала когато стигна до нея, очите й вече гледаха студено и цветът постепенно се възвръщаше по бузите й. Трябваше да се сети, че тя е много по-устойчива, отколкото изглеждаше. Мери стоеше пред него гордо изправена и явно не се нуждаеше от подкрепата, която той бързаше да й предложи. Не можеше да не изпита възхищение към такава жена.

— Вие знаете — промълви Мери. В гласа й имаше спокойствие, което се дължеше на облекчение и примирение с неизбежното. След като и последната й тайна беше стенала известна и се приемаше, тя беше свободна от всички окови. Това означаваше край на всички приказки за любов и женитба — завинаги, но двамата можеха да се обичат свободно и болезнената празнота у нея щеше да се запълни.

— Точно така — потвърди той.

— Откъде? За мен е много важно да знам това. — Въпреки огромното облекчение гласът й звучеше тихо и напрегнато.

— Както вече знаете, аз ви видях в нощта, когато пристигнах в Ландрет — на пътя между скалите, в схватка с бреговата охрана. — Демиън се усмихна на спомена. — Когато се запознах с лейди Блейк, тя ми се стори странно позната, но открих истината едва когато излязох да проследя контрабандистите и се натъкнах на вас. Онази нощ загубих и последните си съмнения относно идентичността на

тайнствения млад мъж. Но не искам никой друг да проникне в маскарада ви.

Мери въздъхна облекчено.

— Е, тогава всичко е наред.

— Наред ли? — Тази трезва забележка го накара да вдигне вежди. Не знаеше какво го очаква, когато я изправи пред факта, че е разкрил тайната й. Всъщност очакваше шок, отричане, смущение, гняв, ярост — или комбинация от всичко това, но не и спокойно приемане на фактите. Тя изобщо не се беше трогнала от разкритието, че той бе запознат с незаконната й дейност. Единствената й грижа беше никой друг да не узнае за нея.

Мери погледна лицето му и очите й заблестяха.

— Разбирам, че сте шокиран, но трябва да разберете, че това е много забавен занаят, освен това е достатъчно доходен, за да ми даде възможност…

— Всичко това ми е ясно — прекъсна я почти грубо той. — Но вашата дейност е противозаконна!

— Напълно сте прав, милорд. — Мери си възвърна предишната веселост. — Иначе нямаше да бъде и наполовина толкова забавно.

— Какво да правя с теб, момиче! — Той я грабна в прегръдката си със сила, която издаде бурята в сърцето му. Мери изохка и вдигна лице още преди ръката му да е докоснала брадичката й. Ръдърфорд погледна в ясните очи, от които струяха лекомислие и страст. Гъвкавото, мускулесто тяло до неговото вибрираше от нетърпение. Той усети топлината на кожата й под тънката риза, натискът на гърдите й върху своите, твърдата извивка на хълбоците. В ризата и панталона фигурата й се очертаваше така ясно, като че беше гола. Въпреки това дрехите я покриваха изкусително. Или по-точно подканващо.

Той свали плетената шапка от главата й и я хвърли на земята. След това извади фуркетите от тежкия кок на темето. Очите й се разшириха, но тя не направи опит да го спре, когато освободи косата й и я разпусна свободно по гърба.

— Много по-красива е, отколкото си я представях — прошепна мъжът и зарови пръсти в лъскавите вълни. — Не мога да разбера защо през цялото време я криеше под онези ужасни бонета.

— Така трябва — прошепна задавено тя.

Той поклати укорително глава, след това взе лицето й в двете си ръце. Целуна я с нарастваща страст и Мери отговори на целувката му със същия плам. Сами в пещерата, предпазени от чужди погледи, скрити от света, двамата забравиха всичко, което ги разделяше. Мери мушна ръце под жакета му и помилва коравия му гръб. През това време езикът й танцуваше около неговия, който жадно изследваше гънките на устата й, плъзгаше се по зъбите й и събуждаше дълбоко в тялото й горещ копнеж.

Тя се притисна по-силно към него и той обхвана здраво хълбоците й. Пръстите му се впиха в меката плът. Между тях вече нямаше отричане, само истината, твърда и блестяща като емайл. Мери издърпа ризата от панталона му и мушна пръсти под нея, за да докосне голата му кожа. Усещането беше толкова прекрасно, че тя въздъхна доволно.

Демиън вдигна глава и я погледна, без да отдалечава тялото си от нейното. Погледът му беше замъглен от страст. Без да бърза, той разкопча ризата й, свали я от раменете й и се зае да разкопчава ситните копченца на долната й риза. Мери задиша ускорено, ръцете й под ризата се плъзнаха към гърдите му и пръстите й се впиха в коравите им връхчета. В това време той разголи гърдите й и ги покри с шепите си. Трепкащата светлина на фенера хвърляше сенки върху кожата й с цвят на слонова кост и позлатяваше розовите връхчета, които веднага щръкнаха жадно. Тя отговори на питащия му поглед, като прокара език по устните му и се изпъна назад, за да му предложи гърдите си. Устата му се сключи около набъбналото зърно и той го помилва с език, докато тя простена и зарови пръсти в гъстата му коса. Усещането на наболата му брада върху нежната й кожа беше толкова сладостно, че тя отново простена.

Демиън се изправи и изхлузи тънката долна риза през главата й, после я захвърли на пясъчния под. Без да съзнава какво прави, Мери изпъна рамене, за да му предложи прекрасната гледка на голотата си. Без да бърза, той се съблече, като не сваляше поглед от нея. Двамата не бяха разменили нито дума и мълчанието продължаваше. Ала очите и телата им разговаряха — по-скоро крещяха. Мери прокара пръст по назъбения бял белег на рамото му, после се надигна на пръсти и притисна устни към набразденатата кожа.

Той я отдалечи малко от себе си и коленичи, за да събуе обувките и чорапите й. Вдигна с обожание единия крак, после другия, за да помилва тесните стъпала. Ръцете му се плъзнаха към хълбоците й и за момент тялото й се напрегна, тя пое дълбоко въздух. Демиън, който тъкмо щеше да развърже връзките на панталона й, спря. Ръцете му се вдигнаха към ребрата и продължиха да я милват, докато тя простена сладостно и се отпусна. Той отвори панталона й и бавно го свали. Спря за малко, за да целуне твърдия корем, пъхна език във вдлъбнатинката на пъпа. Мери усети как сетивата й се събудиха за нов живот. Почувства как центърът на женствеността й овлажня и доброволно се отвори. Тя обхвана с две ръце широките му рамене и така силно се притисна към него, че той изстена. Панталонът й падна до глезените, той го измъкна умело и го хвърли настрана.

Демиън клекна пред нея и огледа с възхищение стройната фигура, която сияеше под слабата светлина на фенера.

— Господи, ти си прекрасна — пошепна възхитено той и Мери се разтрепери, възбудена от обожанието в гласа му. Той започна да я милва, между сивите очи с изписа малка бръчка, на устните му заигра усмивка, когато усети, че тя трепереше все по-силно под интимните му докосвания.

— Толкова страстна — промълви той. — Ти, Мери Трелоуни, си моята дива, лекомислена, страстна контрабандистка!

Той целуна отново корема й и тя застена сладостно, когато едната му ръка се пъхна под седалището й, за да я подкрепи, а другата се плъзна навътре между бедрата й, за да задълбочи интимната милувка.

Никога преди това не бе докосвана там, никога не бе познала бурята на страстта, не беше изпитала усещането, че по вените й тече разтопена лава. Телесната близост със съпруга й беше рядко и бегло преживяване, което я оставяше безразлична или гневна. Затова не беше подготвена за това зашеметяващо усещане за щастие, което покри кожата й с топла влага и изпрати по тялото й студени и горещи вълни, които образуваха водовъртеж в главата й. На устните й напираха неизричани никога досега думи на страст и молба. Бедрата й с готовност се отвориха под търсещите му пръсти и тя се вкопчи в раменете му като удавница в парче дърво.

Демиън я положи нежно върху пясъчния под на пещерата, като първо разпростря жакета и ризата си, за да й бъде приятно. Мери легна под него и го загледа с очакване. Очевидно любимият й съумяваше да удържа напиращата в тялото му страст, което му позволяваше да милва прекрасното й тяло, докато то се разтрепери от копнеж и се загуби във вихрушка от чувства. Той разбра, че всичко това беше ново за нея, че никога преди не беше достигала висините на екстаза и едва неговата любов щеше да я отведе до върха на блаженството, и великодушно реши да забрави собственото си желание и да се посвети изцяло на нейното удоволствие.

Мери не можеше да прави нищо друго, освен да даде воля на чувствата, които събуждаха у нея ръцете и устните му. Тя беше неспособна да му задава въпроси, да поеме инициативата, да контролира ставащото в тялото й. Докато Демиън изследваше всяко сантиметърче от нея и проникваше във всички потайни кътчета, тя разбра, че всъщност той и не очаква тя да прояви активност. Когато й се стори, че е достигнала абсолютния връх и се отпусна замаяна под него, той свали и останалите си дрехи и я изпълни с мъжествеността си. Блаженството, което я обзе, беше толкова силно, че заплака от щастие. Когато той се раздвижи в нея, тя се устреми към нови върхове, толкова замайващи, че почти й причиняваха болка. Тогава Демиън спря за миг, изчака, а после съвсем бавно се плъзна в самата сърцевина на женствеността й. Когато тя си мислеше, че не би могла да понесе нищо повече, той проникна още по-дълбоко в нея и тя се загуби в него, загуби връзка със света. Останаха само слетите им тела, а след минута дойде и прекрасният миг, когато той се изля в нея с мощни тласъци.

Двамата останаха дълго неподвижни, докато действителността се завърна, коравият под на пещерата се заби в раменете на Мери и тя усети тежестта на тялото му. Раздвижи се едва забележимо, но това беше достатъчно. Демиън промълви нежни думи на извинение, отдели се от нея, претърколи се настрана, подпря се на лакът и я погледна. Изтри с пръст една сълза от бузата й, наведе се и нежно я целуна по върха на носа. Трепкащата светлина на фенера задълбочаваше прозрачното сияние на кожата й, светлината на удовлетворението във виолетовите очи. Мери отвърна на усмивката му и бавно плъзна ръка по гърдите му. По кожата имаше капчици пот.

— Обичам те, Мери Трелоуни — промълви нежно той.

— И аз те обичам — кимна сериозно тя.

Демиън въздъхна доволно.

— Най-после се приближихме до целта. Ти ще се омъжиш за мен, скъпа моя контрабандистке, и ще станеш примерна гражданка, която спазва законите! — Той моментално съжали за думите си, защото блясъкът в очите й угасна и устните й се стегнаха упорито.

— Това е невъзможно — отговори просто тя, както бе направила преди.

И той отговори със същите думи:

— Е, добре! Тогава няма да говорим повече за това.

По лицето й премина сянка на облекчение, но и на учудване. Той я целуна бързо, стана и й подаде ръка.

— Не исках да кажа, че не би ми било приятно да те любя в това контрабандистко убежище — каза той, обърна я и изтри пясъка от гърба й. — Но ако съдбата иска така, трябва до сложим в тази пещера поне удобно легло.

— Това е най-лесната работа. — В очите й отново светнаха хлапашки искри. — Аз ще се погрижа да уредя този въпрос. Тук не идва никой — освен в нощите, когато чакаме доставка. През цялото останало време пещерата ще е на наше разположение. Жак ще дойде едва след три седмици. Дотогава ще сме си създали всички удобства.

Той кимна мълчаливо, изпълнен с възхищение. Докато тя се обличаше, в слабините му пламна ново желание, макар и примесено с гняв и потиснатост. Беше безсилен да сложи край на тази лудост, защото тя не му позволяваше да се меси в тайния й живот. Вместо това просто бе вградила любовта им в опасната, противоречива схема на живота си. Двамата щяха да продължат тайната си любов в тази никому неизвестна пещера, и то само защото Мередит не искаше да узакони връзката им. В момента той нямаше друг избор, освен да приеме решението й — или това, или щеше да я загуби. Но той беше стар войник и се бе научил да изчаква търпеливо.

— Моля те, Демиън, не ме гледай така сериозно! — Гласът й беше нежен и издаваше страх. Тя застана пред него, прегърна го и притисна лице към гърдите му. — Трябва да се радваме на онова, което имаме. Не бива да желаем невъзможното, защото това ще ни направи нещастни.

— Забранено ли е да желая твоята безопасност и сигурно бъдеще? — попита тихо той и зарови пръсти в гъстата кестенява коса.

— Не бива да се тревожиш за мен. — Върхът на езика й се плъзна нежно по белега на рамото. — Занимавам се с контрабанда вече три години и няма изгледи това да се промени скоро. Работим много успешно, трябва да знаеш.

— Знам, знам. — Той не можа да скрие сарказма в гласа си. — Ще се постарая да потисна страха си за вас, мадам.

Мери избухна в тих смях.

— Ако знаеш колко много приличаш в този момент на Нан, лорд Ръдърфорд! Тя ме чака горе. Всяка нощ, когато съм навън, седи до огъня и ме чака търпеливо, за да ме наругае безпощадно, че излагам живота си на опасност.

— Тогава ще предоставя обвинението на Нан. — Той я притисна силно до себе си и продължи: — Искам да ми обещаеш нещо.

— Зависи какво. — Дяволитостта изчезна от погледа й, тя изглеждаше спокойна и сериозна.

— Никога няма да излизаш нощем, без да си ми казала предварително. Няма да предприемеш поредния си безумен излет, без да ме уведомиш.

— Това не е безумие, скъпи Демиън. Това е единственото, което поддържа тялото и духа ми.

Той поклати глава.

— По-страшно е, скъпа: ти обичаш опасността и риска.

Мередит си представи двете бутилки мадейра и записката, оставена пред вратата на митническата служба, и призна, че той имаше право. Ала не можеше да му каже какво бе сторила тази нощ.

— Може би… малко. Животът ми е толкова мрачен, че има нужда от малко приключение.

Демиън хвана брадичката й и я погледна изпитателно.

— Още не си ми отговорила.

— Добре, ще ти съобщавам кога идват доставките — отговори сериозно тя. — Но за теб ще е по-просто, ако не знаеш.

— Искам да чуя обещанието ти — настоя той.

— Добре, обещавам ти.

— Засега ще се задоволя с това. — Той я пусна, навлече панталона си и посегна към ризата. — Но не си въобразявай, че ще те

оставя на мира по другия въпрос!

— Не мога да променя нещата. — Гласът й беше съвсем тих, но издаваше решителност.

Ръдърфорд се усмихна и я щипна по нослето.

— Има още много неща, на които трябва да се научиш, малка моя контрабандистке! Не си въобразявай, че вече знаеш всичко. Ела, ще те придружа до вратата. Тъй като не искам утре да изглеждаш изтощена, трябва да ми обещаеш, че ще спиш до късно.

Мередит избухна в смях.

— Само ти, си виновен, че стана толкова късно. Вече е утро.

— Правилно. — Той я бутна пред себе си към коридора, който водеше към къщата. — Утре вечер ще се срещнем малко по-рано!

— И ще ни бъде по-удобно — пошепна тя. Когато стигнаха края на тунела, се обърна към него и помоли: — Хайде да не си разваляме удоволствието, Демиън! Никога не съм била толкова щастлива, толкова доволна. Не можем ли да оставим нещата, както са?

Той не можа да откаже на молбата й. В досегашния си живот Мередит бе познала твърде малко щастие и той беше твърдо решен да я направи най-щастливата жена на света. Затова сега не биваше да разрушава постигнатото.

— И аз съм доволен — промълви той. — Дай ми целувка за лека нощ, любов моя!

Тя се отзова веднага, притисна устни върху неговите и обхвана лицето му между двете си ръце. После бързо се отдели от него и натисна един скален блок. Той падна назад с приглушен шум и Ръдърфорд й помогна да мине през отвора. Когато понечи да й подаде фенера, тя поклати глава.

— Не ми трябва фенер. Остави го да ти осветява пътя. Мястото му е в пещерата.

Той й прати въздушна целувка, изчака скалата да се намести на мястото си и се обърна да се върви. Ако не се страхуваше толкова за безопасността й, сигурно щеше да се радва на тази игра. Никой не би помислил, че един бивш полковник от армията на Уелингтън прикрива нарушителка на законите, че има тайна любовна връзка с нея и двамата се любят в пещера под крайбрежните скали. Лорд Ръдърфорд поклати безпомощно глава и се запъти към изхода на пещерата. Небето навън вече просветляваше. Нали беше дошъл в Корнуол да търси

развлечения. Би било глупаво сега да се оплаква, че си е намерил занимание, много по-интересно, отколкото би могъл да си представи.

Нан скочи от кушетката, на която беше задрямала, и погледна замаяно възпитаницата си.

— Велики боже! Какво пак си направила?

Мередит тихо затвори вратата зад гърба си.

— Аз съм контрабандистка, Нан, забрави ли? — Очите й блестяха.

— За бога, виж си косата! — Нан я гледаше стреснато. — Ами дрехите ти! Къде са ти чорапите? Ризата ти не е закопчана!

— О, я млъкни — помоли с усмивка Мери. — Ако не задаваш въпроси, скъпа, няма да се налага да слушаш лъжи.

— О, защо я няма майка ти да те види… — промърмори старата жена, но за облекчение на Мери не каза нищо повече. Нан беше умна жена и познаваше отдавна питомката си, за да продължи да одумва външния й вид. Докато помагаше на Мери да се съблече и да си легне, тя си състави собствено мнение и си извади някои заключения. Сияещото лице на момичето беше повече от радващо, а този поглед не се беше появявал в очите й от години. Нейната Мередит беше щастлива, затова Нан нямаше да й пречи да върви по пътя си. Тя духна свещта и бързо излезе от стаята. Най-после можеше да си легне спокойно.

Мери лежеше под меката завивка, обърнала глава към прозореца, и наблюдаваше небето, по което бързо се разпростираха розовите лъчи на зората. Денят щеше да бъде прекрасен. Сърцето й направи скок. Ако не беше изпълнена с прекрасна, доволна отмала, тя щеше да скочи от леглото си и да излезе на брега, за да дочака изгрева на деня. Тя обичаше и беше обичана, тази нощ беше свършила добра работа, много скоро щеше да си възвърне Дюкит Спини. След една година щеше да изплати петте хиляди фунта кредит, които бе взел Джон. Животът беше съвсем прост, ако човек се научеше да приема онова, което му се предлага, и да не иска повече. Тя щеше да се задоволи с онова, което имаше, и да му се радва, докато можеше. Един ден Демиън щеше да се върне при семейството си, към живота, за който беше роден, а тя щеше да се примири и да бъде благодарна за любовта им. Това беше щастие, каквото твърде малко жени бяха познали, то

щеше да й създаде спомени, с които можеше да живее още дълго време след раздялата.

11

— Тази сутрин чух във Фоуей невероятно интересна история. — Сър Алджернон Барат погледна със сияещо лице гостите, събрани в салона на жена му. Той беше много гостоприемен и винаги се радваше, когато намираше посетители в дома си. Защото посетителите забавляваха Пейшънс, а не обратното. Този следобед бяха пристигнали много гости и той побърза да предложи на господата нещо по-силно от чай. — Историята със сигурност ще шокира дамите, осмелявам се да го кажа, защото съм уверен, че един малък шок не може да навреди дори на най-чувствителните сърца. — Той се засмя тихо и напълни чашата на лорд Ръдърфорд с кларет. — Всъщност си мисля, че въпреки всичките си протести дамите ще се насладят на историята. Как мислите, Ръдърфорд?

— Тъй като не принадлежа към общността на женените мъже, Барат, не смея да изкажа мнение — отговори с усмивка Демиън. — Ще ви призная, че нямам голям опит с нежния пол.

— Това е нормално за един войник, милорд — промърмори лейди Блейк и пръстите й нервно подръпнаха тънката ръкавица.

— Напълно права сте, мадам — отговори той и се поклони.

— Хайде, Алджернон, разкажи ни най-после тази история! — извика сърдито Пейшънс. — Сигурна съм, че никоя от нас няма да припадне. Знам, че господата обичат да ни наричат оранжерийни цветя, но в действителност ние съвсем не сме толкова слаби и крехки. — Тя се усмихна и кимна самодоволно към дамите.

— Историята е за джентълмените — започна съпругът й и отпусна тежкото си тяло върху крехкия стол. — Вероятно знаете, Ръдърфорд, че обикновено не разговаряме по тези тема пред дамите — продължи той, докато въртеше тънката чаша между пръстите си. — Наистина, колкото по-рядко споменаваме тези господа, толкова по-добре. Но историята е толкова невероятна, че по изключение ще престъпим това правило.

— О, побързай и говори по същество, скъпи! — заповяда вече изнервената от любопитство лейди Барат.

— Разбира се, скъпа, разбира се! Доктор Форест ми разказа, че преди няколко нощи „джентълмените“ доставили стока във Фоуей, под носа на митничарите, и… — Той направи пауза, за да подсили драматичния ефект на историята си. — Погодили им такъв номер, че шефовете на бреговата охрана направо се пръснали от гняв. Във Фоуей разправят, че този път водачът на „джентълмените“ е прекалил с дързостта си.

— О! — прошепна Мередит и чашката й шумно се удари в чинийката. — Много съжалявам, но разговорът за тези… господа ме изнервя до крайност. Помня, сър Джон казваше, че те не знаят милост, когато си имат работа с шпиони и доносници, че е опасно дори да се говори за тях. Моля ви, сър Алджернон, нека да не говорим повече за онези хора!

— О, не бива да се притеснявате, скъпа! — Лейди Пейшънс я потупа снизходително по ръката. — Няма защо да се изнервяте от разговорите ни. Намирате се сред приятели, никой от нас не познава контрабандистите, следователно това, което се говори тук, няма как да стигне до ушите им.

— Естествено вие сте права, скъпа лейди Барат — прошепна Мередит. — Аз съм просто една глупачка.

— Ако сме успокоили в достатъчна степен страховете на лейди Блейк, можем да чуем историята до край — настоя лорд Ръдърфорд, без да изпуска от поглед сведената глава на Мередит. Не се съмняваше, че нервният й изблик е бил маневра за отклоняване на вниманието. Тя много искаше да му попречи да узнае края на историята. Бузите й бяха зачервени и това потвърди съмненията му. Интересно защо никой освен него не го забелязваше. Но междувременно той се беше научил да чете в нея като в разтворена книга.

— Казаха ми, че когато на сутринта отворили вратата на митническата служба, чиновниците намерили на стълбата две бутилки великолепна мадейра и благодарствена записка! — Сър Алджернон избухна в смях и се удари по бедрата. — Не е ли това великолепна шега? Който и да е, онзи момък има много здрави нерви. Да се подиграе така с властите! Не разбирате ли, с тази постъпка

джентълмените хвърлят ръкавицата в лицето на полицията! Те никога няма да им го простят!

— Може би сте прав — проговори с треперещ глас Мередит. — А защо да не им благодарят, ако мадейрата им хареса…

Забележката беше толкова абсурдна, че гостите зяпнаха смаяно. Най-после сър Алджернон се покашля и отговори:

— Права сте, съвсем права сте, скъпа лейди! Каква приятна мисъл… наистина приятна! Но не вярвам, че светът е толкова приятно място, колкото ви се иска, скъпа Мередит.

— Не бива да разрушаваме илюзиите на лейди Блейк — подкрепи го Демиън и я удостои с вълча усмивка. — Между днешните хора рядко се среща толкова освежаваща вяра в човешката природа.

— О, колко хубаво го казахте! — отвърна развълнувано Мередит. — Вие сте безкрайно любезен, милорд! Аз съм твърдо убедена, че тъй като светът е твърде неприятно място, ние сме длъжни да правим всичко възможно, за да потушаваме тези неприятности. — Тя вдигна глава към гостите и ресниците й затрепкаха.

— От време на време — негово благородие извиси многозначително глас — известна доза неприятности са необходими и полезни за душата.

— Смятате ли, че бреговата охрана ще успее да залови „джентълмените“, сър Алджернон? — намеси се мисис Ансби.

— О, никак не ми се иска да стане така — засмя се домакинът. — Не мога да си представя как ще живеем без тях. Но няма съмнение, че полицията ще удвои бдителността си.

Мередит посегна към чантичката си и стана. Приглади диплите на избелялата кафява рокля, която бе избрала за това следобедно посещение, и се обърна към домакинята:

— Скъпа Пейшънс, много съм ви благодарна за гостоприемството. И на сър Алджернон, разбира се! — Тя направи реверанс в посока към домакина. — Историята ви беше крайно забавна сър, и ви моля да извините неопитността ми. — Тя се изкиска, което опъна до край и без това раздразнените нерви на Ръдърфорд. Когато Мередит направи реверанс и пред него и му подаде ръка за сбогуване, той стисна пръстите й с такава сила, че тя изкриви лице от болка.

— Аз също ще се сбогувам, лейди Барат — заяви любезно той. — Почакайте ме, лейди Блейк, ще ви изпратя до колата ви!

Мередит не можеше да отхвърли предложението, без да забележат гостите в салона. Затова бе принудена да изчака, докато той се сбогуваше церемониално с дамите, покланяше се, разтърси ръката на домакина и най-сетне й отвори вратата.

Колата чакаше пред входа. Лорд Ръдърфорд й помогна да се качи и се сбогува с кадифен глас.

— Вече се радвам на следващата ни среща, лейди Блейк. Трябва да обсъдим някои много сериозни въпроси.

— Наистина ли, милорд? — Тя вирна упорито брадичка. — Не мога да си представя какво би могло да бъде толкова сериозно.

— Дайте малко воля на въображението си и съм сигурен, че ще се появят някои много приятни картини! — изсъска заплашително той и отстъпи крачка назад, когато Томи потегли. Старата карета затрополи по настланата с чакъл алея и Демиън я изпрати със зъл поглед.

— Не мога да разбера как така никой не се е постарал да налее в главата ти малко разум! Знам, че възпитанието ти е занемарено, но чак пък толкова! — Мери погледна крадешком часовника си. Лорд Ръдърфорд бушуваше вече десет минути.

Тя бе обмислила добре защитата си и беше мълчала през цялото време, понасяйки безропотно залповете обидни думи. Все още седеше на петите си, скръстила ръце в скута, свела очи към пясъчния под на пещерата.

— Защо? — попита може би за стотен път Демиън. — Кажи ми поне една разумна причина, поради която си поела този безсмислен риск и си направила опасността още по-голяма! Защо ти беше нужно това предизвикателство?

— Онази нощ не помислих за това — призна тихо тя и му се усмихна с надеждата да го успокои. — Тогава гледах на нещата по друг начин. Но станалото — станало. Колкото и да ме укоряваш, не можеш да промениш нищо. Признавам, че думите ти звучат убедително, но вече нищо не може да се направи. — Устата й се накъдри в дяволита усмивка. — Искаш ли да изпием по чаша бургундско? Отлично е, уверявам те. А и е крайно време да опиташ яденето. Положих толкова усилия да го приготвя…

Храната беше наредена на обърнато сандъче, застлано с колосана карирана покривка. Прашна бутилка стоеше до голяма чиния с фаршировани раци, кошничка прясно опечен хляб, купичка с масло и друга с череши.

— Раците са прясно уловени и аз лично ги приготвих за теб — обясни тя и наля гъстото червено вино в две чаши. — Ще вдигнете ли тост, милорд?

Никак не му се искаше да спре — гневът му беше напълно оправдан, но не можа да устои на очарователните й трапчинки.

— За какво да пия, Мери Трелоуни?

— За примирие? — предложи с усмивка тя. — Или може би за любовта? — Косата беше разпусната по гърба й и тя носеше една от простите пъстри рокли, които той предпочиташе пред ужасните чували от вълна или сатен, които тя обличаше за пред обществото. Роклята имаше прилично деколте, тесни ръкави, закопчани на китките, а талията беше пристегната с широк колан. Босите крака под полата допълваха впечатлението за младост и невинност на фона на провинциалната простота — ако не бяха дяволито бляскащите очи и извитите ъгли на устата. Очевадно тя не се беше трогнала ни най-малко от обвиненията, с които я бе засипал.

Ръдърфорд въздъхна примирено.

— Е, добре, пия за любовта — вдигна чашата си той. — И пак в името на любовта те питам, Мери, няма ли най-после да се откажеш от тази лудост?

— Не мога — обясни спокойно тя. — А и съм на мнение, че безумни са само онези дела, които не са нужни. По какъв друг начин бих могла да постигна целите, които съм си поставила? Искам Пенденис отново да бъде моя неприкосновена собственост, искам да изплатя всички дългове на съпруга си и да мога спокойно да се грижа за братята си. Без пари не могат дори да завършат училище.

— Тогава се омъжи за мен — почти извика той, остави чашата си на импровизираната масичка и посегна към ръцете й.

Мередит поклати глава.

— Това не е решение, Демиън. Няма да се омъжа за никого само защото искам да се отърва от проблемите си.

— Не съм казал това! — Той взе чашата от ръката й и я сложи до своята. — Омъжи се за мен от любов. Аз те обичам и ти ме обичаш —

нали така ми каза?

— Само в романите на мисис Радклиф любовта побеждава всички житейски несгоди, милорд — усмихна се Мередит, надявайки се думите й да не са прозвучали твърде остро. — Онова, което имаме ние, е само приключение, което никога няма да стане нещо повече. Само си помисли кой си ти и коя съм аз. Никой от семейство Кейли не би се оженил за момиче от семейство Трелоуни. Да не говорим пък за контрабандистка.

— Когато се омъжиш за мен, ще престанеш да бъдеш контрабандистка, а пък оплакванията от произхода ти прозвучаха глупаво. Нямам никакво намерение, нито изпитвам потребност да търся изгодна партия за женитба. Единственото, което ме смущава у теб, Мери Трелоуни, е склонността ти към незаконни приключения!

— Аз съм си авантюристка по душа и това няма да се промени. — Мери не беше съвсем сигурна, че казваше истината, но заради самия него трябваше да го убеди, че аргументите му куцат. — Ти беше нещастен, скучаеше…

— Стига толкова! — Той дръпна ръцете си като опарен. — Ти ме обиждаш, Мери. Няма да седя пред теб и да слушам, че чувствата ми към теб са се породили единствено от скука и гняв заради прекъснатата ми кариера в армията! — Той скочи, обърна й гръб и закрачи към изхода на пещерата.

Мери огледа тъжно уютната пещера. Малката маса, пъстрото легло от дюшек и възглавници, които беше донесла от павилиона, вкусната храна, която бе приготвила с ликуващо от страст сърце, всичко това беше придобило истинския си вид — достойни за съжаление напъни на едно малко момиче, което си играеше в страната на фантазиите. Беше глупаво да вярва, че Демиън ще се задоволи да участва в играта й, без да поиска повече. Той не живееше два различни живота, както бе свикнала тя, не можеше да играе две различни роли. Истината беше, че понякога и тя самата не знаеше коя е в действителност. Тя бе започнала тази любовна връзка като разширение на пиесата, в която играеше главната роля, като още една гара в играта. Само ако продължеше да гледа на връзката им по този начин, можеше да забрави реалността и да потисне болката, която я измъчваше все по-силно; защото този антракт щеше да бъде много кратък.

— Е, добре, моя малка авантюристке, щом искаш само това, ще го имаш.

При звука на дрезгавия глас Мередит се обърна стреснато. Демиън стоеше на входа на тунела, опрял ръце на хълбоците си. Мрачно изкривената уста и решителните сиви очи бяха загубили нежността си.

— Щом като толкова държиш да живееш сред рискове и приключения, ще ги имаш с мен!

Устата й се отвори и веднага се затвори отново, както правеха пъстървите на Роб. Още преди да е намерила правилните думи и да ги е изрекла, той я вдигна, като че не тежеше повече от малко котенце — което не отговаряше на фактите, — и я понесе през тунела.

Преди Мери да си е възвърнала дар слово, вече бяха излезли навън в меката лятна вечер.

— Веднага ме пусни! Да не си полудял?

— Без съмнение — отговори спокойно Демиън. — Лудостта явно е заразителна. — Той заслиза решително към брега. — Искам да поплувам — обясни небрежно той. — И ти ще дойдеш с мен.

Това беше заповед, не въпрос. Мередит, която се разкъсваше между възмущението и смеха, най-сетне можа да стъпи на краката си. Преди да е успяла да реагира, той я разсъблече. Това стана толкова бързо и с такава сръчност, че тя закопня за бавното сваляне на дрехите, което бяха практикували досега. След това той свали и своите дрехи, прегърна я — ръцете и устните му изразяваха най-убедително настроението му, — и се запъти към водата.

Нощният въздух върху голата й кожа, грубите му ръце, които се плъзгаха по тялото й, нарастващата му възбуда, която се притискаше в бедрото й, всичко това отнесе Мередит в свят от чувства, за чието съществуване на беше подозирала. Щом я пусна, пръстите й се заровиха в пясъка, зърната на гърдите й щръкнаха под милувката на коравите косъмчета по гърдите му, тялото й се стегна, когато той я привлече към себе си, за да се слее с нея. Тя простена до устата му, ръцете й се сключиха около шията му и тя се отвори за него, очаквайки да я изпълни цялата.

— Хвани се добре за мен — пошепна той. Когато тя се подчини, той я хвана под коленете и я вдигна във въздуха, като едновременно с това проникна дълбоко в нея.

Мери уви крака около гърба му и го зацелува жадно, загриза долната му устна с отчаяното желание на умиращ в пустинята пътешественик. В момента за нея нямаше нищо друго освен този самотен плаж, на който двамата голи влюбени можеха да бъдат видени от всеки рибар, излязъл в морето да се погрижи за кошовете с омари. Телата им се очертаваха ясно в мекия нощен въздух. Никога не беше правила нещо толкова безумно — и по изключение този път лудата идея не бе дошла от нея.

— Е, беше ли това достатъчно лекомислено за теб, скъпа моя авантюристке? — попита Демиън и я пусна така внезапно, че тя се плъзна по него и едва не падна в пясъка. — Хайде, нали щяхме да плуваме!

Мери изохка уплашено, когато той хвана ръцете й и я повлече към прибоя.

— Не искам да плувам. Защо трябваше да престанем?

— Ако още не познаваш насладата от радостното очакване, момичето ми, за мен ще е безкрайно приятно да те науча — отговори Демиън и навлезе спокойно в хладните вълни. Мери бе принудена да го последва. — Можеш да спечелиш много, ако се научиш да отлагаш удоволствията, любов моя!

Когато водата стигна до бедрата им, той спря и я притисна към себе си. Сложи едната си ръка на талията й, а с другата вдигна брадичката й. Усмихна й се, но в погледа му беше скрито нещо, което тя не можа да разгадае — смесица от желание, болка, желязна воля. Очите й се затвориха под целувката му и той свали ръка от брадичката й, за да помилва гърдите й над водата, която се плискаше около долната част на тялото й. Той разтри твърдите розови връхчета между палеца и показалеца си, докато тя простена и се разтрепери, а пулсиращата горещина в тялото й се сблъска с хладното море. Демиън изви тялото й малко назад, над ръката, която я обгръщаше, докато другата му ръка се плъзна по корема й и навлезе между меките кичурчета в слабините й. Той разтвори бедрата й с коляно и тя усети студеното докосване на морето. Пръстите му последваха водата и навлязоха дълбоко в нея, докато тихите й стонове преминаха във викове от наслада. Морето и ръката му се обединиха в инструмент на удоволствието. Едновременно с това той я привличаше във все по-дълбоки води, докато тя се отпусна върху ръката му и тялото й се

откри пред търсещите му пръсти. Когато бе готова да изкрещи, че не може повече, че се е сляла с водната стихия, която я държеше и милваше, той я вдигна и я изнесе на брега, където я положи зад една скала, наполовина във водата. Пясъкът под нея се движеше ритмично с вълните, докато той я любеше с дивия напор на собствената си страст, която беше сдържал в моментите на нейната. И това щастие не беше нищо в сравнение с върха, до който достигнаха заедно, пленници на телата си, на морето и пясъка.

Изтощени, двамата лежаха дълго в хладните вълни, които галеха телата им. Най-сетне Демиън отдели устните си от нейните, изправи се и я вдигна. Без да говорят, двамата измиха пясъка от телата си. Мередит се разтрепери и Демиън, който внезапно се върна в действителността, посегна към ръката й.

— Трябва да се движиш, скъпа — заповяда той, — иначе ще настинеш!

Той се втурна да бяга по брега и я повлече след себе си. Отначало Мери се възпротиви, спъна се няколко пъти и шумно изрази възмущението си от това рязко прекъсване на магията; но много скоро, когато кръвта запулсира по-бързо по вените й и солената вода върху кожата й засъхна, тя се засмя ликуващо и затича по-бързо, за да бъде в крачка с него. Косата й се развя от вятъра.

Демиън спря да тича едва когато се увери, че и двамата са сухи и затоплени. Като се смееха и непрестанно се докосваха, двамата се облякоха и се върнаха в уютната пещера, където ги чакаше бургундското.

— Ти обичаш рисковете не по-малко от мен — засмя се доволно Мередит и се надигна на пръсти, за да го целуне. — Даже повече от мен, както стана ясно.

— След като трябва да се конкурирам с контрабандата, за да ти предложа достатъчно вълнения, явно нямам друг избор.

Мередит отстъпи крачка назад и потрепери, сякаш я беше ударил.

— Нима си направил всичко това от гняв? — попита тихо тя. Ръдърфорд се намръщи и притисна слепоочията си с пръсти.

— В началото бях бесен от гняв — започна бавно той, — но след първото ни докосване забравих, че искам да те накажа. — Той я погледна втренчено и устата му се изкриви в усмивка. — Нека бъде

така, както искаш ти, Мери Трелоуни! Щом държиш на приключение, ще го имаш. Не съм толкова глупав, че да застраша онова, което имам… само защото не мога да получа онова, което искам.

Незнайно по каква причина тази забележка не я утеши. Имаше чувството, че е отговорила на великодушието му с някаква дребна, жалка отплата и той съзнава това. Все пак Мери беше убедена, че е взела правилното решение. Имаше достатъчно разум, за да приеме онова, което й предлагаше светът: известна отсрочка, късче щастие. Невъзможно беше мъж и жена от две различни класи на обществото да се съберат в законен брак. Ръдърфорд се държеше не като син и наследник на херцог Кейли и очевидно харесваше това необичайно поведение. Някой обаче трябваше да го спре, защото беше готов да извърши ужасна грешка, която щеше да унищожи и нея, и него. И двамата ли? Мередит се изсмя безрадостно. Женитбата с нея щеше да разруши живота на Демиън — това беше толкова сигурно, колкото, че утре слънцето ще изгрее отново. Тя обаче щеше да заживее в лукс, бъдещето на братята й щеше да бъде осигурено. Ръдърфорд никога нямаше да престъпи думата си, колкото и да се измъчва от грешката си. Когато установи, че необикновената жена, която беше довел от Корнуол, не е съпругата, от която се нуждае или която наистина иска, тогава ще трябва да се изправи лице в лице с грешното си решение. Затова сега Мери беше длъжна да мисли и за двамата.

Стана й много мъчно, когато разбра, че очевидно вече не е нужно да се измъчва с такива мисли. През следващите дни той не заговори нито веднъж за женитба. Всяка нощ се любеха в пещерата и забравяха грижите и конфликтите. Дните им бяха изпълнени с общата тайна и Демиън с учудване установяваше, че артистичният му талант се усъвършенства с всеки изминал ден. Мери използваше целия спектър от скрити намеци, които пускаше в употреба винаги, когато им беше трудно да запазят приличие пред съседите. И тъй като за момента не се планираше доставка, той нямаше защо да се страхува за сигурността й. За съжаление този период на щастие се оказа много кратък.

12

Мери се запозна с лейтенант Ричард Оливър във Фоуей. Тъкмо беше приключила работата си при адвокат Доун и беше в чудесно настроение. Отиде да поръча топ сив плат от най-добро качество, за да ушият официални костюми на Тио и Роб за училище, защото само след месец двамата трябваше да заминат за Хароу. Зарадвана, че не й се налагаше да пести, тя поръча за всеки и по три нови ризи.

— Ще доведете ли младите господа за проба, лейди Блейк? — Шивачът Сам Хелфорд я придружи до вратата с многобройни поклони, въодушевен също като клиентката си от добрата поръчка.

— Следващата седмица — обеща Мередит и нахлузи ръкавиците си. — Дори ако се наложи да вържа Роб, за да стои мирен.

Сам избухна в тих смях. Той шиеше дрехите на семейство Трелоуни, както ги беше шил и баща му преди него. Ала когато хвърли поглед към улицата, усмивката му угасна и той се изплю презрително в праха.

— Проклетата брегова охрана! Само погледнете какъв изискан негодник са ни докарали чак от Бодмин!

Мередит вдигна глава. Безупречен джентълмен в яркочервен мундир с еполети, тъмносин панталон и дръзко накривена шапка стоеше на стълбището пред митницата.

— Кой е този човек, Сам?

— Идва от полка в Бодмин — повтори Сам и отново се изплю. — Изпратили са го да настъпи нашите мързеливци по задниците. Ох, прощавайте, милейди! Последната доставка и двете бутилки мадейра пред вратата преляха чашата. Властите не могат да понесат, че банда жалки контрабандисти могат да правят, каквото си искат, и то под носа им!

— Да, мисля, че си прав — съгласи се замислено Мередит. Барт вече й бе съобщил за новодошлия, но естествено не можеше да каже това на Сам. — Аз не знам нищичко, Сам. Кога е пристигнал лейтенантът?

— Преди два дни — отговори мрачно Сам. — Разправят, че обърнал митницата с главата надолу. Сигурно смята, че под негово ръководство нашите полицаи ще станат образцови служители на закона. — Саркастичният смях на Сам беше ясен знак за мнението му.

Мередит вдигна рамене с подчертано равнодушие.

— Бих се осмелила да кажа, че нашите хора няма да го посрещнат с добре дошъл. — Тя се огледа със смръщено чело. На улицата се бе появил лорд Ръдърфорд и черният жребец препускаше право към митницата и войниците пред стълбата.

— Затова пък чужденците му се радват — изръмжа Сам, докато наблюдаваше как двамата мъже се поздравиха приятелски. — Но какво друго може да се очаква от един лондончанин? Крайно време е лордът да се върне, откъдето е дошъл.

Мередит не можа да сдържи усмивката си. Местните хора бяха много недоверчиви към чужденците. Роднинството на Демиън с Матю Малори изобщо не беше достатъчно да бъде приет като свой. А любезничението с новия шеф на бреговата охрана щеше да го направи още по-непопулярен.

Мередит се сбогува със Сам и също прекоси улицата по посока към митницата. Никой нямаше да го сметне за необичайно, тъй като тя се познаваше добре с лорд Ръдърфорд. Често го виждаха в компанията на братята й и тя беше длъжна да го поздрави.

— Добро утро, лорд Ръдърфорд! — Тя му протегна ръка и примигна срещу яркото слънце, което се отразяваше в бистрите води на река Фоуей.

— Лейди Блейк! Ваш слуга, мадам! — Той се наведе, взе ръката й и я стисна здраво. Погледите им се срещнаха за миг, пълни със смях и спомени, след което той я представи на офицера: — Мисля, че още не сте се запознали с лейтенант Оливър, мадам. Той пристигна наскоро от Бодмин, за да командва войниците от митническата служба.

— Наистина не съм имала тази чест — промълви хладно тя. — Приятно ми е, лейтенанте.

Офицерът удари токове и се поклони.

— За мен е чест, милейди!

— Значи дойдохте да се справите с безсрамните контрабандисти, които оставят подаръци на бреговата охрана? — Гласът й беше копринено мек, но не скриваше презрението й.

Лейтенантът се изчерви като рак. Всички местни хора, на които беше представен досега, му говореха по този начин. Единствено лорд Ръдърфорд беше искрен.

— Убеден съм, че много скоро водачът на контрабандистите ще се намери окован в затвора в Бодмин, мадам — заяви той. — Така ще му стане ясно, че под моята команда силите на закона и реда ще вземат отново връх. Никой няма право да се подиграва с реда и закона, най-малкото един жалък контрабандист.

— Възхищавам се на оптимизма ви, лейтенант — отбеляза все така любезно Мередит. — Желая ви добър ден, господа! — Тя направи кратък реверанс и мина на другата страна на улицата, където я очакваше кобилата й.

— Тези корнуолци! — изсъска гневно лейтенантът. — От две години съм в Бодмин и още не ги разбирам. Нямат нито една мила дума за чужденците, не уважават закона. Но аз ще заловя контрабандиста, въпреки всичко!

— Желая ви късмет, лейтенант! — В гласа на Ръдърфорд имаше искрено съчувствие и мрачното лице на лейтенанта се разведри.

— Естествено, милорд, вие знаете много добре какво имам предвид. Нали и вие сте чужденец в Корнуол.

— О, с мен беше точно обратното. Посрещнаха ме изключително любезно — отговори Демиън. — Може би защото не съм изразил намерение да прекратя веднъж завинаги снабдяването с контрабандни стоки. — Той се засмя, кимна на лейтенанта, и обърна Сарацин, за да тръгне след Мери, която препускаше към кея в посока Ландрет.

Черният жребец я настигна без усилие.

— Ще позволите ли да ви правя компания, лейди Блейк? Както изглежда, целта ни е една и съща.

— Разбира се, сър — отговори тя с отсъстващ вид.

— Какво ще кажеш за новия ни приятел лейтенант Оливър? — попита той.

— Надут пуяк — отсече сърдито тя.

— Не бива да го подценяваш, Мери — предупреди я тихо Демиън. — Постарах се да науча някои неща за него. Можеш да се отнасяш към него със същото презрение като към корнуолските митничари, но правиш това на своя отговорност.

Мери мълчеше и на носа й се образува дълбока бръчка.

— Аз не го подценявам — обясни след малко тя. — Винаги съм признавала достойния противник. Кажи ми какво си научил. — Бръчката на челото й се изглади и тя се обърна към него с поглед, в който имаше хлапашко любопитство… и който изпълни придружителя й с лоши предчувствия.

— Той е войник с име, Мери! Човек, който е бил в армията на Уелингтън, преди да оттеглят полка му, за да служи на родината в Корнуол. Човек, който се отличава с висока интелигентност и невероятна енергия.

— Толкова по-добре! Предизвикателството ще придаде на работата ни малка доза пикантност. — Тя пусна кобилата си в галоп и Ръдърфорд я последва с въздишка.

— Надявам се, че ще вземеш допълнителни мерки за сигурност? — попита след малко той.

— Но разбира се! — Тя се засмя и съмненията му се засилиха. — Имаме много добър шпионин сред митничарите. Досега не се е провалил.

— Ами ако го открият?

Мери вдигна рамене.

— Ще минем по моста, когато стигнем дотам.

— Не би ли било по-разумно да се въздържате известно време? — Ръдърфорд се опита да се аргументира разумно и дистанцирано, ала в гласа му прозвуча страхлива молба.

— Но тогава ще ни сметнат за страхливци! — възпротиви се веднага Мери. — Освен това вече всичко е уредено. — Тя пришпори кобилата си и той препусна след нея, шокиран от последните й думи.

— Какво е уредено?

— Следващата доставка. Пристига утре вечер. — Мери махна небрежно с ръка. — Щях да ти кажа при следващата ни среща.

Той забрави, че се намираха на открит път, наведе се, грабна юздите на кобилата и я спря.

— И искаш да вярвам, че щеше да ми кажеш, ако днес не се бяхме срещнали случайно и не ти бях представил лейтенанта? — Сивите му очи изпущаха светкавици.

— Да, естествено, нали ти обещах да ти съобщавам за всяко ново излизане? — Мери го погледна невинно. — Но си помислих, че ще ти

бъде по-леко, ако го узнаеш едва в последната минута. Така нямаше да се тревожил за мен толкова дълго, нали разбираш?

Тази безгрижна забележка го накара да загуби ума и дума. В следващия момент гневът му избухна с дива сила.

— Един ден, Мередит — изфуча ядно той, — ще ти извия врата, ако законът не го е свършил преди мен!

— О, не се вълнувай толкова — отговори нежно тя. — Всичко е обмислено в подробности, уверявам те, че няма да има засечка. Не вярвам, че лейтенант Оливър очаква доставка толкова скоро след пристигането си. Той си мисли, че контрабандистите ще избягат от огъня и ще чакат, докато намерят начин да се справят с могъществото му.

— Ако вярваш в това, значи си глупачка — отсече ядно Демиън.

— Вярвам го и не съм глупачка — отговори в същия тон тя. — Струва ми се, че няма смисъл да яздим заедно, ако ти си решил, че само ще се караме, лорд Ръдърфорд.

— Веднъж поне да сме на едно мнение — отговори горчиво той и пусна юздите на кобилата. — Можеш да продължиш пътя си, лейди Блейк!

Мери продължи напред, после спря и се обърна към него.

— Прости ми, че се държах така грубо. Ти се страхуваш за мен и не беше редно да ти отговарям така лекомислено. За мен е по-просто, защото съм активен участник в ставащото. Разбирам, че за теб е трудно да седиш и да чакаш да се върна.

— Това е ад! — избухна той. — Ако разбираш как се чувствам, защо продължаваш да ме дразниш?

— Знаеш отговора, любов моя. — Тя се усмихна и помилва ръката му. — Длъжна съм да прибера утрешната доставка. Всичко е уредено, много хора чакат стоката и вече не мога да променя плана. След като всичко приключи, обещавам да говоря с Барт.

Ръдърфорд простена отчаяно.

— Разбирам, че трябва да се примиря с това половинчато обещание.

Ако беше отишъл в митницата малко по-късно на същия ден, той щеше да реагира по съвсем различен начин. Най-вероятно щеше да свали Мередит от коня й, да я метне напреки през седлото си и да

препусне, накъдето му видят очите, за да я отърве от надвисналата опасност.

Лейтенант Оливър вече имаше опит с хората от Корнуол и се беше научил да бъде предпазлив. Веднага бе разбрал, че присъствието на няколкото местни чиновници в митническата служба, които не бяха членове на бреговата охрана на негово величество, правеше плановете му достъпни за по-широк кръг хора, а това не беше препоръчително. Като резултат от тези размишления лейтенантът първо изпрати местните хора по домовете им и едва след това събра полицаите, за да им разясни стратегията си. Планът му беше гениален в простотата си. Вместо случайни акции по брега, хората от охраната щяха да стоят на пост всяка нощ. Никой не знаеше кой точно бряг използват контрабандистите, но със сигурност беше някое от самотните заливчета по късата ивица между Фоуей и Мегависи. Вероятно контрабандистите даваха от брега сигнал под някаква форма. Затова лейтенантът възнамеряваше да разположи постове по цялата брегова ивица.

Мъжете заръмжаха недоволно и измърмориха нещо за пилеене на време и енергия. Да стоят всяка нощ на стража означаваше да прекарват по-малко време в местните кръчми. Ала ропотът бързо замря под стоманения поглед на новия командир. Тъй като първият и единствен сблъсък между бреговата охрана и контрабандистите се беше състоял на пътя за Ландрет, през първите дни щяха да съсредоточат усилията си на това място — но под най-голяма тайна.

Лейтенант Оливър огледа недоволните лица на мъжете.

— Тайно — повтори той. — Не влизайте в кръчмите и се дръжте настрана от селяните! Няма да узнаете нищо, ако ви видят. Ще ги хванем само ако те не подозират, че сме наблизо. Трябва да ги изненадаме само един-единствен път! — Последните думи бяха произнесени с толкова спокойна убеденост, че по враждебните досега лица на мъжете се изписа нещо като въодушевление. — Само веднъж — повтори той. — и човекът, който си позволява да се подиграва със законите на негово величество, ще бъде в ръцете ни!

Мъжете зашепнаха одобрително и лейтенантът кимна доволно.

— Ще мине известно време, докато го отведем в Бодмин. Вероятно ще се наложи да остане няколко дни в местната тъмница.

Тази перспектива изглеждаше толкова привлекателна, че лейтенантът изведнъж се сдоби с готов и жаден за действие отряд.

— Започваме тази вечер — заключи решително Оливър и разгъна на масата подробна и точна карта на областта.

През нощта по всички важни точки на скалния нос между Фоуей и Мегависи бяха разположени постове и ако на Девилс Пойнт беше блеснала светлина, стражите непременно щяха да я забележат. Ала всичко остана спокойно, защото хората, които щяха да запалят тази светлина, тази вечер се занимаваха с обичайните си дела.

Когато малко след полунощ напусна любовното гнездо в скалите, лорд Ръдърфорд беше намръщен и замислен. Мередит бе весела и изпълнена с любов както винаги, а той не заговори нито за женитбата им, нито за контрабандата. Помогна й да прибере възглавниците и дюшека, за да направи място за доставката през следващата нощ, и мрачната сериозност на онова, което вършеха, беше в ярък контраст с безгрижието на предишната им игра. На сбогуване тя го прегърна силно и дълго остана притисната до гърдите му, което му показа, че въпреки привидната си веселост тя напълно съзнава опасността. Само да не беше толкова упорита, повтаряше си той с добре познатото чувство на безпомощност и примирение.

Сарацин изцвили тихо за поздрав, когато господарят му навлезе в горичката. Черният жребец вече беше свикнал да прекарва всяко нощ под звездите. Демиън реши тази нощ да се върне в Малори хаус не през полята, а по пътя между скалите, затова насочи коня си към тъмното море, където бялата пяна на прибоя блестеше на лунната светлина. Брегът беше невероятен: купчини насечени скали се издигаха стръмно от кипящия прибой, след тях идваха спокойни бели плажове в тихи заливчета, които криеха много неприятни изненади в безлунните нощи и само най-сръчните моряци, които познаваха отлично тези води, се осмеляваха да преминат през тях в мрака.

Леко движение отстрани на пътя, който водеше към полето, го стресна до смърт и космите на тила му настръхнаха. Кой беше още навън в този късен час? Може би влюбени, които се връщаха от тайна среща? Почти невъзможно. Ръдърфорд се сети, че не носеше никакво оръжие, освен камшика си за езда, и прокле глупостта си. Никога не бе

помислял, че в тази малка община, където всички се познаваха добре, може да се появят разбойници по пътищата. Сарацин отметна глава назад и кожата на дългия, мускулест врат настръхна. И той беше усетил опасността, подушваше човешка близост.

Който и да беше, той не се показа; но докато препускаше напред, Ръдърфорд усещаше погледите му в гърба си. Кожата на главата му пулсираше. Той знаеше, че го наблюдават тайно, и чувството постоянно се засилваше.

Рано на следващата сутрин отиде в Пенденис.

— Лейди Мери е в библиотеката, милорд — осведоми го Сийкомб и лордът кимна с благодарност. Никога не беше сигурен дали слугата одобряваше посещенията му. Със сигурност не проявяваше особена учтивост, но поне не беше толкова нелюбезен колкото през първите дни.

— Добро утро, сър! — Роб се появи в горния край на стълбата и преметна крак през парапета.

— Не смейте, мастър Роб! — извика заканително Сийкомб. — Парапетът не може да носи тежко момче като вас!

— О, глупости! — извика сърдито Роб и се плъзна с въодушевен вик по целия парапет чак до последния опорен стълб.

Ала сияещото му лице веднага помръкна под унищожителния поглед на негово благородие. Без да го поздрави, Демиън свали ръкавиците си и ги остави на масата заедно с камшика за езда, след което последва Сийкомб в библиотеката. Роб се почувства толкова нещастен, че не посмя да ги последва и се върна горе.

— Лорд Ръдърфорд! Каква изненада! — посрещна госта си Мередит, която беше забола нос в сметководните книга на имението.

— Приятна, надявам се. — Той се поклони тържествено.

Сийкомб затвори вратата.

— Какво е станало, скъпи? — попита Мередит. — Мислех, че днес няма да ме безпокоиш. Би трябвало да знаеш, че присъствието ти винаги отклонява вниманието ми. — Думите бяха придружени от многозначителна усмивка и чувствен поглед на виолетовите очи.

— Няма да стоя дълго. — Той мина направо на въпроса, без да се отзове на поканата й. — Нямах намерение да ти попреча, но мисля, че

е важно.

Тонът му беше толкова сериозен, че Мередит се намръщи.

— Изглеждаш недоволен, сър. Направила ли съм нещо, което да те засегне?

— Това не е недоволство, а страх — поправи я той. — Макар че в отношенията ми с теб двете чувства често не се различават.

Вратата се отвори и Сийкомб влезе с табла в ръка. Мери подаде на госта чаша шери и направи банална забележка за времето. Демиън благодари и отговори с няколко нищо незначещи думи. Сийкомб излезе.

— Случило ли се е нещо, което е предизвикало по-силен от обичайния ти страх? — попита направо Мери.

— Не съвсем. — Той й разказа за преживяното през нощта и изпита безкрайно облекчение, когато не бе обвинен, че вижда призраци.

— Имаме план за извънредни случаи — промълви замислено тя. — Досега не сме го прилагали, но мисля, че в този случай би било разумно да вземем някои предпазни мерки. Ако нашият приятел Оливър наистина е разположил постове по пътищата, можем да изместим малко мястото на доставката. — Очите й засвяткаха и тя пъхна палец в устата си — непогрешим знак за възбуда.

— Какво искаш да кажеш? — попита тревожно Демиън.

— Искам да кажа, скъпи, че тази нощ няма да има излет до пещерата — отговори весело тя. — Лейтенантът ще остане разочарован, а пък на хората му много скоро ще им омръзне да стоят нощ след нощ на пост без никакъв резултат.

— Смяташ да откажеш доставката? — Той я погледна недоверчиво.

— Ами… не точно — отговори уклончиво тя, защото не беше в състояние да го излъже.

— Какво тогава? — попита настойчиво той.

— Доставката ще пристигне, но няма да я отнесем в пещерата. Докато полицаите стоят на пост по продължение на пътя, стоката ще бъде отнесена на друго място — близо до Полруан, от другата страна на Фоуей. Никога досега не сме използвали този резервен лагер, защото е отдалечен и после ще ни трябва много време, за да разнесем стоките. Лейтенантът няма да разбере нищо, защото ще му предложим

нещо за отклоняване на вниманието — колкото да запазим интереса му към тази част на света. — Тя се усмихна успокояващо и се изправи. — Много ти благодаря за предупреждението. Можеш да бъдеш сигурен, че ще се съобразя с него. Сега обаче те моля да ме извиниш. Трябва да уведомя някои хора, че се налага да променим плановете си.

— Ще дойде ден, когато няма да се измъкнеш ненаказана, Мери Трелоуни — заяви с треперещ глас Демиън. — И тогава не казвай, че не съм те предупредил. — Той остави чашата си на масата, кимна й за сбогом и излезе от библиотеката.

Мери го проследи с нещастен поглед, а когато той затръшна вратата зад гърба си, трепна като от удар. Последните й думи бяха много груби. Не биваше да засяга по този начин гордостта му. Но й беше невъзможно да играе ролята на сладко, изпълнено с любов котенце, когато всичките й мисли и цялата й енергия бяха съсредоточени в създаването и изпълнението на крайно рискован план, който трябваше да обърка бреговата охрана и да осигури спокойното разтоварване и скриване на контрабандната стока. Това беше още един знак за невъзможността Мери Трелоуни и лорд Ръдърфорд да станат мъж и жена. Дано и Демиън най-сетне да го разбере, каза си горчиво тя. Вече цяла вечност не беше засягал тази тема. Какво обаче имаше предвид с последното предупреждение? Може би то не означаваше нищо конкретно. Тя потърка слепоочията си, прогони този въпрос от съзнанието си и се качи горе да се преоблече. Трябваше да отиде в селото и да намери Барт. Той щеше да предаде известието и указанията й на другите.

По залез слънце една рибарска лодка излезе от пристанището на Ландрет и заобиколи стръмния нос с назъбени скали. Щом излезе в открито море, лодката обърна посоката, без да гаси светлините на кърмата и носа. Френската лодка, която плаваше без светлини, веднага я забеляза и смени курса. Когато рибарската лодка заплава към Полруан и угаси светлините, Жак прехапа долната си устна — бе разбрал. Нещо не беше наред, но Мери очевидно нямаше намерение да се откаже от доставката. Допълнителното разстояние не представляваше проблем за Жак, но хората от Корнуол поемаха значително по-голям риск. Те щяха да изминат по-дълъг път, за да се приберат по домовете си, а след това и да разнесат стоката. Но не Жак

носеше отговорността. Мери бе взела своето решение и щом хората й бяха готови да последват водачката си, значи знаеха какво правят.

Самата Мередит не беше в рибарската лодка, Жак не я забеляза и между мъжете, които чакаха на брега в близост до Полруан. С още трима тя се бе скрила в пещерата под Пенденис.

— Разбрахме ли се, Люк? Ти ще дадеш сигнал с фенера от плажа. Преследвачите ще долетят като молци на свещ. Тот, ти ще заведеш понитата в края на пътя. Щом се появи бреговата охрана, ще разгониш добичетата и ще предизвикаш объркване. Естествено полицаите очакват да видят понита и ще повярват, че са изненадали мъжете, които са ги извели в нощта. — Тя се изсмя тихо и белите й зъби светнаха върху почерненото лице. — Ще използвате объркването, за да изчезнете по пътеката. През това време Джош и аз ще свършим своята част от работата. Като зайци и кучета. Ще им дадем възможност да ни преследват до насита. Докато се занимават с нас, никой няма да обърне внимание на Полруан.

Спътниците й бяха мълчаливи мъже. Без да кажат дума, те се запътиха към изхода на пещерата.

Лейтенант Оливър и хората му, които се бяха разпределили по продължение на бреговата ивица, нервно потропваха с крака и гризяха ноктите си в очакване на поредната безуспешна нощна стража. Толкова по-изненадани бяха, когато видяха недвусмисления сигнал с фенер — за миг блесна светлина и веднага угасна. Сигналът се повтори още няколко пъти, сякаш искаше всички да го забележат — за голямо веселие на лейтенанта. Мъжете от Корнуол бяха дървени глави, въпреки цялата им враждебност и подозрителност! Мина почти час, докато полицаите се съберат на скалата над плажа, откъдето беше даден сигналът. Но забавянето не смути лейтенант Оливър. Намерението му бе да хване контрабандистите на местопрестъплението, а можеше да се предполага, че щеше да мине поне час, докато лодката стигне до брега. Когато се обърна, гледката, която се разкри пред очите му, беше в състояние да зарадва дори сърцето на мъртвец. Тъмни сенки се движеха по пясъка, мъже и понита. Малка лодка — доста по-малка, отколкото беше очаквал, — бе изтеглена на брега. Това беше достатъчно. Лейтенантът извади

пистолета си и даде изстрел като драматично предупреждение към хората на брега и сигнал към собствените му хора, които се втурнаха след началника си. Всички бяха убедени, че контрабандистите няма къде да избягат.

Понитата, стреснати от изстрела, вече не се нуждаеха от трънливите клони, които Тот размаха над задниците им. Те се разбягаха на всички страни, цвилейки уплашено, а когато между тях нахлу орда мъже с извадени саби и готови за стрелба мускети, направо подивяха. Тот и Люк се изсмяха доволно и увеличиха още повече бъркотията, като няколко пъти се появиха на различни места между понитата, за да заблудят полицаите, които нямаха представа къде се намираше противникът и имаха ли изобщо противник. Всеки път, когато виждаха тъмна фигура, която сякаш нямаше лице, само зъбите й блясваха за миг, те се втурваха като обезумели в тази посока, но не намираха никого.

След минута Тот и Люк се спасиха от бъркотията и се изкатериха безшумно по невидимата пътека. В този момент проехтя нов изстрел и гласът на Мери се издигна над суматохата, за да увеличи въодушевлението на полицаите:

— Бягайте, момчета! Всеки да се спасява, както може!

Лейтенант Оливър откри на брега самотна фигура, която стискаше в едната си ръка къса сабя, а в другата димящ пистолет. Втора фигура тичаше към пътя между скалите. Офицерът нямаше представа какво става долу, но искаше непременно да се сдобие с нещо, с което да докаже каква работа е свършил тази нощ. След като вече го бяха направили на глупак, трябваше на всяка цена да залови онзи, който му беше погодил този номер. Няколко часа щеше да го обработва, както си знаеше, след което пленникът с готовност щеше да изпее пред лейтенант Оливър всички сведения, които му бяха нужни.

Той изрева заповедта си и разпръсналите се войници се отказаха да гонят понитата. Две фигури тичаха по пътеката към скалите и преследвачите хукнаха по петите им. Щом стигнаха горе, двете фигури се разделиха и лейтенантът спря за миг. Трябваше му само единият от двамата. Дали да раздели хората си, или да заложи всичко на една карта? Изведнъж по-дребният от двамата преследвани се обърна. Звънък смях, трептящ от радост и несъмнено подигравателен, изпълни нощния въздух и войниците се разтревожиха. Лейтенантът разбра, че

му се надсмиват — и в негово лице се подиграват с армията на негово величество, със силите на реда и закона! Той изрева и се втурна с извадена сабя към дребната фигура.

Мери бе готова да го посрещне. Отблъсна острието му със своето, скочи напред и усети съпротивата на тяло срещу върха на сабята си, чу стържещия звук на цепещ се плат — ако сега се поколебаеше, другите щяха да се нахвърлят върху нея… Тя се обърна рязко и хукна да бяга. Болката в бедрото дойде изненадващо. Нещо я опари, когато че някой бе разрязал крака й. Когато сложи ръка на мястото, усети по пръстите си топла, лепкава влага. В момента на завъртането й раненият лейтенант бе протегнал оръжието си, за да остави върху нея своя знак. Мери изобщо не бе усетила удара, но след миг разбра какво се е случило. Паренето прерасна в ужасна болка и топлата, лепкава течност измокри панталона й. Колкото по-бързо тичаше, толкова по-силно щеше да върви раната. Тя излезе от пътя и хукна напряко през полята, като с все сила притискаше дланта си върху бедрото. Опитите й да спре кръвта бяха напразни. Полицаите все още я преследваха. Не можеше да ги преброи, нямаше представа дали някои са тръгнали да преследват Джош, или всички кучета гонеха един-единствен заек. Ако не беше ранена, вече щеше да им е избягала. Тя познаваше околността до последното кътче и беше планирала пътя си. При нормални обстоятелства можеше да заблуди преследвачите си във всяка точка, но сега пътят й беше белязан от червени капки кръв, която се процеждаше между пръстите й. Пред нея се простираше тръстиката на Уайти Брук. Водата щеше да заличи следите й. Тя се отпусна по корем и пролази между тръстиките, докато стигна до студения поток с глинесто дъно, в който Роб ловеше пъстървите си. Чу как преследвачите се лутаха между тръстиките, как ругаеха и я наричаха с грозни думи. Само главата й се подаде от водата, за секунди, колкото й бяха необходими да си поеме въздух, след което отново се потопи цялата.

Когато гласовете заглъхнаха, Мери излезе на повърхността и се огледа. Водата около нея бавно почервеняваше, кракът й беше изтръпнал, ушите й бучаха. На половин миля зад потока беше Малори хаус.

Ако прекосеше потока, кървавата следа щеше да се прекъсне и преследвачите щяха да се разпръснат навсякъде, за да я намерят. Тя

беше сигурна, че няма да се откажат толкова лесно. Демиън беше единствената й надежда — освен ако не искаше да си остане в Уайти Брук и да умре от загуба на кръв. Доста неприятна перспектива! Склонна по природа към черен хумор, тя закрачи решително през потока, като си представяше най-неприятни ситуации. След малко се изкатери между тръстиките на отсрещния бряг. Там скри пистолета и малката си сабя. В момента нямаше полза от тях. Гласовете на полицаите се чуваха далече зад нея. Очевидно лейтенантът им бе наредил да претърсят полето от другата страна на потока. Нямаше да намерят следи и не след дълго лейтенантът, когото Демиън бе определил като интелигентен, щеше да събере две и две и да прекоси потока. Много бързо щяха да открият новата й следа. Беше спечелила четвърт час и трябваше да го използва, за да стигне до Малори хаус. Трябваше да събуди Демиън, но щеше да реши този проблем, когато стигнеше до дома му.

Ръдърфорд обаче не спеше. Дълго бе лежал в огромното легло на братовчеда Матю, загледан в избледнелите изображения на дракони и други змиевидни фигури в балдахина над главата му. Ала не можа да заспи, да потъне в прекрасния свят на забравата. Накрая измърмори някакво проклятие и скочи от леглото, за да запали свещите върху красиво изваяния перваз на камината. Доколкото знаеше, малката вещица, която непрекъснато го вбесяваше, беше на сигурно място в леглото си, докато той се разхождаше в стаята си като тигър в клетка, жертва на страха, колкото истински, толкова и въображаем.

Малко камъче влетя през отворения прозорец и улучи колоната на леглото, после падна на пода. Демиън го вдигна, отиде бързо до прозореца и огледа тъмната градина.

— Кой е?

— Тихо — отговори гласът на Мери. — Аз съм. Моля те…

Тя говореше толкова слабо, че сърцето му направи огромен скок, а дланите му овлажняха от пот.

— Чакай на място! — Той наметна халата си и се спусна като вихър надолу по стълбата, вземайки по три стъпала наведнъж. За първи път благодари искрено на небето, че двамата Пери бяха слепи и глухи за онова, което ставаше в къщата. Даже ако покривът над главите им се подпалеше, те щяха да продължат да спят.

Откри Мери клекнала в храсталака под прозореца му. В първия момент помисли, че е загубила съзнание, но тя отвори очи и пошепна безсилно:

— Бреговата охрана… скоро ще бъдат тук… следват кървавата диря…

— Всемогъщи боже! — изохка той и вдигна на ръце крехкото, мокро, треперещо тяло. — По дяволите, Мередит! Изглеждаш като удавница!

— Трябваше да плувам. — Гласът й укрепна. — За да залича следите, нали разбираш…

— Нищо не разбирам. — Той я прегърна по-здраво и се втурна обратно към стаята си. По ръцете му потече кръв.

— Какво става, полковник? — Уолтър чакаше на стълбата, пъхайки ризата си в панталона.

— Намери кървавите следи и ги заличи, Уолтър, след това заключи и пусни резето! Скоро ще ни дойдат гости и трябва да си помислят, че спим! — нареди Ръдърфорд.

Ординарецът побърза да изпълни заповедта на господаря си, без да задава въпроси. Той не бе разпознал тялото в ръцете на полковника, заповедта прозвуча повече от загадъчно — но сега не беше време да разсъждава. Всяко нещо с времето си…

Демиън отнесе Мери в стаята си и затвори вратата зад гърба си с ритник.

— Колко време имаме? — попита той и я положи върху дървената пейка под прозореца, от която щеше лесно да избърше водата, калта и кръвта.

— Пет или десет минути — отговори тя, простена и попипа бедрото си.

— Значи не мога да направя почти нищо за теб. — Ръдърфорд грабна една кърпа от поставката на скрина. — Дай да видя! — Той уви кърпата около окървавеното бедро и я стегна здраво. — Така поне ще спрем кръвта. След това ще се погрижим за раната. — Той свали ботушите й, смъкна три одеяла от леглото и уви треперещото тяло, сложи я да легне и нахвърля отгоре й останалите завивки. — Дано само не намокриш дюшека ми с тези подгизнали дрехи. Нямам намерение да спя в локва — изсъска той, надявайки се, че тази забележка ще отклони вниманието й от непосредствената заплаха за

живота й. Нито един от двамата не се съмняваше, че положението е много сериозно. Ако откриеха Мери, тя нямаше обяснение за състоянието си, а лорд Ръдърфорд щеше да бъде обвинен, че е укрил в дома си беглец и закононарушител.

Демиън угаси свещите на камината и се промъкна безшумно до прозореца. Шумовете все още бяха слаби, но без съмнение се приближаваха. Малори хаус беше абсолютно тих и тъмен. Уолтър се бе прибрал в стаичката си. Демиън свали бързо халата си, който не само беше мокър, ами и имаше петна от кал и кръв, където беше притискал тялото на Мери до своето. Той го сви на възлоп и го хвърли най-отзад в гардероба с примирена въздишка. После обясни на Мери, че този халат бил най-любимата му дреха, а сега щял да бъде принуден да го изгори.

Мери не каза нищо. Треперенето й бе поотслабнало. Силният натиск върху раненото бедро беше странно успокояващ — защото задържаше пулсиращата кръв. Загрижеността на Демиън за скъпия дюшек и загубата на халата отново върнаха кошмара от последния час в правилната перспектива. Но най-важното беше, че тя се чувстваше на сигурно място и не беше нужно да взема решения. Тя вярваше на своя любим, който без колебания бе поел кормилото на живота й, за да извади желязото от огъня, разпален от самата нея.

Гласовете бяха вече съвсем близо. Мередит ги възприемаше като кучешки лай. Явно полицаите бяха обзети от мрачна възбуда.

— О, Демиън — прошепна с мъка тя и ледена тръпка прониза тялото й, — сигурна съм, че раних лейтенанта. Нямам представа дали раната е сериозна, но със сигурност му потече кръв. Това ще ги направи още по-решителни…

— Без съмнение — отговори безизразно той и облече друг халат. — Дано все пак не си му видяла сметката. Защото нямам никакво желание да се люлея на бесилката редом с теб!

— Ето тук прекъсва! — изкрещя в този момент някой. — Той трябва да е някъде тук… кървеше като заклана свиня и със сигурност не е стигнат далеч.

— Какво става тук, по дяволите? — изрева гневно Демиън и подаде глава през отворения прозорец. — Защо нарушавате спокойствието ми в собствения ми дом?

— Лорд Ръдърфорд! — Силният глас на лейтенанта накара Мередит да въздъхне облекчено. Очевидно раната му не беше тежка,

след като беше дошъл с войниците си. — Моля за извинение, милорд, но трябва да претърся имота ви.

— Какво? — извика смаяно Демиън. — Какво говорите?

Лейтенантът вдигна глава към прозореца. Не можеше да се сърди на лорд Ръдърфорд за гнева му, след като го бяха събудили в този късен нощен час — но всички граждани, независимо от титлите си, бяха длъжни да зачитат силите на реда и закона.

— Мога ли да ви кажа няколко думи, милорд?

— Имам впечатление, че вече го правите — отговори примирено лордът.

За своя изненада Мередит установи, че се е изкискала под завивките. Ала нетърпеливият жест на Ръдърфорд бързо затвори устата й.

— Бихте ли слезли долу, сър? — помоли лейтенантът, опитвайки се да укроти нетърпението си. Докато той си разменяше любезности с лорд Ръдърфорд, контрабандистът можеше да увеличи разстоянието между себе си и преследвачите; но той нямаше официално разрешение да претърси имението, трябваше първо да го получи. Ако лорд Ръдърфорд се ядосаше твърде много, сигурно нямаше да разреши претърсването, а докато събудеше съдията и получеше съответното официално разрешение, беглецът или щеше да е умрял от загуба на кръв, или да се е скрил вдън земя.

— Само за момент — изръмжа Ръдърфорд. Затвори прозореца, излезе от стаята и грижливо затвори вратата зад гърба си.

— Имате ли нужда от мен, полковник? — попита спокойно Уолтър, застанал на прага на стаята си.

— За момента не. Но когато се отървем от неканените посетители, ще ми трябваш. — Демиън кимна на слугата си и за втори път тази нощ вдигна тежкото резе.

Лейтенант Оливър видя пред себе си сънен, разрошен мъж, който явно беше много недоволен, че са го принудили да напусне мекото легло, и неуспешно се опитваше да върже колана на брокатения си халат.

— Надявам се, че имате обяснение за това нощно нахлуване — изръмжа Ръдърфорд и примигна с мътни очи срещу кръга от лица зад лейтенанта.

— Контрабандисти, сър — обясни кратко Оливър. — Изненадахме ги на брега, но ни избягаха. Остана само един. Той е тежко ранен, милорд, и ние проследихме кървавата диря до този храст. — Той посочи тържествено живия плет.

— Значи се предполага, че бандитът се е скрил под плета? — Ръдърфорд се прозя. — Огледахте ли навсякъде?

Лейтенантът стисна зъби.

— Няма и следа от него, милорд. Но преднината му беше не повече от пет минути. Кървеше толкова силно, че не е възможно да е тичал бързо. Много ви моля да ми дадете разрешение да претърся имота ви.

— Имате ли заповед за претърсване? — Лорд Ръдърфорд вдигна ръка към устата си, за да прикрие втората прозявка. — Така се прави в подобни случаи, нали?

— Тъй вярно, милорд — съгласи се унило лейтенантът, — но при дадените обстоятелства аз се надявах…

— Добре, добре — прекъсна го Ръдърфорд с небрежен жест. — Изпълнете дълга си, лейтенант. Търсете, където искате! Но внимавайте да не уплашите жребеца ми в обора, защото е много нервен и също като господаря си не понася да го стряскат посред нощ.

Без да губи време в благодарности, лейтенант Оливър се обърна към хората си, за да даде заповед за претърсване. Ръдърфорд го наблюдаваше внимателно през полуспуснатите си ресници. Наметалото на войника беше разпрано от рамото до талията, по колана имаше кървави пръски.

— Както виждам, вие сте ранен, лейтенанте!

Войникът вдигна рамене.

— Само драскотина, сър. Но ще отмъстя жестоко на онзи, който се осмели да ме докосне.

— Без съмнение, без съмнение — промърмори негово благородие и се обърна отново към вратата.

Отиде в стаята си, облече риза и панталон и обясни на мокрото вързопче в леглото си, че очевидно се налага да я учи как да си служи ефективно със сабята; защото не било достатъчно да одраскаш противника си — това винаги предизвиквало луд гняв и желание за отмъщение.

— Не ми беше лесно — отговори глухо Мери. — Трябваше да се бия сама срещу всички и ми липсваше концентрация.

— Извинения! — махна пренебрежително той и се запъти към вратата. — Имам намерение да се присъединя към търсенето на онзи жалък негодник.

Мери остана сама под завивките, вслушвайки се напрегнато да чуе какво ставаше навън. Затворените прозорци приглушаваха шумовете, в къщата беше тихо като в гроб. Предишната изтръпналост на крака й бе заменена от пронизваща, непоносима болка. Но тя почти й се зарадва, защото това беше знак, че още е жива и кракът й ще бъде спасен. Въпреки мокрите дрехи под планината от завивки й бе топло. Не можеше да стори нищо друго, освен да чака, докато хайката отмине.

— Намерихте ли вече нещо? — обърна се Ръдърфорд към лейтенанта с учтив интерес. Войниците тъкмо претърсваха навеса.

— Само плъхове — отговори с отвращение Оливър. — Но той е тук някъде, милорд, усещам го.

— Добре, добре, имате моето разрешение да не оставите камък върху камък — засмя се Ръдърфорд. — Не желая да държа в имота си някакъв си жалък дивак и съм убеден, че такъв голям и усърден отряд няма как да не намери един-единствен отчаян контрабандист!

Поведението на лорда засили подозренията на лейтенанта, че е станал обект на подигравки. Той изскърца със заби и се втурна към навеса, за да окуражи хората да претърсват по-съвестно.

В оборите и хамбарите не намериха нищо. Овощната градина и лехите с билки не донесоха по-добър успех. На всичкото отгоре никъде не се откриха кървави следи.

— Може пък да е успял да се промъкне в къщата — предположи нехайно Ръдърфорд пред вбесения лейтенант.

— И как би могъл да го направи? — Оливър погледна смаяно полковника, но Демиън му кимна окуражително.

— Откъде мога да знам, добри човече! Но вие изглеждахте абсолютно убеден, че той е някъде тук, и след като не го открихте навън, логично е да се предположи, че е в къщата.

Войникът прехапа устни.

— Може да се е промушил през прозореца на кухнята?

— Твърде вероятно — съгласи се лордът. — Предлагам да претърсите къщата.

— Много сте отзивчив, милорд. — Лейтенантът не можеше да се отърве от подозрението си, че зад това непредвидено сътрудничество се крие някаква тайна.

— Нямам никакво намерение да преча на закона — отговори спокойно Ръдърфорд. — Освен това ще спя по-добре, като знам, че под леглото ми не се крие натрапник с нож между зъбите.

Лейтенант Оливър огледа мъжа срещу себе си, видя мускулите, които се движеха под тънкия плат на ризата, и не прие сериозно тази забележка. Ала при повторението на поканата свика хората си и последва лорд Ръдърфорд в къщата.

Обиколиха целия първи етаж, претърсиха всички килери и кухнята, но никъде не откриха отворен прозорец. Лейтенантът се чувстваше все по-зле и непрекъснато разкопчаваше и закопчаваше яката си. Аристократът, който живееше в Малори хаус, изглеждаше изпълнен с разбиране, отваряше им вратите, вдигаше завесите и местеше параваните. Поведението му изразяваше искрена готовност за помощ. Когато се запъти по стълбата към горния етаж, Оливър не се сдържа и заяви, че не е необходимо да притесняват повече господин полковника.

— Глупости, скъпи лейтенанте! — извика Демиън. — Щом стигнахме дотук, би било безумие да не огледаме докрай. Той тръгна енергично по дървените стъпала. — Мисля, че не е редно да будим прислугата. Ако натрапникът беше в стаята им, вече щяха да са вдигнали шум до бога.

— Прав сте, милорд — побърза да се съгласи лейтенантът и огледа бегло спалните, които му отваряше лордът.

Пред собствената си стая Демиън спря, натисна бравата и открехна вратата само няколко сантиметра.

— Това е моята стая — заяви учтиво той. — Моля ви, не се притеснявайте да проверите и нея. Макар да предполагам, че щях да забележа, ако…

— Олеле майчице! Моля ви, милорд, не пускайте никого в стаята! — разнесе се отвътре писклив женски глас със селски акцент. Ръдърфорд стисна здраво устни, разбирайки, че беше отишъл твърде

далеч. Действията му бяха подтикнали Мередит да вземе нещата в свои ръце, макар че това беше напълно излишно.

Лейтенантът се покашля и сведе глава. Мъжете се опитаха да скрият ухилените си лица.

— Много ви благодаря, милорд. Съжалявам, че прекъснахме почивката ви. — Оливър се обърна към стълбата и хвърли унищожителен поглед към смеещите се войници.

Лорд Ръдърфорд изобщо не изглеждаше притеснен от случилото се. Той ги придружи до вратата, изрази съжалението си за безуспешното търсене и каза, че се надява следващата им нощна акция да се увенчае с пълен успех.

В стаята му Мери бе успяла да се измъкне изпод одеялата и сега седеше на ръба на леглото. Кърпата, с която беше стегнат кракът й, беше цялата в кръв, но червеното петно постепенно засъхваше. Тя намери ботушите си под леглото и тъкмо се готвеше да ги нахлузи върху мокрите чорапи, когато Ръдърфорд застана на прага.

— Какво правиш, за бога? — Разкъсван между желанието да се изсмее и яда от намесата й, той изпита желание да я удари.

— Те си отидоха — отговори през зъби Мери, за да не издаде непоносимата болка, която я мъчеше. — За тази нощ търсенето е приключено. След един час ще съм си в Пенденис, даже ако трябва да пълзя…

— Веднага легни и не мърдай! — Той я блъсна грубо назад и вдигна крака й върху една възглавница. — А сега си направи труда да ме изслушаш, милейди, защото в момента не ми е до шеги!

Когато тя се отпусна в леглото, за миг загубила ума и дума от категоричния му тон, той потопи парче плат в легена със студена вода, вдигна лицето й и се зае да изтрива чернилката и калта.

— Когато тази нощ допълзя тук и ме помоли за помощ, ти се предаде в моите ръце — продължи неумолимо той. — Аз поех водачеството и докато си при мен, ще правиш, каквото ти наредя.

Смирението, с което Мери прие думите му, трябваше да го задоволи, но Демиън я познаваше добре и се разтревожи. Лицето й беше бледо като мляко, очите огромни и с необичаен блясък.

Някой почука на вратата. След отговора на Ръдърфорд Уолтър влезе в стаята с кана гореща вода, руло превръзки, ленени кърпи и кутия с различни мехлеми и тинктури.

Мередит преглътна мъчително. И без това се чувстваше не на мястото си в леглото на Демиън, безпомощна пред унищожителните му погледи, а сега се появи и камериерът му. Очакваше Демиън да го отпрати, но това не стана.

Уолтър нареди нещата си на масичката до леглото, доближи свещта и я сложи така, че светлината да пада точно върху крака й. Когато й стана ясно какво я очакваше, Мередит затвори очи. Уолтър беше опитен фелдшер и бе дошъл да се погрижи за раната й. Ръдърфорд развърза временната превръзка и я махна от раната, от която отново потече кръв, макар и не така силно. След това хвана с две ръце разрязания от сабята на лейтенанта панталон, раздра го и разголи крака й от коляното до самия край на бедрото. Сложи ръка под хълбока й и я обърна малко настрана, за да се види цялата рана от задната страна на крака.

Мередит умираше от срам. Стискаше здраво очи, за да прогони сълзите. Единствената й утеха беше, че двамата мъже не й обръщаха внимание — може би за да щадят чувствата й, доколкото беше възможно в тази ситуация. Но в решителността, с която Уолтър почисти раната й, нямаше и намек за щадене. Макар да знаеше, че той се старае да не й причинява болка, тя едва успя да се удържи да не закрещи.

— Раната не е смъртоносна, полковник — заяви най-после Уолтър и огледа още веднъж крака й, почистен от мръсотията и засъхналата кръв. — Разрезът е дълъг, но не е много дълбок. Не е стигнал до мускулите.

При тези думи Мередит отвори очи, забравила смущението си под напора на облекчението. Защото беше имало моменти, в които я обхващаше дива паника, когато усещаше, че кръвта изтича на тласъци между пръстите й.

— Загубила е много кръв — продължи спокойно Уолтър, сякаш беше отгатнал мислите й. Намаза ръбовете на раната с нещо хладно и ги притисна един към друг. — Най-добре е да лежи няколко дни. Нали не искаме раната да се отвори отново. — Той бе отправил съвета си към стената, сякаш не беше сигурен дали да го адресира към господаря си или към ранената. — Ще й дадем лауданум срещу болките — добави той и стегна раната с ленена превръзка. — Това ли е всичко, полковник? — Той се изправи и посегна към легена с мръсна вода.

— Много ти благодаря, Уолтър. — Ръдърфорд кимна доволно. — Остава само да разчистиш. Лека нощ!

— Лека нощ, сър, мадам! — За първи път Уолтър погледна Мередит в очите.

— Лека нощ, Уолтър, и ви благодаря за добрата работа. — Тя се усмихна слабо, но с искрена благодарност.

Вратата се затвори и двамата останаха сами.

— Я да видя какво бих могъл да направя, за да те почистя. — Ръдърфорд смъкна чорапите й, отвори разкъсания панталон и внимателно го свали през чистата дебела превръзка. — Дано не те хване треска — отбеляза той, докато й разкопчаваше ризата. — При друг случай ще ми обясниш защо е било необходимо да потопиш цялото си тяло в потока. — Захвърли ризата и късата долна ризка върху панталона на пода, избърса сламките, полепнали между гърдите й и вдигна въпросително вежди. — Май трябва да проверя къде още имаш остатъци от растения — отбеляза той.

— Ти очевидно се забавляваш с положението, в което се намирам, сър — отбеляза Мери с мъчително поддържано достойнство.

— Защото се радвам, че не си на път към бесилката в Бодмин — отговори рязко той и тя потрепери. — Откровено казано, не си спомням друг път да съм бил така радостен. — Той потопи чиста кърпа в гореща вода и изтри цялото й тяло. — Това е най-доброто, което мога да ти предложа в момента — заключи доволно той. — Хубаво е да се изкъпеш, но засега е невъзможно.

Мередит искаше да му отговори, че би било най-добре да се прибере вкъщи, но изведнъж главата й се загуби между гънките на огромна нощница. Демиън напъха ръцете й в ръкавите и ги нави на китките, после пъхна ръка под дупето й, за да я вдигне и да опъне нощницата до глезените й.

Одеялата, които я бяха предпазили от замръзване, бяха захвърлени в един ъгъл и Мери се отпусна доволно в чистите чаршафи. Дори мисълта, че в това легло беше умрял Матю Малори, не беше в състояние да я стресне. Главата й почиваше върху добре напълнена възглавница. Без да протестира, тя глътна лауданума, защото болките бяха непоносими. Когато Демиън я целуна за лека нощ и приглади влажната коса от лицето й, тя произнесе молбата си, без да отваря очи. Демиън се засмя, съблече се и се пъхна до нея под

завивката. Тя се сгуши в него и зачака упойката да подейства. Той прегърна крехкото й тяло, главата й намери удобно място на рамото му и тя заспа дълбоко. Той задряма едва когато на небето се появиха първите сиви ивици на зората. Отношенията им бяха стигнали до повратна точка и Демиън, лорд Ръдърфорд, възнамеряваше да се възползва от нея.

13

Когато Мери отвори очи, стаята беше изпълнена с ярка слънчева светлина. Всичко около нея беше чуждо, пулсирането в крака й я озадачи. Известно време тя лежа неподвижно и примигвайки, сякаш искаше да се отърси от забравата, в която беше потънала. Много скоро обаче споменът се върна, а с него и чувство за загуба, за болезнена загуба. Трябваше й малко време, докато разбере, че тялото й усещаше липсата на ръцете, която я бяха прегръщали, докато спеше. Тя беше сама в голямото легло — но не бе сама в стаята; забеляза го, когато се опита да стане.

— Нан! — Мередит зяпна смаяно жената, която нямаше какво да търси в тази стая.

Нан се извърна от шкафа, в който окачваше някои от дрехите на възпитаницата си.

— Значи най-после се събуди — установи с дрезгав глас възрастната жена и се запъти към леглото с неодобрително стиснати устни. — Този път отиде твърде далеч, момиче! Само навременната намеса на негово благородие те е предпазила от съдбоносните последствия на невероятната ти глупост. Трябва да ти кажа, че имаш повече късмет, отколкото заслужаваш.

— Какво правиш тук, Нан? — Мередит не направи опит да се защитава. Имаше нужда от цялата енергия, с която разполагаше в момента, за да изпълни една неотложна задача.

— Дойдох да се грижа за теб, какво друго. Макар че, честно казано, не знам защо си правя този труд. Ще ти донеса малко чай. Добрият сержант Уолтър вече го е запарил.

Мередит започваше да се пита дали пък не е полудяла. Нан се движеше в стаята на Ръдърфорд като у дома си, Уолтър беше донесъл чай, храна и гореща вода — и всичко това без знанието на семейство Пери? Това беше невъзможно. Старците много скоро щяха да узнаят какво ставаше в къщата и тогава… Изведнъж вратата се отвори и прекъсна обърканите й мисли.

— Как е тя, Нан? — Гласът на Ръдърфорд. Той се обърна към старата й бавачка с искрено уважение.

— Вижте сам, милорд. Най-сетне се събуди — отговори със същото доверие Нан.

Демиън се усмихна и застана пред леглото.

— Добро утро, моя малка авантюристке! — Той сложи ръка на челото й и хвърли тревожен поглед към Нан. Кожата й пареше.

— Не се притеснявайте, милорд — успокои го Нан. — Това можеше да се очаква. Ще остане в леглото, без да мърда много, и до вечерта температурата ще е спаднала, повярвайте.

— Не мога да остана цял ден в леглото — изхленчи Мередит и отметна завивката. — Трябва да си ида вкъщи…

Демиън я спря. Положи я отново в леглото, зави я до брадичката и я удостои с толкова строг поглед, че тя потрепери. Гласът му прозвуча застрашително високо:

— През нощта ти казах, че сега юздите са в моите ръце. Ако си въобразяваш, че можеш да контролираш положението, много се лъжеш.

За свой ужас Мередит избухна в сълзи. Демиън се обърна стъписано към старата бавачка.

— Нека се наплаче — отговори спокойно Нан. — Мери е превъзбудена и доста слаба, доколкото виждам. Но това не означава, че трябва да отстъпите, милорд. Тя е трудно дете — никой не го знае по-добре от мен, която съм я отгледала от люлката.

Демиън кимна, макар че изпитваше искрено съчувствие към безпомощната личност, която притискаше глава до гърдите му.

— Не разбирам какво става тук — изхълца Мери. — Какво прави тук Нан, как изобщо е дошла? Всички в Пенденис ще се питат къде съм, а семейство Пери…

— Семейство Пери, скъпа моя, нямат ни най-малка представа, че си тук — прекъсна я Демиън, неспособен да понася повече отчаянието й. — Те не се интересуват от нищо, което не засяга собственото им благополучие. Хайде, успокой се и изпий чаша чай. Нан го е поръчала специално за теб. — Той я облегна на възглавниците и поднесе чашата към устата й.

— Не съм бебе. — Мередит подсмръкна и протегна ръка към чашата. — Но не те обвинявам, че го мислиш. Нямам намерение да се

проявя като трагична актриса, успокойте се.

Демиън избухна в тих смях.

— Никога не съм се съмнявал в теб. Сега си слаба и превъзбудена, както обясни Нан. — Той се изкушаваше да повтори и третата забележка на Нан, но блясъкът в очите на Мери го предупреди да замълчи. — Сега Нан ще ти помогне да се окъпеш, а после ще облечеш една от твоите нощници, която със сигурност ще ти е по-удобна. — Той й намигна окуражително. — След като закусиш и си легнеш като послушно момиченце, ще дойда при теб да си побъбрим. Тогава ще отговоря на всичките ти въпроси.

Мери престана да протестира, съзнавайки, че това няма да й помогне. Остави се в ръцете на Нан, като се опитваше да запази спокойствие. Банята не й достави особено удоволствие, защото трябваше да внимава да не намокри ранения крак, а и Нан не преставаше да я укорява за нощното лекомислие.

За Нан беше напълно ясно, че момичето й има връзка с лорд Ръдърфорд, която нарушава всички правила на благоприличието. Тя не се побоя да го изрече гласно, докато насапунисваше и изплакваше тялото на Мередит. Все пак младата жена забеляза, че този скандален аспект на поведението й не притесняваше толкова Нан, колкото спасението й в последния момент от представителите на закона. Нан беше жена от Корнуол, която стоеше здраво на земята. Тя знаеше, че младите жени, овдовели още на прага на живота, не могат да останат добродетелни до края на дните си. Същите тези млади дами обаче нямаха никакво право да излагат живота си на опасност, за да удовлетворят неестествения си порив за приключения. Мери се бе присъединила към „джентълмените“, за да оправи поразиите, които беше оставил починалият й съпруг, но нямаше никакво право да предизвиква опасността, като че това не засягаше никой друг освен нея. Естествено тя изобщо не бе помислила за момчетата. Какво щеше да стане с тях — братята на една обесена контрабандистка?

След един час влезлият в стаята Демиън намери една затворена в себе си, необичайно тиха Мередит, спретната и чиста в добродетелно затворената бяла нощница, с прясно измита коса. Ала щом го зърна, тя му хвърли многозначителен поглед и изплези език зад гърба на Нан. Ръдърфорд се ухили.

— Бихте ли ни оставили за малко сами, Нан? — помоли учтиво той. — Можете да си починете в съседната стая. Уолтър е подготвил всичко.

— Мога да кърпя както тук, така и там. — Нан кимна с готовност, събра нещата си за шиене и излезе.

Когато вратата се затвори зад бавачката й, Мередит въздъхна облекчено.

— Беше много лошо от твоя страна да ме оставиш сама с Нан, милорд. Наруга ме и ме изтърка еднакво силно и съм готова да се закълна, че духът ми е също толкова наранен, колкото кожата.

— Много се радвам. Честно казано, надявах се да те заваря достатъчно съкрушена, за да можеш поне този път да ме изслушаш, без да ме прекъсваш. — Той се намръщи заплашително и я ощипа по нослето. — Ти трябва да спреш, Мери. Вярвам, че го разбираш.

— Ако доставката миналата нощ е била успешна, трябва да разнесем стоката — възрази тя.

— Не ме ядосвай ненужно, милейди! Много добре разбираш, че контрабандата трябва да спре — поне докато лейтенант Оливър се откаже да воюва за една изгубена кауза. Нямаш право да излагаш партньорите си на нови опасности, дори ако не си в състояние да проявиш предпазливост към самата себе си. — Той се изправи на крака и продължи: — Не ме довеждай дотам, че да загубя търпение, Мередит! Не се прави на глупачка, достатъчно е, че си лекомислена и непокорна. Няма ли най-сетне да се вразумиш?

Мери въздъхна и нервно заусуква кранчето на чаршафа.

— Трудно ми е така изведнъж да се откажа от всичко. Вече съм съвсем близо до целта, Демиън. Ти не можеш да разбереш какво мъчение е да виждам целта толкова близо и да не мога да я достигна. Още шест месеца — или най-много година — и ще платя всички ипотеки, ще се отърва и от последните си дългове. — Когато той не каза нищо, само я гледаше с неотстъпна настойчивост, тя се предаде. Кимна леко, едва забележимо, но то беше достатъчно, за да го накара да въздъхне облекчено.

— Сега обаче не знам как ще ми минава времето — оплака се сърдито тя. — Ще умра от скука.

— Имам решение — отговори спокойно той. — Омъжи се за мен и ще имаш всички развлечения, които желаеш.

— Мога да си представя — отговори още по-сърдито тя. — Да се науча да се държа като херцогиня — какво невероятно вълнение! Ще се развълнувам още повече, когато дойде времето да се изправя пред семейството ти. Не разбираш ли, Демиън — то е все едно да вървя под тоягите като нещастните войници! А само си представи колко вълнуващо ще бъде, когато ти най-сетне проумееш, че една своенравна контрабандистка от Корнуол не може да бъде достойна съпруга на херцог Кейли!

— Тази своенравна контрабандистка от Корнуол е единствената жена, която искам — отговори той с безизразен глас, но болката и потиснатостта в погледа му го изобличаваха в лъжа.

Мередит го наблюдаваше замислено.

— Винаги съм си мечтала да поживея известно време в Лондон — отбеляза след малко тя и сведе глава към ръцете си. — В началото на септември момчетата ще се върнат в училището и аз ще трябва да прекарам три месеца съвсем сама, без Роб и Тио и всекидневните им каранички и лудории.

— Какво предлагаш? — Нещо във внезапното напрягане на тялото й, дяволитият звън в иначе толкова невинния глас, начинът, по който беше устремила поглед към ръцете си, предизвикаха у него неприятни усещания.

— Виж, сър, какво ще кажеш, ако до… да речем до Коледа, ти поверя живота и издръжката си? Готова съм да ти дам неограничени пълномощия. Според мен това е най-добрият начин да прекараме известно време заедно. Ще приема твоята закрила.

Той стисна здраво зъби, за да не й изкрещи и да я раздруса. Тя се осмеляваше да му предложи да я вземе в Лондон като своя любовница и да я издържа, за да прекара по-весело мрачните есенни месеци! Не искаше да му стане жена, но с удоволствие щеше да дойде като любовница! Но в гнева изникна изненадваща идея. Може би си струваше да подеме играта и да я бие с нейните оръжия. Тя беше една проклета малка измамница и нямаше право да се оплаква, ако той се възползваше от стратегията й.

— Какво ще кажеш, милорд? — Зад спокойните думи прозвуча скрит смях. — Или вече си имаш метреса в Лондон?

— Не, случайно нямам — отговори той без всякакво чувство за хумор. — Все пак започвам да откривам в предложението ти и някои

заслужаващи внимание предимства. — Той бе възнаграден богато, когато тя вдигна рязко глава и прекрасните й очи се разшириха от учудване. — Имам едно насрещно предложение.

Мередит облиза устни, защото бе разбрала, че той много сръчно беше обърнал играта в своя полза. Предложението й беше дошло от желанието да го уязви и веднъж завинаги да сложи край на разговорите за женитба. Нито за миг не беше помислила, че той ще приеме.

— Нека чуя насрещното ви предложение, сър — помоли тихо тя.

— Много е просто: ти ще приемаш без възражения всички мерки, които смятам да взема, и ще се съгласиш с всички условия, които ще поставя за нашата връзка. Аз от своя страна ще се постарая да направя живота ти колкото се може по-приятен — както обичайно се постъпва в такива случаи. — Усмивката, която придружаваше думите му, показваше мъдростта на светския лъв, отлично запознат с тези неща.

Мередит прехапа устни.

— Не искам да ти бъда в тежест, милорд.

— О, я стига — махна небрежно той. — Преди минути ти предложи да ме удостоиш с всички пълномощия да разполагам с живота ти, скъпа! Аз съм напълно съгласен с това ласкателно предложение… но настоявам да уточним: искам да получа „неограничени пълномощия“!

Мери бе изгубила почва под краката си, и то изцяло по своя вина. Не беше нужно веднага да се хвърли с главата надолу в дълбокото, но тя винаги постъпваше по този начин. Казано с други думи: да му даде неограничени пълномощия означаваше да приеме закрилата му и да получава пари срещу „услугите“ си. Е, сигурно няма да му излезе много скъпо. Малка къща в някой скромен квартал беше напълно подходяща за нея и вероятно евтина. Можеше да вземе със себе си Нан и да се справя много добре с една прислужничка и един мъж за по-тежката работа. Не й бяха нужни развлечения, щеше да прекарва дните си в прости забавления, например да броди из града, който толкова отдавна мечтаеше да види. Освен това главното забавление щеше да се осъществява вкъщи — нали беше длъжна постоянно да бъде на разположение на господаря си. При тази мисъл очите й засвяткаха дръзко. Три месеца с Демиън, без страх, без напрежение. Нямаше да има нужда да се пазят от любопитни погледи, да се промъкват през

тайни тунели и да се любят в пещера. Тайните им срещи и старанието да заблудят съседите им бяха донесли много радост и възбуда, но щеше да бъде чудесно да се любят спокойно и без ограничения. Никой нямаше да узнае, че тя е в Лондон, можеше да използва друго име, за да не я разкрият. Демиън можеше спокойно да я представи като своя любовница, това нямаше да навреди на доброто му име, докато женитбата със сигурност щеше да скандализира обществото.

Тя нямаше какво да губи, но можеше да спечели много. Мери не си правеше илюзии относно онова, което можеше да й донесе бъдещето. Когато постигнеше целта си с контрабандата и заживееше спокойно, можеше да се омъжи за някой от местните дребни благородници и да стане примерна гражданка. Или щеше да продължи да живее като самотна вдовица, която се храни само от спомени. Какво й пречеше да си открадне три месеца, през които да се наслаждава на живота? Тя обичаше Демиън, лорд Ръдърфорд, и нямаше да обича друг мъж след него. И тъй като не можеше да стане негова съпруга, щеше да бъде негова любовница, докато имаше тази възможност.

Демиън я наблюдаваше със затаен дъх и четеше мислите по лицето й. Беше уверен, че отгатва правилно какво я вълнуваше, и едва успяваше да потиска тържествуващата си усмивка. Гореше от нетърпение да види реакцията й на неговите планове. Трябваше да я обвърже с обещание, за да не може да избяга, а след това щеше да действа безогледно.

— Е, лейди Блейк? — попита той. — Какво ще кажеш?

Тя вдигна поглед и в очите й светнаха дяволити искри.

— О, сър, да знаете колко съм ви благодарна. Приемам закрилата ви и обещавам да не възразявам срещу мерките, които ще предприемете. Дано се окажа достойна за честта.

— Питам се дали ще издържим три месеца да живеем заедно, без да се изпозастреляме — промълви провлечено Демиън. — Ти не прие предложението ми за женитба, а сега пък се съмняваш дали си достойна за моята закрила.

— Виж, едното е търговски договор с ясни задължения на двете страни — обясни тя. — Другото ти предоставя честта да даваш, а на мен позволява само да вземам.

— Сигурно няма да издържа и един месец, камо ли три — оплака се Демиън. — Но ще бъде много комично, ако аз увисна на бесилката

за убийството на една контрабандистка!

Мередит избухна в смях, но бързо запуши устата си с ръка, защото се беше сетила за семейство Пери. Ала тялото й се тресеше от смях, когато той я грабна в прегръдката си и подпечата сделката им с целувка, която я накара да съжалява за ранения си крак повече от всеки друг път.

Когато той я пусна, тя заговори отново за страховете си.

— Как мога да остана няколко дни тук, без хората от Пенденис да тръгнат да ме търсят? Защо си повикал Нан? В Лондон мога да правя, каквото си искам, там никой не ме познава, но можеш ли да си представиш, ако открият присъствието ми в тази къща…?

— Мога, разбира се — прекъсна я спокойно той. — И ще се радвам, ако признаеш, че и аз имам интересни хрумвания. Ти не си единствената, която има богато въображение и талант да разработва стратегии и да ги прилага на практика.

Мери замълча, засегната от укора, отпусна се във възглавниците и доверчиво устреми поглед към лицето му.

— Измамница! — изсъска ядно той. — Само се преструваш на покорна.

— Напротив, наистина се опитвам да те слушам — възрази тя. — Хайде, кажи ми какво си измислил.

Демиън въздъхна.

— Уолтър отиде в Пенденис през тайния тунел и намери стаята ти — единствената, в която гореше свещ. Ти ми беше казала, че Нан винаги те чака. — Мередит кимна. — Нан сметна, че е разумно и необходимо да посветим в тайната и Сийкомб. — Демиън видя, че по лицето й пробяга тъмна сянка, но продължи невъзмутимо: — Според мен Сийкомб не беше кой знае колко изненадан.

— Да, вероятно си прав — кимна Мери. — Все пак ми се иска да не му бяхте казвали…

— По-добре се запитай защо се стигна дотам. — Напомнянето беше меко, но я улучи болезнено. Доволен, че е бил разбран правилно, Ръдърфорд продължи да разказва: — Сийкомб каза на момчетата, че не се чувстваш добре и искаш да прекараш деня в стаята си, без никой да те смущава. Само Нан има право да се грижи за теб.

— Но аз никога досега не съм прекарвала цял ден в стаята си — възрази Мери. — Момчетата няма да повярват.

— И защо не? — усмихна се той. — Те нямат основания да се съмняват в думите на Сийкомб. Утре ще ги пуснеш в стаята си и тъй като ще бъдеш принудена да лежиш известно време, те ще приемат неразположението ти като факт.

Мери захапа палеца си и огледа плана от всички страни. Той беше прост, но имаше всички изгледи за успех. Роб щеше да се разтревожи и да се объркa, но нямаше да наруши забраната и да нахлуе в стаята й, поне първия ден…

— А как ще се прибера вкъщи?

— Ще отведа теб и Нан веднага щом момчетата си легнат. Сийкомб е предупреден и ще ни чака, за да ни отвори страничната врата.

Планът се осъществи без проблеми. Мередит, облечена в една от своите рокли и увита в наметка, бе отнесена от лорд Ръдърфорд в стария четириместен ландауер, който някога беше возил братовчеда Матю. Уолтър помогна на Нан да се качи на мястото до Мередит. Демиън мина по обиколни пътища, като през цялото време си представяше как щяха да реагират приятелите му от клуба, ако можеха да го видят с това раздрънкано превозно средство, теглено от две жалки кранти. Сийкомб ги чакаше, вратата се отвори при първия шум от копита по чакъла. Ръдърфорд вдигна Мери от седалката, отнесе я в къщата и я качи право в стаята й. Меките му ботуши стъпваха безшумно по дъбовия под.

— Няколко дни няма да се виждаме. — Той я сложи в леглото и се усмихна нежно. — Ще изглежда доста странно, ако те посетя, докато си болна. Но ти трябва да ми обещаеш, че няма да ставаш от леглото, докато Нан не ти разреши. — Той погледна през рамо и Нан кимна утвърдително.

— Ти нямаш представа на какво ме осъждаш — промърмори Мередит с добре изигран ужас. — Само след няколко часа ще бъда кълбо от нерви, особено с пазач като Нан!

— Тя само ме замества. — Той я ощипа по нослето, обсипано с лунички. — Не забравяй, че ми дължиш послушание.

— Треперя при тази мисъл, милорд!

— Имаш всички основания да трепериш.

Мери протегна ръце към него, забравила присъствието на Нан, и се притисна с все сила до гърдите му. Искаше по някакъв начин да

изрази благодарността си за всичко, което той беше направил за нея през последните двадесет и четири часа, и да му обещае, че ще го обезщети, както тя умееше. Демиън, който усещаше объркаността й, я заключи в прегръдката си, забравил за страстта; беше безкрайно благодарен, че всичко бе завършило благополучно. Имаше време до Коледа, цяла вечност, за да я освободи от глупавата гордост и да й изтръгне съгласие за женитба.

— Спи сега, любов моя — пошепна до устата й той. — Трябва да събереш сили за онова, което ни предстои. Освен това имаш нужда от разума си, за да започнеш отново да кроиш планове.

— Следващия път, любов моя, няма да бъда изтощена и раната на бедрото ми ще е зараснала — обеща с усмивка Мери. Той я целуна за сбогом и реши, че времето за изречени шепнешком любовни слова и нежни целувки е изтекло. Мередит имаше нужда от сън, а той трябваше да се прибере у дома незабелязано.

— Ако пациентката прояви непокорство, веднага изпратете да ме повикат, Нан — нареди той, вече с ръка на бравата. Презрителното изхъмкване на Нан го увери, че такава вероятност не съществува. Той изпрати въздушна целувка на Мери и тихо затвори вратата зад гърба си.

— Наистина не бива да се притеснявате за мен, момчета! — Мери огледа трите уплашени лица, които бяха наобиколили леглото. — Ще се вдигна на крака още преди да сте успели да извършите поредната лудория.

— Но ти никога не си била болна — проговори омърлушено Роб. — Когато вчера ни казаха, че не бива да влизаме в стаята ти, помислих, че умираш!

— Е, както виждаш, още не съм умряла — засмя се успокоително Мери. — Вчера бях уморена и исках да се наспя. Днес обаче съм щастлива, че сте тук и ми правите компания.

— Вчера следобед дойде лорд Ръдърфорд — съобщи Тио и си взе сливи от купата. Момчетата ги бяха набрали за болната си сестра. — Като чу, че си болна, помоли да ти предадем съчувствията му.

— Много е внимателен — промърмори Мери. Очевидно бе дошъл в Пенденис, докато тя спеше в Малори хаус. Това беше умна

предпазна мярка, макар и ненужна. Никой не бе заподозрял, че тя не си беше у дома. После обаче осъзна, че той е бил загрижен за момчетата, докато тя не е вкъщи, и е искал да провери дали са приели версията на Сийкомб. Типично за него.

— Ето го, пак идва! — извика Роб и изтича до отворения прозорец. Откъм входа се чуваше конски тропот. — Добро утро, сър! — извика момчето и махна въодушевено. — Мери се чувства по-добре днес, но казва, че още не бива да става!

Демиън, който бе останал на седлото, отговори любезно:

— Би ли предал на сестра си, че отивам по работа във Фоуей и наминах да се осведомя дали има нужда от нещо?

— Лорд Ръдърфорд желае да попита дали…

— Да, Роб, чух — прекъсна го Мери. — Единственото, което трябва да се направи във Фоуей, засяга теб и Тио и, разбира се, Сам Хелфорд. Трябва да идете на проба, защото костюмите следва да са готови до началото на учебната година. Но не ми се иска да досаждам на лорд Ръдърфорд с такива неприятни задачи.

— О, глупости! — извика Роб и преди тя да е успяла да му попречи, се надвеси през прозореца и извика: — Знаете ли, лорд Ръдърфорд, Мери иска да заведете мен и Тио при шивача, защото ни чакат за проба!

— Изобщо не съм казала това, Роб! — изфуча зад гърба му Мери, ужасно ядосана, че не можеше да стане и да отиде до прозореца, без момчетата да разберат, че кракът й е превързан. — Моля ви, лорд Ръдърфорд, не го слушайте! Естествено аз никога не бих поискала такова нещо от вас — извика отвътре тя.

Демиън се превиваше от смях. Много ясно си представяше колко е бясна Мери от тази телеграфна система.

— Не се притеснявайте, мадам! С удоволствие ще взема момчетата със себе си. Ако имате нужда от още нещо, спокойно ми кажете. Може би момчетата имат нужда от ботуши и чорапи?

— Не! — извика отвътре Мери. — Оценявам високо любезността ви, сър, но не мога да допусна да изпълнявате подобни задачи за мен.

— Я не правете от мухата слон — извика той и отново се разсмя. — Не бива да се напрягате, щом не сте добре. Роб, кажи на брат си бързо да се приготви. Давам ви десет минути и това е последната ми дума.

Момчетата хукнаха като подгонени към стаята си, въодушевени от мисълта, че ще отидат в града с лорд Ръдърфорд вместо със сестра си.

— А ти, Хюго — обърна се Мери към големия брат, който беше останал в стаята, — би ли отишъл да кажеш в обора, че трябва да оседлаят конете на момчетата! Не искам негово благородие да чака по-дълго, отколкото е нужно, а и те сигурно ще се забавят с преобличането.

Хюго кимна и излезе от стаята. С облекчена въздишка Мери се измъкна от леглото и докуцука до прозореца. Конят и ездачът представляваха великолепна гледка, облени от ярката слънчева светлина, силни, мускулести фигури, които се разбираха без думи.

— Милорд?

Той вдигна бързо глава и на лицето му грейна усмивка. Лицето й беше обрамчено от разпуснатата кестенява коса, което я правеше да изглежда по-млада и по-ранима от обикновено.

— Какво правиш, Мери? Трябва да останеш в леглото — изрече строго той.

— Всичко е наред, сър, момчетата излязоха — увери го тя. — Не биваше да се съгласяваш да ги водиш на проба. Нали ги знаеш какви са…

Демиън я погледна сърдито.

— Вече ти казах, че го правя с удоволствие.

— Но Роб постоянно създава проблеми — напомни му с въздишка Мери. — Ще се умориш да го обуздаваш.

— С мен никога не създава проблеми. — Демиън й махна весело и продължи малко по-тихо. — Бъди добро момиче и се върни в леглото. Изглеждаш невероятно изкусителна, а си твърде далеч от мен.

Мери избухна в смях, прати му въздушна целувка и послушно се върна в леглото си.

Следващата седмица беше безкрайно досадна. Мери скучаеше до смърт. Нан я принуди да остане в леглото, докато се убеди, че раната е напълно зараснала и възпитаницата й може да се движи съвсем спокойно. Но и тогава не й разреши да излиза от къщата — Мери трябваше да остане в дневната, да лежи на дивана и да реди пасианси,

освен ако братята й не бяха до нея, за да я забавляват. Едно от непредвидените, но много приятни последствия от принудителното й бездействие беше, че Хюго пое в свои ръце цялата работа в имението, която досега беше вършила тя.

— Момчето има талант да преговаря с арендаторите — разказа Мери на лорд Ръдърфорд, който беше дошъл да поиграят шах, и направи ход с коня, за да застраши офицера му.

— Тогава му възложи да върши тази работа редовно. — Ръдърфорд оттегли офицера си, примирен, че ще го загуби. — Ти играеш дяволски добре, Мери! А вчера ме би на карти!

— Моят блаженопочивш съпруг очакваше това от мен — обясни кратко тя и взе офицера му. — Как мислиш, дали през ваканцията мога да възложа на Хюго управлението на полските имоти?

— Разбира се. Момчето трябва да се чувства полезно. Ти се месиш във всичко и той твърде рядко има възможност да се ангажира истински с някаква работа.

— Може би тогава ще престане да мисли, че е необходимо да се жертва. — Мередит се облегна назад, вдигна крака си на приготвеното столче и смръщи чело. — Постепенно започвам да разчитам на съветите ти, Демиън. Когато си отидеш, ще се чувствам… безпомощна.

Демиън й хвърли остър поглед, но не откри нищо подозрително в тона и израза на лицето й. Тя се държеше така, сякаш вече беше окончателно решено, че бракът помежду им е невъзможен. За щастие той беше подготвен за интересната сцена, която неизбежно щеше да последва, когато Мери проумееше заблудата си.

— Как ще обясниш тримесечното си отсъствие? Помислила ли си вече за това?

— Естествено — засмя се тя. — Шах, милорд!

Той прецени възможностите, с които разполагаше на шахматната дъска, и изкриви лице.

— Мат след два хода! Явно за мен няма надежда. — Преобърна с пръст черния цар и й протегна ръка. — Е, как ще им обясниш?

Мери остави ръката си в неговата само за миг. Тези бегли контакти бяха всичко, което си позволяваха през тези дни, тъй като тя не беше в състояние да слезе в пещерата с ранения си крак.

— Получих писмо от далечна братовчедка в Кенсингтън, която ме кани да й гостувам. Добрата душица дори се е загрижила да ми намери подходящ съпруг.

Демиън потрепери.

— Кенсингтън! Непременно ли трябва да бъде Кенсингтън?

— Аз мислех, че мястото е извънредно почтено. — Мери учудено вдигна вежди.

— Изискано — поправи я той и отвратено изкриви уста.

— Аз нямам особени претенции, сър. — Очите й заблестяха.

— Извинявай — побърза да се поправи Ръдърфорд. — Е, добре, щом искаш, нека бъде Кенсингтън.

Тя го изгледа подозрително, но той изглеждаше искрен.

— Трябва да дам на момчетата някакъв адрес, за да могат да ми пишат, Фаркуорсън също има нужда от адрес.

Демиън се замисли. Досега не се беше сетил за това усложнение.

— След два дни заминавам за Лондон. Ще предприема необходимите мерки и ще ти дам адреса, преди да потеглиш на път. Ще отидеш с пощенската карета до Оукхамптън, където ще те очаква моята собствена кола с кочияш. От този момент нататък, скъпа, договорът ни влиза в сила — погледът му задържа нейния. Лека тръпка, отчасти страх, отчасти радостно очакване, пролази по гърба й и проникна до последния нерв.

— През третата седмица на септември ще бъда готова за път — заяви бавно тя. — Ще ми трябва малко повече от един ден, докато стигна до Оукхамптън.

— Моите хора ще те чакат.

— А ти?

— Аз ще те посрещна в Лондон — обеща той, — и ще те заведа в новия ти дом.

— Очаквам с нетърпение новото приключение — усмихна се Мери. — Сигурна съм, че ще ми хареса.

— Няма да те разочаровам — обеща той. Щеше да я изненада и вероятно да я разгневи, но в никакъв случай нямаше да я разочарова!

14

— Как си могъл да си помислиш, че няма да ти помогна, Демиън? — Маркиза Бюмонт плесна театрално с ръце и погледна укорително брат си, залагайки на ефекта на дълбоките си сиви очи.

— Никога не съм си го помислял, Бела — отговори Ръдърфорд и погледна развеселено близначката си. — Не е нужно да ме гледаш така, скъпа! Аз не съм от преданите кавалери, които неуморно тичат да изпълняват поръчките ти, не съм и бедният Джордж, който ти играе по свирката.

— Джордж никога не е тук и не мога да го карам да ми играе по свирката — поправи го Арабела и се нацупи. — През повечето време изобщо не се сеща, че има жена.

— Мисля, че се лъжеш. — Ръдърфорд стана от дивана и отиде до един от големите прозорци, които гледаха към Кавендиш Скуеър. — Бюмонт винаги се чувства женен. Но се интересува повече от политика, отколкото от светския живот. Повечето жени са изправени пред много по-опасна конкуренция.

— Ти си напълно лишен от съчувствие — промърмори Бела. — И нямаш романтична жилка. Искаш да се радвам, че мъжът ми прекарва времето си, като държи речи в горната камара, а нощем ги пише — вместо да си вземе любовница или да пропилее богатството си на игралната маса…

— Точно така — кимна сериозно брат й и обърна гръб на прозореца. — Колкото и да звучи прагматично и неромантично, това отговаря на фактите, Бела.

Маркизата замлъкна за миг, заета да оправя ресните на шала си.

— Е, скъпи братко — заговори след малко тя, — не мога да си представя, че това е единствената цел на днешното ти посещение. Произнесе една от обичайните си поучителни речи, кажи сега какво те води при мен. Не каза ли нещо за услуга?

Демиън се засмя, мина по скъпоценния килим на пода и улови ръцете й.

— Наистина казах. И не съм имал намерение да те поучавам. Освен това услугата, за която съм дошъл да те помоля, може да е от полза и за теб. Спешно ти трябва интересно занимание, Бела.

— Занимание ли? Какво трябва да означава това? Ти не ми вярваш, Демиън, но аз нямам нито минута време за себе си. Ако не съм на среща в клуба, ако не играя карти или не съм на парти, значи съм на излет в ботаническата градина, летя с балон или…

— Добре, добре, Бела — прекъсна я Ръдърфорд. — И всичко това е толкова скучно за теб, колкото и за мен!

Под безпощадния му поглед Бела сведе примирено глава.

— Прав си, Демиън. Но аз не мога просто да замина за Корнуол и да се забавлявам там. — Тя хвърли остър поглед към близнака си. — Ако не се лъжа, скъпи, ти си се забавлявал отлично в онази пустош.

— Личи ли ми?

— Ако може да се вярва на мама, си станал съвсем друг човек. Или поне — засмя се тя — сега си отново такъв, какъвто беше преди да те ранят.

Ръдърфорд кимна. На устните му играеше доволна усмивка.

— Отговорът, както ми обясниха, е да се намери цел в живота, задача, за която човек си струва да живее. Човекът, който ми каза това, е намерил своята цел. Аз разбрах урока му.

— Тази… тази личност — залови се за думите му Бела, — дама ли е? — Без да поглежда брат си, маркизата се заигра с шнура на звънеца.

— Понякога — отговори честно брат й. — Когато по изключение това й харесва.

Появата на един слуга, който спусна червено-сините завеси и запали лампите, сложи край на разговора. Лейди Бюмонт едва изчака излизането на слугата. Намеците на брат й бяха събудили любопитството й. Той наистина се беше върнал от Корнуол съвсем друг човек. Херцогиня Кейли беше много доволна от промяната, настъпила у сина й, и побърза да осведоми дъщеря си. Както и преди, Демиън не се въодушевяваше особено от лондонския сезон, но поне проявяваше много повече търпение от преди. Старите му приятели, които не го напуснаха дори когато беше капризен и изпадаше в депресии, посрещнаха с радост завръщането на мъжа, който беше готов да се наслаждава на живота — макар че обикновено избягваше

обществените забавления. Видяха го отново в „Грибс“, в „Уайтс и Вотие“ и „Фоур Хорсис“ посрещнаха с радост блудния син, който се смееше и шегуваше също както някога и доказваше, че не е загубил нищо от предишната си жизненост.

Камериерът излезе и лейди Бюмонт най-сетне можеше да задоволи любопитството си.

— Какво искаше да кажеш с последните си думи, Демиън? Как така е дама само когато й харесва?

— Съвсем точно се изразих, Бела. — Ръдърфорд си наля чаша кларет от гарафата, поставена върху елегантната масичка до дивана. — Мери Трелоуни, лейди Блейк, лейди Мередит е жена с различни лица. — Сестра му се обърка още повече и той се ухили. — През повечето време не се държи особено прилично — макар че се преструва на добродетелна млада дама.

— О, Демиън, а какво ще каже мама? — пошепна Бела, която нямаше нужда от повече обяснения, за да разбере защо брат й сияеше. Скъпият й Демиън беше влюбен до уши. — Като си помисля как преди малко казах, че в сърцето ти няма и капчица романтика! — Тя се отпусна на един от тапицираните в червено и златно столове и сръчно разстла полите си. — Моля те, налей ми чаша шери. Имам нужда да се подкрепя.

Демиън и подаде чашата.

— За да отговоря на въпроса ти, Бела — мама ще научи само онова, което е подходящо за слуха й. Ти обаче ще научиш всичко, тъй като се нуждая от помощта ти. Но моля те, не казвай на никого какво съм ти разказал — даже на Джордж! Разбра ли ме? — Усмивката беше изчезнала от очите му, погледът му изведнъж стана застрашителен.

— Предавала ли съм те някога? — извика възмутено тя. — Не казах на никого даже когато ме хвърли в езерото с хапещите риби!

Демиън се засмя, седна срещу нея във високото кресло и преметна крак връз крак.

— Тогава чуй историята ми, сестричке, за да разбереш плана ми. Накрая ще ми кажеш дали мога да разчитам на теб.

Арабела го изслуша с внимание. Само широко отворените очи свидетелстваха за учудването й. Ръдърфорд беше решил да каже всичко на сестра си, защото й се доверяваше, а и имаше нужда от нея,

за да осъществи плана си. Не искаше Мери да играе роля пред Арабела, когато бяха заедно.

— Това е повече от скандално — заяви лейди Бюмонт, щом брат й замлъкна. — Ти си получил неограничени пълномощия? И то по нейно предложение?

— Като алтернатива на женитбата — потвърди съвсем спокойно той. — Мери е изключително своенравна личност.

Очите й засвяткаха.

— Но ти не приемаш капризите й, така ли?

— Точно така. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. — Сестра му остави чашата си на масичката и се изправи грациозно. — Ще се забавлявам като никога досега, а и щом това ще те направи щастлив…

— Ще ме направи — потвърди сериозно той. — Изобщо не можеш да си представиш колко щастлив.

— Хубава ли е тя? — попита нетърпеливо Бела. Демиън смръщи чело, размишлявайки усилено.

— Не — отсече накрая той. — Не е красавица, но с подходящ гардероб и добър фризьор със сигурност ще привлече вниманието, или поне така си мисля.

— Ами ако не е готова да се подчини?

— Разбира се, че не е готова — отговори през смях той. — Но ние сключихме споразумение и след като свикне с новото си положение, Мери ще се радва на приключението.

— Ами… — Бела се поколеба, после се реши и попита: — Тези пълномощия… включват ли и финансово споразумение?

— Да, разбира се — отговори сдържано той. — В противен случай Мередит щеше да помисли, че няма никакво споразумение. Тя изобщо не е в състояние да финансира цялото начинание — значи трябва да я принудя да приеме парите ми.

Арабела обиколи няколко пъти големия салон, прихванала с две ръце избродираните поли на муселинената рокля, изпод които се виждаха жълти ботушки.

— Знаеш ли, братко, ако лейди Блейк е толкова горда и независима, колкото твърдиш, намерението ти ще се натъкне на сериозни пречки. Аз ще направя всичко, за да ти помогна, но ако това не й харесва и се чувства нещастна…

— Остави това на мен, Бела, и не се безпокой. Аз никога не бих направил Мери нещастна. От теб искам само да изпълниш ролята, която съм ти отредил. Това е най-доброто, което можеш да направиш за мен — и за Мери.

— С радост, Демиън. Горя от нетърпение да се запозная с нея!

Мередит стоеше в двора на крайпътния хан „Бел“ в Оукхамптън и оглеждаше луксозната карета с герба на Ръдърфорд на вратичката. Когато пристигна в града предишната вечер, каретата беше вече там и я чакаше. Точно както беше обещал Демиън.

Тя бе пристигнала на двадесет и четвърти септември и беше пренощувала спокойно в гостилницата. Заминаването й беше преминало толкова гладко, че тя забрави повечето от страховете, с които бе потеглила към неизвестното. Всички съседи я бяха поздравили за неочаквания късмет. Не се чу нито една злобна забележка, макар че Пейшънс изсипа хиляди съвети относно опасностите, които дебнеха невинните и непредпазливи млади жени в Лондон. Самата лейди Барат беше прекарала там три дни, след като бе навършила осемнадесет години, и се считаше за експерт по отношение на столицата. Мередит беше приела съветите, добрите пожелания и предупрежденията с обичайната си покорна благодарност. Стюарт Фаркуорсън се съгласи с готовност да я замества по всички въпроси около имотите й. Адвокат Доун разполагаше с достатъчно средства за евентуални неочаквани събития, а Сийкомб веднага се съгласи да управлява къщата, докато господарката отсъстваше.

Естествено Нан я придружаваше. Двете бяха напълнили цял куфар с нови рокли и костюми за езда, ушити от опитните ръце на Нан. И двете бяха доволни от резултата. Роклите не бяха кой знае колко елегантни, но със сигурност изглеждаха достатъчно добре за млада дама от провинцията.

При тази мисъл челото й се намръщи. Демиън й беше изпратил адрес на пощенска кутия, но тя не знаеше точната цел на пътуването си. Странно защо беше пропуснал да й съобщи къде трябва да отиде — но сигурно кочияшът знаеше адреса. Междувременно около каретата се бяха събрали няколко души, които очевидно чакаха тръгването й.

Мери си спомни, че не е уредила сметката си и се върна да потърси собственика. След многократни поклони той й обясни, че кочияшът вече се е погрижил за всичко. Аха, така значи изглеждаше първият ход от играта! Демиън й бе казал, че щом се срещне с хората му в Оукхамптън, договорът им влиза в сила. В каква игра се беше впуснала? Нямаше нищо опасно, че беше посрещала на своя земя лорд Ръдърфорд и се беше любила с него, но сега щеше да влезе в света, където контролът беше изцяло в неговите ръце. Господи, коремът й се присвиваше от страх! Това беше смешно. Той й спаси живота, показа й какво невероятно щастие носи сливането на телата с любов — засега той я обичаше истински. През последните три седмици й беше много самотно без него.

Обзета от нова решителност, Мередит закрачи към каретата. Кочияшът скочи от капрата, отвори й вратичката и й помогна да се настани на кожената седалка. Нан се разположи на отсрещната седалка и с кратко кимане изрази задоволството си от удобствата. Макар че никак не й беше приятно, тя се бе примирила с безумния план на господарката си да отиде в далечната, чужда столица, където зад всеки ъгъл дебнеше зло — Нан беше абсолютно убедена в това. Внимателното предложение на Мери да я остави в Корнуол беше посрещнато с тирада от ругатни, по-страшна от всичко, което питомката й беше чувала, откакто на десет години Нан я намери на гърба на ловния кон на баща й. Мери вече знаеше как да разведри Нан, затова, когато каретата потегли, се разбъбри весело, опитвайки се да отклони вниманието й от непознатите местности, през които минаваха.

През деня прекосиха Дартмур, минаха през Ексетър и прекараха нощта в Хънитон. Когато напуснаха Девън и потеглиха към Съмърсет, двете жени млъкнаха и се загледаха смаяно през прозорчето на каретата. Природата беше съвсем различна! Мери усети болезнено липсата на морето. Тя не познаваше нищо друго освен тесния Корнуолски полуостров, а тук беше на стотици мили от морето. От двете страни на пътя се редяха красиви селца, поля и плодни градини, добре гледани ниви и колиби с тръстикови покриви. След дивото великолепие на родната й страна тук всичко й се виждаше опитомено, а усмихнатите хора с розови бузи й се струваха прекалено любезни и ласкателни. В Корнуол даряваха с усмивка и любезност само онези,

което го заслужаваха, затова Мери прие тукашната всеобща топлота и любезност като лицемерие.

На петия ден обаче тя беше свикнала с това и приемаше съвсем естествено учтивото внимание, с което удостояваха пътуващите в каретата на лорд Ръдърфорд. Винаги се намираше отделна стая, в която да се нахранят, даваха им най-доброто ядене и най-хубавите стаи. Тези неща й изглеждаха като чудо, защото се осъществяваха без да се налага да се разправя. На всяка пощенска станция ги чакаха отпочинали коне, един от друг по-прекрасни.

Стигнаха предградията на Лондон рано следобед на седмия ден от пътуването. Вече й беше омръзнало да седи в каретата, а ако се съдеше по стоическото мълчание на спътницата й, Нан също щеше да се радва да сложи край на принудителното безделие. Вече се здрачаваше, когато най-сетне влязоха в града. При мисълта какво я очаква тук сърцето на Мери заби ускорено. Демиън сигурно щеше да я посрещне в наетата за нея къщичка. Дали беше къща? Или бе решил, че две-три стаи в някой пансион са достатъчни за нея и Нан? Хазайката щеше да се грижи за кухнята и прането. Каретата минаваше през широки улици, обградени от големи, изискани къщи, от чиито високи прозорци вече падаше светлина. Веднъж или два пъти Мери забеляза великолепно облечени фигури на отворената къщна врата, посрещната от кланящи се лакеи. Леки кабриолети, пред които препускаха факлоносци, изпреварваха тежката кола, в която седяха Мери и Нан. Стигнаха до спокойно площадче, заобиколено от внушителни вили. В средата на площадчето имаше цветна леха, оградена с желязна ограда. Колата спря пред извита бяла стълба, която водеше към огромна дъбова врата. През прозорците падаше ярка светлина. Порталът се отвори в мига, когато кочияшът изкачи последното стъпало и вдигна ръка да удари с месинговото чукче. Появи се едър мъж в черен костюм. Лакей в синя ливрея изтича надолу по стълбата, отвори вратичката на каретата и спусна стълбичката.

— Лейди Блейк — проговори учтиво той и подаде ръка на Мери, за да й помогне да слезе. Младата жена спря да диша, но бързо се овладя и пое предложената ръка с любезна усмивка. Нан я последва, хвърляйки мрачни погледи към лакея, който невъзмутимо водеше господарката й.

Мислите на Мери се надпреварваха в главата ѝ. Но тя правеше онова, което се очакваше от нея, и стъпало по стъпало се изкачваше към неизвестната съдба. Дали това беше къщата на Ръдърфорд? Но тя не можеше да живее в неговия дом! Все още нямаше представа какво ще последва от неограничените пълномощия, които му беше дала, но това решение на въпроса за жилището ѝ беше шокиращо. Може би това бе само междинна спирка и тя още не беше стигнала до отреденото ѝ място за живеене.

— Добре дошли, милейди! — Облечената в черно фигура се поклони дълбоко. Мъжът беше облечен с такава съвършена елегантност, че Мередит се засрами ужасно от измачканата си пътническа рокля, на всичкото отгоре старомодна и провинциална по кройка и стил.

— Скъпа лейди Блейк, бъдете добре дошла в дома ни! — Топъл глас, шумолене на поли, слаб аромат на скъп парфюм, това бяха първите впечатления на Мери. Някой пое двете ѝ ръце и тя се озова пред неземно видение в турскосиня одежда, драпирана с дантели. Обеците на дамата бяха украсени с невероятни диаманти, подобни красяха и стройната ѝ шия. Тъмната коса, отрязана късо по модата, блестеше под светлината на лампите, а големите сиви очи на Ръдърфорд ѝ се усмихваха с искрена радост — но не бяха в състояние да ѝ вдъхнат поне малко самочувствие. Първата мисъл, която се стрелна в главата ѝ, беше, че дамата е копие на Демиън; втората се завъртя около собствения ѝ ужасен костюм.

— Разбирам, че сте много уморена — заговори бързо дамата и стисна ръката ѝ, докато Мери отчаяно търсеше думи да я поздрави. — Заповядайте в салона. Грантли ще отведе прислужницата в покоите ви, където, уверявам ви, и двете ще се чувствате много добре.

Мередит бе отведена в изискан салон, където тапетите и цялата мебелировка бяха в кобалтово синьо. Вратата се затвори зад двете дами и тайнствената домакиня отново улови ръцете ѝ.

— Бедничката — прошепна съчувствено тя, — как ли се чувствате след толкова дълъг път! Трябва веднага да ви кажа нещо много важно: слугите нямат представа, че не сте очаквали да дойдете направо у нас. Затова побързах да ви доведа в салона.

— Коя сте вие? — С този директен въпрос Мери си възвърна дар слово; беше ѝ все едно, че се държи невъзпитано.

— Аз съм Арабела, близначката на Демиън. — Очите на Бела засвяткаха дяволито. — Мисля, че много си приличаме.

— Така е — кимна сериозно Мери. — Къде е брат ви?

— Първо искам да свалите наметката и шапката си, след това ще поръчам нещо освежително. Когато се разположите удобно и си отпочинете малко, ще ви обясня всичко.

— Моля за извинение, мадам — възпротиви се веднага Мери, — но вие не отговорихте на въпроса ми.

Бела се усмихна виновно.

— Изглеждате точно както ви описа Демиън.

— И как ме описа?

— Мрачна и решителна.

Мери я погледна с отворена уста, после избухна в луд смях. Положението беше абсурдно: тя се чувстваше привлечена от тази жена, която така мило я бе приела в къщата си.

— Моля за извинение — изрече след малко тя. — Ако позволите, наистина ще си сваля наметката. Имам чувството, че вече се е сраснала с мен, толкова отдавна я нося на гърба си.

— Мога да си представя как се чувствате. — Бела дръпна шнура на звънеца. Появи се лакеят, взе наметката и шапката на Мери и излезе с поклон, след като домакинята му поръча чай.

— Предполагам, че брат ви не е тук? — попита Мередит с високо вдигнати вежди. — Кога го очаквате?

— Ще дойде утре сутринта — отговори колебливо Бела. Вероятността гостенката й да се ядоса беше ужасно изнервяща. Веднага й бе станало ясно, че въпреки умората от пътуването и въпреки разликата във възрастта Мередит Блейк притежава достойнство и самочувствие. — Оставил ви е писмо — обясни бързо тя и забърза към писалището си.

Мередит благодари, пое писмото и отиде до прозореца. Застана с гръб, счупи тежкия печат и разгъна листа. Ето какво прочете:

> Добре дошли при новото си приключение, любов моя! Утре ще можеш да ме наругаеш на воля, но те моля тази вечер да приемеш с достойнство гостоприемството на Бела. Тя гореше от нетърпение да се запознае с теб, освен

това познава отчасти историята ни, следователно не е нужно да се преструваш както в Корнуол. Тя ще ти обясни каква роля ще играеш занапред в Лондон, разбира се, ако не предпочиташ да чуеш подробностите от мен. Сладки сънища, скъпа Мери! До утре!

Набързо надраскан подпис приключваше обърквашото послание, което с изключение на поздравите съдържаше серия заповеди и по нищо не приличаше на любовно писмо. Мередит го сгъна грижливо и отново се обърна към сестрата на Ръдърфорд, която я наблюдаваше внимателно.

— Не мога да се отърва от чувството, че е подло от страна на брат ви да стовари всички проблеми около пристигането ми върху вашите рамене — заговори тихо Мери. — Но той ми нарежда да приема с благодарност гостоприемството ви, а и аз самата знам, че би било твърде неучтиво, ако направя нещо друго.

— Много ли сте сърдита? — попита Бела и наля чай в крехка порцеланова чаша.

— Сърдита ли? Бясна съм — призна Мери и пое чашата с благодарност. — Брат ви е невъзможен! Искате ли да ми обясните какви са плановете му за мен? В писмото пише, че сте посветена.

— Аз и брат ми винаги сме били много близки — отговори извинително Бела. — Надявам се, нямате нищо против, че зная историята ви.

— Дори да имах, вече е много късно да се противя — отвърна Мери и вдигна рамене. — Ще ми кажете ли какво е замислил негодният ви брат?

Планът, който й изложи Бела, беше невероятен. Историята, който бе съчинил за нея Демиън, беше максимално близо до фактическото й положение, с изключение на едно или две съществени отклонения. Пак щеше да се казва лейди Блейк, вдовица на сър Джон Блейк. Но между Матю, лорд Малори, и семейство Блейк бяха произведени неясни роднински връзки. След като открил тези връзки, лорд Ръдърфорд предложил на „богатата“ млада вдовица закрилата на семейството си, за да бъде въведена в лондонското общество. Мери узна, че херцогиня Кейли е много зарадвана от загрижеността на сина си и настоява

младата дама да й бъде представена много скоро. Херцогът не изразил мнение, но това било типично за него.

— Разбирам — прошепна младата жена, след като се запозна с плановете на любимия си. — И къде ще живея, докато трае цялата тази измама, ако мога да попитам? Какви са нарежданията на лорд Ръдърфорд?

Арабела я погледна изненадано.

— О! Аз си мислех, че веднага сте разбрали! Тук, разбира се! Ще живеете при мен, аз ще бъда гарант при представянето ви.

— Това е чудовищно! — Мередит скочи от стола, без да помисли как темпераментният й изблик ще подейства върху домакинята й. — Как смее!

— Моля ви, моля ви! — Бела също стана и по лицето й пролича уплаха. — Ако не ви е приятно, не е нужно да оставате тук наистина! Аз се надявах, че ще се разбираме добре. За мен ще е голямо удоволствие да живеете в дома ми. Да знаете колко много неща можем да предприемаме заедно. Сезонът вече ми омръзна, Джордж е постоянно в парламента, синът ни Джорджи е в Итън и аз стоя по цял ден сама…

Мери с ужас проследи как две големи сълзи се отрониха от красивите сиви очи и потекоха по нежните бузи на лейди Бюмонт.

— О, скъпа лейди Бюмонт, не исках да ви обидя!

— Наричайте ме Бела, скъпа. — Треперещата розова уста се усмихна подканващо, макар че в очите все още блестяха сълзи. — Ще позволите ли да ви наричам Мери? Нали ще останете? Кажете да!

Положението е много по-трудно, отколкото изглежда на пръв поглед, каза си ядосано Мери. Без съмнение тя не беше единствената, която щеше да има изгода от плановете на Демиън — което обясняваше отсъствието му тази вечер. Желанието на сестра му имаше много по-голяма тежест от всичко онова, което той би могъл да каже в този момент.

— Не мога да взема решение, докато не говоря с Ръдърфорд — обясни тихо тя. — Но искам да знаете, че би ми било много приятно да живея тук с вас. Сигурна ли сте, че съпругът ви няма да има нищо против?

— О, не ми говорете за Джордж! — Сълзите на Арабела изчезнаха като по чудо. — Ако изобщо ви забележи, сигурно ще си

помисли, че ви познава отдавна. Той винаги се съгласява с всичко, което правя.

Мери се усмихна, неспособна да намери подходящ отговор.

— Сигурно сте много уморена. — Арабела бързо се върна към ролята си на очарователна домакиня, която винаги владее положението. — Ще ви покажа къде ще се настаните. Разпоредила съм да ви донесат вечерята горе. Сигурно сте гладна.

Мередит отвърна, че с удоволствие би хапнала нещо леко. Всъщност двете с Нан бяха вечеряли към пет близо до Стейнс, но тя беше развълнувана от предстоящото пристигане в Лондон и не хапна почти нищо. Сега последва домакинята на горния етаж и бе въведена в будоар, обзаведен изцяло в кремаво и розово. Уилтънски килим в цвят пепел от рози покриваше пода, пред прозорците бяха спуснати кремави завеси, а дебелите шнурове, които ги придържаха, бяха украсени с копринени пискюли. До стената стоеше красиво писалище от фино розово дърво, което беше снабдено с всичко необходимо за писане на писма: мастилница, пера, кожена попивателна. Под прозореца беше поставен диван, тапициран с кремав сатен, освен това в помещението бяха разпръснати няколко стола с красиво резбовани крака.

— Тук е прекрасно! — извика спонтанно Мередит.

— Много се радвам, че ви харесва. — Бела отвори вратата в отсрещната стена. — Това е спалнята ви.

Спалнята също беше обзаведена със съвършен вкус. До леглото с тежки копринени завеси беше приседнала Нан и зорко наблюдаваше момичето, което опразваше куфарите на Мери.

Мери отвори уста да спре Нан — почти сигурно беше, че нямаше да остане тук повече от една нощ, — но бързо я затвори. Не беше прилично да обсъжда съмненията си в присъствието на непознатата прислужница. Щом останеше насаме с Нан, щеше да й каже всичко.

— Чудесно е — обърна се тя към домакинята. — Много съм ви благодарна за вниманието, лейди Бюмонт!

— Нали се разбрахме да изоставим формалностите? — Бела се върна бързо в будоара.

— Както желаете, Бела! — Мери отговори на топлата й усмивка. — Надявам се, няма да се разсърдите, че ще ви пожелая лека нощ. Пътувах цели седем дни и се изморих до смърт, а тази вечер трябваше да преживея и един малък шок…

— Разбирам ви. — Бела се усмихна съчувствено. — Освен това утре сутринта трябва да бъдете много красива за Демиън. Той очаква с нетърпение срещата ви. — Очите й блестяха и усмивката, с която дари Мери, беше съзаклятническа. — Много ми се иска да видя как брат ми ще си намери майстора!

— След онова, което чух тази вечер, Бела, започвам да се питам дали това е предопределението ми. — Мери поклати невярващо глава. — Никога досега не са ме заблуждавали така успешно. Но ви уверявам, че ще измисля как да се отбранявам!

Доста по-късно, докато лежеше в чуждото, но много удобно легло, в новата, луксозна обстановка, Мередит призна пред себе си, че се съмнява в своето твърдение. Ръдърфорд със сигурност бе подготвил още много изненади. Нямаше да я доведе при сестра си, ако не беше уверен, че без усилия ще обори възраженията й.

От Нан също не можеше да се очаква помощ. Тя веднага бе харесала Кавендиш Скуеър и разполагаше с удобна стая близо до помещенията на икономката. Според нея достолепната госпожа беше много разумна и изобщо не приличаше на лондончанка. Икономката наистина беше много мила жена, която още при първата им среща предложи на Нан да си поделят една дневна — защото веднага й бе станало ясно, че новодошлата няма нищо общо със слугите, които живееха на най-горния етаж. Дори портиерът Грантли я бе поздравил с добре дошла и й беше разрешил да се обръща към него с евентуалните си оплаквания и искания; той щял да се погрижи всичко да върви според желанията й.

Нан беше убедена, че причината икономката и портиерът да се отнесат с такава любезност към придружителката на непознатата и не особено впечатляваща гостенка се крие в заговора между Бела и Демиън, какъвто и да беше той. Мередит не биваше да узнае, че несъществуващото й богатство вече бе придобило чудовищни измерения в помещенията на прислугата, а старомодното облекло се приписва на провинциалната й ексцентричност. Практичната Нан беше събрала две и две и веднага бе разбрала какво целеше Демиън. Не й бе трудно да намери и своето място в разиграващата се комедия. Щом сценарият беше на лорд Ръдърфорд, на когото тя имаше пълно

доверие, когато ставаше въпрос за доброто на нейната Мери, тя нямаше да се намесва.

На следващата сутрин Мередит се събуди късно. Ярките лъчи на слънцето нахлуваха безпрепятствено в спалнята й. Никой не бе потропал рано-рано на вратата й, за да извести, че горещата вода е готова. Днес не се налагаше да хапне набързо два-три залъка и да излезе навън по работа. През нощта си бе отпочинала добре и сега се протегна, усещайки приятна отпуснатост, докато бавно се отделяше от света на сънищата, за да поздрави деня.

— Вече се питах дали няма да проспиш целия ден. — Нан дръпна завесите и постави на леглото сребърна табла. — Приготвили са ти горещ шоколад. Изглежда такъв е обичаят тук — допълни тя и изпухтя презрително. — Аз бих казала, че шоколадът прави дамите мързеливи!

— Може би не винаги е нужно да се става рано — промърмори Мери, облегна се удобно на възглавниците и огледа въодушевено сребърната каничка и чинийката с бисквити. В Корнуол такова сутрешно обслужване се считаше за излишна лакомия и неизбежно водеше до грях.

— Момичето на лейди Бюмонт каза, че дамата те очаква в стаята за закуска, но в никакъв случай не би искала да те притеснява — съобщи тържествено Нан. — Сигурно ще искаш да облечеш някоя от новите рокли.

— Да, най-добре муселинената на цветенца — отговори с пълна уста Мери. Новите рокли, които у дома я изпълваха с гордост, изглеждаха безумно старомодни на Кавендиш Скуеър. Но те бяха всичко, което имаше, а тя не ангажираше вниманието си с неща, които не можеше да промени. Освен това нямаше никакво намерение да се показва в обществото, независимо какви бяха плановете на Демиън, така че облеклото й нямаше значение.

Тази мисъл я накара да скочи енергично от леглото. Обещаното посещение на лорд Ръдърфорд не биваше да я завари неподготвена. В корема й веднага запърхаха пеперуди. Даже очакваната караница беше по-добра от дългите седмици на отсъствието му. Но тя не искаше веднага да се скара с него; искаше да го прегърне силно, да усети прегръдката му, да почувства устните му върху своите и да се слее със

силното тяло, което я притежаваше и умело я водеше към върховете на страстта.

— Трябва да се изкъпя, Нан — заяви бодро тя. — Мръсна съм като цяло стадо свине след толкова дни път. Искам да ми направиш косата, както само ти умееш. Помниш ли как беше по-рано?

Нан кимна.

— Разбира се, че помня — отговори мрачно тя.

След около час Мередит се огледа доволно в голямото огледало. За първи път от години насам се беше облякла, за да си достави удоволствие. Нямаше спешна работа, заради която да нахлузи някоя от избледнелите си рокли, нито обществено събитие, по повод на което да се премени с ужасните вдовишки одежди, които толкова дразнеха Демиън. Простият муселин не можеше да се конкурира с гардероба на лейди Бюмонт, но роклята беше много хубава, с ръждивокафява шарка, която подхождаше на кестенявата й коса. Нан беше събрала гъстите къдрици на хлабав кок, няколко кичурчета падаха свободно около лицето. Ръждивокафяв копринен колан стягаше тънката й талия, може би най-хубавото нещо у нея. Като цяло не изглеждам зле, каза си доволно Мередит, наведе се, целуна бързо сбръчканата буза на Нан и се запъти с танцуваща стъпка към вратата.

— Хайде, момиче, и без това закъсня достатъчно — изпрати я по обичая си грубичко старата й бавачка.

Внимателният лакей я придружи до стаята за закуска — малко помещение в задната част на къщата. Там завари само строен джентълмен с аскетичен вид. Когато Мери влезе, той вдигна поглед от вестника и бързо се изправи.

— Добре дошла в дома ни, лейди Блейк! За съжаление снощи не можех да ви посрещна. Имахме късен дебат в горната камара, нали разбирате?

— Да, естествено. — Мери отговори на ръкостискането му и се настани на предложения стол. — Радвам се да се запозная с вас, лорд Бюмонт. Много мило, че ме приехте в дома си.

— О, съвсем не, съвсем не — махна пренебрежително той. — Арабела ще бъде много щастлива да ви забавлява. — На челото му се вдълба малка бръчка. — За да бъда съвсем откровен, лейди Блейк, съпругата ми е много потисната, откакто Джорджи тръгна на училище — но новината за пристигането ви я оживи. Според мен планът на

лорд Ръдърфорд е великолепен. Надявам се да прекарате приятно при нас, както ние се радваме, че можем да направим нещо за вас.

След това обяснение, което бе дошло от сърце, Мередит не можеше да стори нищо друго, освен да изрази радостта си от възможността да прекара известно време в дома му. Вече беше затънала до гуша в дяволския план на Демиън и би било ужасно неучтиво да се откаже точно в този момент. Той, само той беше виновен за всичко!

Като видя, че домакинът й поглежда с копнеж към оставения на масата вестник, макар че учтивостта изискваше да продължи разговора, тя му се усмихна сладко.

— Моля ви, лорд Бюмонт, не се насилвайте да поддържате разговора. Аз нямам нищо против да продължите да си четете вестника, наистина. От опит знам, че е много трудно да се води разговор на масата за закуска.

Облекчението на маркиза беше очевидно и той изпита още по-голямо уважение към гостенката си. Над масата се възцари приятно мълчание, докато Мередит се наслаждаваше на великолепната закуска и се питаше кога ще се покаже домакинята. Беше почти десет, когато Арабела най-после слезе да закуси. Изглеждаше блестящо в роклята си от френски муселин и Мередит отново се почувства като проста провинциалистка.

Бела я поздрави толкова сърдечно, че Мери веднага забрави смущението си.

— О, Джордж, нима си продължил да четеш този ужасен „Газет“, докато Мери е седяла насреща ти? — Бела погледна сърдито мъжа си, който стана и я целуна по бузата.

— Лейди Блейк също като мен цени мълчанието по време на закуска — защити се Джордж и погледна умолително гостенката.

Мери се засмя.

— Наистина го казах, Бела. Никога не бих се осмелила да се натрапя между мъжа и вестника му, преди да е станало обед.

— Е, скъпа, време е да вървя. — Маркизът се запъти към вратата. — Ако имаш нужда от мен, ще бъда с Арнолд в библиотеката. Трябва да подготвя речта си за данъка върху житото. Извънредно важна реч!

— Добре, скъпи — отговори спокойно жена му и си наля чай. — Надявам се, че няма да се наложи да смутя работата ти. — Тя хапна

малко препечен хляб и погледна тъжно Мери. — Демиън непрекъснато ми обяснява, че Джордж не ме пренебрегва, и аз потвърждавам, че наистина не го прави нарочно. Съпругът ми е много умен, Мери, и правителството разчита на него. — Тя облиза розовите си устни. — Сигурно съм много старомодна, но аз копнея Джордж да прекарва повече време с мен. — Тя въздъхна примирено. — Нали разбирате, любовта не се ръководи от модата.

— Права сте, наистина не се води. — Мери проследи с нарастващо възхищение как Бела ядеше препечената си филийка, като я топеше в чая. — За съжаление аз не знам каква е модата в момента, но съм убедена, че ако бях на ваше място, в никакъв случай нямаше да се подчиня на диктата й.

Бела я погледна смаяно над ръба на чашата, но бързо си припомни какво знаеше за Мери и кимна.

— Вие вероятно ще се справите, скъпа — отговори тихо тя. — Вие не сте обикновена жена. Но не е хубаво и изобщо да не се съобразяваме с модата.

— С какво ще се справя? — попита Мери, малко объркана от думите й.

— Говоря за приемането ви в обществото, естествено. — Бела остави чашата си на масата и се приведе към нея. — Не искам да се чувствате обидена, Мери… роклята ви е чудесна за Корнуол, аз също много я харесвам, но не можем да ви въведем в обществото, ако не подновим изцяло гардероба ви.

Макар че сама беше стигнала до това заключение, Мери се почувства засегната.

— Но аз нямам никакво желание да бъда въведена в обществото, Бела, така че не искам нов гардероб.

— Мисля, че Демиън няма да одобри решението ви — произнесе предпазливо Бела.

— Какво няма да одобря? — прозвуча гласът на лорда откъм коридора и вратата на трапезарията се отвори с невероятна бързина.

В стомаха на Мери отново затанцуваха пеперуди. Тя го погледна и въпреки целия й гняв сърцето й се отвори като цвят под пролетното слънце.

— Добро утро, моя малка авантюристке — поздрави весело той.

— Добро утро, лорд Ръдърфорд!

Демиън носеше дълго палто с висока яка, в което приличаше на кочияш. Мери нямаше представа, че това е отличителният знак на членовете на Хорзис клуб. Той свали палтото си и го остави заедно с ръкавиците и бобровата шапка на дивана в ъгъла.

— Здравей, сестричке! — Демиън поздрави Бела с лека целувка. — Още ли настояваш да пълниш стомаха си с тази ужасна отвара.

— А ти си очарователен както винаги, братко — отговори нежно тя. — Искаш ли да закусиш с нас?

— Не, благодаря. Закусил съм още преди няколко часа. Но ще ви правя компания, докато Мередит се нахрани.

Дори не й беше подал ръка, а тя се чувстваше слаба и смутена като влюбена ученичка.

— Вече съм готова — заяви тя с леден глас.

— Тогава да излезем, за да се караме на спокойствие — отговори с усмивка той. — Ти ще ни извиниш, нали, Бела?

— Но разбира се. — В погледа на Арабела имаше страх. — Много се надявам да разрешите противоречията си с мирни средства. Защо не отидете в утринната стая и не кажете на Грантли, че не желаете да ви безпокоят?

Демиън кимна и отвори вратата на Мередит; когато тя мина покрай него, той се поклони изискано.

— Надясно, мадам! — Топла ръка обхвана гърба й и косъмчетата на тила й настръхнаха. Демиън усети как по тялото й пробяга тръпка и се усмихна триумфално. За щастие Мери не забеляза тази усмивка.

Двамата влязоха в красив салон за гости, където завесите и тапицерията на мебелите бяха в слънчево жълто. Наистина утринна стая, каза си с усмивка Мери. Вратата се затвори зад тях и тя се обърна към едрата фигура зад себе си, обзета от необичайно смущение.

— Толкова ми липсваше — заговори тихо Демиън. — Досега не вярвах, че съм способен на такива чувства. — Той поклати глава. — Не, не мисля, че в този момент бих понесъл да се скараме. — След думите веднага дойдоха делата. Той я привлече в обятията си и Мери едва успя да нададе задавен протестен вик, преди устните му да завладеят нейните в страстна целувка. Желанието й да се съпротивлява угасна много бързо. Не можеше да се брани срещу ръцете и тялото му, защото и тя беше усещала болезнено липсата му.

Без да я изпуска от ръцете си, Демиън се настани в едно кресло. Освободи устните й и бавно плъзна ръце към гърдите й. Седна удобно и я стисна между коленете си. Ръцете му почиваха върху хълбоците й, лицето му сияеше.

— Изглеждаш прелестно с тази фризура. Как е кракът ти?

Без да чака отговор, той вдигна решително полата й и избродираната фуста.

— Не прави това! — извика шокирано тя. — Ами ако влезе някой?

— Малко съм лекомислен, нали? — попита весело той. — Но се заклех да задоволявам копнежа ти към опасности винаги когато е възможно. Дръж полите си, защото трябва да сваля чорапа, за да прегледам бедрото.

Мередит се подчини като в транс. Вдигна високо полата си, докато той развърза връзката на чорапа и внимателно нави тънката коприна до глезена. Побиха я тръпки, когато хладният въздух помилва голата кожа на бедрото й. Без да говори, Демиън вдигна дантеления крачол на долните й гащи и прокара пръст по тясната червена ивица от задната страна на бедрото.

— Ще ти остане белег — рече тихо той. — Надявам се да ти послужи за предупреждение, че трябва да си по-внимателна.

Гласът му беше толкова хладен, че Мередит се ядоса.

— Ти ли ще ми говориш за разум и предпазливост…

— Млъкни! — Той притисна устни към белега, ръцете му се плъзнаха в крачола и обхванаха твърдото й дупе. Тя преглътна мъчително, желанието запулсира горещо в слабините й. Устните му се устреми нагоре, тя усети топлината им върху корема си, докато ръцете му я обхванаха по-здраво и центърът на женствеността й запулсира под тънката материя, която го отделяше от устните му.

Тя се понесе по вълната на чувствата, които й бяха вече добре познати, докато той я държеше с едната си ръка, а с другата проникна във влажното място, където тайните на желанието й се отвориха за милувката му. Блаженството от това недействително докосване, тъй като бельото й предотвратяваше контакта на ръката му с плътта й, докара Мередит почти до ръба на припадъка. Неспособна да направи каквото и да било, освен да стои между коленете му, които се притискаха към бедрата й, да държи полата си и да се предлага на този

натрапник, който знаеше много добре как да я доведе до върха. Тя се разтрепери като лист, когато я връхлетя първата вълна на удовлетворението, понесе я към висините, докато накрая се затвори над главата й и я удави.

— Нали няма да се караш с мен, Мередит? — попита тихо Ръдърфорд, когато тя е върна в действителността и можеше да стои без чужда помощ.

— Дяволите да те вземат, Демиън! — промърмори тя със слаб гласец и не особено убедително.

Той се засмя и вдигна чорапа й. Стегна връзката със сръчност, която издаваше голяма опитност в тези неща. Полата се плъзна по краката й до глезените и той я приглади грижливо, но задържа ръцете си върху хълбоците й.

— Е, любов моя, да минем към деловата част! — Рязката промяна в тона му я обърка още повече. Комбинативният й ум много скоро прозря целта на действията му. Като постоянно я обърквaше, той не й даваше възможност да изрази гнева си от начина, по който я беше довел в дома на сестра си. В момента тя не беше в състояние дори да му каже защо всъщност не искаше да бъде тук.

— Бела обясни ли ти плана ми? — попита Демиън, който я наблюдаваше внимателно и беше доволен от онова, което виждаше. Когато имаше насреща си толкова непредвидим противник, човек се принуждаваше да измени малко на кодекса на честта. Той знаеше много добре, че ако ролите бяха разменени, тя нямаше да има никакви скрупули.

— Планът ти е чудовищен и ти го знаеш много добре. — Мередит най-сетне си възвърна дар слово. — Този план няма нищо общо с уговорката ни.

— А какво точно се уговорихме, скъпа? — Ръдърфорд беше напълно сигурен в себе си. Дотолкова, че се наведе напред и изтри с кърпичката си следите от сняг по гамашите си.

Мери се замисли и разумът й подсказа къде беше капанът. Тъй като тя мълчеше, той продължи убедено:

— Разбрахме се, че щом пристигнеш в Оукхамптън, си обвърза на с договора ни. Правилно ли си спомням? — Той я наблюдаваше, сякаш тя беше червейчето на въдицата. Мери кимна и прокле глупостта си. — Повтори уговорката ни, ако обичаш, — настоя тон.

— О, ти си наистина непоносим! — Тя му обърна гръб и направи няколко крачки по стаята. Той я следеше с лека тревога — може би темпераментът й щеше да избликне неудържимо и красивите вещи на Арабела щяха да полетят към стената? — Ти си… абсолютно безскрупулен! — изрече задъхано тя и отново се обърна към него.

— Правилно — кимна той и посегна към дясната й ръка, която тя стисна в юмрук. — Имаш право да ме удариш, ако след това ще се почувстваш по-добре. Само внимавай да не ми оставиш белег на лицето. Прицели се в окото или в носа ми — това обещава повече успех. И не смей да ме удряш по брадичката, защото ще си нараниш юмручето.

— Млъкни! — изсъска Мередит. — Няма думи за онова, което си ти! Знаеш, че съм ти в ръцете, защото винаги спазвам дадената дума. Но това не означава, че трябва да се държиш отвратително!

Демиън се засмя и отново я настани на коленете си.

— Да сключим мир, любов моя. Щом свикнеш с мисълта за онова, което те очаква, ще се зарадваш на новото приключение, сигурен съм. Не мога да си представя, че си била готова да прекараш три месеца в уединението на някоя малка къщичка. Това би било осъдително пилеене на дарбите ти. Гарантирам ти, че само след месец ще бъдеш най-популярната млада дама в Лондон. Трябва само да следваш съветите на Бела.

Мери въздъхна и се сгуши в ръцете му. Нямаше смисъл да се бори, след като битката беше изгубена предварително. В началото на това безумно начинание тя бе дала съгласието си да приеме условията на Ръдърфорд без ограничения. Те бяха различни от онова, което беше очаквала — но позицията й в дома на семейство Бюмонт не беше на гостенка. Тя можеше да помага на Арабела и по този начин да се освободи от всички задължения. Докато се гушеше на гърдите му и се вслушваше в ритмичните удари на сърцето му под сивия жакет, тя си повтаряше, че трябва да се възползва от случая и да остане с него, докато това беше възможно. Освен това перспективата да бъде представена във висшето общество и дори да стане част от него, макар че мястото й съвсем не беше там, възбуждаше артистката у нея. Тя обичаше да пробва различни роли и вече гореше от нетърпение да разучи следващата. Вдовицата на бедния Корнуолски барон, която грубо бе нарушавала законите на кралството, щеше да бъде приета в

най-изисканите кръгове… може би щеше да получи достъп и до Алмак. Ама разбира се, че щяха да я приемат, след като семейство Кейли я бе взело под крилото си!

Мередит избухна в тих смях и сърцето на Демиън потрепери от радост. Той я притисна по-силно до себе си и попита:

— Май вече започваш да осъзнаваш шансовете си, съкровище?

— Точно така, скъпи. Никак не би ми било приятно да използвам сестра ти, но след като тя е въодушевена от плана ти и също възнамерява да се забавлява, нямам какво да възразя. Щом като ти не страдаш от чувство за вина, че ще измамиш майка си, аз не виждам причина да се измъчвам от угризения на съвестта. Да, Демиън, ще участвам във вашата игра.

Остана един важен въпрос, който двамата забравиха за този ден. Ръдърфорд изведе Мери на разходка из Лондон, по време на която посетиха дивите животни в Ексетър Ексчейндж, разгледаха Уайтхол и Уестминстърското абатство. Мери беше толкова впечатлена от столицата, а Демиън бе толкова радостен от съгласието й, че двамата говореха само за любовта си и за разни други дреболии.

15

— Щом свършим със закуската, Мери, отиваме на покупки. — На следващата сутрин Арабела буквално дотича в стаята за закуска. — Вече поръчах колата. Отиваме на Бонд Стрийт.

След дълги размишления Мередит бе решила да си позволи лукса да купи една или две рокли от Лондон. След като се бе съгласила да изпълни ролята, която й бяха отредили, нямаше смисъл да води спор за подробности. Затова изрази съгласието си и побърза да вземе наметката и шапката си.

Магазините на Бонд Стрийт, в които пазаруваше маркиза Бюмонт, отвън изобщо не приличаха на такива. Дамите бяха поканени в салон и помолени да се настанят на красиви позлатени столове. Поднесоха им освежителни напитки и много скоро се появи впечатляваща с размерите си дама, която лейди Бюмонт за учудване на Мери поздрави със смесица от покорство и доверие.

— Мадам Бернис, братовчедка ми току-що пристигна от Корнуол и се нуждае от подновяване на гардероба си.

Мадам Бернис плъзна изпитателен поглед по наметката и шапката на братовчедката, за да се увери, че наистина са й необходими нови дрехи, след което кимна величествено и увери новата клиентка, че за нея ще бъде чест да я обслужи. Започна дискусия, в която Мередит нямаше участие, тъй като не познаваше специалните изрази, а и двете дами почти не й обръщаха внимание.

Говориха дълго за предимствата на тюла и муселина, за новите френски камгарни, които постепенно излизаха на мода. Показаха им десетки модели. Отначало Мери се съгласяваше с всички забележки на Арабела, защото беше твърде объркана, за да си състави собствено мнение, пък и всички рокли й се струваха еднакво красиви. Смяташе, че щом мадам Бернис им покаже колекцията си, ще й позволят да направи избор — макар че беше ужасно трудно да избере между десетките рокли за излизане, утринни и следобедни тоалети, костюми за езда и вечерни роби.

Междувременно бе проумяла, че нямаше официална рокля и би било прекрасно да вземе една от роклите за излизане, каквато никога не беше имала. Точно когато се готвеше да съобщи решението си, Арабела каза нещо, което я накара да загуби ума и дума.

— Значи се разбрахме, скъпа! — Лейди Бюмонт сложи ръкавиците си и стана. — Тъй като се нуждаете от тоалети, които да облечете веднага, ще вземем жълтата рокля за разходка от креп-муселин, следобедната роба, избродирана с цъфтящи клончета, и кремавата камгарна рокля. Тя ще стои чудесно на косата ви! Вечерната рокля от лавандуловосиня коприна съответства точно на очите ви. Сега трябва да посетим няколко магазина за платове, за да изберем най-доброто за останалите тоалети. Мадам Бернис ще подбере кройките, които ние ще огледаме. Имайте й доверие, скъпа! Тя никога не прави грешки, защото много точно знае кой стил на кого подхожда.

Мадам се усмихна мазно и обясни, че на лицето и фигурата на лейди Блейк ще отиват най-добре тоалети в класически стил. За нея щяло да бъде голяма радост да облече дама с толкова стройна, почти съвършена фигура.

Мередит преглътна и най-сетне си възвърна дар слово.

— Струва ми се, че е станало недоразумение. Моля за извинение, Бела, вероятно грешката е моя. Трябваше да ви предупредя, преди да дойдем тук, но нямах представа, че не знаете.

Арабела я погледна ужасено, а острите очи на модистката се събраха. Маркиза Бюмонт беше една от най-добрите й клиентки и мадам нямаше нищо против да облече братовчедката от провинцията. Но ако не се лъжеха, братовчедката бе споменала една дума, която те не споменаваха никога и която сега надигна грозната си глава: пари.

— Мадам Бернис, бихте ли ни оставили за момент сами? — Арабела се овладя първа. Модистката сведе глава, усмихна се принудено и излезе от салона.

— Много съжалявам, че ви поставих в неудобно положение, Бела — извини се бързо Мередит. — Но аз не съм в състояние да си купя повече от две рокли и за да бъда съвсем откровена, ще ви кажа, че ако цената е твърде висока, за да мога да си позволя две, ще купя само една. Можем да разгледаме платовете, за които споменахте, и Нан ще ми ушие нещо, но това наистина е границата на възможностите ми.

— О, скъпа, Демиън ще…

— Не, няма!

Арабела се отдръпна стреснато. Очите на Мери святкаха, мекият глас звучеше остро, почти заплашително.

— Нямам представа какво сте замислили — продължи Мери, — но мога да ви уверя, че аз и само аз отговарям за разходи от подобен род. Приемам с благодарност гостоприемството ви, но няма да приема нищо повече.

Арабела направи разкаяна гримаса. Не беше очаквала такава реакция. Пречката изглеждаше непреодолима. Мери не можеше да бъде въведена в обществото с рокли, ушити от прислужницата й. А и роклите бяха само една малка част от нуждите й: трябваха й още обувки и шапки, шалове и кърпи, ръкавици и чорапи, наметки и палта. Списъкът беше безкраен. Демиън й бе казал, че не бива да се скъпи. Защо изобщо не беше помислил за реакцията на любимата си? Или се надяваше, че Арабела ще успее да я убеди? О, не, каза си сърдито тя, нека Демиън сам си вади кестените от огъня. Тя обичаше близнака си от все сърце, но нямаше да поема отговорност вместо него.

— Естествено аз уважавам позицията ви, Мери — усмихна се успокояващо тя. — Избрахте ли си някоя от роклите, които видяхме? Аз бих предпочела жълтата от креп-муселин или тази от кремав камгарн.

Обезоръжена от бързата капитулация на Бела и от собствените си угризения на съвестта, че беше изложила любезната си домакиня пред модистката, Мередит се съгласи да вземе двете рокли. При нужда щеше да изпрати писмо на адвокат Доун, за да получи допълнителна сума. Парите бяха предвидени за погасяване на дълговете, но щом се върнеше в Корнуол и се заемеше с обичайната си работа, ще да компенсира загубата. Всъщност това е само началото на приключението, каза си развеселено Мери, сега няма да мисля за края му.

Бела размени няколко думи с мадам Бернис, която засия и поздрави лейди Блейк за чудесния избор — като че ли беше купила цялата колекция, както беше готова да стори лейди Бюмонт преди малко. Мередит отговори с усмивка, която даде да се разбере, че не можеха да я измамят толкова лесно. За нея беше очевидно, че модистката беше много разочарована, но тъй като имаше интерес да

запази добрите си отношения с ценна клиентка като лейди Бюмонт, никога нямаше да си го признае.

Арабела мъдро реши да приключат с покупките за тази сутрин, тъй като посещенията в магазини за обувки или бельо можеха да ядосат още повече склонната към прояви на независимост гостенка. Трябваше колкото се може по-скоро да изпрати вест на скъпия си брат, затова предложи да се приберат вкъщи, тъй като било почти време за обяд. За следобеда Мери беше планирала кратка разходка по улиците около Кавендиш Скуеър, а Бела искаше да си полегне за един час. Тя се извини и изрази надеждата, че гостенката й няма нищо против да остане за малко сама.

— Разбира се, че нямам — увери я усърдно Мередит. — Много ми се иска да се поразходя. Нали няма да е неприлично?

— Можете да се разхождате, колкото си искате, но само придружена от лакей — обясни Арабела.

Според Мередит това беше излишно, но щом така изискваше приличието, тя щеше да се подчини.

Повикан спешно от сестра си, лорд Ръдърфорд се появи точно когато Мередит не си беше вкъщи.

— Какво става, Бела? — попита той, без да си губи времето в официални поздрави. — По тона на записката ти очаквах да намеря тук убити и ранени.

— Ти постъпи много зле, Демиън, като ме постави в такова неудобно положение — нападна го възмутената сестра. Срещата се състоя в будоара й, където тя си почиваше на мек диван и се опитваше да чете от томче с нови балади.

— Говори по същество, Бела — помоли спокойно Ръдърфорд, взе томчето от ръцете на сестра си и го запрелиства.

Арабела му разказа с подробности за случката при мадам Бернис.

— Няма да ти позволя да злоупотребяваш с мен по този начин, Ръдърфорд! Повече няма да изпълнявам задачите, които са ти досадни! Когато се ядоса, Мери може да бъде ужасно неприятна — заключи тя и се облегна изтощено на възглавниците.

Ръдърфорд едва се удържа да не избухне в смях.

— Не разбирам защо си толкова развълнувана, скъпа Бела, но те моля да престанеш да ме ругаеш. Кълна се, че не съм имал намерение да те поставя в толкова неловко положение! Нито пък съм си помислял да ти възлагам неприятни задачи.

Бела, малко поуспокоена от тези уверения, поиска да узнае какво възнамерява да предприеме брат й; защото планът му беше осъден на провал, ако не успееха да убедят Мередит, че се нуждае от съответния гардероб.

— Честно казано, изобщо не помислих за това — призна Демиън. — След като тя се съгласи по принцип с плана ми, не виждам защо проявява скрупули по отношение на подробностите. Макар че вече имам опит с дяволската й упоритост и би трябвало да предвидя реакцията й.

— Какво ще правиш сега? — настоя да узнае сестра му.

— Ще я чакам долу. — Ръдърфорд се наведе и поднесе нежната й бяла ръка към устните си. — Бедната ми Бела! Наистина беше твърде жестоко от моя страна да те изложа на темпераментните изблици на Мери Трелоуни!

Арабела се усмихна умиротворено.

— Не беше чак толкова страшно. Само дето очите й святкаха опасно и гласът й стана пронизителен. Иска ми се да си изясните нещата, за да не се налага постоянно да внимавам какво правя или какво казвам.

— Ще го направя веднага щом тя се върне — обеща Ръдърфорд на път към вратата. — Може да се наложи тази вечер да се храниш сама, сестричке — добави небрежно той.

Бела се намръщи и се опита да разбере какво означаваше тази забележка. Вероятно Демиън искаше да я накара да се изчерви. Но не се стигна дотам, защото въпреки повишената емоционалност, която проявяваше пред обществото, Бела беше прагматичен човек. За да отклони вниманието си, тя се опита да прочете една балада. Попадна на изморително дълги стихове със заглавие „Проклятието на Кахама“ и с мъка ги дочете докрай, защото беше длъжна да познава най-новата литература, която се обсъждаше в салоните.

Лорд Ръдърфорд се запъти към библиотеката. В коридора се срещна със зетя си. Двамата мъже изпитваха голямо уважение един към друг, макар че се срещаха рядко.

— Как си, Джордж? — Демиън разтърси слабата ръка на зет си.

— Много добре, Демиън — отговори с усмивка маркизът. — Много се радвам, че доведе роднината си при Арабела. Тя е точно това, от което жена ми има нужда.

— Бела би се чувствала много по-добре, ако ти й посвещаваше повече време, Бюмонт — отбеляза укорно Демиън.

Маркизът остана доста учуден от тази открита забележка.

— Ти знаеш много добре как стоят нещата, Ръдърфорд.

Демиън вдигна рамене.

— Това беше просто братски съвет, Джордж. Можеш да го приемеш или поне да помислиш над него.

— След като най-сетне прокараме проклетия закон за житото, ще имам много повече свободно време, Демиън. — Бюмонт се усмихна изтощено и го потупа по рамото. — Знам от какво се нуждае Бела, но не мога да се разкъсам на части. Не мога да се любя с жена си в будоара й и едновременно с това да обсъждам селскостопанската политика в горната камара.

— Прав си — съгласи се Демиън. — Прощавай, че се намесих в неща, които не ме засягат.

Бюмонт отговори, че това е негово право, и двамата се разделиха, единият намръщен, сякаш нещо го измъчваше, а другият доволен, че беше посял необходимото семе.

Мередит, която бе разучила Пикадили, защото знаеше от Пейшънс, че това е модният център на града, се върна на Кавендиш Скуеър в отлично настроение. Лакеят я следваше дискретно на разстояние от десетина стъпки. Най-силно впечатление й бе направила огромната книжарница „Хатчард“ и тя изгуби много време да разглежда витрините с нови книги. В Корнуол почти не се доставяха книги и възможността да се сдобие с интересни заглавия беше много радваща. Разбира се, трябваше да мисли за ограничените си средства, но все пак можеше да си позволи още няколко покупки. Освен това сигурно имаше библиотеки, от които можеше да взема книги и да чете. Веднага ще попита Бела. До вечерта трябваше да напише писма на момчетата, за да им разкаже за първите си впечатления от столицата — макар че щеше да й бъде много трудно да не споменава Ръдърфорд и

сестра му. Това я наведе на много приятни мисли. Тази вечер Демиън щеше да вечеря с тях. Братът и сестрата бяха постигнали съгласие, че Мери не може да се яви пред висшето общество, без да се предприемат някои външни промени, следователно трябваше да й предоставят достатъчно време да свикне с новия начин на живот и да се научи да се държи в обществото. Мередит бе напълно съгласна с това забавяне. Беше щастлива, че фризьорът на Бела ще й направи нова прическа, щастлива, че ще попълни гардероба си, доколкото е възможно, без да посяга към средствата, предвидени за неотложни ремонти в Пенденис — а що се отнасяше до забавленията, перспективата да вечеря с Ръдърфорд бе изключително вълнуваща.

Демиън, който беше само притворил вратата на библиотеката, я чу да разговаря с Грантли и излезе в коридора.

Мери го забеляза веднага и бузите й се покриха с лека червенина.

— О, лорд Ръдърфорд, колко мило! Очаквахме ви едва вечерта.

Той поднесе ръката й към устните си и усети, че пръстите й трепереха.

— Имах да обсъдя нещо с Бела и реших да почакам, докато се върнеш от разходка. Хареса ли ти? Къде се скиташ цял следобед? — Докато й говореше със снизходителна нежност, той я преведе през антрето до библиотеката и здраво затвори двойната врата зад гърба си.

Мередит му хвърли изпитателен поглед, свали ръкавиците си и развърза наметката.

— Всъщност имах намерение да се кача горе, за да сваля тези неща — промърмори тя и хвърли всичко на един стол, след което развърза шапката си. — Толкова ли е важно онова, за което искаш да говориш с мен?

Демиън, който бе обмислил стратегията си, я погледна мрачно.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми обясниш защо си направила тази крайно неприятна сцена на Бела?

Лицето й пребледня.

— Не вярвам, че можеш да ме разбереш, сър! Сестра ти направи грешка и аз бях принудена да я поправя. Мога да те уверя, че нямаше сцена. Естествено във вашите кръгове бедността се счита за вулгарно състояние, но аз съм бедна и нямам намерение да се извинявам. За съжаление сестра ти не знаеше какво е истинското ми положение, милорд, тъй като ти не си си направил труда да я осведомиш.

Демиън я остави да се изкаже, без да я прекъсва, и срещна спокойно злобния й тъмносин поглед.

— Грешката е била твоя, Мередит. Бела познава много добре финансовото ти положение. Тя е направила само онова, за което аз я бях помолил. — Той съзнаваше, че няма да постигне целта си с успокояване и убеждаване. Мери Трелоуни не се вслушваше в разумни обяснения и в убедителни аргументи. Трябваше да я завладее с пристъп, да я лиши от здрава почва под краката и да я завърти в кръг — и едва тогава да предложи мирно разрешение на въпроса.

— Как ти хрумна, че ще ти позволя да ми купиш нови рокли? — Мери трепереше от гняв — състояние, което очевидното спокойствие на противника подклаждаше още повече.

— Би било добре да седнеш — помоли я примирително той. — Защото ако не го направиш, и аз не мога да седна.

Мередит стисна зъби.

— Заповядай, седни, сър. Аз предпочитам да стоя права.

— Благодаря. — Демиън се настани на дивана, сложи крак връз крак и я погледна с очакване. — Моля за извинение, мадам. Какво каза току-що?

Мери му обърна гръб и пое дълбоко въздух. Още от самото начало той се стараеше да намали остротата на спора, като просто не признаваше правото й да му възразява. Като резултат обикновено печелеше. Но този път не ставаше въпрос за победа или поражение. Тя трябваше да се научи да се контролира и да обуздава гнева си, все едно колко я вбесяваха предизвикателствата му.

Мери се обърна отново към него, скръсти ръце под гърдите си и сведе поглед.

— Лорд Ръдърфорд, не искам да бъда неблагодарна. Съзнавам напълно с какво голямо внимание ме удостояваш, но се боя, че не мога да приема благотворителността ти, когато става въпрос за гардероба ми. — Тя го дари с едно от кисканията си на плахи вдовица и с радост отбеляза, че то подейства.

— По дяволите, Мери Трелоуни! — Той скочи и я сграбчи за раменете. — Отдавна съм ти казал, че няма да търпя номерата ти на бедна вдовица! — Като видя триумфалното святкане на очите й и доволната линия около устата, той разбра, че се е хванал в капана. Още веднъж си каза, че не бива да подценява Мередит.

Той я пусна веднага и се върна на мястото си на дивана.

— Благотворителност не е правилната дума, скъпа — обясни търпеливо той. — Аз само изпълнявам дълга си. Може би ти не разбираш какво означава неограничени пълномощия? Позволи ми да ти обясня.

Мередит знаеше какво ще последва и го погледна като зайче в капан.

— Аз съм изцяло отговорен за теб, мило момиче — продължи провлечено Демиън. — Отговарям за всички страни на живота ти. — Той млъкна за миг и намести вратовръзката си. — А това, мадам, включва и облеклото ти.

Мери беше готова да експлодира. Ръцете й овлажняха, кръвта зашумя в ушите й. Това не беше гняв, разбра тя, а признаци на паника. Мисли, заповяда си тя, срещу всеки номер има контрамерки. Огледа се в помещението за някакъв импулс и го намери.

— Съгласна съм с теб, сър. При споразумение като нашето ти си длъжен да поемеш всички задължения, които изброи. Но ние се уговорихме да ги приемем като заплащане за оказани услуги. — Усмивката й беше сладка като мед и Ръдърфорд се почувства зле. Когато не отговори, Мери продължи със същата фалшива любезност: — Тъй като живея в дома на сестра ти, аз нямам възможност да ти оказвам тези услуги, милорд. Поради тази причина договорът ни не ме обвързва. Ако ми позволиш, смятам още утре да се върна в Корнуол.

За свой ужас тя прочете на лицето му облекчение. Това със сигурност не беше очакваната реакция на вербалната плесница. Но реакцията беше типична за него. Когато си мислеше, че го е обезоръжила с думите си, той винаги се преструваше, че това е бил единственият отговор, за който е копнял.

— Моля те, мадам, не ме разбирай погрешно! Веднага ще ти дам възможност да изпълниш своята част от уговорката — отговори меко Ръдърфорд и сивите му очи се замъглиха. Сърцето на Мери заби ускорено, но не от гняв, нито пък от паника.

— И как ще стане това? — попита тя, макар че гърлото й беше пресъхнало.

Демиън събра върховете на пръстите си, стисна замислено устни и я остави да чака.

— Не бъди толкова самодоволен! — изсъска вбесено Мери и най-сетне загуби контрол над себе си. — Веднага ми кажи!

Ръдърфорд се засмя и когато тя забарабани с юмруци по гърдите му, улови китките й.

— Престани веднага, Мери! — Той разпери ръцете й, изправи се над нея и я погледна с мек укор. — Ти си ужасно същество, мила моя! Какво да правя с теб?

Тази нечувана несправедливост я подлуди.

— Ти си виновен за всичко! Няма да сключа мир с теб, преди да сме уредили този въпрос!

— От мен да мине. — Той помилва бузата й. — Това беше изненада, която смятах да запазя в тайна още един или два дни, докато свикнеш с новото си положение, но след като си толкова упорита… — Щом се освободи от прегръдката, Мери заби юмрук в ребрата му, но се натъкна само на корави като камък мускули. Демиън отново поклати глава.

— Вчера ти показах как трябва да удряш, Мери! Очите и носът са единствените чувствителни цели. А сега си сложи наметката. — Той я вдигна от стола и й я подаде.

— Къде отиваме? — Въпросът трябваше да внесе малко трезвост в състоянието на транс, в което беше изпаднала, но тя получи само един напълно безполезен отговор.

— Изчакай! Хайде, сложи тази грозна шапка! — Той я нахлупи на главата й и върза панделките под брадичката й. — Ръкавиците!

— Благодаря, мисля, че мога да се справя и сама. — Мередит ги грабна от ръцете му, защото той беше готов да ги нахлузи на пръстите й като на малко дете.

Ръдърфорд дръпна шнура на звънеца и помоли лакея да докара колата му пред вратата. Облече палтото си и извади от джоба камшик за езда. След това нахлузи кожените си ръкавици.

— Тръгваме ли, мадам?

— Учудвам се, че си решил да се покажеш пред обществото с толкова зле облечена жена — не пропусна да го ухапе тя.

— О, смятам да избягвам местата, където биха могли да ме видят — бе небрежният отговор.

Колата му чакаше пред парадния вход, теглена от двойка великолепни сиви коне.

— Прекрасни са — пошепна възхитено Мери, забравила, че смяташе да продължи словесната престрелка.

— Хората твърдят, че съм добър познавач на коне, лейди Блейк — поясни Ръдърфорд и й помогна да заеме мястото си.

— Предполагам, че си и отличен кочияш — отговори любезно тя. — Кажи ми, сър, наричали ли са те някога звезда на небето?

Той я погледна недоверчиво. Невинното й изражение будеше тревога.

— Прибери сабята си в ножницата, Мери Трелоуни! Мисля, че се карахме достатъчно за този следобед. За остатъка от деня съм предвидил нещо много по-приятно. Пусни конете, Хари! — Лакеят изпълни нареждането и скочи на задната стоянка. Сивите коне препуснаха по входната алея.

Мери реши да приеме предложението за примирие. Не се съмняваше какво е замислил Демиън, не се съмняваше, че изненадата му силно ще смекчи въздействието на онова, което тя наричаше словесна плесница. Но трябваше да бъде честна пред себе си и да признае, че в този момент не държеше чак толкова да излезе победителка. Добре познатите тръпки на очакване в корема улесниха решението й да си мълчи. Още от самото начало беше искала това; затова сега трябваше да се примири с неприятните аспекти на споразумението им. Нали най-важното беше налице — той щеше да изпълни съкровеното й желание.

Пътят бързо ги отведе извън изисканите квартали на града. Мередит имаше предостатъчно възможност да се възхищава на умението на лорда да управлява първокласните коне. Очевидно отиваха някъде далече. Завиха на север и излязоха от града в посока Хемпстед. Мередит умираше от любопитство, но получаваше само шеговити отговори. Сивите коне се изкачиха по възвишенията Хайгейт без особени усилия, а когато влязоха в селото, каретата забави ход. Ръдърфорд обиколи парка, мина покрай странноприемницата „Бикът и мечката“ и спря пред красива къщичка с тръстиков покрив, която се издигаше сред градина с пълзящи рози и шибой.

Той хвърли юздите на Хари и слезе от капрата. Подаде ръка на Мери и тя скочи на улицата, треперейки от любопитство.

— Откарай каретата в гостилницата, Хари, и си почини. Когато реша да тръгна, ще изпратя да те повикат.

Лакеят се поклони и поведе конете към „Бикът и мечката“.

— Кой живее тук? Никога не съм виждала такава красива къщичка. — Мери изтича до бялата ограда и отвори вратичката. Демиън я последва с усмивка. Тя мина по тясната входна алея и спря пред боядисаната в зелено врата, около която се виеха яркочервени рози.

Вратата се отвори още преди да са почукали.

— Видях ви от прозореца. — Млада жена, облечена в розово и бяло, се поклони учтиво. — Добре дошли, милорд, госпожо! Желаете ли нещо освежително?

— За момента не, благодаря, Сали. Скъпа, това е Сали. Тя ще се грижи за къщата и за нас, когато идваме тук — обясни Демиън и Мередит най-после разбра. — Да влезем в дневната.

Мери мина през прага и кимна учтиво на Сали, която й обясни, че ще е в кухнята и ако двамата имат нужда от нещо, трябва само да позвънят. Младата жена направи реверанс и излезе.

— Ето каква била изненадата ти — промърмори Мери и огледа с известна неловкост красивата стая с удобни дивани и пъстри завеси на прозорците. Въздухът беше наситен с аромат на сухи цветя и пчелен восък.

Демиън отиде до малкото писалище, отвори едно чекмедже и извади от него някакъв документ. Мери го прочете и разбра, че това беше договорът за наем на къщата, направен на нейно име. Тя вдигна бавно глава и го погледна в очите.

— Значи имаме любовно гнездо — пошепна тя и в тялото й се разпространи приятна топлина. Не можеше да си представи нищо по-хубаво от това романтично скривалище далече от града. Тук можеха да бъдат сами — за първи път истински сами, далече от всички страхове и любопитни очи. Тук можеха да създадат свой собствен свят, където нямаше натрапници и проблеми. В този момент тя го обичаше, ако това изобщо беше възможно, още по-силно отпреди. Той го прочете в очите й и в следващия момент тя се хвърли в обятията му.

— Хайде да се качим горе — проговори дрезгаво той и я вдигна на ръце. — Трябва да видиш и останалата част.

— Ако искаш да ми намекнеш нещо, милорд, не го направи особено изискано — произнесе укорно тя и го целуна по ухото.

— Това е най-доброто, което съм в състояние да направя при тези обстоятелства — промърмори той и я понесе нагоре по лакираната дъбова стълба. — Отвори вратата, любов моя, защото и двете ми ръце са заети — помоли той.

Мередит натисна бравата, отвори и видя просторна спалня, обзаведена с мебели, подобни по стил на тези в дневната.

— Обичам те — промълви Демиън и я положи върху завивката на огромното легло с балдахин.

— И аз те обичам — отговори просто тя.

Много по-късно, когато ранният октомврийски здрач вече проникваше през прозорците, Демиън се отдели внимателно от топлото тяло на Мери и стана от леглото. Спусна завесите и се наведе да запали огън в камината.

— Може ли да останем цяла нощ тук?

— Мислех, че спиш. — Когато съчките се подпалиха, той се изправи и се върна до, леглото. Отметна завивката и се наслади на гледката на голото й тяло, топло и сияещо, здраво и толкова нежно. — Днес не е възможно, скъпа. — Когато тя изкриви разочаровано лице, той сложи пръст на устните й. — Не искам Хари да чака цяла нощ в гостилницата с конете ми. Следващия път ще карам сам. Ако си спомняш, намерението ми беше да прекараме времето тук не само в спалнята. Имаме да водим сериозен разговор. — За да смекчи въздействието на думите си, той нежно прокара пръст по бузата й.

— Няма ли да останем поне за вечеря? — попита Мередит, знаейки, че той се нуждае от съгласието й за онова, което ги бе довело тук — само че тя още не беше готова да му го даде.

Демиън кимна, приемайки забавянето, и отново я зави.

— Сали сигурно е приготвила нещо за ядене. — Той облече ризата и панталона си и слезе бос в кухнята, откъдето се носеха приятни миризми.

Сали бъркаше нещо в големия меден тиган.

— О, милорд, как ме изплашихте! — извика стреснато тя, когато Демиън изведнъж застана зад гърба й.

— Моля за извинение, Сали — отвърна той с обезоръжаваща усмивка. — Ние умираме от глад, а тук мирише толкова приятно.

Младата жена засия.

— Да наредя ли масата в дневната, милорд, или предпочитате да вечеряте горе?

Ръдърфорд си представи великолепното тяло под завивките и заяви, че тази вечер ще си останат горе. Предложи да занесе вечерята сам и когато Сали се съгласи, изкачи внимателно стълбите с тежката табла. Мери лежеше гола на килима пред камината.

— Безсрамно същество — укори я той и постави таблата върху малката масичка наблизо. — Ами ако в стаята беше влязла Сали?

— Тя щеше да почука — отговори Мери, протегна се доволно и подуши яденето.

— Това не е всичко — заяви той и помилва дупето й, когато тя се протегна към масата. — Седни, преди да съм пожелал нещо друго.

Мери се изсмя тихо, взе прибори и салфетки от таблата и сложи масата, докато Демиън сипваше ароматната супа от артишок.

Той постави чинията пред Мери, разви една салфетка и я върза на врата й.

— Ако се окапеш, гледката ще бъде много неприятна, скъпа. — Прокара пръст между гърдите й, мина през корема и завърши между бедрата, за да подчертае думите си.

След супата имаше патица с великолепен портокалов сос, подправена с хвойна, с гарнитура от пресен грах и печени картофи. За десерт Сали беше приготвила боровинков сладкиш с много сметана. Дори яденето е в съответствие с прекрасната простота на нашето романтично скривалище, каза си с усмивка Мери.

Тя отпи глътка кларет и се облегна назад с доволна въздишка. Беше свалила салфетката и зърната на гърдите й светеха розови под сиянието на огъня.

— Защо да не остана тук? — попита тихо тя. — Ще те очаквам в това удобно убежище и ти ще идваш при мен винаги когато можеш. Или по-скоро когато имаш желание. — Нежна усмивка пробяга по устните й и стигна до очите. — Аз харесвам това място, разбери! Не е далече от града, което означава, че мога да се разхождам там, щом ми се доще, а когато ме посещаваш, ще излизаме заедно. Точно както си го представях!

— Но не както съм го планирал аз — отговори той и й подаде орехова ядка. — Трябва ли постоянно да ти напомням, че имаме

уговорка? Ти прие да се подчиняваш безусловно на желанията ми. — Той се приведе над масичката, погледите им се срещнаха и тя прочете в очите му желязна решителност.

— Не е нужно да ми напомняш — тръсна глава Мери. — Но защо държиш непременно да живея у сестра ти? Защо искаш да ме въведеш в обществото, което е твоят кръг, но не и моят? — Тя сложи ядката в устата си и се приближи до него през масата в очакване да чуе отговора му.

Ръдърфорд не отвърна веднага. Тя все още не беше разбрала какво се криеше зад плана му. Колкото по-дълго останеше в неведение, толкова по-добре. Защото, щом разкриеше истината, досегашните гневни изблици щяха да бъдат детска игра в сравнение с предстоящата й реакция. Но не можеше да я излъже.

— Ти не си глупачка, Мередит, затова ще те оставя сама да се сетиш. И ще го направиш, убеден съм.

— Това не ме успокоява особено, сър — отговори след малко тя.

— Ела тук! — Демиън отмести стола си и се потупа по коляното — това беше покана, но и заповед.

Мери пъхна палец в устата си.

— Значи си въобразяваш, че можеш да ме накараш да се съглася с всичко, което правиш?

— Ела! — Той й махна с пръст.

Мередит се подчини с усмивка. Битката и без това бе загубена.

— Ще ти открия сметка в моята банка — съобщи спокойно Ръдърфорд, след като я настани удобно на коляното си. — Ако сумата не ти е достатъчна да плащаш сметките си и всичко, от което имаш нужда, просто ще ме помолиш за повече пари.

— Това е отвратително! — Мередит прехапа устни.

— Не, в никакъв случай! Точно същото бих направил и за съпругата си — отговори кратко той.

— Но аз не съм твоя съпруга.

— Ами… — промърмори той. — Не си, наистина.

— Това какво е, нещо като наказание ли? — Мередит се опита да се изправи и го блъсна с две ръце в гърдите. — Защото не искам да се омъжа за теб?

— Няма ли да седиш мирно! — Той я прегърна по-здраво. — Имаш много странни представи как действат наказанията, любов моя.

Искам просто да ти дам възможност да преживееш ново приключение, което иначе няма да имаш. Правя ти подарък, който няма да се отрази ни най-малко на финансовото ми състояние. Не можеш ли просто да го приемеш?

— Ти настояваш да приема — отбеляза лукаво тя. — Все едно дали го искам или не.

Мълчанието му беше достатъчно потвърждение и Мередит трябваше да признае, че бяха стигнали до ядрото на разговора. Тя разкопча няколко копчета на ризата му и рече:

— Помисли само, милорд, какво ще стане, ако един ден съжалиш за щедростта си. Ами ако изведнъж развия изискан вкус и почна да си купувам разни скъпи неща? Толкова дълго ми се е налагало да пестя, че сега мога да се хвърля в другата крайност. Ами ако почна всеки ден да те моля за още пари? Ако започна да пилея пари за щяло и не щяло? Не разбираш ли, че мога дори да започна да играя хазарт? Нали помниш, че съм добра на карти?

— Във всяко начинание се крие риск — отговори сериозно Ръдърфорд. — И аз съм готов да го поема.

Мередит реагира на провокацията му, както можеше да се очаква, и скоро двамата се озоваха отново в леглото, където Демиън трябваше да положи немалко усилия, за да овладее гъвкавото младо тяло, което се извиваше под неговото като змия и непрестанно се изплъзваше от хватките му. Тя беше учудващо силна, това му бе станало ясно още при първата им среща. И сега използваше добре развитите си мускули в своя изгода и сръчно се отбраняваше срещу него, за да извоюва свободата си.

Макар че през цялото време се питаше защо се бореха така упорито, защо тя толкова се стараеше да се изтръгне от прегръдката му, която щеше да я дари с блаженство, дълбоко в себе си Мередит знаеше, че шеговитата битка е физическият израз на конфликта им. Демиън беше спечелил първия рунд с хитрост: бе съумял да приложи собствените й оръжия срещу нея. Вторият рунд също щеше да бъде спечелен от него, защото имаше по-голяма физическа сила. Ала преди да се предаде, тя щеше да приложи цялата си хитрост в името на една много важна цел: да преодолеят останалата враждебност и да се отдадат изцяло на новата, съвършена и неопетнена радост.

— Нямах представа, че съм довел в леглото си тигрица — изпъшка Демиън, който дишаше тежко от напрежение — но и от парещото желание, което неподатливото й тяло предизвикваше у него. — Извинявай, мадам, но ти не играеш честно! — Най-сетне той успя да я претърколи по корем. — Толкова ме е страх да не ти причиня болка, че не смея да приложа силата си.

— А какво прилагаш? — попита през смях тя, задъхана като него, и повдигна хълбоците си, когато той се настани върху дупето й и изви ръцете й на гърба.

— Брутална сила, какво друго! — засмя се и той. — Но чувствителните части на тялото ти са на сигурно място върху дюшека. — Мери се изви рязко и вдигна крака, за да забие пети в гърба му, но накрая въздъхна и се предаде.

— Слава богу — прошепна той и се наведе да целуне тила й. — Хайде да свършим с тази работа, любов моя, веднъж завинаги!

— Ти винаги всичко ли разбираш? — пошепна Мери и при цялото си изтощение се зарадва на мисълта, че той знаеше много добре какво се криеше зад борбата им.

— Не винаги, но ти давам думата си, че ще се опитвам!

16

— Много хубава и добре възпитана млада дама — каза на дъщеря си херцогиня Кейли. — Опасявах се, че ще страни от хората, както правят повечето хора от провинцията.

— Права си, мамо, не можем да я наречем провинциалистка — кимна с усмивка Арабела. — Честно казано, понякога се чувствам пред нея като наивна глупачка! Джордж е на мнение, че тя е една от най-чувствителните жени, с които е имал щастието да общува. — Тя се засмя и вдигна рамене. — Всъщност би трябвало да ревнувам, но аз съм й благодарна. Откакто Мери живее у нас, Джордж е вечерял вкъщи цели три пъти!

— Ами Ръдърфорд? — осведоми се с лека тревога херцогинята. — Той… интересува ли се от вдовицата?

— О, разбира се, мамо! — отговори въодушевено Арабела и си наля още чай. — Брат ми се чувства задължен да я закриля — може би защото е единственият наследник на Матю Малори. Доколкото разбирам, лейди Блейк също е очаквала част от наследството, но е останала разочарована.

Майката кимна. Синът й беше казал същото и според нея поведението му беше абсолютно коректно. Тя беше много любопитна да се запознае с далечната си Корнуолска роднина. Пътуването до Корнуол беше освободило Ръдърфорд от депресията и мрачните му настроения; ако причината беше младата вдовица, тя нямаше да се възпротиви. Връзката им не беше изгодна от гледна точка на обществото, но момичето беше наистина необикновено, по свой начин очарователно, и притежаваше значително състояние. Ако Демиън наистина има намерение да се ожени за вдовицата, най-добре е да го покаже пред обществото, помисли си херцогинята. Много скоро щяха да въведат младата лейди Блейк в най-добрите салони и тогава със сигурност щяха да се появят тълпи от обожатели. Вече се знаеше, че семейство Кейли има специален интерес към дебюта на вдовицата.

— Ще изпратя вест на Сали Джърси относно постъпването в „Алмак“ — продължи тя. — Надявам се да се обади до една седмица. Ще й обясним, че гостенката няма да остане дълго… А ти трябва в най-скоро време да дадеш прием. Джордж няма да има нищо против, надявам се?

— Разбира се, че не, мамо — увери я с усмивка Бела. — Вече говорих с него за това. Даже съм съставила списъка на гостите. — Тя подаде на майка си лист хартия, без да спомене, че брат и също беше участвал в съставянето.

— Много добре — похвали я херцогинята. — Може би ще дойде дори Брумел, за да направи услуга на брат ти. А пък аз ще помоля Кейли да доведе Йорк, дори само за половин час. — Тя кимна по начин, който убеди дъщеря й, че е направила добър избор. — Не бих се изненадала, ако момичето привлече вниманието. Разбира се, ако разиграем правилно картите си. Трябва да кажеш на Ръдърфорд, че е крайно време да преодолее отвращението си от танците и светските забавления. Длъжен е да излиза с братовчедка си, да й партнира и изобщо да се грижи за двете ви, когато Джордж е в камарата на лордовете.

При следващото си посещение при майка си лорд Ръдърфорд трябваше да изслуша същите предложения, но достойната дама беше много изненадана, когато той се съгласи с готовност.

— Ще се радвам да направя всичко, което е по силите ми, мадам, за да помогна на лейди Блейк. Повелява ми го моето чувство за дълг, тъй като младата дама дойде в Лондон по моя покана.

Херцогинята погледна сина си над рамката на лорнета.

— Ще обявиш ли интереса си, Ръдърфорд?

Синът й се почеса замислено по брадичката, преди да отговори:

— Ако тя ме иска, мадам!

Следващото изказване на херцогинята беше твърде нетипично за дама.

— Но разбира се, че ще те иска! Коя жена с малко ум в главата би отхвърлила мъж като теб? Ти си най-добрата партия на пазара за женитби.

— Моля ви, не казвайте това на Мередит, мадам! То не би улеснило задачата ми.

Майката го погледна смаяно.

— Това момиче да не е лудо?

— Мери е горда, мадам — обясни кратко Демиън. — Тя е необикновена млада дама, ако мога да се изразя така. Но аз не я искам друга.

Херцогинята премисли внимателно думите му и попита спокойно:

— Това означава, че аз не бива да се намесвам по никакъв начин. Правилно ли те разбрах?

— Точно така, мадам. Напълно правилно.

Херцогинята усети сериозността на сина си и си замълча. Макар че винаги се държеше учтиво с родителите и роднините си, Ръдърфорд можеше да бъде дяволски упорит, когато си наумеше нещо.

— Хмм! Е, добре. Очевидно ти най-добре знаеш в какво положение се намираш, момчето ми. Арабела и Джордж ще доведат младата дама на вечеря, а след това можеш да ни придружиш в театъра.

Така Мередит беше приета от семейство Кейли. Херцогът я намери симпатична, макар че не й обърна особено внимание, но тъй като той не обръщаше внимание на никого, Мери не се почувства засегната. Съпругата му се отнесе дружелюбно с нея и не остави никакво съмнение във факта, че именно тя дърпаше юздите в това семейство. Стана ясно, че херцогинята съвсем сериозно се беше заела с въвеждането й в обществото — факт, който събуди любопитството на Мери. Ролята на Бела й беше ясна, но все още не можеше да разбере защо херцогиня Кейли проявяваше много повече от бегъл интерес към далечната роднина от Корнуолската пустош.

Мередит се бе подчинила на съдбата си и вече не губеше време и енергия да се оплаква. След началното колебание тя се посвети с цялото си сърце на новия живот и скоро загуби скрупулите си да харчи парите на Ръдърфорд. Сметката, която беше открил на нейно име, изглеждаше неизчерпаема — докато мадам Бернис не й изпрати сметката за балната рокля от креп с цвят на слонова кост с кадифени панделки и златни кукички. Тя бе избрала тоалета за дебюта си в Алмак, но той се оказа толкова скъп, че дори прекрасната гледка в огледалото не можа да я утеши за този излишен разход.

Демиън, който чакаше в салона, за да придружи Мередит и сестра си на бала, загуби ума и дума, като я видя да слиза по стълбите.

Великолепната кестенява коса беше скъсена, не толкова много, по негово изрично желание, но все пак достатъчно, за да я фризират в модния стил. Тази вечер фризьорът на сестра му беше надминал себе си: безброй ситни къдрички падаха около лицето й, придържани от кадифена лента с панделка над лявото око. Лебедовата шия, която се издигаше прелестна от дълбокото деколте, беше украсена с великолепна перлена огърлица, която подчертаваше съвършенството на бюста й — според него най-хубавия в света. Наистина ли беше казал на сестра си, че Мери не е особено красива?

— Ти си невероятна, любов моя — прошепна възхитено той и пое ръката й, когато тя достигна последното стъпало. — Роклята ти е страхотна.

— Да, но струва луди пари! — възрази тя, неспособна да скрие ужаса си. — Няма да повярваш, като ти кажа колко съм дала за нея.

— Разбира се, че ще ти повярвам — засмя се той. — Но това не е тема, по която бих искал да разговаряме във вечер като тази. Разбрахме ли се?

— Тъй вярно, милорд. Да бъде, както заповядваш — отговори сладко Мери и приклекна в дълбок реверанс. — Прости ми провинциалните ми представи, които ме изпълват с толкова вулгарни грижи.

Той поклати глава, отказвайки да повярва в това коварно смирение, Мередит остана малко разочарована, но после се засмя.

— Трябва да ти върна комплимента, Ръдърфорд. Изглеждаш замайващо.

Всъщност тази дума не беше достатъчна изразителна за черния, силно втален жакет, бялата жилетка, копринените панталони до коленете и чорапите на райета. Във вратовръзката му блестеше игла с един-единствен диамант. Косата му беше фризирана в стил Брут и Мери призна, че никога не го е виждала толкова изискан.

— Надявам се, че оценяваш тази висока чест, Мери — обади се Бела и приглади гънките на красивата си сребърна мантиля. — Според Демиън вечер като предстоящата е най-лошата форма на бездуховност. Той предпочита да седи в Уайтс или в Грибс и да пафка с лулата си.

— Несправедлива си, Бела — укори я меко Демиън. — Само глупак би пропуснал възможността да проследи първите преживявания на Мери във висшето общество.

— Да не мислиш, че няма да се наслаждавам?

— Много скоро ще установиш, че липсва истинско вълнение — отговори той и й намигна. — Да тръгваме, дами! Вече е десет и половина и не искам да ме върнат само защото идвам една минута след целия час. Не и след всички усилия, които положихме, за да смаем обществото!

Тази вечер Мередит разбра окончателно какво означаваше да си под закрилата на семейство Кейли. Всички почетни членове на Алмак дойдоха да ги поздравят, когато влязоха. Дамите посрещнаха Демиън с израз на изненада и благодарност. Принцеса Естерхази, която Мери веднага оприличи на малка, кръгла, непрекъснато подскачаща топка, я поздрави сърдечно с добре дошла. Графиня Ливен я огледа толкова внимателно, че изглеждаше едва ли не неучтиво. Когато тя отговори на погледа, Бела се уплаши, а Демиън се ухили развеселено. След миг на устните на жената, която се считаше за най-добре облечената и най-знаещата дама в Лондон, заигра лека усмивка.

— Танцувате ли валс, лейди Блейк? — попита тя.

Мередит, грижливо обучена от Бела, знаеше, че в Алмак дамите не танцуват валс, ако не са получили специалното разрешение на една от застъпничките си.

— Не намирам валса отблъскващ, графиньо — отговори спокойно тя. — Но в Корнуол почти не го танцуват.

Споменаването на провинцията накара графинята да изкриви лице като от болка. Тя обясни снизходително, че по-късно ще представи Мередит на лорд Молинекс, който се славеше като най-добрият танцьор на валс.

— Доколкото разбрах, ти не танцуваш валс? — попита Мередит, докато танцуваше буланже с Демиън.

— С Молинекс ще се справиш по-добре — усмихна се той. — Нали искаме да направиш безупречно впечатление при първата си поява в обществото?

Докато в течение на вечерта я наблюдаваше скрито, той разбра, че бяха постигнали забележителен успех.

— Демиън, предричам ти, че малката лейди Блейк ще стане хитът на сезона! — Мистър Джордж Брайън Брумел, който бе прекарал цели двадесет минути в компанията на Мередит, отиде при приятеля си и се облегна небрежно на стената.

— Ти току-що се погрижи за това, Джордж — отговори Ръдърфорд и леко изкриви уста. — Двадесет минути в твоята компания са достатъчни, за да й осигурят подобаващо място в обществото.

— Тя ми харесва — обясни Брумел. — Проявих внимание към нея, но това изобщо не я впечатли.

— Сигурно не — ухили се Демиън, — но аз съм ти много благодарен, приятелю, независимо какво смята дамата.

— Лейди Блейк, позволете да ви представя почитаемия Джералд Деверо. — Лейди Джърси засия по обичайния си начин, когато отведе при Мередит строен тъмнокос мъж, облечен в изискан костюм от гълъбовосива коприна. — Той моли да танцувате с него котильона.

— Мистър Деверо! — Мери се усмихна и му подаде дясната си ръка. — За мен е чест. — Вече не помнеше колко мъже й бяха представени тази вечер. Имената и лицата започваха да се размиват пред очите й в разноцветна мъгла. Джералд Деверо обаче беше различен. Облеклото му не се набиваше на очи, но правеше силно впечатление с изискаността си. Небесносини очи гледаха пронизващо под силно извитите черни вежди. Но най-впечатляващ беше сребърният кичур в черните къдрици, небрежно пригладени над челото. Кичурът му придаваше романтичен вид, който привлече вниманието на Мередит и събуди любопитството й.

— Честта е изцяло моя, милостива госпожо! — Той се приведе над ръката й. — Не се надявах, че още тази вечер ще имам честта да бъда ваш партньор, толкова сте търсена.

— Много сте галантен, сър — промърмори Мери, когато сияещата лейди Джърси се отдалечи, за да поднови веселото си бъбрене на друго място — този навик й беше донесъл в обществото името „Тишина“.

— Е, лейди Блейк, надявам се, че сте подобаващо впечатлена от този бастион на лондонския елит, от тази крепост на обществото?

Мередит избухна в тих смях.

— Нима бих могла да не бъда впечатлена, сър? Коленете ми омекват при мисълта, че някоя от уважаваните застъпнички би могла да ме погледне със смръщено чело. А пък освежителните напитки са връх на елегантността!

Джералд я погледна с леко смущение. Не беше очаквал да получи толкова честен, а и остроумен отговор на баналната си забележка. Тъй като чаят, бадемовото мляко и лимонадата, към които поднасяха дребни сладки и филийки с масло, можеха да бъдат определени по-скоро като безвкусни, той предположи съвсем правилно, че партньорката му се забавляваше за сметка на обществото — а това беше твърде рисковано начинание за новодошла, чиято съдба зависеше от първата й официална поява в Алмак.

— Шокирах ли ви, мистър Деверо? — попита Мередит след една особено трудна фигура на котильона.

— Съвсем не, мадам — побърза да я увери той. — Изненадахте ме, но твърде приятно.

— Може би това е моят дебют, сър — обясни тихо Мери, — но аз вече не съм младо момиче, което участва за първи път в сезона, затова не мога да се възхищавам безкритично на всичко, което видя.

— Абсолютно сте права — съгласи се сериозно Деверо, макар че в очите му святкаха развеселени искри.

Мередит се засмя и показа трапчинките си. Партньорът й явно беше възхитен от нея и това я поласка.

— Виждам, че се разбираме, сър.

— Надявам се това разбирателство да продължи и занапред — отбеляза той с надежда, която й хареса още повече.

— Мери очевидно се забавлява — отбеляза Бела, която танцуваше котильона с брат си в една редица с Деверо и партньорката му.

— Да — изръмжа Демиън. — И доколкото виждам, флиртува безсрамно с Деверо.

— Имаш ли нещо против? — попита уплашено Арабела, но усмивката му я успокои.

— Разбира се, че не, Бела. Това е още един от многото й таланти, за които не съм подозирал. Осмелявам се да твърдя, че Мери притежава и други способности, които досега са ми убягнали.

След бала в Алмак лейди Бюмонт организира малък прием в чест на гостенката си. Мередит така и не разбра как може прием, за който са разпратени двеста покани, да бъде наречен малък. Къщата

беше на крак още от ранни зори. След като на два пъти едва избягна сблъсъка с усърдни слуги, понесли камари от сребро, лен и цветя, Мери последва примера на Бела и се оттегли в будоара си. Късно следобед един лакей й съобщи, че лорд Ръдърфорд я очаква долу, за да разговаря с нея.

Мери го завари в червения салон, единственото помещение в къщата, останало незасегнато от бъркотията. На път към салона тя спря за малко, за да хвърли поглед през отворената входна врата, където мъже с кожени престилки издигаха навес, а други развиваха червен килим.

— Сигурно не съм права, но не мога да избия от главата си мисълта, че това е твърде голям разход за една обикновена братовчедка от провинцията — рече тя, когато затвори вратата на салона зад гърба си.

— Още ли не си забелязала, че Бела се възползва от всички поводи, за да даде прием? — посрещна я засмяно Демиън и протегна ръце.

— Благодаря, сър, но аз си знам мястото. — Тя се запъти с достойнство към дивана, правейки се, че не е забелязала подканата за прегръдка. Ала Демиън не й позволи да го пренебрегне и тя нададе тих протестен вик, когато той я завъртя устремно и я привлече към гърдите си.

Минаха няколко минути, преди Ръдърфорд да обясни целта на посещението си.

— Имам подарък за теб — каза той и извади от джоба си плоска кадифена кутия. — Не, не казвай нищо — помоли той, като видя, че Мери е готова да откаже. — Бела ми каза каква ще е прическата ти и аз реших, че ще приемеш този подарък, за да ми доставиш радост!

Мери отвори кутията. Платинен гребен, обсипан с перли и мънички диаманти, лежеше върху сатенена възглавничка. Тя го погледна с копнеж, докато проклетата й Корнуолска гордост се бореше с желанието да приеме подаръка от любимия. Той не я принуждаваше да го вземе като част от споразумението им, но ако откажеше, със сигурност щеше да го нарани жестоко.

— Прекрасен е — прошепна развълнувано тя. — Ще го нося с най-голяма радост. — Ще го нося, но няма да го взема, допълни на ум тя. Щом престоят й в Лондон свършеше, щеше да му го върне.

Естествено Демиън чу само думите, с които тя приемаше подаръка му, и изпита безкрайно облекчение, че всичко беше минало толкова лесно. Той вложи в целувката си цялата страст, която изпитваше към нея.

— Утре отиваме в Хайгейт, любов моя. Отчайвам се, като гледам как флиртуваш и пронизваш господата с опасните си очи — защото не мога да заявя на света, че си само моя.

По гърба на Мери пролазиха студени тръпки. Той продължаваше да се държи така, сякаш онова, което правеха, не беше само игра, забавна и прекрасна, която един ден щеше да свърши.

Но тя нямаше почти никакво време да се отдава на тези неприятни мисли, тъй като вечерта започна. В осем на масата седнаха тридесет души и Мередит установи, че тя е почетната гостенка — въпреки намерението й да стои на заден план. Тази вечер носеше рокля от зелен италиански креп върху бяла сатенена фуста. Къси буфан-ръкави от дантела, обшита с перли, подчертаваха още повече подаръка на Ръдърфорд, който увенчаваше красиво фризираната и коса. Нан беше обработвала висящите отстрани кичурчета толкова дълго с четката, докато те заблестяха под светлината на свещите. В продължение на един дълъг миг Мери си представи реакцията на лейди Пейшънс Барат и приятелките й, ако можеха да видят бедната вдовица начело на блестящата от порцелан и сребро маса. После си помисли за братята си — Тио със сигурност щеше да е безкрайно щастлив от превъплъщението на сестра си.

Мередит беше обещала почти всички танци на посетителите, които в дните преди приема идваха на Кавендиш скуеър. Тя откри танците с маркиз Бюмонт, както изискваха правилата на приличието, а валсът след това беше обещан на Ръдърфорд.

— Ти не си по-лош танцьор от лорд Молинекс — заяви Мередит с лек укор в гласа. — Защо отказваш да танцуваш валс?

— Току-що установих, че съм направил голяма грешка — отвърна той и незабележимо усили натиска на ръката си върху гърба й. — Но не бях намерил партньорка, която да ми пасва така добре…

— Не е честно да пренебрегваш очакванията на всички красиви млади дами, които в момента ме зяпат с открита завист. — Мери вдигна лице и го дари с дяволита усмивка. — След като аз създадох

прецедент, сър, ти си длъжен да продължиш. Вече никой няма да ти вярва, че си лош танцьор.

— Омъжи се за мен — изрече неочаквано той, нарушавайки решението си да не говори по тази тема, докато Мери не свикне с новото си място в обществото.

— Не разваляй всичко — помоли дрезгаво тя. — Мислех, че сме се разбрали.

— Не съм имал намерение да ти разваля вечерта — отговори тихо той. — Лицето ти пламти. Хайде да излезем за малко на балкона, за да подишаш чист въздух.

Балкон не беше съвсем точно название за тесния перваз, който обграждаше всеки от големите прозорци на балната зала. Нисък парапет от ковано желязо обхващаше малката площадка, където застана Мередит и вдиша дълбоко студения нощен въздух. Демиън затвори двойните прозорци, доколкото можеше, и застана до нея. Бяха отделени от балната зала чрез тежките брокатени завеси, които висяха пред прозорците.

— Извинявам се, че заговорих по тема, която ти е неприятна — започна Ръдърфорд с трудно потискан сарказъм.

Мередит се хвана здраво за парапета, без да се притеснява, че по дългите й сатенени ръкавици оставаха черни следи.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че няма да се омъжа за теб? Каква херцогиня може да излезе от мен? Аз съм авантюристка, занимавам се с контрабанда, произходът ми е нисък, нямам никакво богатство. Единствените неща, които притежавам в излишък, са дългове и братя.

— Само за един месец — обясни със спокоен глас той, — ти завладя града с пристъп. Хората те смятат за съвършена, изискана…

— И богата! — прекъсна го сърдито тя. — Какво значение има, че ме мислят за такава, каквато не съм? Нали ти и аз знаем, че това е само приказка!

— Онова, в което вярва обществото, скъпа Мередит, винаги е вярно. Нима още не си го разбрала? Те ще продължат да вярват даже ако наемеш градския глашатай и му възложиш да оповести от всички улици онова, което ти смяташ за истина.

Тя постепенно вникна в аргументите му и последните части на загадката се наместиха по местата си.

— Разбирам — проговори бавно тя. — Значи не е нужно да се опасявам, че ще извършиш обществено самоубийство, като се омъжиш за бедната вдовица, която на всичкото отгоре нарушава законите — защото обществото никога няма да повярва, че аз съм такава. — Той не отговори и тя вдигна глава, за да го погледне в лицето. — Ти си също така коварен измамник като мен!

— Правилно! Но да атакуваш противника със собствените му оръжия е напълно легитимна тактика.

— Може би, но е коварно! — повтори Мери.

Демиън се изсмя тихо и сложи пръст под брадичката й.

— Не можеш да ме обвиняваш, че използвам всяка допустима стратегия, за да постигна целта си, любов моя. Ти би постъпила по същия начин.

Във виолетовите очи се появи светлина.

— Точно така, милорд. Аз възнамерявам да постъпя по същия начин. Считай се за предупреден!

— Какво пак се върти в красивата ти коварна главица? — попита с леко безпокойство той.

— О, нищо. — Тя вдигна равнодушно тесните си бели рамене. — Ти отправи предизвикателството, сър. Аз ти казвам само, че го приемам. А сега е време да се върнем в балната зала. Знам, че ни мислят за братовчеди, но все пак сме длъжни да спазваме правилата на приличие, нали?

В гласа й звучеше добре познатата дързост и Демиън изпита страх. Той отметна тежката завеса и когато Мери мина покрай него, нежно прокара пръсти по тила й. Както винаги, по кожата й пробяга тръпка и той я усети. Тя беше ядосана, но това не бе в състояние да унищожи телесната реакция на нежността му.

Това го успокои, но само временно, защото Мери посрещна със сияеща усмивка Джералд Деверо и се отдалечи под ръка с него. Тя светеше като кристалния полилей, отрупан с безброй свещи, а Деверо буквално се грееше на блясъка й.

— Моля за извинение за безсрамието си, мадам, но имам ясното усещане, че нещо ви е ядосало. — Джералд подаде на Мери чаша лимонада и остана до стола й, докато тя си вееше трескаво с ветрилото след дългия танц. Тя го погледна изненадано.

— Очевидно ми липсва способност да се владея, мистър Деверо, ако съм предизвикала това впечатление у вас.

— О, не, разбира се, че не — възрази той. — Изобщо не биваше да го споменавам, но — прощавайте — нещо в начина, по който блестят очите ви, ми казва, че ви вълнуват и други чувства освен чиста радост.

— Вие имате забележително остър поглед. — Мери се усмихна. — Може би наистина бях малко несдържана, но ви уверявам, че доброто ми настроение е напълно възстановено.

Той се поклони галантно.

— Мога само да се надявам, че не аз съм причината за недоволството ви.

— Разбира се, че не. — Очите й се разшириха ужасено. — Сега обаче направихте така, че да се чувствам ужасно засрамена.

— Хиляди извинения, лейди Блейк! Нямах такова намерение, наистина! — Гласът му се понижи. — Аз искам да ви дарявам само с радост и щастие.

Мередит усети лека неловкост от сериозния му тон и настойчивия поглед на сините очи. Лекият флирт с Джералд Деверо, на който се наслаждаваше, изведнъж изчезна и отстъпи място на нещо, което отиваше твърде навътре. Тя изпита известно облекчение, когато се появи виконт Алънби, с когото трябваше да танцува кадрила.

До края на вечерта тя не пропусна нито един танц. Изглеждаше неуморима. Танцува още няколко пъти с Джералд Деверо, но за нейно облекчение той се държа с обичайната си галантност и я докосваше съвсем леко, сякаш за да й внуши, че настойчивостта му е била само игра на въображението й. Мередит скоро повярва в това. През последните дни трябваше да преработи толкова много нови впечатления, че сигурно реагираше свръхраздразнено.

При малкото случаи, когато се озоваваше в близост до Демиън, тя се усмихваше учтиво и беше готова да разговаря с него за всевъзможни дреболии. Доволен, че планът му се развива толкова добре, той я покани да танцуват един от народните танци, при който трябваше да се съсредоточат върху сложните фигури, и сериозният диалог беше немислим. Ала задоволството му получи жесток удар, когато тя отхвърли опита му да я придружи на вечеря с извинението, че вече е приела поканата на маркиз Голуей.

За радост на домакинята по време на вечерята можеха да се наслаждават на изпълненията на известен оркестър, тъй като Ръдърфорд беше добър приятел с диригента му. Ала когато забеляза мрачното изражение на брат си, радостта на Арабела помръкна.

Много добре познаваше това изражение, макар че в последно време то почти не се появяваше. Ала когато го попита шепнешком какво лошо се е случило, той само вдигна рамене и побърза да се усмихне. В действителност лорд Ръдърфорд съжаляваше дълбоко, че се бе поддал на моментния импулс и беше престъпил клетвата си да не говори с Мери за предложението си за женитба, познаваше много добре любимата си и все си повтаряше, че не бива да я подценява; затова беше изпълнен с лоши предчувствия, когато в ранните утринни часове най-после си легна.

— Според мен това беше най-добре посетеният прием за целия сезон — обяви самодоволно Арабела, когато на следващата сутрин посети гостенката си, облечена в халат от розова коприна. — Каква навалица! Кълна се, че към полунощ вече не можехме да се движим свободно.

— Танцуващите наистина бяха много — кимна Мери и се усмихна на Бела над чашата с горещ шоколад.

— О, скъпа, трябва да видиш писмата, които пристигнаха тази сутрин и продължават да пристигат! — извика Бела и разбърка купчинката, оставена на шкафчето на Мери. — Сигурна съм, че всички свободни мъже от висшето общество са ти изпратили любовни писъмца!

— Глупости — засмя се Мери и махна с ръка. — От брат ти обаче няма писмо.

— Виж, това не отговаря на стила му — обясни Арабела и приглади немирните си къдрици. — Скъпа моя, можеш да ме наругаеш, ако искаш, но аз ще те попитам нещо: да не си се скарала с Демиън? Забелязах, че снощи го избягваше.

Мередит кимна замислено.

— Може би си права. Според мен бях с него също толкова често, колкото с другите господа. В никакъв случай не искам да помислят, че го ухажвам.

— Никой не би си помислел подобно нещо. — Бела изглеждаше искрено шокирана от подобна мисъл. — Напротив, той е длъжен да ти посвещава особено внимание, защото си под закрилата на семейството му. Никой не би се изненадал, ако е постоянно до теб.

— Така ли? — Мередит вдигна високо едната си вежда. — И защо не?

— Обществото е наясно, че Ръдърфорд трябва да си намери жена — обясни весело Арабела. — Татко говори само за това и тъкмо то е причината, поради която Демиън избягва да се среща с него. Никой не би сметнал за необикновено, ако ти, която семейството е взело под крилото си, събудиш вниманието му.

— И майка ти ли е на това мнение?

— О, разбира се! — Бела се усмихна доволно. — Тя ще се радва, ако историята завърши по такъв начин. Изобщо не бих се учудила, ако приятелките й вече ви считат за сгодени.

— Разбирам.

Мери се облегна на възглавниците и престана да реагира на веселото бъбрене на Бела. Мисълта й беше заета единствено е голямата измама, на която бе станала жертва. Демиън не беше приел нито за миг, че тя отказва да се омъжи за него. Точно обратното, той беше изковал съвършен план, в който онова, което според нея беше най-голямата пречка за женитбата им, да изглежда нищожно. Ако обществото и семейство Кейли приемаха подобна връзка не само като подходяща, но и като желателна, защо Мери Трелоуни трябваше да продължава да храни съмнения в нея? Тя не се беше притеснявала, когато трябваше да мами съседите си в Корнуол, и той го знаеше много добре; измамата, която сега сервираше на лондонското общество, бе просто на по-високо ниво, но между двете нямаше съществена разлика. Тя буквално чуваше аргументите му и беше готова да повярва в тях. Но нищо не беше в състояние да заглуши убедеността й, че жената, която печелеше прехраната си, като престъпваше закона и правилата на обществото, не може да бъде подходяща съпруга за бъдещия херцог Кейли. Ръдърфорд харесваше нетрадиционното й мислене, лекомислието й го възбуждаше, а в общата им игра беше намерил удовлетворение и вълненията, които му липсваха след напускането на армията. Но това задоволяваше само сегашния му копнеж, то не можеше да бъде основа за истински, траен брак, в

течение на който и двамата щяха да бъдат длъжни да се съобразяват с обществените правила. Ами ако тя не успееше да се нагоди към новата си среда, ами ако не можеше да стане послушната, кротка и учтива женичка, която следваше законите и признаваше границите на новото си съществуване? Това означаваше, че тя ще му донесе нещастие — и Мередит беше твърдо убедена, че ще стане именно така.

— Радваш ли се на поканата за Белвоар, Мери? Ако не желаеш да я приемеш, можем да измислим някакво извинение — макар че е голяма чест да получиш такава покана.

— Какво каза току-що, Бела? — Мери се изчерви виновно, защото не бе разбрала за каква покана става дума.

— Ти изобщо не ме слушаш! — укори я през смях лейди Бюмонт. — Да знаеш, че това е едно от нещата, които наистина не мога да понасям. Джордж винаги ме гледа с този отсъстващ вид и понякога съм готова да го убия. — Когато вдигна глава към Мери, в погледа й имаше необичайна острота и Мери побърза да се извини, като обясни, че се е замислила за нещо приятно от миналата вечер.

Арабела й прости с готовност и повтори, че са получили покана от херцогиня Рътланд за скромен прием в двореца Белвоар. Мери би трябвало да се радва, заяви въодушевено Бела и добави, че са поканили и Ръдърфорд. Когато получи съгласието на гостенката си, Бела излезе от стаята й, за да се облече. На напомнянето на Мери, че тази вечер няма да вечеря вкъщи, тя отговори с дискретна усмивка.

Все още замислена, Мередит стана, като даваше само едносрични отговори на въпросите и забележките на Нан за миналата вечер. Поведението й накара Нан да се осведоми настойчиво каква глупост е замислила пак и да реагира с невярващо ръмжене на невинния вид на Мередит.

В действителност младата жена беше замислила атака. Вчера бе заявила на Ръдърфорд, че е приела предизвикателството му. Тази забележка беше направена само от гняв заради фалшивостта му, но сега трябваше да размисли сериозно върху следващите си стъпки. Тя беше длъжна да му се отплати със същата монета, за да му напомни, че тя също има темперамент, и веднъж завинаги да го убеди в невъзможността да бъде за него нещо повече от приключение.

Ръдърфорд, който не беше сигурен какво ще намери, когато дойде да я вземе от Кавендиш скуеър, за да я отведе в любовното гнездо в Хайгейт, бе посрещнат от сияеща, жизнена и очевидно изпълнена с любов Мередит, която бързо замая главата му. Тя не спомена разговора им на балкона и той направи голяма грешка — повярва, че тя също не желае да се карат повече на тази тема.

— Много искам да ме научиш да карам кола — заяви Мередит, докато следеше с възхищение как той умело направлява сивите коне с юздите и камшика. — Тогава ще мога да пътувам сама с дамско файтонче!

— Ще изглеждаш страхотно! — засмя се весело Демиън. — С удоволствие ще те науча, но трябва да ми обещаеш нещо: ако се окаже, че нямаш талант, ще забравиш веднъж завинаги желанието си да управляваш кола. Няма нищо по-смешно от дама, чиито ръце са по-подходящи за волски впряг.

— Волски ръце значи — каза Мери. — Хубави изрази използваш!

Ръдърфорд се поклони.

— Благодаря за признанието, но те моля да не използваш изразите ми в кръга на изисканите хора, защото са крайно вулгарни.

Мередит премълча, но след малко попита любезно:

— Смяташ ли, че имам волски ръце?

— Не — поклати глава Демиън. — Това е по-скоро невероятно. Но досега съм те виждал само с двуколка и пони.

— Не помниш ли, когато каза, че умея да яздя? И че имам лека ръка? — извика почти сърдито Мери. Скоро след като се бе настанила на Кавендиш скуеър, Ръдърфорд й подари темпераментен кафяв жребец и тя беше въодушевена от подаръка — макар че отказа да го приеме и настоя да го смята само за временен дар. Той отстъпи, но я помоли поне да раздвижва редовно временния му дар. Като резултат от това кафявият кон на лейди Блейк стана известна гледка в Хайд парк. Арабела, която не обичаше да язди, много скоро разбра, че костюмите за езда отиваха на Мери много повече от всички друга дрехи, и енергично взе нещата в свои ръце. Мери вече притежаваше повече костюми за езда, отколкото й изглеждаше възможно — повече, отколкото можеше да износи през целия си живот. Тези съмнения

обаче принадлежаха към друг свят, който беше част от бледо и безкрайно далечно минало.

— В Белвоар ще те науча — обеща той. — Но при едно условие.

— И какво е то?

— Да признаеш факта, че съм авторитет в карането, и да изпълняваш точно онова, което ти казвам — отговори ухилено той. — Ясно ми е, че ще ти е доста трудно, защото си убедена в принципното си превъзходство, но…

— Това не е вярно — възпротиви се Мередит, която не знаеше дали той си позволява да й се надсмива, или просто се шегува.

— Не си ли убедена? — попита невинно той и вдигна изразителните си черни вежди. — А според мен, Мери Трелоуни, ти си на мнение, че твърде малко хора са в състояние да се справят с живота толкова добре, колкото ти.

— Може би. — Мери задърпа нервно ръкавиците си. — Обаче имам причини да мисля така и за теб. Ти доказа способностите си да се справяш с всички възможни проблеми — дори с мен, при повече от един случай.

Ръдърфорд я погледна изпитателно, но лицето й беше също тъй невинно, както и тонът, затова реши да не задълбочава спора.

— Радваш ли се на посещението в Белвоар, скъпа?

— Мисълта, че Мери Трелоуни ще гостува на херцог и херцогиня Рътланд, е безкрайно забавна — засмя се тя. — Представяш ли си как ще реагират Пейшънс и лейди Колиер?

— Ужасно момиче! — отговори той, но не можа да издържи и се засмя. — Ти изобщо ли нямаш чувства?

— Никакви — отговори весело тя. — Може би външността ми е придобила малко лондонски блясък, но сърцето ми е останало старото. Ще бъде добре да не го забравяш.

— Предупреждение ли е това? — попита той, сериозно.

— Само леко напомняне.

Мъжът изсвири тихо през зъби.

— Защо тогава ме е обзело лошо предчувствие, Мери?

— И аз не мога да си обясня — отговори тя с усмивка на пълна невинност.

17

Мери замина за Белвоар в приповдигнато настроение, изпълнена с радостно очакване. Перспективата да прекара цяла седмица под един покрив с Ръдърфорд беше замайваща. Естествено щяха да бъдат принудени да се съобразяват с правилата на приличието и да се срещат с най-голямата възможна предпазливост, но и двамата имаха опит в двойната игра и дори й се наслаждаваха. Тайни погледи, скрити намеци, интимни докосвания… сърцето й танцуваше. Тази седмица щеше да бъде прелюдията, преди да разиграе играта, която бе замислила, за да убеди Демиън и обществото, че вдовицата Блейк не може да бъде подходяща партия за херцог Кейли. Планът й обещаваше много добър ефект, но и щеше да бъде крайно неприятен за семейство Бюмонт, които бяха в непосредствена близост.

Арабела, която сияеше от радост, че Джордж се бе съгласил да дойде с тях, беше шумна и непрекъснато измисляше нещо ново. Съпругът й я наблюдаваше с умиление. Всъщност той бе придружил жена си само след енергичното настояване на брат й, но като видя искрената радост на Арабела, се разчувства и си обеща по-често да я прави щастлива.

Беше късен следобед, когато каретата мина през желязната порта на парка и всички се зарадваха, когато в края на алеята изникна сивата каменна сграда на двореца Белвоар. Мередит огледа възхитено голямата, украсена с флагове входна зала. В огромната камина беше запален буен огън, който посрещаше гостите с приятната си топлина.

— Арабела, Джордж, колко мило! О, лейди Блейк, радвам се, че приехте поканата ни! — Херцогиня Рътланд стана да ги посрещне. Пред огъня стояха група мъже с кални ботуши и измачкани дрехи — очевидно току-що се бяха върнали от лов. — Сигурно сте уморени от пътуването! Елате да се постоплите на огъня, а после ще ви отведат по стаите ви, за да си отпочинете преди вечерята. — Бъбрейки весело, тя ги поведе към камината, за да ги представи на другите.

— Мистър Деверо, не очаквах да ви видя тук. — Мери се усмихна и поздрави с любезна непринуденост. Когато преди два дни я посети на Кавендиш скуеър, Деверо не спомена нищо за посещение в Белвоар, макар че тя го осведоми за плановете си. Сега той я дари със загадъчна усмивка и се наведе да й целуне ръка.

— Малка изненада, мадам! Надявам се да е приятна.

— Разбира се! — отговори учтиво тя и отново изпита неловкост. Нима Джералд Деверо имаше намерение да превърне лекия им флирт в нещо сериозно? Не, разбира се, че не. Мери отхвърли тази абсурдна мисъл и тръгна след лакея към стаята си на горния етаж.

Изобщо не се чувстваше уморена и след кратко колебание реши, че няма да се стори досадна на домакинята, ако направи малка разходка в градината. Беше краят на октомври и денят беше хладен, но след дългото седене в затворената карета мускулите й копнееха за раздвижване. Лакеят, който бързо се окопити от изненадата си, й отвори портала точно когато двуколката на лорд Ръдърфорд влезе в двора, теглена от двойка расови кафяви коне.

— Лейди Блейк! — Демиън скочи от капрата и посегна към ръката й. — Ако бях някой лондонски сноб, щях да изразя надежда, че сте излезли специално да ме поздравите. — Тонът му беше безгрижен, шегата бе достъпна за ушите на лакеите и оборските ратаи. Сивите очи обаче сияеха и пръстите й в ръката му не пропуснаха да реагират.

— Реших да направя малка разходка, милорд — усмихна се в отговор Мери. — Пристигнахме преди малко и имам желание да се поразтъпча.

— Като неспокойно младо конче — пошепна развеселено Демиън и продължи малко по-високо: — Надявам се да се видим на вечеря. — Той се поклони, пусна ръката й и изчезна в къщата.

Мери го проследи с нежен поглед, докато в главата й се оформяше чудесна идея. Вероятно първо щеше да поздрави херцога и херцогинята, което щеше да му отнеме десетина минути, след това щяха да го отведат в стаята му. Тя се направи, че разглежда храстите, които бяха насадени от двете страни на наеманата с чакъл алея. Продължи това занимание десет минути и се върна в къщата. Влезе в залата точно когато Ръдърфорд, придружен от лакей, прекосяваше галерията на първия етаж. Спокойно, но с изключително дискретност лейди Блейк последва любимия си. Поведението й издаваше, че

познава много добре целта, когато влезе в един от коридорите на западното крило. Ако стаите на Демиън не бяха в тази част на къщата, присъствието й тук сигурно щеше да направи впечатление въпреки самочувствието, с което се движеше. Тази мисъл я разтревожи, но тя се успокои веднага, защото покрай нея бързо мина слугиня с пътническа чанта и след дискретно почукване изчезна зад една от тапицираните врати. Демиън не се обръщаше, а и нямаше причини да го прави. Въпреки това Мери спря колебливо, когато той стигна до края на коридора. Скри се в една прозоречна ниша и проследи внимателно коя врата му отвори лакеят. В никакъв случай не биваше да направи грешка! Тя едва не се изкиска при мисълта, че би могла да нахлуе в чужда стая, след което с решителни стъпки се върна в стаите си в източното крило. Нан я чакаше нетърпеливо.

— Защо идваш чак сега, Мередит? Още преди час ти поръчах гореща вода. Сега ще се измиеш със студена. Пада ти се, след като не можеш да седиш на едно място. — Старата жена продължи да мърмори, докато Мери се изми и облече вечерен тоалет от блед лавандуловосин креп с дълга и широки ръкави, затворени на китката с няколко копченца. Нан вече беше установила, че дворецът Белвоар е грозна руина, в която непрестанно става течение, а слугите са високомерни и винаги тичат насам-натам. Старата прислужница никога не искаше да дели стаята си с друга прислужница, даже с личната камериерка на лейди Бюмонт, но винаги бе готова да направи жертва и Мередит трябваше да го знае!

Разбира се, тя изрази съгласието си и се въздържа от обичайните си забележки, докато Нан четкаше косата й, после я сплете и я уви като корона на главата. Само към слепоочията се спускаха малки къдрички. Нан стегна талията й с плетен колан с пискюли, наметна я с богато избродиран сребърен шал и кимна доволно. Мери се засмя и я целуна.

— Не ме чакай, мила Нан. Ще се съблека сама, а и тук няма от какво да се тревожиш! — Очите й искряха дяволито и Нан изкриви уста в усмивка, макар и както винаги подозрителна.

— И се дръж прилично — проговори предупредително тя. — Познавам този поглед, момичето ми, той не предвещава нищо добро!

— Нямам представа за какво говориш! — засмя се Мередит и побърза да излезе. В коридора трябваше да се удържи със сила, за да не подскача като хлапак.

Салонът бе пълен с хора, повечето непознати. Арабела и съпругът й не се виждаха никъде, затова Мери поздрави с радост мистър Брумел, който дойде при нея, елегантен както винаги.

— Ще отидем ли утре на лов, лейди Блейк? — попита той и седна до нея.

— Зависи от много неща — отговори весело Мери. — Например дали до утре няма да се появи някоя по-красива спътница.

Мистър Брумел се засмя одобрително.

— Вие сте внимателна ученичка, лейди Блейк. Човек никога не бива да рискува в обществото, ако не е абсолютно сигурен в превъзходството си. — Той вдигна лорнета си и огледа присъстващите в салона, след което обясни: — Според мен не бива да имате съмнения. Тук няма нито една дама, която може да се мери с вас по отношение на конете.

— Тогава с радост ще дойда на лов — увери го Мередит. — В действителност този спорт ми харесва толкова много, че бих останала много разочарована, ако утре нямах възможност да участвам. Затова съм ви безкрайно задължена, че разсеяхте съмненията ми, мистър Брумел.

— За мен беше удоволствие, мадам — отговори сериозно той. — Обичам да ме ласкаят, макар че не съм свикнал да го правят с такава откровеност.

Мередит се засмя и бе възнаградена със заговорническо намигване. Както вече беше забелязал събеседникът й, тя изобщо не мислеше за последствията, които щеше да има за нея вниманието му. Не изпитваше ни най-малко страхопочитание към Брумел, просто го намираше забавен — а той беше добър компаньон. Естествено тя знаеше за предимствата, които благоволението му щеше да й осигури в обществото, и нямаше нищо против да общува с него. Всичко това беше част от играта — красивият Брумел, който посвещаваше внимание на жена като Мери Трелоуни и двамата се забавляваха отлично.

Тя усети приближаването на Демиън още преди да го е видяла. Брумел вече беше насочил вниманието си към една дама с турскосин тюрбан. Демиън се настани до нея на дивана.

— Почина ли си от пътуването, Ръдърфорд?

— Да, благодаря — отговори сухо той. — А ти разходи ли се добре, лейди Блейк?

— Да, благодаря — отговори невинно тя и му показа трапчинките си. — Трябва ли през цялата седмица да общуваме толкова формално? Понякога едва се удържам да не се разсмея.

— Моля те поне да опиташ — отговори сериозно Демиън. — И за мен цяла седмица театър ще бъде тежък товар.

— Защо тогава дойде? — Мередит извади ветрилото си от същия креп като роклята и го погледна дяволито.

— Защото не можах да устоя на изкушението да прекарам една седмица под същия покрив с теб — отговори честно той. — И ти го знаеш много добре. Ако се постараеш да се държиш прилично, ще си прекараме добре. Само не се опитвай да ме разсмиваш с нахалните си намеци.

— Бела каза, че няма да изглежда необичайно, ако ме удостояваш с повече от учтиво внимание — отбеляза уж между другото Мери. — Семейните връзки, нали разбираш?

Сестра ми никога не може да си държи езика зад зъбите, каза си недоволно Ръдърфорд.

— Да, разбирам — отговори той. — Тъкмо тези връзки ще ми позволят да те науча да караш кола, без да се чуят ненужни коментари. Но ако не искаш да се заговори, че си ми хвърлила око, съветвам те да запазиш формалността в отношенията ни.

— Бях останала с впечатление, че обществото счита нашата връзка за свършен факт — отговори тя и хлопна ветрилото си.

— Значи обществото не е било добре осведомено.

Отговорът я разочарова. Мередит се беше надявала да открие в гласа му чувство за вина, но той изглеждаше напълно невъзмутим. А може би това беше просто поредната словесна престрелка, в която беше силата на Ръдърфорд? — запита се със съмнение тя.

Демиън, който беше предвидил реакцията й, хвърли бърз поглед към изваяния й профил и устата му се изкриви в лека усмивка. Тя изглеждаше възхитително, когато се гневеше, но той не смееше да застраши голямата си цел, като се разсмее. Затова потисна веселието си и отговори с известна острота:

— Не съм изминал този път, за да се карам с теб, Мередит!

— Несправедлив си — укори го шепнешком тя. — Ти започна тази караница, не аз.

Демиън въздъхна изтощено.

— Значи трябва да те науча още, че не е хубаво да будиш спящи кучета. — Той се изправи и се оттегли бързо, без да се сбогува.

Мередит го проследи с гневен поглед и се ядоса още повече, когато той се присъедини към група весело бъбрещи дами пред камината, докато тя седеше съвсем сама на дивана.

— Какво се е случило, лейди Блейк? Защо сте толкова сърдита? — Рицарят Джералд Деверо се появи тъкмо навреме и я огледа със съответната смесица от загриженост и разбиране.

— Явно лицето ми е много издайническо — отговори Мередит и ужасено вдигна пръст до устните си. — О, скъпи мистър Деверо, този мой невнимателен език! Моля за прошка!

— Не е нужно, уверявам ви! — Пронизващите сини очи святкаха доволно. — Както и двамата отбелязахме наскоро, вие не идвате направо от училищната скамейка.

— Въпреки всичко това не е извинение, сър — отговори разкаяно тя. — Но е много мило от ваша страна, че подминавате грешката ми. Не желаете ли да седнете?

Деверо побърза да приеме поканата.

— Как да ви забавлявам, милейди, за да забравите лошото си настроение, все едно дали е предизвикано от човек или от обстоятелство…

Наистина ли беше подчертал малко повече „все едно“? Дали рязкото оттегляне на Демиън беше също така издайническо като изражението й?

— Просто малко различие в мненията, сър — отговори бързо Мередит, — и ненужно при това. Но аз бих се радвала, ако ми назовете имената на гостите, които още не познавам. Тази вечер те са твърде много.

— С удоволствие — отговори с готовност Деверо. — Е, с кого да започнем?

Мередит установи, че събеседникът й не само знае всичко, но е и много остроумен. Той нямаше нищо против да й разкаже някои пикантни подробности и интересни клюки за присъстващите дами и господа. Демиън, който често поглеждаше скрито към нея от другия

край на залата, всеки път виждаше засмяно лице и искрящи очи и много скоро си призна, че опитът му да я накаже бе претърпял пълен провал. В негово отсъствие Мери се забавляваше много добре.

— Джералд е омагьосан от братовчедка ви, Ръдърфорд! — мекият глас на домакинята прекъсна мрачните му мисли.

— Наистина ли? — Той я погледна изненадано, защото изобщо не бе помислил за подобна възможност. В сърцето му пламна ревност, но той си наложи да се покаже равнодушен.

Херцогинята кимна.

— Помоли ме с необичайна пламенност да го сложа до нея на вечерята. — Тя оглеждаше внимателно двойката на дивана. — Питам се дали малката ще се подаде на ухажването му. Деверо е доста зле финансово и богатството на лейди Блейк ще му дойде тъкмо навреме.

Демиън потисна напиращия в гърдите му гняв при тази повърхностна забележка. Но не можеше да възрази, нито да я коментира, без да привлече ненужно вниманието върху себе си. Трябваше непременно да предупреди Мери, да й обясни докъде може да доведе безобидният й флирт — макар че нямаше нищо лошо, ако тя флиртуваше с гостите. Освен това трябваше да й разясни аргумента си от преди малко, но според плана си не можеше да говори с нея, преди тя да покаже признаци на разкаяние.

Деверо придружи Мередит на вечерята и тя установи, че седеше твърде далече от Ръдърфорд. Е, не можеше да го държи отговорен за разпределението на местата — но фактът, че докато вечеряха, не погледна нито веднъж към нея, беше многозначителен. Със сигурност го правеше нарочно. Тя обаче не можеше да си позволи да прояви невнимание към крайно внимателния си придружител, затова решително прогони всяка мисъл за Демиън от главата си. След вечерята лордът се присъедини към домакина и други двама страстни играчи на вист в салона за карти и по този начин подчерта твърдата си решимост да я пренебрегва. Мередит се почувства загубена — въпреки вниманието, което й оказваше Деверо, въпреки интересните разговори и изпълненията на пиано и арфа. Ако Демиън продължаваше да се държи по този начин, пребиваването в Белвоар нямаше да изпълни очакванията й. Но тя все още разполагаше със средства — свои собствени, неповторими средства, — за да запълни пукнатината между тях.

Ръдърфорд стоеше с група мъже в голямата зала, когато дамите се наканиха да се оттеглят. Мери беше свела глава, раменете й също бяха приведени — езикът на тялото й беше прозрачен и разбираем не само за него, но и за всеки, който разбираше от жестикулацията на артистите. Той й подаде свещ и задържа за миг китката й, докато й пожелаваше лека нощ.

— Съжалявам — пошепна тя. — Нали вече не ми се сърдиш?

Устните му потрепнаха.

— Погледни ме! — Тя вдигна послушно поглед. — Точно както предполагах — заяви вбесено той. — Ти изобщо не съжаляваш! Предупреждавам те, Мередит — ако имаш намерение да се отнасяш с мен по този начин, просто ще си замина.

— Но аз нямам намерение да се карам с теб!

— Тогава всичко е наред. — Той кимна доволно и очите му светнаха. — Желая ти сладки сънища, братовчедке Мередит!

Тя навлажни устни с върхчето на езика си и го дари с дълъг нежен поглед, преди да последва Арабела към втория етаж.

Нан се беше вслушала в съвета й и не я чакаше. Мередит се съблече бързо, пъхна се в нощницата си, след това се уви в тъмна наметка с качулка и седна до прозореца да чака. След час вече беше сигурна, че всички гости и членовете на домакинството са се оттеглили. От няколко минути не се чуваше шепот по коридорите, нито шумове от отварящи се врати или приглушени стъпки по килимите в коридора. Тогава Мери стана и решително излезе от стаята си. Коридорът беше пуст, само на няколко места по стените горяха свещи. С боси крака, скрила блестящите си къдрици под качулката, тя мина по дългия коридор. Притискайки се до стената, безшумно се промъкна към галерията в горния край на стълбата. Голямата зала долу тънеше в мрак, само от време на време догарящият огън в камината пръскаше искри. Очевидно на долния етаж вече нямаше никой, след като всички свещи бяха загасени. Мери пробяга на пръсти по галерията и влезе в коридора, който водеше към западното крило на къщата. В случай на нужда щеше да се престори на сомнамбул — горката лейди Блейк с объркания подсъзнание! Мери притисна пръсти към устата си, за да спре кискането си. Тя беше безнадежден случай. Никога нямаше да се научи да живее цивилизовано — такъв живот бе твърде досаден.

Дворецът представляваше лабиринт от тесни и широки коридори, осеяни с врати. За щастие способността да се ориентира беше абсолютно необходима за всеки контрабандист и Мери я беше овладяла още преди години, така че намери много лесно стаята на Демиън. Под вратата не проникваше светлина. Тя натисна предпазливо бравата и още в следващия миг беше в тъмното помещение, затваряйки вратата зад себе си.

Ала Ръдърфорд беше още по-бърз. Той спеше като войник, готов за тревога, почти никога не сънуваше и се будеше мигновено. Опитът го бе научил да реагира светкавично при най-малкия шум. Сребърният пистолет, който винаги беше под възглавницата му, се озова за секунди в ръката му и когато тъмната фигура се шмугна в стаята, той вече беше стъпил на пода.

— Кой си ти, по дяволите? — извика тихо той, не можейки да повярва на очите си.

— О, нима си буден? Колко жалко! Тъкмо си бях намислила как ще те събудя. — Дяволитата усмивка окончателно го убеди, че не сънува. — Нима това не е великолепно приключение, любов моя?

Ръдърфорд отново загуби ума и дума. Без да сваля поглед от нея, той пъхна пистолета под възглавницата, запали свещта до леглото си и седна. Мери свали качулката от главата си, приглади коси и очите й светнаха.

— Нямаш ли какво да ми кажеш, сър? — Той поклати глава и проследи с поглед как тя свали наметката си, развърза копринената панделка на шията на строгата бяла нощница и я измъкна през главата си. Демиън пое шумно въздух, когато тя застана пред него и предложи тялото си на погледа му. Лека усмивка играеше на устните й, главата беше въпросително наклонена. След малко се изсмя триумфално и се пъхна под завивката до него.

— Ужасно същество! — Ръдърфорд най-сетне си възвърна дар слово. Мери само се изкиска и се зае да го разсъблича с бързи движения.

— Тази нощ ще те любя аз — заяви енергично тя, натисна го на дюшека и се метна отгоре му. — Искам да лежиш съвсем тихо и да ми позволиш да те направя щастлив, както досега си правил с мен.

— С удоволствие — пошепна той и затвори очи. Мери се наведе и погъделичка връхчетата на гърдите му с дългите си мигли. Топлият й

дъх погали кожата му. Езикът й описваше кръгови движения, които Демиън усещаше с всеки отделен нерв на тялото си. Милувките й го тласкаха бързо към ръба на поносимостта, макар че бяха съвсем леки, едва доловими — сладкият й дъх, копринената милувка на косата и миглите, пърхането на езика й. През цялото време тялото й се движеше, огряно от светлината на единствената свещ, безкрайно чувствено върху неговото, достъпно за погледа и ръцете му, които не се насищаха да го докосват. Тази вечер щастието на Мери беше дори по-пълно от щастието на Демиън: тя му се предложи, направи всичко, за да му достави радост, собственото й задоволяване беше на второ място, но това не го правеше по-малко силно. С помощта на устните и ръцете си тя го доведе до ръба на екстаза, докато от гърлото му се отрони дълбок стон, пръстите му се заровиха в гъстата кестенява коса и той привлече главата й към своята.

— Достатъчно — пошепна дрезгаво той. — Искам заедно да изживеем края!

Мери го възседна с готовност и бавно го пое в себе си.

— Не искам да се движиш — каза той и я хвана за хълбоците.

— Аз обаче искам — прошепна тя и дъхът й се ускори.

— Не, почакай малко… Ако се задвижиш, аз съм загубен — простена той.

— Аз ще бъда заедно с теб! — Тя отметна глава назад, притисна колене към хълбоците му, сложи ръце на петите си и задвижи тялото си в кръг около пулсиращата му мъжественост в утробата си. Демиън изпъшка, пръстите му се вкопчиха в твърдата плът на дупето й. Когато тялото му се разтресе под напора на екстаза, тя се притисна плътно в него и стегна мускулите си, докато той повярва, че е обгърнат от огън.

Мина много време, докато двамата се върнаха в реалния свят. Мери лежеше свита на кълбо върху гърдите на Демиън, телата им все още бяха съединени и тя се запита дали пък преди минута не беше преживяла малка смърт. Когато му каза това, той помилва косата й и я увери, че току-що бяха достигнали крайната граница на екстаза и че това наистина е било малка смърт — прекрасно, рядко преживяване. Той я отдели внимателно от себе си и я положи удобно на рамото си. Дълго лежа с широко отворени очи в слабо осветената стая, докато равномерното дишане на Мери показваше, че тя е заспала изтощена и доволна.

Толкова учудващо, почти диво същество, повтаряше си изумено Демиън. Как да я убеди, че всъщност той не искаше да я опитоми — че бракът не означаваше непременно живот по строги правила, без свобода и наслада! Ръдърфорд беше наясно, че Мери нямаше да се промени, също както знаеше, че вроденият й стремеж към свобода я правеше толкова горда и упорита. Но ако тя не му повярваше, че той иска за своя херцогиня именно дивата и необуздана Мери Трелоуни, не му оставаше нищо друго, освен да я отвлече и да я ожени насила за себе си в Гретна Грийн. Може би наистина ще се стигне дотам, размишляваше Демиън, скърцайки със зъби, докато нежно милваше гърдите й. Миглите й затрепкаха и тя се усмихна насън.

Не му се щеше да я буди, но нямаше друг избор. И неговите очи се затваряха, сирената на съня пееше омайната си песен на ръба на съзнанието му. Нямаше гаранция, че един от двамата ще се събуди, преди слугите да са се надигнали.

— Стани, любов моя. Трябва да се върнеш в леглото си. — Той я вдигна да седне в леглото, но тя падна на гърдите му.

— Не мога — промърмори Мери. — Още спя. — Тя задиша равномерно и Демиън изруга. Очевидно щеше да се наложи да я занесе в дамското крило, което естествено увеличаваше опасността да ги видят. Ако я забележеха сама в коридорите, тя можеше да измисли някакво обяснение, но за него щеше да бъде много трудно да обясни защо броди посред нощ, понесъл в ръце заспала жена по нощница. Освен това той нямаше представа коя от многото стаи беше нейната!

Някак си успя да я събуди и да увие отпуснатото й тяло в наметката. Докато обличаше ризата и панталона си, трябваше да я остави на леглото и когато отново я вдигна на ръце, тя вече спеше дълбоко.

— Мери! — изсъска остро той и я сложи да стъпи на пода, при което тя се залюля като тръстика. — Ако не можеш да изкарваш приключенията си докрай, значи не бива да ти разрешавам никакви приключения! Веднага се събуди! Трябва да ми покажеш пътя до стаята си.

Очите й се отвориха и тя се прозя сънено.

— О, извинявай… източното крило…

— Това е вече по-добре. — Той я вдигна на ръце и се запъти към вратата. — И не смей да заспиваш, защото трябва да ми покажеш

вратата на стаята си. Но не бива да говориш, само ще ми покажеш с пръст. — Лекото й кимване показа, че го е разбрала. Очите й останаха отворени, но това й костваше толкова усилия, че Демиън едва не се изсмя с глас. — И това ми било авантюристка — подигра я той и се наведе да я целуне по обсипаното с лунички връхче на носа, преди да излезе в коридора.

Пътят до източното крило му се стори безкраен, освен това трепваше при всяко скърцане на дъските под босите му крака. Най-сетне влязоха в стаята й и с облекчена въздишка той пъхна отпуснатата Мери под собствената й завивка. Виолетовите очи се отвориха веднага, тя го прегърна здраво и се притисна до него. Прозвуча весел смях.

— Ако искаш, можеш да останеш тук и да започнем отначало!

— Ти, малка вещице! — Той се освободи от прегръдката й и вдигна ръцете й над главата. В погледа му блесна гняв.

— Трябваше да се сетиш, че не е възможно да съм толкова слаба — укори го тя. — Освен това нямаше да бъде честно, ако бяха заловили само мен, нали?

— Един ден, Мери Трелоуни, ще ти извия врата и ще хвърля трупа ти в реката — закани се Ръдърфорд и беше напълно искрен. — За наказание няма да те науча да караш кола!

— О, не бъди толкова зъл! — възпротиви се Мередит.

— Много добре знаеш, че не мога да бъда зъл с теб — въздъхна той и се наведе, над нея. — Нищо не ти отказвам, макар че това не е добре нито за теб, нито за мен.

— Ами! — отзова се пренебрежително тя. — Говориш, като че съм някое малко дете, към което всички се отнасят снизходително. Ако в момента не ми беше толкова топло и приятно, щях да се ядосам.

— Бог да ме пази от яда ти! — Той я целуна, но без да пуска китките й. — Никога не бих те обвинил в подобно нещо. Знам, че никога не са те глезили — даже в рамките на разумното. Аз смятам да правя точно това, но знам, че ти не го приемаш…

Мери се усмихна с великодушно разбиране.

— Ти ме глезиш наистина прекалено и честно казано, аз съм безкрайно щастлива от това.

— Ако е така, аз съм доволен — отговори просто Демиън. — А сега спи! Ако имаш намерение да отидеш на лов, трябва да станеш рано.

— Ще стана преди теб — обеща тя.

— Както винаги — отговори той и се изправи.

Въпреки късата нощ на следващата сутрин Мередит се появи навреме на масата за закуска. Костюмът й веднага събуди завистта на другите три дами, които също бяха станали рано, за да участват в лова, но мистър Брумел, който я настани до себе си, се усмихна одобрително.

— Трябва да ми обещаете никога вече да не се връщате в Корнуол — пошепна в ухото й той, когато тя седна. — Всеки, успял да развълнува нейна светлост мисис Астли и скъпата й дъщеричка Хелена, е необходим за душевното спокойствие на другите чувствителни души.

— Още не сте видели шапката ми — отговори тихо Мередит и си взе топло хлебче от кошничката. — Има корона като войнишко кепе, а на върха букет щраусови пера.

— Страхотно! — възхити се Брумел. — Какво друго може да се носи на еполети?

Джералд Деверо, който се появи след няколко минути, поздрави закусващите, а след това се обърна специално към Мередит.

— Моля ви, лейди Блейк, не го приемайте като безсрамие, но роклята ви е невероятно смела — заяви той и зае мястото вляво от нея, след като тя се усмихна в знак на съгласие.

— Никак не сте безсрамен, сър! По-скоро ме ласкаете — отговори механично Мери и скри разочарованието си под прелестна усмивка. Мястото беше запазено за Демиън, но той закъсняваше.

Ръдърфорд помисли нещо съвсем друго, когато след две минути влезе в стаята за закуска и завари любимата си да разговаря оживено с Деверо и Брумел. Най-близкото място беше в другия край на дългата маса. Оттам той можеше да я наблюдава необезпокоявано и когато огледа костюма й, вдигна смаяно вежди. Мередит носеше плътно прилепнал тъмносин жакет с еполети; копчета с ширити и богато извезани на китките ръкави имитираха хусарска униформа. Над дантелената яка и муселинената вратовръзка малката, енергична брадичка изпъкваше още по-силно. Ръдърфорд не можа да реши дали роклята му харесва. Но беше сигурно, че нейна светлост мисис Астли

не я одобрява, защото устните й бяха презрително стиснати. Затова пък Джералд Деверо беше възхитен, отбеляза гневно Демиън и се зае с яйцата и шунката.

— Добро утро, лорд Ръдърфорд — поздрави го Мери с усмивка, от която струеше сладка невинност — обаче неустоимите виолетови очи блестяха чувствено и Демиън начаса забрави гнева си. Ако Деверо толкова желаеше да се погрее малко на излъчването й, негово благородие можеше да си позволи да бъде великодушен — защото този особен поглед беше запазен само за него.

Коне, кучета, ловци в червени жакети, ратаи и наемници чакаха на кръглата, посипана с чакъл площадка в свежестта на ранното утро.

— Ловът е много вълнуващо занимание — каза Мери на Джордж Брумел, докато бавно слизаха по стълбите и оглеждаха събралите се. — Обичам лова и ездата, но не понасям да убивам — призна тя.

— Много сте нежна, лейди Блейк — отбеляза настигналият ги Ръдърфорд и сложи ръкавиците си. — Ще позволите ли да ви помогна да възседнете коня си? — Той й подложи ръце да стъпи и без усилия я вдигна на седлото. — Арабела одобри ли този тоалет? — попита строго той, когато й подаде юздите.

— Защо? Не ти ли харесва? — Тя го погледна намръщено. — Мистър Брумел беше във възторг. Думите му бяха много ласкателни за вкуса ми.

— Тогава всичко е наред — отговори спокойно той. — Не че не ми харесва, напротив, но… за момент бях поразен от смелостта ти.

— Ти имаш твърде строги критерии за приличие, лорд Ръдърфорд — обвини го Мери и миглите й затрепкаха. — А аз си мислех нещо друго, особено след последната нощ…

— Вещица! — изсъска вбесено той. — Да знаеш, че ще си отмъстя.

Мистър Брумел напусна лова само след час и Мери се развесели много.

— Сигурно му се струва, че е смешен с кални ботуши и измачкан костюм — каза тя на Демиън, който препускаше след нея. — Знаеш ли, приятелството ви ме учудва.

— Защото аз не принадлежа към групата на лондонските дендита ли? — засмя се той.

— Да. Ти си винаги елегантен, но…

— Но не мога да се меря с Брумел — завърши изречението той.

— Точно така — кимна сериозно тя. — Никога досега не съм те виждала в ботуши с пискюли. Винаги носиш ботуши за езда и дивечова кожа.

— Нито Брумел, нито аз сме толкова глупави да мислим, че дрехите правят човека — обясни Ръдърфорд, — макар че Джордж иска да накара света да вярва в това. Приятелството ни почива на искрена привързаност.

— И аз го харесвам. — Мери огледа с високо вдигнати вежди живия плет, който препречваше пътя им. Всички преди тях го бяха заобиколили. — Хайде да видим как ще се справите с това препятствие, сър! — извика възбудено тя и полетя напред, без да чака отговор. Демиън я последва и мършавият му кон прескочи живия плет само миг след нейния. Можеше само да се моли от другата страна да няма ров! За щастие се приземиха на твърда земя. След известно време Мери прие предложението му да напуснат лова и да се върнат в Белвоар за първия урок.

Карането на кола съвсем не е толкова весело занимание, колкото си го представях, каза си след около час Мери. Първо Демиън изведе от обора на Рътланд двойка спокойни, солидни коне и ги впрегна в двуколката си.

— Защо не взе своите коне? — попита нищо неподозираща тя.

— Скъпо мое момиче, да не мислиш, че ще рискувам муцуните на конете си за една начинаеща? — изсмя се той и й помогна да се качи на седалката. — Освен това днес те не са излизали и щяха да бъдат много буйни. Със сигурност нямаше да ги удържиш!

Очите на Мери засвяткаха опасно, но тя премълча напиращия на устата й остър отговор и посегна към юздите и камшика.

— Отиваме на главната порта — обясни Демиън. — Вдигни ръцете си, Мередит! Ако ги държиш в скута, дори тези спокойни животни ще забавят ход.

Когато зави по широката алея към портата, Мери установи, че двата коня във впряга бяха съвсем различни от дребната петниста кобила, която караше у дома. Двете животни реагираха и на най-

малкото дръпване, на най-лекото докосване с камшика и тя изпита благодарност към Ръдърфорд, че не беше впрегнал в колата силните си кафяви жребци. Но, разбира се, не си го призна.

Когато стигнаха до желязната порта, през която се влизаше в парка, Ръдърфорд й заповяда да прекара конете през нея. Мередит го направи и беше много изненадана колко тясна изглеждаше портата, когато се преминаваше с кола. През следващия час тя опозна всеки сантиметър от пътя, докато преминаваше през портата в тръс, после все по-бързо и по-бързо и накрая в пълен галоп. При това колата се насочваше към нея ту отляво, ту отдясно.

Децата на кастелана се бяха събрали в края на градината и се забавляваха до насита с необичайната сцена. Когато веднъж Мери зави твърде остро и колата се удари в един от каменните стълбове, малките зрители изпищяха уплашено.

— Защо не си отидат вкъщи да пият чай? — попита сърдито Мери. — Съжалявам, Ръдърфорд. Май остъргах боята на хубавата ти кола?

— Вероятно — отговори хладно той. — Но при следващия път това не бива да се случи. Опитай още веднъж от същата посока.

— Ами ако отново ударя колата ти? — попита страхливо тя, стресната от дребната злополука.

— Хайде, Мередит, не се отказвай — отговори гневно той. — Загрижен ли ти изглеждам?

— Не — отговори облекчено тя. — Но урокът е много уморителен, освен това вече не вярвам, че имам талант.

— Защо искаш да престанеш, защото е уморително или защото мислиш, че няма да се справиш? — попита строго той и я измери с укорителен поглед.

— Наистина е уморително — призна тихо тя.

— Нали се съгласи да правиш всичко, което поискам от теб? — Той взе юздите от ръцете й и обърна конете, за да минат през портата от другата посока. — Случайно намирам, че ти имаш особен талант да управляваш впрегнати коне. Липсва ти само търпение. — Той й подаде юздите и Мередит, зарадвана от комплимента и ядосана от критиката, изпъна рамене и се съсредоточи върху непосредствено стоящата пред нея задача. Колата не се удари нито веднъж повече и когато урокът

най-сетне приключи, тя беше убедена, че тези каменни стълбове ще я преследват и насън.

— Е, как ви харесаха уроците, лейди Блейк? — попита херцог Рътланд, който ги посрещна в салона след вечеря.

— Изобщо не ми харесаха, ваша светлост — отговори с гримаса Мередит. — Затова пък децата на вашия кастелан си прекараха много весел следобед, по-интересен, отколкото в цирка, убедена съм в това. Трябва да знаете, сър, че вече мога да преминавам през порти с всякаква скорост и от всеки ъгъл. Това е резултатът от упражненията, които засега се ограничиха върху вашата порта, но се надявам, че много скоро ще имам възможност да приложа наученото поне върху още една!

Херцогът, който я бе изслушал с голям интерес, избухна в луд смях, а мъжете, които го заобикаляха, споделиха веселието му.

— Ръдърфорд знае какво прави, мадам! — В разговора се намеси сър Чарлз Стантън. — Който не се научи да минава бързо през портата, без да се удари, няма да реагира правилно и при другите трудни ситуации.

— Благодаря, Чарлз! — Демиън стоеше в края на групата, опитвайки се да скрие смеха си след остроумното описание на Мередит. При това се питаше дали любимата му най-сетне ще разбере, че подхождаше чудесно на този кръг от хора, както и че те щяха да й липсват в пустошта на Корнуол. Мери си бе завоювала място в обществото, независимо от историята, която той беше съчинил за нея. — Боя се, че братовчедка ми се умори от първия урок.

— Може би следващият ще е по-интересен — произнесе с надежда Мери.

— А може би лейди Блейк ще се заинтересува от предложението ми да устроим малко състезание? — обади се остър женски глас. — Би трябвало да знаете, че е изключителна привилегия да имате учител като лорд Ръдърфорд, мадам! Ние, нормалните смъртни, нямаме това удоволствие.

Мередит се обърна към дамата. Лейди Маргарет Пикъринг, дъщеря на маркиз Бландфорд, се гордееше с уменията си да язди и да управлява кола. Тази сутрин обаче вдовицата от провинцията я бе затъмнила и с тоалета, и с дързостта си и сега виждаше възможност да си отмъсти.

— Не бих посмяла да се сравнявам с вас, лейди Маргарет — отговори невинно Мередит. — Моят учител има голям опит, но той не съответства на дарбата на ученичката му.

— Хайде, Ръдърфорд! — намеси се възбудено Стантън. — Не можете да не отговорите на такова предизвикателство. Обзалагам се на едно пони, че само след една седмица ще сте направили от лейди Блейк първокласен кочияш и достойна конкурентка на лейди Маргарет!

— Задачата ви е лесна, Ръдърфорд, готов съм да се обзаложа — заяви Деверо и остави чашата си на масичката. — Всяка дама, която има ръце, чувствителни като тези на лейди Блейк, ще бъде добра ученичка. Ако вие не сте готов, аз ще приема облога.

— Няма да се наложи, Деверо — отговори студено Демиън. Този човек започваше да го изнервя! Постоянно беше близо до Мери, а обектът на вниманието му не се сещаше да го отблъсне. Вероятно тя изобщо не проумяваше колко силен е интересът му. Демиън още от самото начало беше забелязал липсата на суетност у Мери и знаеше, че тя изобщо не забелязваше как въздейства върху хората около себе си. Това беше приятно качество, но понякога тя ставаше опасно наивна.

За щастие словесната престрелка с Деверо потъна в общия интерес, който предизвика идеята на Стантън. Само Мередит сметна предложението на Деверо за неподходящо. Освен това никак не й се искаше да бъде тема на оживения разговор, който присъстващите водеха, без директно да споменават името й. Повечето господа поддържаха, че е невъзможно един новак да усвои достатъчно умения и сръчност, за да победи опитен кочияш само след няколко дни упражнения. Последваха много предложения за предстоящите уроци.

Демиън, който беше изтълкувал правилно гневните погледи на Мери, се обърна към нея със замислено сключени вежди.

— Какво ще каже дамата? — попита високо той.

— Трябва ли непременно да спечеля състезанието? — попита намръщено Мери.

Отново се разгоря дискусия, в резултат на която се оформи мнението, че тя трябва да участва само за да отговори на предизвикателството и за да могат Ръдърфорд и Стантън да изпълнят облога си. Самото състезание беше следващата точка — за него щяха

да се сключат отделни облози, но чак към края на седмицата, когато можеха да преценят по-добре напредъка на лейди Блейк.

— Видях конете, които кара лейди Маргарет — проговори замислено Мередит. — Не ми се иска да изляза срещу нея, защото знам, че никога не бих спечелила състезанието с конете, които карах днес. — В погледа, отправен към Ръдърфорд, имаше дръзко предизвикателство.

— Ако спечеля облога — отвърна той, без да се опитва да крие веселието си, — ще ти позволя да караш кафявите коне.

— Предложението е почтено, Ръдърфорд — подкрепи го херцогът. — Ако в края на седмицата Демиън не позволи на лейди Блейк да кара кафявите му коне, значи е загубил облога. Защото всички знаем, че никога не би рискувал тези благородни животни.

Накрая се разбраха, но през седмицата Мередит стократно съжали, че беше дала съгласието си. Демиън беше изключително учтив, безкрайно търпелив, но и безогледен перфекционист. Ученичката му трябваше не просто да стане добър кочияш, а да се научи да направлява колата с точност до сантиметър — както с двойка, така и с четворка коне. Мередит се упражняваше часове наред. Научи се да хваща шнура на камшика със светкавично движение на китката и да размаха дръжката над главите на конете. Научи се да връзва юздите на елегантен възел и бързо да ги развързва. Всеки ден изпробваха нови, по-темпераментни коне от конюшнята на херцог Рътланд, но Демиън все още не й даваше кафявите си жребци. Мередит се научи да управлява водещите коне така, че да правят завоите с най-голяма точност и да влизат във всеки вход, колкото и тесен да е, без колата да се удари в някоя стена.

— Когато тази седмица най-сетне свърши, желанието ми да управлявам кола ще е изчезнало безвъзвратно — заяви горчиво тя и за десети път през последния половин час насочи конете по тесния обиколен път край входната алея. — Даже в леглото се сещаш да ми обясниш нещо, което си забравил.

Демиън избухна в тих смях.

— Дясната страна трябва да бъде изтеглена малко по-напред — гласеше лаконичният му коментар.

— Защо това е толкова важно за теб? — поиска да разбере Мередит и изтощено отпусна ръце. Впрягът веднага забави ход. Тя

изруга ядно, без да се притеснява от грубите думи, и побърза да вдигне ръце.

— Ако това бяха кафявите жребци, щеше да загубиш контрол — напомни й Демиън със спокойствие, което я подлудяваше. — Трябва да си абсолютно съсредоточена.

Мери прехапа устни.

— Ти не отговори на въпроса ми.

— Причините са две. Първо, когато реша да направя нещо, го правя, както трябва, и второ… я по-добре ми дай юздите за момент — Той издърпа юздите от ръката й и продължи все така спокойно: — И второ, аз съм силно заинтересован от твоя успех — от всичко, което те утвърждава като член на обществото.

Добре, че беше взел юздите, защото Мередит веднага усети отново меланхолията, която я обземаше, когато той изразяваше решителността си да я спечели.

— Какво трябва да направя, за да ти докажа, че никога не мога да стана част от този свят? — попита тя и в гласа й имаше отчаяние. — Като игра, като приключение за няколко седмици, да, мога да му се наслаждавам. Но нямам никакво желание да стана херцогиня, защото ще се задуша под тежестта на правилата за прилично държание и на забраните. Освен това ще те унищожа!

— Не виждам по какъв начин би могла да ме унищожиш, камо ли пък да се задушиш — възрази Демиън.

— Много добре знаеш за какво говоря. Не бъди толкова малоумен! — изфуча тя.

— Ако спреш за минута и се опиташ да разсъждаваш разумно, скъпа моя Мери, бързо ще разбереш, че вече си на път да станеш херцогиня. Така например Джералд Деверо нямаше да се интересува толкова много от теб, ако вече не си беше завоювала място в обществото. — Той беше търсил възможност да поговори с нея за поведението на Деверо, за да й посочи на каква опасност се излага, и сега я погледна бързо отстрани, за да улови реакцията й.

— Какво общо има Деверо? — попита остро Мери.

— Почти нищо — отговори с въздишка Демиън. — С изключение на един прост факт: той е твърдо решен да ти покаже, че се интересува от теб, и го прави по доста настойчив начин.

— Нима ме обвиняваш, че съм недискретна?

— В нищо не те обвинявам. Само ти съобщавам, че хората говорят. Засега не се чуват злобни приказки, но ще бъде добре поне малко да го… обезкуражиш.

— Естествено херцогините никога не са недискретни — проговори замислено Мери, дъхна върху сребърното копче на ръкава си и се зае да го трие с ръкавицата си. — Те не се промъкват нощем по коридорите, за да се вмъкнат в леглото на любовника си. — Тя вдигна китката си срещу слънцето и огледа копчето с присвити очи, за да провери добре ли го е излъскала.

— Знаеш ли, не виждам причина да не го правят и те — засмя се Демиън. — Но ако ти ще станеш тази съмнителна херцогиня, надявам се, че няма да имаш нужда от любовник.

— О, не прави нещата по-трудни, отколкото са — извика ядосано тя. — Аз съм контрабандистка, забрави ли тази малка пречка?

— В момента не си — напомни й спокойно той.

— Прав си, но скоро пак ще стана.

При тези думи Демиън стисна устни, но остана безмълвен.

— Не можеш да се ожениш за жена с такова минало — опита отново Мери. — Само си представи какъв скандал ще се разрази! Ако някога открият с какво съм се занимавала, а това е напълно възможно — достатъчно хора в селото знаят кой е водачът на бандата, пещерата и тайният тунел съществуват като доказателство, — тогава ще ме обесят.

— Готов съм да поема този риск.

— Аз обаче не съм! — Когато мълчанието стана непоносимо, Мередит заяви: — Няма да участвам в това състезание. Можеш да кажеш на приятелите си, че съм безнадежден случай и от мен никога няма да излезе добър кочияш.

— Наистина ли искаш да обременя безсмъртната си душа с неизпълнен облог? — попита сърдито Демиън. — Скъпо мое момиче, ти ще оставиш Маргарет Пикъринг на старта! А щом се върнем в Лондон, ще те виждат на капрата на екипаж е прекрасен впряг!

— Не искам!

— Престани да се цупиш, Мередит — посъветва я спокойно Демиън. — Това не е прилично, а и не си в състояние да ме трогнеш. Пък и ще навредиш само на себе си.

За съжаление той имаше право и Мери го призна, макар и с голяма неохота. В събота излезе пред въодушевената публика с кафявите жребци на Ръдърфорд. Лордът отказа да седи до нея, като й заяви, че имал пълно доверие в способността й да контролира скъпите му коне — при това знаеше, че дланите й бяха влажни от вълнение. На следващия ден тя спечели състезанието, но се показа любезна към Маргарет и й заяви, че заслугата била само на кафявите жребци. Ако те били впрегнати в колата на лейди Маргарет, победата със сигурност щяла да бъде нейна. Тъй като никой не се осмели да възрази, историята завърши мирно и без никой да загуби престижа си. Щом остана сам в обора, Демиън провери много внимателно муцуните на конете. Ако Мери им беше навредила, той щеше да приеме удара мълчаливо; но ръцете й бяха наистина чувствителни, както се беше надявал, и облогът беше спечелен заслужено.

Лейди Блейк и лорд Ръдърфорд се върнаха в Лондон поотделно и всеки от тях имаше цел, противоположна на целта на другия. Ръдърфорд беше твърдо решен да убеди любимата си, че е намерила своето достойно място в обществото и че връзката им всеки ден става по-здрава. От своя страна Мередит искаше непременно да убеди Ръдърфорд, че ще му бъде безкрайно неприятно да има жена с минало, което може да бъде разкрито. За нея беше съвсем лесно да се представи в неблагоприятна светлина, а в този случай Демиън нямаше да има друг избор, освен да я отблъсне и да се откаже завинаги от безумната идея за женитба. Може би тогава щеше да й позволи да се оттегли в Хайгейт и двамата щяха да прекарат последните седмици заедно без повече каранички. В действителност Мери не разбираше защо връзката им да не може да продължи, след като и двамата го искаха. Естествено тя щеше да се върне в Корнуол за ваканцията на братята си, но през останалото време… А през лятото Ръдърфорд щеше да посети Корнуолските си имоти и тогава отново щяха да си устроят любовно гнездо в пещерата.

Вродената предпазливост не й позволи да разкрие пред Демиън това лесно и ефективно разрешение на всичките им проблеми. Засега той беше решен да се ожени за нея и нямаше да се вслуша в разумните й предложения. Но когато най-после проумееше, че планът му е

невъзможен, тя щеше да му представи решението си. Естествено щеше да дойде ден, когато той трябваше да се ожени за подходяща жена — по-скоро рано, отколкото късно. Но сега не беше време да мисли за бъдещата съпруга на любимия си.

18

— Разбира се, аз се чувствам почетена, сър, но моля ви, станете! — Няколко дни след завръщането си в Лондон Мередит се намираше в салона на Кавендиш Скуеър и се опитваше да се пребори с напиращия смях, докато гледаше падналия на колене пред нея мъж на средна възраст.

Сър Тобиас Морли се изправи тромаво. Лицето му беше зачервено от напрежение и от вълнуващите го чувства.

— Е, какво ще кажете, скъпа милейди? — изпъшка той. — Приемате ли предложението ми?

— Желаете ли чаша кларет, сър? — Мередит обърна гръб на неочаквания обожател и спечели малко време, за да се овладее, докато наливаше вино. Всички знаеха, че сър Томас Морли е в затруднено финансово положение и от месеци си търси богата жена. Само Демиън беше виновен за сегашното й неловко положение. Защо, по дяволите, бе заявил на всеослушание, че вдовицата от Корнуол е богата? Умереното богатство също би послужило на целите му. След като той я беше докарал до това положение, пак той трябваше да измисли начин да я освободи от него, реши Мери.

— Сър Тобиас, оказвате ми преголяма чест! — Тя се усмихна и миглите й затрепкаха. Подаде му чашата кларет и продължи: — Но се боя, че ми е невъзможно да отговоря на въпроса ви. Моля, седнете.

Сър Тобиас я погледна малко объркано и отпусна масивните си задни части, стегнати в яркожълт панталон, на един стол.

— Не разбирам какво имате предвид, милейди!

— Трябва да знаете, сър, че лорд Ръдърфорд носи отговорност за мен. Аз просто нямам достатъчно опит. — Тя вдигна ръце в жест на безпомощност, ако не на умствена ограниченост. — Скъпият ми съпруг знаеше колко съм неопитна в нещата от живота…

— Разбирам, скъпа милейди — побърза да я прекъсне сър Тобиас. — Но не сте неспособна, не казвайте това! Дамите не бива да

си блъсках хубавите главички с такива проблеми. Ако съм ви разбрал правилно, трябва да се обърна към Ръдърфорд, така ли е?

— Точно така, сър. Той може да ви даде отговор от мое име. — Мери се усмихна толкова любезно, че сър Тобиас побърза да се отправи към Брук стрийт, където живееше Ръдърфорд.

Демиън беше в кабинета си, когато икономът му предаде картичката на сър Тобиас Морли.

— Благодаря, Карлтън! Кажете на сър Тобиас, че ще го приема в библиотеката.

Ръдърфорд остана много учуден от това неочаквано посещение. Двамата с Морли се движеха в напълно различни кръгове, джентълменът беше с десет години по-голям от него. Естествено сър Тобиас бе уважавана личност. Наистина, нямаше достатъчно пари, но това не бе твърде голям недостатък, а обичайно явление на времето. Любопитен да разбере какво става, Ръдърфорд се запъти към библиотеката.

Къщата на Брук стрийт беше типично ергенска: липсваше й величието на дома на Гросвенър скуеър, където един ден щеше да живее и Демиън, но не бе лишена от елегантност и удобство. Слугите бяха дискретни, стаите просторни, мебелите подбрани с вкус. Сър Тобиас забеляза всичко това и изпита съвсем не благородна завист. Все пак той се утеши с мисълта за богатството на вдовицата — в обществото се говореше за осем хиляди фунта. Хубава сумичка, повтаряше си сър Тобиас, за да се поддържа елегантен стил на живот. След като обявеше годежа си в „Газет“, кредиторите щяха да престанат да го тормозят. Нещата се обръщат решително към по-добро, каза си той, докато разменяше поздрави с домакина си. Трябваше да се уреди само още една малка формалност.

— Желаете ли шери, Морли? — предложи Ръдърфорд. — Или предпочитате мадейра?

— Шери, драги приятелю — отговори Морли и се разположи удобно на мекия диван. Погледът му се плъзгаше замислено по златните пискюли на високите му ботуши. По отношение на елегантността той правеше решително по-добро впечатление от домакина си, облечен в скромен платнен жакет и кожени панталони.

Но дори сър Тобиас не можеше да не признае, че неговите подплатени рамене и стегнатата в корсет фигура не представляваха нищо в сравнение със стегнатото тяло на лорда, който не се нуждаеше от никакви помощни средства.

— Какво ви води насам, Морли? — попита с учтива усмивка Ръдърфорд и се настани срещу госта си.

— Идвам по много приятен повод — отговори със сияещо лице сър Тобиас и отпи голяма глътка шери. — Прекрасно вино имате, Ръдърфорд. — Демиън сведе глава, чакайки търпеливо. — По-точно казано, лейди Блейк ме праща при вас. — Сър Тобиас се облегна назад и лицето му засия още повече, като че всичко беше ясно.

Ръдърфорд го погледна объркано.

— Лейди Блейк? Простете, Морли, но защо го е направила?

— Естествено защото се нуждае от съгласието ви, скъпи приятелю! Чиста формалност, сигурен съм, но тя е едно невинно малко същество, няма никаква представа от света на сделките… нали знаете какви са дамите. Тя каза, че вие сте отговорен за нея и със сигурност знаете как да уредим нещата.

Лека-полека Ръдърфорд започна да разбира и изпита диво желание да се засмее, а след това да изкрещи от гняв. Често изпитваше подобни чувства, когато ставаше въпрос за Мери Трелоуни. Не можеше да си представи защо малката вещица се опитваше да го забърка в нещо, с което лесно можеше да се справи и сама. Вероятно защото й беше приятно да го дразни.

— И какво по-точно ви каза лейди Блейк? — попита предпазливо той.

— Ами, каза ми, че не е в състояние сама да управлява живота си — сладко малко същество! И аз, разбира се, не пожелах да натоварвам красивата й главичка… — Морли се усмихна и погледна с очакване домакина си.

— Прав сте — кимна сериозно лордът. — Наистина би било жалко, ако натоварваме красивите главички на дамите с проблемите на ежедневието. Най-доброто за всички участници в играта е тези красиви главички да си останат празни.

— Точно така — съгласи се Морли и разтегна устни в толкова широка усмивка, че Демиън видя пожълтелите му зъби с доста дупки между тях. — Дамата ми обясни, че починалият й съпруг разбирал

неспособността й да се оправя с живота и че сега вие управлявате делата й.

Демиън започна да се пита дали при следващата среща с любимата си не бе оправдано да приложи малко насилие. Живо си представяше как беше разговаряла с този дебел идиот, как бяха пърхали миглите й и как се бе извинявала за наивността си — макар че само в малкия си пръст тя притежаваше много повече разум, отколкото този порочен глупак в цялото си тлъсто тяло! Какво ли щеше да направи, ако той откажеше да участва в играта й? Тъй като междувременно беше опознал добре необичайния ход на мислите й, Демиън много бързо се сети, че тя му приписваше вината за всички свои проблеми и че той беше длъжен да ги решава в нейна полза. Ръдърфорд взе решение действително да поеме отговорност — но при пръв удобен случай да я накаже за коварството й.

— Боя се, че имаме проблем, Морли — заговори отмерено той, пълнейки отново чашата на госта си. — Разбира се, той не е непреодолим. — Демиън се усмихна успокоително на сър Тобиас, който изведнъж бе пребледнял. — Или поне не за търпелив мъж като вас. — Той махна небрежно и сър Тобиас си поотдъхна.

— Май не разбирам точно какво искате да кажете, Ръдърфорд!

— О, всъщност е съвсем просто. В завещанието си сър Джон Блейк е поставил изричното условие вдовицата му да се омъжи отново едва след двадесет и петия си рожден ден. В противен случай губи цялото му богатство. — Той отпи глътка шери и замислено погледна Морли над ръба на чашата. — След шест месеца лейди Блейк ще навърши двадесет и четири години, ако си спомням точно. Но ако държите да се ожените за дамата веднага, аз не виждам други пречки. — Той се извърна тактично, когато посетителят му изръмжа недоволно и затърси подходящи думи, за да се оттегли с достойнство.

Мередит не чу нищо повече за бъдещия си годеник. С Демиън се срещнаха едва следващата вечер. Той беше поканен на вечеря у семейство Бюмонт, но имаше още много гости и двамата нямаха възможност да разговарят насаме. Все пак Мери беше убедена, че ако искаше, той щеше да намери такава възможност — ала само след десет минути й стана ясно, че той не го искаше. Поздрави я изключително

официално, а студената му усмивка с нищо не намекваше, че възнамерява да се усамоти някъде с нея. Тя бе принудена да се включи в общия разговор, а когато настойчивият й поглед предизвика само въпросителна усмивка, й стана ясно, че той или нарочно се правеше на глупак, или имаше друга причина да отхвърли безмълвната й молба. Когато той я отведе на вечеря, тя все пак успя да заговори за онова, което я занимаваше, докато кавалерите настаняваха дамите си.

— Забавлява ли се добре, откакто се видяхме за последен път? — попита тя, докато нервно разместваше сребърните прибори.

— Да, благодаря — отговори той. — Надявам се, че ти също си се забавлявала?

— О, да — отговори тя. — Имахме много гости.

— Твоята популярност е извън всяко съмнение — усмихна се хладно той. — Присъства ли вчера на издигането на балона?

Разговорът не вървеше в добра посока, разбра Мередит. Популярността й и многото гости бяха далеч по-важна тема.

— Издигането не може да се определи като особено успешно — отговори небрежно тя. — Сигурна съм, че и при теб са идвали много хора.

Демиън едва успяваше да запази самообладание. Нямаше никакво намерение да се покаже отзивчив, искаше да я накара да си плати за коварството, като я остави колкото се може по-дълго в неведение относно изхода на разговора му с неканения посетител.

— Да, няколко — отговори спокойно той. — Ти май се интересуваш твърде много от подробностите на светския ми живот, милейди.

— О, съвсем не, сър — отвърна надменно тя. — Исках просто да водя учтив разговор. Имаше ли някои по-интересни посетители?

— Всъщност в момента не се сещам за никого — отговори небрежно той. — Я ми кажи, видя ли вече мраморните статуи на Елджин? Ако не си, готов съм още утре да те заведа.

Мередит се предаде. Гордостта й не допускаше да заговори направо по темата, затова престана да мисли за сър Морли. Само след няколко дни обаче получи второ, още по-страстно предложение от сър Франсис Матюс. Тъй като младежът имаше много изискан вкус, но средствата не му позволяваха да задоволява всичките си прищевки, тя бързо откри причината, която го бе накарала да й окаже високата чест

да помоли за ръката й. Изпрати и него при Ръдърфорд и този път получи кратка записка.

> Скъпо мое момиче,
>
> макар да съм безкрайно щастлив, когато мога да ти окажа каквато и да било помощ, аз зная от опит, че ти можеш да бъдеш много сръчна в отхвърлянето на предложения за женитба. Трябва просто да разкажеш на развълнувания кандидат, че според завещанието на съпруга си не можеш да се омъжиш повторно, преди да си навършила двадесет и пет години. Както изглежда, това е достатъчно, за да обезкуражи и най-пламенния обожател.

Мередит накъса записката на парченца и тъкмо щеше да ги хвърли в кошчето за хартия, когато Грантли отвори вратата на салона и възвести посещението на милостивия господин Джералд Деверо. Усмивката, с която го посрещна Мери, беше малко измъчена и той го забеляза веднага. Лицето му се помрачи и той се запъти с бързи крачки към нея.

— Какво е станало, скъпа лейди Блейк? Кой е посмял да ви ядоса?

— О, драги мистър Деверо! — Тя изписа виновно изражение на лицето си. — Вие се появявате винаги когато изпадам в някое от тъжните си настроения. Сигурно вече ви е ясно колко съм капризна.

— Как можете да си помислите такова нещо? — извика той и стисна ръцете й с такава сила, че Мери се почувства неудобно. Ала беше толкова ядосана на Демиън, че не се отдръпна.

— Вие сте много мил, сър, но бих предпочела да говорим за по-приятни неща.

— Нима няма да ми кажете защо сте толкова развълнувана? — Той направи крачка към нея и Мери, припомнила си предупреждението на Демиън в Белвоар, издърпа ръцете си колкото можеше по-незабележимо.

— Нищо важно — отговори тя и вдигна рамене. — Получих лек удар по гордостта си, това е всичко. Нека не говорим повече за това,

моля ви! Добре е от време на време да засегнат суетността ни, това е полезно за душата. Моля, седнете!

Деверо изпълни поканата й.

— Не искам да бъда любопитен, лейди Блейк — рече той, — но понякога е полезно да споделим грижите си с човек, който ни разбира. Доверете ми се, уверявам ви, че ще проявя съчувствие.

— Да, вярвам ви. — Тя се усмихна с искрена топлина. Макар че Демиън я предупреждаваше да се пази, тя беше убедена, че Джералд Деверо е много мил човек и умее да лекува раните й. — Работата е там, че ми е много унизително да получавам предложения за женитба от джентълмени, които искат само парите ми. Естествено не би трябвало да съм толкова глупава…

— Разбира се, че не сте глупава, скъпа милейди! — отговори сериозно той и Мери се почувства още по-добре. — Знам колко ви е неприятно. Винаги съм имал впечатлението, че дамите с известно състояние са изложени на всеобща безчувственост в тази… хмм… деликатна област.

— Значи ме разбирате — прошепна развълнувано тя.

— Разбирам ви, да! Няма ли да седнете? — Той я потегли към дивана и Мередит, за да не се покаже твърде добродетелна, седна до него. — Предполагам, че сте получили няколко неприятни предложения?

— Да — отговори съкрушено тя. — Почти не познавам господата, но съм сигурна, че нямаше да се впечатлят дори ако имах гърбица или едно око.

Деверо отново посегна към ръката й.

— Тези обожатели, лейди Блейк, със сигурност са малцинство. Има достатъчно мъже, за които богатството не играе роля.

— Ако е така, досега не са се показали. — Мери съзнаваше, че е попаднала в капан, и й се искаше да си отхапе езика, за да се накаже за наивността си. Тя издърпа бързо ръката си, стана и отиде до камината, за да дръпне шнура на звънеца. — Нали ще изпиете чаша вино, сър?

— Благодаря ви! — Той стана и аскетичното му лице пламна от вълнение. — Вероятно мъжете, за които говорихте, са твърде дискретни… или не желаят да се разкрият прекалено рано.

Влизането на слугата спаси Мери от очаквания отговор; а когато слугата излезе, тя направи нищо незначеща забележка за необичайно

мекото есенно време. Деверо разбра маневрата й за отклоняване на вниманието и отговори по същия начин. Когато гостът се сбогува, Мередит не можа да не забележи особената топлота в гласа му, усети и натиска на ръката му. Явно беше попаднала в неприятна ситуация. Ако Демиън беше виновен за нежеланото внимание на обеднелите лондонски джентълмени, тя в никакъв случай не можеше да го обвинява за интереса на Деверо. Доколкото знаеше, той не бе съвсем без средства и макар че богатството й със сигурност беше важен фактор, то не бе за него жизненоважен въпрос. Тя трябваше веднага да измисли нещо, което да го обезкуражи, и то трайно; но това беше много трудно, защото всъщност не го искаше. Той й харесваше, обичаше да разговаря с него, а симпатията и разбирането, които проявяваше, я утешаваха. Какво от това, че Ръдърфорд не го харесваше!

Когато Демиън влезе в салона половин час след Деверо, Мери беше в настроение за караница.

— Много ти благодаря за любезното писъмце, лорд Ръдърфорд — заяви сковано тя и се направи, че не забелязва усмивката и протегнатата му ръка.

Демиън вдигна вежди и отпусна ръката си.

— Божичко — промърмори като на себе си той. — Както изглежда, съм те обидил. А намерението ми беше просто да ти помогна да се справиш с нежеланите обожатели.

— Това не е вярно! — изфуча тя.

— Наистина не е — призна разкаяно той. — Исках само да те науча да не ми играеш подобни коварни номера — Е, успях ли?

— Това не беше номер — възрази тя, но не беше убедителна. — А и да беше, ти сам си си виновен. Унизително е да ме преследват обеднели джентълмени, особено като знам, че не притежавам нито пени. Защо трябваше да разгласиш на цял свят, че съм богата?

Ръдърфорд скръсти ръце под гърдите си.

— Имах чувството, че ще ти е по-приятно да те смятат за богата млада дама, отколкото за изцяло зависима от благоволението на семейство Кейли.

— Щеше да ми бъде още по-приятно, ако изобщо не ме бяха забелязали — отговори възмутено Мери.

— Не придавай толкова голямо значение на една дреболия, скъпа моя. — Демиън отиде до един от големите прозорци, откъдето се виждаше целият площад. — Ела да видиш какво има тук! Много по-интересно е.

Как смее да остави без внимание гнева й! Тя не преувеличаваше значението на този въпрос, ни най-малко. Но щом лорд Ръдърфорд не я разбираше, тя щеше да се обърне към Джералд Деверо!

— Ела тук, Мери — повтори Демиън, извърна се и я подкани с пръст. — Имам изненада за теб.

— Вече преживях достатъчно изненади, благодаря — отговори сърдито тя и остана на мястото си.

— Пак се цупиш — укори я той. — Трябва ли да дойда да те взема?

— Не се цупя! — Незнайно по каква причина тя изведнъж се почувства като глупаво малко момиче, пленница на собствената си упоритост. Беше крайно непочтено винаги той да печели, а тя да страда…

Демиън избухна в тих смях.

— Остави това заплашително изражение, любов моя. Уверявам те, че нямам намерение да се карам повече с теб. А сега би ли дошла до прозореца? — В гласа му се промъкна нетърпение и Мери въздъхна.

След кратко колебание тя прекоси помещението, за да погледне през прозореца. Спортен файтон, теглен от двойка кафяви жребци, стоеше пред къщната врата и един ратай държеше юздите на конете.

— Обучил ги е Кънингам — обясни Демиън със законно задоволство. — Успях да ги купя, преди да ги изнесат на пазара. С тях ще предизвикаш завистта не само на дамите, скъпа моя!

— Искаш да ги карам аз? — Мери забрави гнева си. Не можеше да се кара с Демиън, след като той не искаше.

— Това е само назаем — обясни той с глас, сух като есенна шума.

— Да, разбира се — отговори тя. — Но трябва да се преоблека.

— Давам ти двадесет минути. — Зарадван, че поне за момента гневът й е отлетял, той се настани на един стол до прозореца.

Мередит се върна само след четвърт час, като пътем оправяше оранжевите си кожени ръкавици. Беше заменила муселинената рокля с тъмен костюм със строга кройка. Кадифена шапка, извита от едната

страна, увенчаваше кестенявите къдрици. Крачетата й бяха обути в ниски ботушки от дивечова кожа. Демиън кимна одобрително и й отвори вратата.

— Кажи ми — помоли тя с издайническата си сладка усмивка, когато се покатери на капрата, — като какъв ще ме придружаваш този път — като учител или просто като кавалер?

— Чувствам се почетен, лейди Блейк, че си любезна да ме вземеш със себе си — отговори нежно той.

Мери изкриви уста.

— По дяволите паркът! Хайде да отидем направо в Хайгейт! Не ми харесва, когато се караме, а в последно време там е единственото място, където сме спокойни.

— Първо ще направиш една обиколка на парка! По това време е препълнено и много искам да видя какво впечатление ще направиш.

— Ти искаш да покажеш на всички, че си успял да купиш конете, обучени от Кънингам! — обвини го сърдито тя и Демиън избухна в смях.

— Трябва да призная, че доста хора им бяха хвърлили око.

— Мъже! — произнесе с дълбоко презрение Мери. — Под тази великолепна, силна външност вие сте просто малки момчета. Ти не си по-добър от Роб, когато непременно иска да спечели в играта на топчета.

— Всъщност как са братята ти? Получавала ли си скоро писмо? — Той не си направи труда да се защитава срещу заслуженото обвинение.

— Да, имам писмо от Хюго и няколко драсканици от другите двама — отговори Мередит. — Тио се надява, че през следващия сезон ще попадне между единадесетте най-добри играчи на крикет, а Роб се оплаква, че постоянно е гладен.

Демиън избухна в смях.

— Много добре си спомням това чувство! Непременно ще му изпратя нещо да попълни запасите си!

— Помолих Нан да му изпрати един голям козунак и няколко тортички — разказа му Мери. — Но съм сигурна, че няма да задоволят апетита му. Доколкото знам, всеки колет се разделя с другите момчета.

— Не се притеснявай — успокои я Демиън. — Другите ще го уважават много, че получава такива хубави работи от къщи, и той ще

се радва, че дели с тях.

Влязоха в Хайд парк през портата Стенхоуп и Мередит трябваше да спира на всеки няколко метра, за да отговаря на познатите си, които я поздравяваха за новия впряг и горчиво се оплакваха, че Ръдърфорд ги е изпреварил.

— Е, доволен ли си? — попита тя, когато завършиха обиколката.

— Повече от доволен! Ти си невероятен кочияш, Мери Трелоуни. Нито за момент не се почувствах застрашен.

— Ти май се опитваш да ме провокираш, милорд?

— Опазил ме бог! — протестира той. — Това е последното, което бих направил. А сега обърни към Хайгейт и побързай!

19

— Добре ли се чувствате, скъпа? — попита загрижено херцогиня Кейли. Този следобед Мередит беше необичайно тъжна, а и не изглеждаше особено добре — факт, който ядоса нейна светлост, защото специално беше поканила на чай най-добрите си приятелки, за да им представи младата вдовица от Корнуол. Тя си спомни разговора със сина си и естествено не издаде намеренията си. Каза само на Арабела, за да е сигурна, че дъщеря й ще се погрижи Мередит да се появи в безупречен вид.

— Добре съм, ваша светлост — отвърна автоматично Мередит и се усмихна въодушевено. Поне се надяваше, че се е усмихнала така. — Беше много мило от ваша страна да ме поканите на чай.

— Разбира се, че не. Вие вече сте почти част от семейството — отговори високо домакинята.

Мередит се вцепени и усмивката й загуби голяма част от сърдечността си. Всички врати около нея се затваряха. Навсякъде я посрещаха благосклонно, но доброжелателството им започваше да я задушава, докато скритите зад него причини все повече излизаха на преден план. След завръщането си от Белвоар тя не бе имала случай да осъществи плана си — единствената й надежда да се освободи от неприятното положение, в което беше попаднала по вина на Демиън. Тъй като не се страхуваше да си признае истината, тя си каза, че всъщност се страхува от огромния скандал, който й беше необходим, за да постигне целта си. На теория планът беше великолепен, но съзнанието, че ще смути и объркa приятелите си, беше крайно неприятно. Може би трябваше да предприеме още един опит да вразуми Демиън. Все пак той беше разумен човек, макар и свикнал да налага волята си, но това можеше да се каже и за нея. Обикновено Мередит беше честна към себе си. Ако я обичаше истински, както твърдеше, той сигурно щеше да я освободи от задължението да остане в Лондон и да живее в неговия кръг. А това щеше да направи и двамата щастливи.

— Съсредоточи се, мила — пошепна й Арабела, като се сниши зад каната с чай. — Лейди Бригъм ти говори вече десет минути, а ти почти не й отговаряш. Да не би да имаш главоболие?

— Не. Моля за извинение, Бела. — Мери моментално се овладя и се обърна към възрастната вдовица с пурпурен тюрбан с духовита забележка за най-новото стихотворение на лорд Байрон. Разбира се, не можеше да бъде сигурна, че скандално известният и ексцентричен автор на „Мармион“ е подходяща тема за разговор между възрастни дами, но стиховете му винаги бяха предмет на оживена дискусия в обществото.

— Прощавай, мила — каза Бела, когато най-сетне потеглиха обратно към Кавендиш скуеър, — но ми се струва, че нещо не е наред. Мама беше много загрижена. Каза ми, че днес не изглеждаш добре. — Бела се усмихна дяволито. — И естествено реши, че аз съм виновна за това.

— Много съжалявам. — Мери въздъхна тежко. — Майка ти е великолепна дама, Бела, и винаги се е отнасяла много добре с мен. Иска ми се да нямах усещането, че използвам любезността й. И не само нейната, а и твоята, и на маркиза.

— Глупости! — заяви убедено Бела. — Защо си мислиш такива неща?

— Защото няма да се омъжа за брат ти — отговори решително Мередит. — Много добре знам, че майка ти се надява именно на това. Сигурно и ти искаш същото? — попита тя и вдигна високо вежди.

Арабела свали лавандуловосинята си шапка и поправи жълтата копринена панделка.

— Всички се надяваме… защото Ръдърфорд го желае, а аз не мога да си представя, че бих могла да имам по-добра сестра от теб.

— Кажи ми, Бела, какво ще стане, ако майка ти научи истината за мен? — В погледа на Мери Имаше такава настойчивост, че Бела сведе глава.

— Мама никога не бива да узнае — отговори честно тя. — Но ние нямаме основания да се тревожим, че тя ще узнае, нали? Само Демиън и аз знаем какво има в миналото ти, а ти нямаш роднини,

които биха могли да кажат на мама, че семейство Блейк няма нищо общо с Малори.

— Само братята ми. Те никога няма да повярват в тази история — възрази остро Мери.

— Ръдърфорд каза… — започна предпазливо Бела, но замлъкна, когато очите на Мери светнаха предупредително.

— Продължавай, Бела — настоя любезно тя.

Арабела въздъхна.

— Брат ми каза, че твоите братя са много разумни и би могла да им се довериш. Каза още, че те ще разберат, че тези малки корекции на истината са били направени в интерес на гордостта ти.

— Така ли ти каза? — промърмори с отсъстващ вид Мери. Очевидно Демиън не познаваше Роб така добре, както си въобразяваше.

— О, мила Мери, ето че пак те ядосах и Ръдърфорд ще ми се разсърди, защото ти предадох какво ми е казал. — Бела беше искрено загрижена и Мередит побърза да я увери, че всичко е наред. В действителност това ново доказателство за решителността на Ръдърфорд да я манипулира не я ядоса, а я накара да се почувства още по-уморена. Трябваше да поговори с него, да направи последен опит да го вразуми. Това беше най-важното. Нямаше смисъл да се ядосва за дреболии.

Късно вечерта обаче се случи нещо, което все пак я ядоса. Бяха отишли на соарето на графиня Модели. Мери бе положила огромни усилия да се отърси от умората, която я преследваше навсякъде. Само в къщичката им в Хайгейт се чувстваше бодра и жизнена. Усилията й бяха възнаградени от очевидното облекчение на Арабела, че си е възвърнала веселата спътница, с която вече беше свикнала. По едно време Мери забеляза брата и сестрата, задълбочени в разговор, и застана нащрек. Ако се съдеше по погледите, които хвърляха към нея, именно тя беше тема на сериозния им разговор. Демиън изглеждаше необичайно блед и Мередит предположи, че Бела му бе разказала за случилото се в каретата днес следобед. Този факт засили гнева й. Тези хора си позволяваха да се отнасят към нея като към трудно дете, за чието развитие възрастните се тревожеха. Тя вирна брадичка и поздрави Джералд Деверо с особено мила усмивка.

През последните дни беше проявявала крайна предпазливост в общуването с този джентълмен. Когато се срещаха, никога не оставаха насаме, разговорите им се въртяха само около нищо незначещи теми. Днес обаче Мери прати по дяволите всяка предпазливост и реагира на прозрачните му намеци. Смръщеното чело на Ръдърфорд, който все по-често поглеждаше към тях, задоволи суетността й. Не че той беше толкова глупав да я ревнува, естествено не — но нямаше да му навреди поне веднъж да се почувства несигурен. За съжаление тактиката й се обърна срещу нея.

Мередит направи грешката да позволи на Деверо да я отведе в празния салон до стаята за музика, където някой се мъчеше да свири на лошо настроената арфа.

— За съжаление не разбирам нищо от класическа музика — призна тя с дяволита усмивка, която до днес беше пазила само за Ръдърфорд. — Не мога да я разбера. Много съм ви благодарна, че ме освободихте от затрудненото положение.

— Споделям отвращението ви — отговори сериозно той, но смехът в очите му изобличаваше думите в лъжа. — Ще позволите ли да ви донеса чаша шампанско?

— С удоволствие. — Щом остана сама в салона, Мери се засмя доволно. Когато Ръдърфорд не беше наблизо, Деверо бе приятен компаньон и за щастие не се шокираше лесно, да не говорим, че имаше учудващо добри познания за хората. Той се върна бързо с шампанското и тя го посрещна с усмивка. — Мисля, че трябва да се присъединим към другите, мистър Деверо, преди да са забелязали отсъствието ни.

— След минута! — Той сложи ръка върху нейната и Мередит не можа да предотврати трепването си. — Моля за извинение. Не исках да ви уплаша — заяви тихо той, — но онова, което трябва да ви кажа, не би трябвало да е изненада за вас, Мередит!

Мери се укори остро за късогледството си. Тъкмо то я беше докарало до това положение.

— По-добре е да не ми казвате нищо, сър — отговори тя, защото не виждаше необходимост да се прави, че не е разбрала.

— Аз ви обичам — обясни просто той. — Нима искате да кажете, че не бива да храня надежди?

— Да. — Стори й се най-доброто да приключат на чисто. — Между нас не може да има нищо освен приятелство, мистър Деверо.

— А бихте ли ми казали защо? — Той изглеждаше измъчен и сърцето й преля от съчувствие. Такъв мъж не заслужаваше да бъде отблъснат.

— Аз не ви обичам, приятелю — изрече тихо тя и плъзна ръка по рамото му. — Съжалявам, но…

— Съперник ли имам?

Мередит помисли малко и кимна. Това беше най-доброто разрешение.

— Има един човек… там, у дома — призна тя, свеждайки глава.

— В Корнуол?

Тя кимна. Корнуол беше много далече. Повечето хора го възприемаха едва ли не като друга планета.

— Мисля, че е крайно време да се върнем при останалите гости, мистър Деверо.

— Да. — Той се поклони, взе двете й ръце, поднесе ги към устните си и се усмихна тъжно. — Надявам се, че няма да ме лишите от компанията си заради… заради моето прибързано обяснение в любов?

Мередит поклати глава. Не й хрумваше подходящ отговор. Трябваше да помисли много добре как да се отнася занапред с него — приятелски, но решително. Но докато бяха заедно, не можеше да вземе такова решение.

Той я остави при другите гости и веднага се оттегли. Сбогуването му с домакинята беше особено церемониално.

— Това не беше много умно, Мери.

Стресната от тихата забележка на Демиън, тя се обърна рязко.

— Моля за извинение, но какво казахте, лорд Ръдърфорд?

— Много добре ме чу — отговори той. — И също така добре знаеш за какво говоря. Категоричният ти отказ ще повлече след себе си куп неприятни приказки. Защо реагира така?

— Няма да ми заповядваш как да се държа — изсъска вбесено тя. — Отдавна съм излязла от възрастта, в която слушах подобни уроци.

— Предполагам — съгласи се той и изведнъж се ухили широко. — Но аз знам от опит, че ти винаги ще се държиш, както ти харесва, а приличието да върви по дяволите! Поискай наметката си, скъпа. Виждам, че имаш главоболие, и аз трябва веднага да те отведа у дома.

— Какво? — Категоричният му тон я смая.

— У дома — повтори настойчиво той и блясъкът в сивите му очи й показа какво имаше предвид.

У дома означаваше Хайгейт.

— Ще се осмелиш ли? — пошепна тя и огледа препълненото помещение. Да избяга от досадното светско забавление и да се отдаде за една нощ на забранена любов в романтичното им скривалище — каква прекрасна идея! Примамливата перспектива я накара да забрави моментално всичките си грижи.

— Страхливка — произнесе подигравателно той.

— Отивам да си взема наметката, милорд.

Голямата карета на Ръдърфорд ги върна на Кавендиш скуеър. Без да бързат, двамата отидоха на една от тихите странични улички, където чакаха наемни карети. Като чу къде трябва да отиде, кочияшът засия, затвори грижливо вратичката зад пътниците си и се покатери на капрата. Предстоеше му дълъг път, но щеше да получи повече от щедро възнаграждение. В тъмното превозно средство Демиън имаше приятното задължение да разсее напрежението на изтощената млада дама в обятията си. Откакто се завърнаха от Белвоар, двамата постоянно се караха. Само когато оставаха насаме, постигаха съгласие по всички въпроси. Това обаче не е гаранция за трайно брачно щастие, каза си той, ала побърза да прогони неприятната мисъл и прегърна силното, гъвкаво тяло, което му обещаваше ново щастие в края на пътуването.

Дори когато се отдаде на добре познатата възбуда, която винаги я обземаше в обятията му, Мередит знаеше, че въпреки всичко тази вечер щеше да прекрачи мълчаливо поставените граници на общата им игра. Случилото се с Джералд Деверо беше последната капка, която преля чашата на търпението й. Той продължаваше да упорства, а това означаваше тя да живее в лъжа, да продължава да лъже родителите му и съпруга на Бела. Играта беше загубила очарованието си, вечните преструвки започваха да й омръзват. Тази вечер в Хайгейт щеше да направи последен опит да се оттегли с достойнство от ужасната бъркотия. Ако Демиън продължеше да настоява на своето, тя разполагаше с две възможности. Или щеше да го принуди да се съгласи да я остави в Хайгейт, или щеше да се върне в Корнуол. Втората възможност я изпълни с толкова силно усещане за загуба, че й стана непоносимо тежко. Значи оставаше първоначалният й план.

Трябваше да предизвика такъв скандал в обществото, че вратите на всички почтени домове да се затворят пред нея. Арабела щеше да пострада, но обществото щеше да изпита съчувствие към невинната дама, приютила под покрива си такава змия. А щом коварната гостенка изчезнеше, Арабела щеше отново да заживее както преди.

В малката спалня под покрива Ръдърфорд се надигна от мястото пред камината, където бяха наредени дърва за горене за следващото им посещение, все едно кога щеше да е то. Мери не беше свалила наметката си; тя стоеше до прозореца, държеше с едната си ръка завесата и се взираше в осеяното със звезди нощно небе. Нещо в стойката на раменете й, в решително вирнатата брадичка го изпълни с лошо предчувствие.

— Какво има? — попита тихо той, пристъпи зад нея и посегна през раменете й към копчето на наметката.

— Много добре знаеш — отговори просто тя. — Не може да продължава повече така, аз не издържам. Казвах ти го много пъти, но днес трябва да ме изслушаш. Аз няма да живея повече с тази лъжа!

— Тогава събери сили и признай истината — отвърна той, свали наметката й и я хвърли на един стол. — Както винаги, решението е в твоите ръце.

— Не, в твоите! — възрази гневно тя и се отдръпна от прегръдката му. — Моля те само да ми разрешиш да живея тук, в Хайгейт. През ваканцията на момчетата ще се прибера у дома, но после ще се върна. Всичко ще бъде добре, ако най-сетне престанеш да ми налагаш безумните си идеи.

— Такъв ли е планът ти? — Демиън изведнъж усети, че вече не желае да бъде търпелив и разумен. Щом Мередит беше решила да наруши спокойствието на любовното им убежище, значи така трябваше да бъде. — Искам да знаеш, мадам, че това не ми е достатъчно. Ти очевидно си забравила, че всичко това стана по твое предложение, затова, докато си в Лондон, ще спазваш уговорката ни.

— Но аз няма да се омъжа за теб! — изкрещя тя.

— Един ден ще го направиш, моя малка авантюристке! Ще се омъжиш за мен, когато проумееш, че не приемам друго решение! — Той премълча убеждението си, че тя ще се съгласи толкова по-бързо, колкото по-неприятни правила й налага. — Ти упорстваш само защото…

— Как смееш да твърдиш подобни неща! — прекъсна го вбесено Мери. — Тъкмо ти, който категорично отказваше да вземеш предвид и другата гледна точка. Съсредоточил си цялото си внимание върху едно единствено нещо и не можеш да понесеш, че ти отказвам…

— А ти, Мери Трелоуни, си си създала определено мнение и сега гордостта не ти позволява да признаеш, че си се излъгала — прекъсна я на свой ред той, опря ръце на хълбоците и си заповяда да остане спокоен. Напрежението помежду им беше толкова силно, че той можеше да изгуби контрол над себе си и тогава не отговаряше за последствията.

Мередит, която също беше на път да изгуби контрол, тръгна нервно напред-назад в стаята и бродираните поли на синята копринена рокля се развяха около сатенените обувки.

— Ако това се отнася за мен, то със сигурност се отнася и за теб, милорд — отговори накрая тя и гласът й прекъсваше от вълнение. — Не мога да си представя как някога ще признаеш, че си се излъгал. Прекарал си твърде много години с вярата, че си непогрешим — и всички покорни войничета, които са се подчинявали на заповедите ти, са укрепили тази вяра. Колко години са минали, откакто някой се е осмелил да ти противоречи?

— Прекаляваш, Мередит — отговори с опасно тих глас той. — Търпението ми не е неизчерпаемо, повярвай.

— Затова сега прибягваш до заплахи — изсъска подигравателно тя, загърбила разума. — Това е обичайното средство, когато е трудно да се приеме истината.

— Сега вече отиде твърде далеч, Мередит! — Демиън, обезумял от гняв, направи крачка към нея. Тя се отдръпна, а когато той се приближи, скри ръце зад гърба си. Спря едва когато се удари в таблата на леглото и нямаше вече накъде да отстъпва. Вирна брадичка и изчака приближаването му с горда упоритост, твърдо решила, че няма да се извини, защото беше убедена, че думите й изразяваха истината.

— Ти си една проклета, свадлива женичка — продължи все така тихо Демиън. — Но се кълна, ще те накарам да съжаляваш, че ми наговори всичко това. Виж колко лесно е да се направи. — Той положи длани върху раменете й и я бутна. Движението беше съвсем леко, но тя изведнъж се озова по гръб на леглото.

— Какво правиш? — изохка изненадано тя и понечи да скочи.

— Смятам да ти дам урок, от какъвто отдавна имаш нужда. — Той хвана китките й и ги вдигна над главата. Мери усети прилив на страх. За първи път осъзна, че собствените й сили не означаваха нищо срещу това стоманено тяло. И преди се бяха борили, но винаги на игра, той се бе въздържал и я оставяше да печели — сега обаче беше абсолютно безпомощна срещу него. Той я притисна върху дюшека и устните му се впиха в нейните в изгаряща целувка, която беше замислена като наказание и я принуждаваше да реагира. Тя се изви под него, опита се да го отблъсне с хълбоци, но той премести цялата тежест на тялото си върху нея, без да прекъсва целувката. В мрака зад спуснатите си ресници тя забрави страха, когато познатият му аромат я удари в носа, когато тялото му завладя нейното по познатия начин, и престана да се бори. Колкото и да беше бесен, Демиън никога нямаше да й причини болка.

Когато тя се успокои, Демиън освободи устата й, вдигна глава и я погледна.

— Ще ми развалиш роклята — пошепна тя. — Знаеш ли колко е скъпа!

— Радвай се, че не я накъсах на парченца — изръмжа той и отново се отпусна върху нея с цялата си тежест. Мередит притихна и зачака. Във вътрешността й се разпространяваше неизбежната възбуда. Той явно я откри в очите й, защото лицето му блесна триумфално и погледът на сивите очи стана още по-настойчив. Претърколи се лениво настрана и се надигна, без обаче да изпуска китките й. След това се наклони над нея и със свободната си ръка вдигна съвсем бавно полите й. По тялото й пробяга силна тръпка и тя облиза с език сухите си устни. Ръката на Демиън се плъзна под долната риза и отиде към корема й. Когато тя се опита да освободи китките си, той стегна хватката си, а другата му ръка продължи пътя си надолу.

— Това е нечестно, милорд — прошепна с отслабващ глас тя, опитвайки се да спре сладостните вълни, които опитните му пръсти изпращаха по цялото й тяло. Демиън се засмя, поклати глава и продължи да прониква в утробата й, като неотстъпно я наблюдаваше. Битката беше загубена. Тялото й дотолкова беше свикнало с радостите, които той й даряваше, че бе престанало да се вслушва в повелите на разума. И когато забрави света около себе си и се отвори широко, за да сподели щастието си с него, той свали бързо пречещите му дрехи и

проникна дълбоко в нея, за да я завладее без остатък; но през цялото време не пусна китките й.

— Кога най-сетне ще проумееш, че те обичам, Мери Трелоуни? — поиска да разбере той и се изтегли почти изцяло от нея точно когато бяха на прага на екстаза.

— Знам, че ме обичаш — отговори едва чуто тя, защото в този стадий на удоволствието не беше в състояние да му обясни, че не това беше важното.

— А ти обичаш ли ме? — Сивите очи горяха.

Тя кимна слабо.

— Да, и ти го знаеш много добре! — Макар че сега ми се иска да ти кажа нещо друго, изкрещя един глас в нея; но в същия момент я заля вихрушка от чувства, в които протестът и разногласията нямаха място.

20

В едно мъгливо ноемврийско утро Мередит направи първата колеблива крачка в осъществяването на плана си, който трябваше да принуди Демиън да се съгласи с нейното решение на проблема. Направи я със съзнанието, че нямаше друг избор. Идеята на лейди Блейк да се разходи по улиците на града сама във файтона си, без придружител, шокира оборския ратай, който отговаряше за нея. Когато чу, че трябва да си остане на Кавендиш Скуеър, той се намръщи, но не посмя да възрази срещу нареждането й. Ала щом се върна в обора, разказа на останалите какъв ужас беше преживял.

Улиците бяха оживени и Мередит имаше нужда от цялото си внимание, за да си пробива път между пощенските карета и всевъзможните превозни средства, както и да избягва невинните пешеходци, които тичаха да пресекат улицата. Пътниците в няколко четириместни карети и файтони открито хвърлиха учудени погледи към известния впряг на лейди Блейк — погледи, на които тя отговори с кратки, но решителни поклони. Щом стигна Пикадили, тя насочи конете към Сейнт Джеймс стрийт.

Докато оглеждаше дългата улица, на която не смееше да се покаже нито една почтена дама, смелостта почти я напусна. Но накрая вирна решително брадичка, подкара конете в бърз тръс и се впусна в новото приключение. Тъй като намерението й беше да я видят и познаят, тя се оглеждаше непрекъснато и отбелязваше учудването на всички градски сноби и светски лъвове, които зяпаха по витрините или влизаха в някой от многобройните клубове по тази запазена за мъже улица. Но вниманието й беше насочено към известните прозорци на „Уайтс“.

Лорд Ръдърфорд, който тъкмо беше прекарал един час в салона на Джаксън и искаше да си отпочине в приятната атмосфера на клуба си, беше застанал на стълбите към „Уайтс“ и разговаряше с полковник Ермитейдж и сър Чарлз Стантън, когато появата на Мери удари улицата като бомба.

— По дяволите, Ръдърфорд, това не е ли файтонът на лейди Блейк? — извика Стантън и вдигна чашата си. — Навсякъде бих познал конете й!

Ръдърфорд се обърна рязко. Първата му реакция беше шок — моментално последван от бесен гняв към себе си и към Мередит. Трябваше да се сети, че случаят не е приключен с последната сцена в Хайгейт. Дръзката малка авантюристка не се отказваше толкова лесно. Но тя нямаше да постигне успех с безсрамния план, който беше скрит зад тази лекомислена постъпка.

— Сигурно конете са се подплашили и са я увлекли в улицата — отвърна той, след като не му хрумна нищо по-добро.

— На мен ми се струва, че дамата напълно владее впряга си — възрази полковникът.

— Не… не, Ръдърфорд има право — подкрепи го бързо Стантън. — Положението е ясно. Дамата е без ратай. Сигурно конете са препуснали, преди момъкът да е успял да скочи отзад.

— Извинете ме, джентълмени! — Без да бърза, Демиън препречи пътя на наближаващия файтон, спря и втренчи поглед в ръкавиците си. Като откри препятствието по пътя си, Мери бе обзета от нещо много подобно на страх. Лицето на Демиън бе напълно безизразно, позата му излъчваше спокойствие, но и решителност и в главата й звънтяха тревожни камбанки. Тя беше принудена да забави конете, за да не го удари, но не спря. Ръдърфорд се метна с достойна за завиждане сръчност на капрата, която се издаде застрашително над предната ос.

— Дай ми юздите, ако обичаш — помоли любезно той. Мередит беше толкова слисана, че се подчини механично. Той взе камшика от ръката й, изведе конете от улицата и потегли по Пел Мел.

— Да си представя ли причината, или ти ще бъдеш така добра да ми дадеш обяснение? — попита той със същата измамна любезност.

— Просто изпълних едно свое отдавнашно желание. Ти знаеш много добре, че според мен е абсурдно цяла улица да бъде запазена само за мъже. Защо тогава няма улица, която да е само за жени?

— Без съмнение не е коректно — призна той. — Но неравенството е една от опорите на обществото.

— Значи някой трябва да изпълни дълга си и да го отстрани — отговори упорито Мередит.

— Аха! — Ръдърфорд я огледа замислено. — Знаеш ли, че съм ти благодарен за решителността, Мери Трелоуни? Надявам се, че няма да съжаляваш.

Завиха по Кавендиш скуеър и скоро файтонът спря пред портала.

— Ще те помоля да слезеш без помощ — заяви все така учтиво Ръдърфорд. — Тъй като не мога да оставя конете без надзор.

— Ако смяташ сам да ги откараш в обора, ще те придружа.

— Смятам да ги откарам в моя обор — отговори с мека настойчивост той. — Очевидно съм направил голяма грешка, като съм ги купил. Не помислих, че ще се окажат твърде темпераментни за теб — доста хора ще се изненадат, като чуят, че не си успяла да ги задържиш.

Протестът щеше да бъде под достойнството й, затова Мери слезе от колата, без да каже нито дума. Ръдърфорд я изчака да влезе в къщата и препусна към дома си, бушувайки от гняв — но не беше доставил на Мери удоволствието да го види вбесен. Беше обаче и малко загрижен. Тя съвсем явно му бе хвърлила ръкавицата и той я бе приел също така явно. Неизбежният конфликт не беше в негов интерес, но той не бе в състояние да го премахне. В никакъв случай не биваше да допусне тя да навреди на доброто си име, каквото очевидно беше намерението й. Това щеше да нарани гордостта му, да не говорим, че тотално объркваше плана му. А може би трябваше да избегне откритията сблъсък и да й позволи да се скрие в Хайгейт? Защо не искаше да приеме онова, което тя му даваше доброволно — и да престане да проси за онова, което тя му отказваше с цялата си дяволска упоритост! Не, той щеше да спечели тази война, защото искаше да я спечели — за тях двамата! Мередит се лъжеше и по отношение на себе си, и по отношение на него. Ако не можеше да има тази горда и своенравна авантюристка от Корнуол, не искаше да има никоя друга жена… и го очакваха само празни, безкрайни години.

Мередит се скри в будоара си, където се заразхожда нервно от вратата към прозореца и обратно. Беше ужасно сърдита на себе си, че му бе позволила така лесно да я надвие. Присъствието на Ръдърфорд на Сейнт Джеймс стрийт беше наистина нещастна случайност. Сега обществото щеше да я съжалява, вместо да я укори, а някои хора даже

щяха да изпитат злобно задоволство от нещастието й. Навсякъде щяха да разправят, че за щастие Ръдърфорд й се е притекъл навреме на помощ, и най-доброто доказателство за това щеше да бъде, че никога вече нямаше да видят файтона на лейди Блейк в Хайд парк. Може би трябваше да се откаже от борбата и да се върне в Корнуол, където й беше мястото… и където я очакваха само празни, безкрайни години. Тя вдигна ръка към бузата си, за да изтрие една голяма сълза, и побърза да си припомни, че не беше победена, още не. Демиън трябваше, трябваше да разбере, че тя е права.

През следващите два дни Мередит установи, че е оценила правилно реакцията на обществото на опита й да го скандализира. Беше принудена да седи със замръзнала усмивка на устните и да слуша безкрайните съчувствия на лейди Маргарет Пикъринг.

— Много е неприятно, скъпа лейди Блейк, когато конете се подплашат! Аз лично го възприемам като унизително. Разбира се, с мен такова нещо не се е случвало от години, а и нито веднъж на публично място… но ви уверявам, знам много добре как се чувствате.

— Е, радвам се, че поне няма да се повтори — заяви херцогиня Кейли. — Ръдърфорд трябваше да помисли малко повече, преди да ви купи такива диви коне, мила моя! Чух, че имал намерение да ги замени с други, по-подходящи за една дама! — Херцогинята вече говореше с Мери интимно като със снаха. Младата дама едва преглътна детинския отговор, че изобщо не иска коне, и сведе глава.

— Лейди Блейк, желаете ли да дойдете с мен в другия салон, където е масичката за лотария? — Джералд Деверо се появи като ангел спасител. Усмивката му показваше колко добре разбира унижението й.

— С удоволствие, мистър Деверо — отговори Мери и стана с готовност. Демиън не бе направил опит да се намеси в разговора, за да я защити, и макар че чувството й за справедливост този път беше на негова страна, то не успя да уталожи гнева й.

— Сигурно е безкрайно неприятно за вас — заговори тихо Деверо, когато я изведе навън. — Но ще мине бързо, повярвайте ми. След една седмица вече никой няма да си спомня за случилото се.

— Което не би се случило, ако нарочно бях забъркала тази каша — отзова се иронично Мери.

— Да, права сте — кимна с усмивка той. — За ваш късмет лорд Ръдърфорд е бил на място, за да задържи конете ви!

— Сигурно — кимна тя и лицето й помрачня. — Хайде да говорим за друго, мистър Деверо. Вече ми омръзна да ме съжаляват заради тази глупава история.

Той бързо промени темата и докато играеха, я забавляваше умело. Очевидно Деверо се беше примирил с отказа й и се държеше безупречно, така че Мередит можеше да се отпусне в негово присъствие. В действителност тя не виждаше причина да се откаже от забавния и цивилизован събеседник, особено след като вниманието му никога не преминаваше границите на приличието. Щом той беше готов да се задоволи с приятелството, което тя му предлагаше, значи не се излагаше на опасност!

Демиън, който чуваше чуруликането й и виждаше омайната усмивка, с която Мери даряваше Деверо, започна да се пита дали пък тя нарочно не пренебрегва предупреждението му. В държанието на двамата нямаше нищо, което би могло да даде повод за злобни клюки — но всички виждаха ясно, че Деверо е омагьосан от вдовицата, и майка му не пропусна да подчертае този факт. Естествено херцогинята беше настояла синът й да покаже интереса си публично, без да се колебае, но Демиън не бе в състояние да признае истината на обичната си майка. Той реши, че е дошъл моментът да сложи край на напрежението между него и Мери, затова я изчака да стане от масата за игра и отиде при нея.

— Бих желал да поговоря с теб, братовчедке Мередит — изрече учтиво той и се усмихна на Деверо, за да му даде да разбере, че не е желан.

— Мистър Деверо тъкмо щеше да ми донесе чаша лимонада — отговори тя, без да сваля ръка от лакътя на придружителя си.

— Тогава ще го почакаме тук — кимна любезно Демиън.

Деверо се поклони, приемайки факта, че трябва да изчезне.

— Е? — попита почти грубо Мередит.

Ръдърфорд изкриви уста.

— Пак се цупиш — пошепна той с обичайната си нежна ирония. — По-добре се опитай да разбереш, че само ти си виновна за всички неприятности от последните дни. Хайде да сключим мир! Искаш ли утре да ме придружиш в парка? Със собствените ти коне — прибави с усмивка той.

— И защо трябва да се покажа в парка? — попита учудено тя.

— За да сложим край на приказките — обясни търпеливо Ръдърфорд. — В мига, в който те видят отново на капрата, случката ще загуби пикантността си.

— Вече обещах на мистър Деверо утре да излезем на езда — съобщи сухо Мередит. — Удобно ли е да изляза с теб следобед, сър?

— Много добре — съгласи се той с неизменна учтивост. — Надявам се, че нямаш нищо против да ви придружа на разходката?

— Разбира се, че не. Защо да имам против? — Виолетовите очи гледаха открито, гласът й прозвуча искрено и Демиън побърза да прогони мисълта, че тя искаше отново да го предизвика. Може би вниманието на Деверо все пак не беше със задни мисли. Мери не бе наивно момиченце, което се наслаждава на първия си сезон — а щом нямаше нищо против присъствието му, значи той нямаше от какво да се опасява.

На следващата сутрин Мередит и двамата й кавалери обиколиха Хайд парк в безопасен тръс. Денят беше свеж и слънчев и паркът бе пълен с разхождащи се, ездачи и коли. Кафявият жребец на Мери вдигна глава и изпръхтя срещу вятъра, мускулите на силната му шия се стегнаха.

— Галоп ли искаш, момчето ми? — Мери се наведе и го потупа по шията.

— Не в парка, Мередит! — предупреди я остро Ръдърфорд.

— О, глупости! — възрази тя. — Можеш пак да кажеш на хората, че жребецът ми се е подплашил! — С тези думи тя се понесе като вихър по алеята, приведе се към шията на коня и скоро изчезна зад завоя.

След първия шок Джералд Деверо избухна в смях и препусна след Мери. Ръдърфорд нямаше друг избор, освен да ги последва, защото беше твърдо решен да не ги губи от поглед нито за миг. Минаха цели десет минути, преди Мередит най-сетне да стегне юздите и да обърне към него розовото си, засмяно лице.

— Знам, че се държах невъзможно, но не можах да устоя — заяви тя.

— Велики боже, вие сте невероятна ездачка, мадам! — извика Деверо, без да крие възхищението си. — Трябваше да напрегна

всичките си сили, за да не изостана.

— Имам отличен кон! — засмя се поласкано Мери. — Освен това всички членове на семейство Трелоуни се научават да яздят още преди да са проходили. Знаете ли, мистър Деверо, там, откъдето идвам, конят е единственото сигурно транспортно средство.

— По дяволите! — изохка изведнъж Ръдърфорд. — Там е майка ми!

— Къде? — Мередит проследи погледа му и преглътна. Херцогиня Кейли им махна нетърпеливо от елегантния ландауер, който бе спрял в края на алеята. — Божичко! — пошушна отчаяно тя. — Изглежда много сърдита.

— Да знаеш, че отказвам да поема вината върху себе си — заяви Демиън. — Ела! — Той обърна коня си към каретата. Мередит погледна Деверо и вдигна рамене, след което препусна след Демиън. Деверо ги проследи с поглед и на челото му се вдълба замислена бръчка. Тъй като присъствието му очевидно беше излишно, той продължи напред по алеята, предоставяйки непокорната двойка на възмутената херцогиня.

Дамата им крещя цели пет минути без пауза. Обвиненията бяха насочени главно срещу сина й, който според нея не си беше направил труда да обясни на лейди Блейк правилата за движение в парка. Демиън понесе стоически крясъците на майка си, без да каже нито една дума в своя защита, а Мередит поднесе смирените си извинения и тържествено увери херцогинята, че това никога няма да се повтори. Ландауерът продължи пътя си и без да погледне спътницата си, Демиън обърна коня си към портата Станхоуп, за да си отиде вкъщи.

Той изглеждаше толкова съкрушен, че раменете на Мери се разтресоха.

— Вече знам откъде е дошло умението ти да си служиш с думите, милорд — изрече през смях тя.

— Ако още веднъж се изсмееш, Мери, ще се погрижа цяла седмица да не можеш да възседнеш кон! — изсъска Демиън. — От десет години не бях чувал такива думи от майка си, а на всичкото отгоре не можех да кажа нищо за свое оправдание, без да хвърля вината върху теб.

— Това щеше да бъде ужасна, некавалерска постъпка — отговори нежно тя. — Какво стана с горкия мистър Деверо?

— Според мен е сметнал за най-уместно да се изпари — обясни сухо придружителят й. — Ти си отвратителна малка авантюристка, Мери Трелоуни! Ще се наложи да заменя кафявия кон с някоя кротка стара кобила — за да прави компания на новия впряг, който смятам да купя за файтона ти!

— Само да посмееш — закани се Мери и го изгледа унищожително под периферията на шапката си.

— Нима не си заслужила такова отношение? — попита той.

— Вероятно — кимна тя и го дари с усмивка, изпълнена с копнеж. — Но ти няма да прибегнеш до драстични мерки, нали?

— Не, още не. Но когато следващия път решиш да препускаш в парка и да си счупиш врата, те моля да ме предупредиш отрано!

Поредният номер на Мери не предизвика обществена реакция, но постигна много по-лош ефект от вдигнатите вежди на обществото. Още на другия ден следобед на Кавендиш скуеър се яви сериозният Джералд Деверо.

Арабела беше на гости у болната си приятелка и Мередит посрещна госта сама в малкия салон.

— Каква приятна изненада, мистър Деверо — поздрави го любезно тя.

— Надявам се да ми простите искреността — заговори бавно той, избягвайки да я погледне. — Вероятно нямам право да узная, но съм длъжен да ви попитам.

Стомахът на Мередит се сви от неприятно предчувствие.

— Не разбирам за какво говорите, сър — отвърна тя, стараейки се да изглежда спокойна и уверена. — Моля, седнете. — Тя зае място на ниския, крехък стол в стил Шератон без облегалки, който изискваше стегната стойка. Това беше единственият знак за повишената й бдителност.

— Вие ми обяснихте, че вече сте дарили привързаността си. — Деверо не се отзова на поканата, а се заразхожда с големи крачки в салона. — Доколкото разбрах, този щастлив мъж живее в Корнуол. Нали така ми казахте? — Той спря пред камината и я погледна втренчено.

Мередит размисляше трескаво. Ако Деверо имаше основания да се съмнява в истинността на твърдението й и тя продължеше да настоява на лъжата си, бъркотията щеше да стане неразрешима.

— Какво по-точно искате да ме попитате, мистър Деверо? — Гласът й прозвуча учудващо спокойно.

— Имате ли връзка с лорд Ръдърфорд?

Мери пое шумно въздух.

— Откъде ви хрумна тази мисъл?

Той въздъхна тежко.

— Вчера, след чудесния ви галоп… начинът, по който говорихте с него… начинът, по който ви говореше той… толкова интимен…

— Но ние сме в известна степен роднини — прекъсна го остро тя. — Аз живея под покрива на семейството му.

— Извинете ме, но останах с впечатление, че вие изпитвате към него не само приятелска обич. Простете, мадам, вероятно това изобщо не ме засяга, но ако предположението ми отговаря на истината, бих искал да ми кажете, за да не храня повече напразни надежди. Защото, ако вашият фаворит е в Корнуол, аз ще живея с надеждата, че все пак имам някакъв шанс — това е предимството на присъствието, ако разбирате какво искам да кажа.

Мери буквално усети как лепкавите ръце на глупавия й флирт я обхванаха и заплашиха да я задушат. Как да му отговори честно? Ако признаеше, че тя и Ръдърфорд имаха връзка, фактически щеше да признае, че двамата са тайно сгодени. Ако отречеше, Деверо щеше да продължи да й предлага любовта си — ако изобщо успееше да отрече убедително.

— Нямам намерение да се омъжа за лорд Ръдърфорд — заяви тя, запъвайки се. Това беше поне нейната истина. — Но това не бива да ви окуражава, приятелю. Нямам намерение да се омъжа за никого.

— Това е твърде категорично изявление за една толкова млада жена — рече Деверо. — Но аз няма да настоявам повече. Каквито и да са причините за желанието ви да запазите тайната си, аз нямам право да питам за тях. — Той застана пред нея, улови ръката й и се поклони дълбоко. — Вчера казахте, че сте от семейство Трелоуни… Ще позволите ли да запитам — сестра ли сте на Хюго Трелоуни?

Мередит кимна, твърде учудена, за да може да мисли ясно.

— Той е доста години по-млад от вас, сър. Откъде го познавате?

— Имахме някои общи неща в Хароу — отговори Деверо. — Неща, които събират завършващите с начинаещите. — Най-сетне пусна ръката й. — Нямах представа, че семейство Трелоуни има връзка с рода Малори. Нали това е връзката ви с лорд Ръдърфорд?

Езикът й залепна за небцето, тялото й се скова. Защо й бе задал този въпрос? Я не ставай смешна, укори се тя. При други обстоятелства въпросът щеше да изглежда абсолютно безобиден. Значи и Хюго е бил впримчен в тази ужасна училищна традиция и една година е „работил“ като слуга на Деверо: лъскал е ботушите му и му е сервирал препечени филийки. Всъщност това не биваше да я изненадва. Щеше да бъде странно, ако никой в Лондон не познаваше член на семейство Трелоуни от училищните си години — това важеше както за бащите, така и за синовете.

— Роднинството не е със семейство Трелоуни — обясни тя учудващо спокойно, — а със семейството на починалия ми съпруг.

— Аха — промърмори незаинтересовано той. — Мисля, че не познавам това семейство. Роднините ми в Тръро са ми споменавали за семейство Трелоуни. Все пак те са една от най-старите фамилии в Корнуол. — Той се усмихна. — Но не си спомням някога да са споменавали семейство Блейк.

Какъв лош късмет! Да привлече вниманието на вероятно единствения мъж в Лондон с изключение на Ръдърфорд, който имаше лели и чичовци в Корнуол! Колко време щеше да мине, докато Деверо откриеше, че роднинските връзки бяха измислени? Докато узнаеше истината за бедната вдовица на сър Джон Блейк, която живееше от ден за ден? Мередит не бе сигурна дали би могла да помоли госта да си отиде. Знаеше само едно: тя трябва да изчезне от Кавендиш скуеър, преди Джералд Деверо да се разрови по-дълбоко.

Следващата й стъпка беше планирана много грижливо: за образец й послужи лейди Каролайн Лемб, съпруга на лорд Мелбърн и призната любовница на романтичния лорд Байрон. Лейди Каролайн се противопоставяше на обществените условности с весело безгрижие, което Мередит намираше за много привлекателно. Говореше се, че дамата не била съвсем с ума си, но Мери бе сигурна, че това са само злобни приказки. Едно обаче беше сигурно: лейди Каролайн не бе

приета в салоните и всички съжаляваха съпруга й. Според обществото лорд Байрон не можеше да направи грешка, тъй като в момента беше на мода. Още една обществена условност, каза си с въздишка Мери, докато се подготвяше да заеме същото място като лейди Каролайн. Скорошното й скандално поведение беше намерило своя връх в нахалството й да се яви на вечерен прием с прозрачна рокля, на всичкото отгоре намокрена, за да се прилепи към тялото й. Не беше облякла бельо, за да подсили шокиращия ефект на роклята. Оттогава лейди Каролайн беше постоянна тема за разговор в салоните. Една или две жени с незавидно име си бяха позволили да последват примера й, но тъй като тези жалки същества имаха толкова лоша слава, че им бяха отказали достъп до Алмак, висшите кръгове бяха взели умното решение да се правят, че не забелязват поведението им. Ситуацията щеше да бъде съвсем друга, ако грешницата беше вдовицата, закриляна от семейство Кейли.

Мередит се приготви да осъществи плана си на бала, който даваше херцогиня Дорсет. За целта приложи цялата хитрост, която досега бе пускала в ход само за да измами финансовите служби на негово величество. Много важно беше никой да не види роклята й, докато не влезеха в дома на Дорсет. А още по-важно беше Нан да не й попречи. Мередит не се съмняваше, че ако я види, старата й бавачка щеше да я заключи в стаята й и да хвърли ключа. Да, Нан в никакъв случай нямаше да й позволи да излезе в този вид.

За тази вечер Нан й облече безупречна бална рокля от тънък тюл върху копринена фуста. Преди да слезе на вечеря, Мери както обикновено помоли старата си бавачка да не я чака след бала. Нан, която беше настинала и копнееше да се пъхне в топлото си легло и да изпие чаша горещо мляко с бира и подправки, се съгласи с готовност.

След вечерята Мери се качи отново в стаята, за да вземе наметката си. Роклята от тюл и сатен щеше да бъде заменена с друга от муселин „джаконе“. Обикновено тази материя също се носеше върху сатен и се считаше за доста смела, но все пак в рамките на приличието. Влажна и без фусти обаче тя изглеждаше много по-дръзка, отколкото Мери се бе надявала. Тя беше почти гола — с изключение на факта, че роклята бе затворена до шията и завършваше с троен дантелен рюш, украса, която изглеждаше като шега, като се сравнеше с ефекта на тънката материя върху тялото й. Тъмносинята наметка скриваше

скандалната ѝ външност, докато тичаше по стълбата, където я чакаха Арабела и Джордж.

Арабела беше толкова щастлива от присъствието на мъжа си, че сигурно нямаше да забележи дори ако Мери се беше появила с панталон и ботуши; затова и не направи забележка за муселина, който се подаваше изпод наметката, макар да знаеше, че приятелката ѝ трябваше да носи рокля от сатен и тюл.

На площадката пред къщата и в преддверието беше пълно с гости, които идваха и си отиваха. Лакеи викаха каретите или помагаха на новодошлите да слязат. По стълбата към балната зала се бяха наредили двойки, които чакаха да бъдат поздравени от домакинята, и Мери се зарадва. Трябваше да я забележат едва когато стигнеше горе — тогава щеше да бъде твърде късно за придружителите ѝ да се оттеглят дискретно. Арабела тръгна нагоре по стълбата под ръка с мъжа си, докато Мери се бавеше с наметката си и изчакваше, преди да я връчи на слугинята, която ги беше придружила. Най-сетне и тя се нареди в редицата.

Ръдърфорд, който беше на около десет стъпала пред тях, чу гласа на сестра си, обърна се зарадвано — и едва не изкрещя. Все пак поздрави учтиво зет си и Арабела, докато скрито оглеждаше любимата си. Изразът ѝ живо му напомни за лицето на младия Роб в селската църква, когато беше скрил в джоба си мишка и се готвеше да създаде малко разнообразие по време на църковната служба. Не виждаше нищо освен главата ѝ, освен това гостите зад него вече го побутваха нетърпеливо и нямаше друг изход, освен да продължи. След като поздрави домакинята, мина зад нея и зачака с все по-засилващо се лошо предчувствие. Арабела и Джордж размениха любезности с херцогиня Дорсет и Мередит стигна до последното стъпало.

Арабела изписка задавено, но Джордж стисна ръката ѝ и тя се овладя мигновено. Херцогиня Дорсет забеляза само кимването на лейди Блейк и добродетелната дантела на шията ѝ — за повече нямаше време, защото лорд Ръдърфорд предложи ръката си на дамата, а с другата обгърна талията ѝ с изненадваща интимност. Обясни високо, че лейди Блейк му е обещала първия танц, и я повлече към препълнената бална зала.

Оркестърът свиреше валс и Демиън побърза да се възползва от това благоприятно обстоятелство. Притисна стройната фигура малко

по-силно, отколкото позволяваше приличието, но така успяваше да скрие предната й страна от ужасените погледи на гостите. Ръката в сив жакет скриваше колкото се може повече от гърба й, докато я водеше сръчно по танцовата площадка и търсеше най-голямата навалица.

— Роклята ти е малко влажна, скъпа — промърмори загрижено той. — Боя се, че ще си навлечеш някоя настинка, ако продължиш да я носиш.

— Но на мен изобщо не ми е студено — възрази тя, стискайки зъби, за да не разкрие яда си.

— Престани да се цупиш, съкровище — посъветва я нежно той. — Знам, че си искала да привлечеш вниманието на обществото, но аз няма да позволя да се говори, че съм станал причина да преживееш неприятни моменти. За съжаление това е единственото заключение, което мога да си направя от израза на лицето ти.

Двамата се движеха неотстъпно към вратата в другия край на залата. Мередит се стараеше да изглежда напълно безучастна, но й ставаше все по-ясно, че лорд Ръдърфорд току-що бе унищожил в зародиш прекрасния й план и че доброто й име нямаше да пострада ни най-малко. Изписа на лицето си усмивка, но когато вдигна глава към него, във виолетовите очи святкаше заплаха.

— Така не изглеждаш по-добре — изрече замислено той. — Хората ще си помислят, че те боли зъб. Вече съм убеден: дългът ми изисква моментално да те отведа вкъщи.

Най-сетне се озоваха в едно пусто помещение до балната зала. Демиън разхлаби хватката си, хвана я за раменете и направи крачка назад, за да я огледа. Обърна я, за да види как изглеждаше гърбът й.

— Я ми кажи, скъпа, да не би да си замислила тази рокля като… покана? Много се надявам да е така, защото смятам да я приема.

— Както желаеш! — Мери се обърна към него и го погледна изпитателно. Тонът на гласа му изобщо не й харесваше. Макар да беше очаквала, че хората ще бъдат шокирани, погледите му я караха да се чувства нищожна и глупава.

— О, не се преструвай, че не разбираш. — Гласът му беше все така мек. — Не можеш да очакваш, че един нормален мъж ще устои на такава недвусмислена покана. — Ти не си някоя наивна девица, мадам, и тази вечер убедително доказа този факт.

Без да сваля едната си ръка от рамото й, той плъзна другата по шията й и обхвана гърдата й. Мередит изохка и се отдръпна, но не можа да се изтръгне от желязната му хватка. Без да бърза, Демиън продължи изкусителната милувка. За свой ужас Мери усети как връхчетата на гърдите й се издуха и щръкнаха под докосването на пръстите му.

— Моля те, не прави това — пошепна задавено тя и хвърли страхлив поглед към вратата.

— Нима не е част от плана ти да ни видят в това компрометиращо положение? — попита той и плъзна ръка към дупето й. — Аз пък си мисля, че би било чудесно. Така никога вече няма да можеш да покажеш лицето си пред обществото. — Ръката му опари нежната й кожа през тънката материя. — А тъкмо това е целта ти, нали, сладка моя авантюристке? — Мередит изписка, когато той я ощипа болезнено, за да подчертае въпроса си. — Позволи да те уведомя, мадам, че аз няма да ти помогна да осъществиш тази цел! А сега да вървим. — Той сграбчи китката й и я повлече към страничния изход. — Честно казано, нямам представа къде извежда тази врата — изсмя се безрадостно той, — но поне ще се махнем от този бал.

Озоваха се в дълъг, абсолютно пуст коридор.

— Какво ще кажеш на Бела и Джордж? — попита задъхано Мери, която едва успяваше да върви в крак с него. — Те ще се питат къде съм — добави тя и събра полите си.

— Ще се сетят, че си с мен — отговори кратко той и я поведе към следващия коридор. Най-после срещнаха един слуга, който им обясни, че трябва да слязат по тясната стълба в края на коридора, за да стигнат до една от страничните врати на къщата.

По износения килим и вехтите тапети личеше, че тази стълба не се използва от господарите на дома.

— Отивам да взема наметката ти — обяви Демиън и я притисна към стената. — Ако се придвижиш само на сантиметър, преди да се върна, ще ти смъкна роклята и ще се възползвам от похотливата ти покана още тук, на място! — С тези думи той й обърна гръб и тръгна обратно. В коридора ставаше течение и Мередит скоро се разтрепери във влажната рокля. Нито за миг не и мина през ума, че това беше идеалната възможност да се върне в балната зала.

Минаха почти десет минути, докато Ръдърфорд намери момичето, което беше взело наметката на лейди Блейк. След това поръча колата му да го чака пред страничния изход и когато се върна при грешницата, чувството му за хумор се беше възвърнало.

— Безсрамница! — Той я уви грижливо в наметката, като потискаше с мъка напиращия смях. — Много ми е интересно как успя да измамиш Нан? Тя никога не би ти позволила да се явиш пред хората в този вид.

— Нан е настинала и я изпратих да си легне — призна Мери и се разкиха.

— Ти ще си следващата, Мери Трелоуни, и трябва да признаеш, че напълно си го заслужаваш! — Той отвори вратата и я изведе на тихата улица. Колата му зави зад ъгъла, той вдигна Мери на ръце и я сложи върху меката седалка. Настани се до нея и я обгърна с две ръце, за да я стопли с тялото си. — Кога най-сетне ще разбереш, че нямаш никакъв шанс да ме надвиеш, любов моя? — Топлият му дъх галеше косата й. — Моля те, откажи се от този план. Той няма да се увенчае с успех и ти само си губиш времето. Знам го още от деня, когато те видях боса посред нощ на пътя.

— Бих искала да не ми се подиграваш за това. — Мери направи напразен опит да се освободи от прегръдката му. — Има още една причина, поради която трябва веднага да напусна Кавендиш скуеър и да обърна гръб на обществото. — Тя нямаше намерение да му разкаже за предложението на Деверо и последвалите го разкрития, но той продължаваше да се отнася пренебрежително към страховете и убежденията й, значи беше крайно време да го накара да погледне действителността в очите.

— Очаквам да ме просветиш! — В гласа му звучеше търпелива досада, която вбеси Мери.

— Джералд Деверо има връзки с Корнуол. Бил е в едно училище с Хюго и знае много неща за семейство Трелоуни — заговори настойчиво тя. — Как мислиш, колко време ще мине, докато научи истината за починалия ми съпруг и за финансовото ми положение? Всички в Корнуол са роднини и никой няма да повярва в твърденията му за връзката между семействата Малори и Блейк. Деверо ще узнае цялата истина и тогава какво ще правим?

— Защо смяташ, че Деверо ще разкрие пред обществото истина, която може да ти навреди? — попита спокойно Ръдърфорд и я отдалечи малко от себе си.

Мери усети, че най-сетне е привлякла вниманието му.

— Той не иска да ми навреди — отговори бавно тя. — Той… той се интересува от мен. Предполага, че между теб и мен има нещо повече от роднинска близост, и аз не посмях да отрека категорично. Щом някой се интересува от някого, естествено е да потърси начини да задоволи любопитството си, нали?

— Направи ли ти предложение?

— Да — отговори смутено Мери, питайки се защо се чувстваше толкова нещастна. — Мислех си, че се е примирил с отказа ми, но той…

— Той е готов да чака — прекъсна я Демиън. — Предупреждавах те, Мередит — многократно!

— Какво мога да направя, като се е влюбил в мен! — защити се възмутено тя.

— Разбирам го и не мога да му се сърдя — отвърна Демиън и в очите му блесна усмивка. — Но ти не се постара да го държиш на разстояние. Не се изненадвам, че продължава да храни надежди.

— Може би съм направила грешка — призна тя с въздишка. — Но не е нарочно. Всъщност каквото и да ти призная сега, то не променя ситуацията, а и не е най-важното. Ако Деверо се разрови в миналото ми, ще открие истината. Може би ще я запази за себе си, но какво ще правим, ако каже на някого? Майка ти никога няма да ти прости, че си я измамил по този начин. Аз не се срамувам за това, което съм, и много бих искала да застана открито пред нея, но ако тя узнае за измамата ни от друго място, ако трябва да се изправи пред фалшивото съчувствие на обществото, тогава… Не разбираш ли, това ме кара да се чувствам мръсна… и подла!

— Не ставай мелодраматична, любов моя — отбеляза спокойно той. — Но разбирам какво искаш да кажеш. Затова те моля: остави аз да оправя тази работа.

— Нека да се скрия в Хайгейт — помоли отново тя със съзнанието, че за последен път отправяше тази молба.

— Не — отговори решително той. — Ако аз обявя годежа ни, Деверо няма да има повече основания да събира сведения за

семейството ти. А ти от своя страна ще представиш пред майка ми истината… е, в леко изчистена форма.

— Не съм толкова безумна да вярвам, че голямата страст може да трае вечно — отговори тъжно Мередит. — А когато чувствата ни охладнеят, между нас ще се отвори пропаст, любов моя. Не искам да изложа на риск щастието ти, разбери!

— Тогава ще го разрушиш — отговори все така спокойно той, когато файтонът спря. — С какво право се наемаш да отговаряш за щастието ми? Аз сам ще си нося последствията.

Лакеят спусна стълбичката, Ръдърфорд слезе и й подаде ръка.

— Смятам да напусна града за няколко дни. Щом се върна, ще говоря с Деверо. Моля те в мое отсъствие да се държиш като истинска дама! Ако смяташ да приложиш още някой подобен номер, Мередит, ще се погрижа да съжаляваш за глупавото си поведение до края на живота си. Ще постъпиш мъдро, ако се вслушаш в думите ми. — Мери почервеня от гняв, но не каза нито дума. От опит знаеше, че когато полковник Ръдърфорд говореше с този началнически тон, нямаше смисъл да му противоречи.

Той я отведе до къщата и обясни на Грантли, че лейди Блейк не се чувства добре. Целуна ръката й и я посъветва да си легне веднага, след което бързо се сбогува.

Мери се прибра в стаята си и с облекчена въздишка свали влажната рокля. Сви я във възгоп и я мушна на дъното на раклата, знаейки, че никога няма да я облече отново. Демиън я бе обвинил, че иска да направлява щастието му — но това важеше и за него! Той бе взел в свои ръце нейното щастие и си въобразяваше, че знае кое е най-доброто за нея. Как можеше да бъде щастлива, след като бракът им щеше да го направи нещастен?

Най-сетне тя заспа, отчаяна от увереността, че и най-умните планове няма да постигнат желаната цел. Значи трябваше да направи това, което беше възнамерявала от самото начало, и да се откаже от глупавите номера, които произтичаха от детинските й представи за живота.

21

През следващите два дни Мередит остана в стаята си, чакайки завръщането на Демиън, за да му съобщи решението си да се върне в Корнуол. Това не беше решение, което той би могъл да оспори, не беше нещо, в която би могъл да й наложи волята си. Докато беше в Лондон, тя бе длъжна да се съгласява с всичко, което той й кажеше, да живее според неговите представи. Досега той се беше възползвал безсрамно от всички тези предимства. Единственият начин да му докаже, че положението е сериозно, беше да си замине. При мисълта за неизбежния сблъсък сърцето й се свиваше от страх — макар че той нямаше никакво право да възразява, а беше длъжен да приеме решението й спокойно, като истински мъж. В действителност обаче тя обмисляше и възможността да си тръгне от Лондон без негово знание.

По време на самоналожената й карантина я посещаваше само Бела, която, макар да изглеждаше мрачна и дори тъжна, не спомена с нито една дума безсрамното й появяване на бала. С позволението на брат си тя беше разкрила пред съпруга си част от истината за Мери, за да обясни поведението й. Той не можеше да проумее, че лейди Блейк не само възразява срещу такъв брилянтен брак, ами и прибягваше до подобни драстични мерки, за да го избегне. Още повече, че, както обясни на жена си, Мередит притежавала изключителен ум. Той изказа мнението си и пред Ръдърфорд и му заяви, че най-доброто било да забрави вдовицата. Бил направил голяма грешка, като я отделил от родната й среда. Атмосферата на Лондон явно й влияела зле, затова щял да постъпи много умно, ако я върне у дома колкото се може по-скоро.

Естествено Арабела не каза на Мередит нищо за разговора между съпруга й и Ръдърфорд, но вече не правеше планове за бъдещето както преди. Точно обратното, тя окуражи гостенката си да си стои в стаята, докато настинката й отмине напълно и преодолее опасността да се разболее от пневмония.

Мередит си направи свои собствени заключения. Инстинктът я съветваше да говори открито с Арабела, но мисълта, че ще настрои любезната си домакиня още повече срещу себе си, я накара да замълчи и да дава вид, че нищо не се е случило… а това я правеше още по-нещастна. Преструваше се на настинала и изтощена от безкрайните забавления и това й се удаваше сравнително леко.

Нан, която не виждаше признаци на истинска болест, поиска от бледата симулантка обяснение. Изслуша намръщено мънкащите й извинения и кимна с разбиране, без да настоява повече. Беше й ясно, че трябва да се направи нещо, за да се разреши тази объркана ситуация. Тъй като изпитваше голямо доверие към лорд Ръдърфорд, Нан реши да изчака. За съжаление онова, което предприе той, постигна тъкмо обратното на желания ефект и тласна Мередит в състояние, което изключваше всяка проява на деликатност и учтивост.

Ръдърфорд най-сетне бе проумял, че положението започва да се изплъзва от контрола му. Тайната им беше заплашена и дори ако той спуснеше резето, оставаше възможността за заплаха от друга страна. Беше дошло времето да сложат край на играта на криеница. Тъй като собствената му сила и убедителност явно не й въздействаха, трябваше да потърси подкрепа от другия лагер. Първата му работа беше да посети Джералд Деверо. Джентълменът прие обяснението, че между лорд Ръдърфорд и лейди Блейк съществува съгласие, което не се налага да бъде описвано по-подробно, с леко кимване и предложи на госта си чаша шери. Ръдърфорд прие и продължи със същия безизразен тон, че дамата настоява засега годежът да се пази в тайна. Причините били семейни, имали нещо общо с братята й. Тя останала с впечатлението, че дължи обяснение на мистър Деверо, но приличието й забранявало да го даде лично. Затова той, Ръдърфорд, поел тази задача. Надявал се, че мистър Деверо вече разбира напълно положението. Деверо го увери в разбирането си и господата се разделиха приятелски — единият доволен, че за момента е уредил нещата и че щом съобщението за годежа се появи в „Газет“, Деверо ще повярва окончателно; другият обаче си спомни твърдението на лейди Блейк, че няма да се омъжи нито за лорд Ръдърфорд, нито за когото и да било другиго, и остана любопитен. Разбира се, беше твърде добре възпитан, за да изрази съмненията си пред Ръдърфорд, поне засега.

През следващите дни пощенският раздавач остави на Кавендиш скуеър три писма, адресирани до лейди Блейк.

Мередит, която се връщаше от обичайната си разходка в Хайд парк между пет и шест следобед, веднага позна почерците на писмата и бе осенена от лошо предчувствие. Цялата й кореспонденция минаваше през пощенската кутия и се носеше от специален лакей. Защо тримата й братя й бяха писали до Кавендиш скуеър, след като не бяха уведомени за истинското й местожителство? Е, явно вече знаят, каза си тя и се запита какво още бяха узнали и главното — от кого?

Тя се извини на Бела, взе писмата си и се качи в стаята си да ги прочете. Онова, което се съдържаше в тях, я накара да побеснее от гняв. Ръдърфорд бе посетил Хюго в Оксфорд, Роб и Тио в Хароу. Беше поканил и тримата да прекарат Коледата в Ръдърфорд Аби и мотивът, който беше скрит зад тази покана, буквално се натрапваше на вниманието. И тримата бяха много зарадвани, че сестра им се е срещнала с Ръдърфорд в Лондон и сега живее у сестра му. Личните им мнения бяха изразени по различен начин. Хюго беше сдържан както винаги, но й пишеше, че Ръдърфорд го поканил на изискан обяд и двамата разговаряли надълго и нашироко не само за църквата, но и за уменията, които изисква управлението на имот с големината на Пенденис. Ако Мери искала да прекарат Коледата в Ръдърфорд Аби, той, Хюго, щяла да бъде много щастлив да присъства. Тио заявяваше, че лорд Ръдърфорд е страхотен, изобщо не бил надут, че всичките му приятели в училището позеленели от завист, когато дошъл да вземе него и Роб с първокласния си екипаж и ги завел на обяд. Тио изразяваше многословно възхищението си от живите коне и продължаваше, че било много жалко, дето трябвало да вземат на обяда и Роб, но негово благородие настоял. Ако Мери имала намерение да се омъжи за лорд Ръдърфорд, той бил съгласен, а и много се радвал на предстоящия коледен празник в Ръдърфорд Аби. Трябвало им обаче вечерно облекло, приятелите му казали, че там винаги било много официално! Роб явно имаше затруднения да намери най-големите суперлативи. Ръдърфорд не само успял да убеди директора, че Роб също трябва да присъства на обяда, макар че по принцип не позволявали на първокурсниците да напускат територията на училището, но и му донесъл цяла торба лакомства, с които момчетата

от класа пирували три дни. Обядът бил в града — следваше подробно описание на менюто. Писмото завършваше със страстна молба сестра им да се съгласи всички да прекарат Коледата в Ръдърфорд Аби — негово благородие обещал да заведе Роб и Тио на истински лов и Роб бил решен да застреля поне дузина блатни птици!

Ръдърфорд беше подлец! Как бе посмял да въвлече братята й в своята игра! Спрямо нея можеше да прилага всевъзможни хитрости, това си беше тяхна работа. Но да въвлече момчетата, да се държи с тях като приятел и бъдещ роднина, да им замайва главите с блестящи перспективи! Да намеква, че двамата със сестра им имат сериозни намерения! Да ги примамва с богатството си и с радостите на коледния празник в Ръдърфорд Аби, да изкушава бедните момчета, които толкова лесно се впечатляваха от блясъка! Това беше върхът!

Мери излезе от будоара си, затръшна вратата с все сила, за да облекчи малко гнева си, и се запъти към покоите на Арабела.

— Какво се е случило? — изписка Арабела, стресната от вида на приятелката си. Лицето на Мери беше смъртнобледо, очите светеха с неестествен блясък, устните бяха здраво стиснати.

— Моля за извинение, че нахлувам така прибързано, Бела, но идвам да ти съобщя, че след два дни си тръгвам за Корнуол. — Мери напразно се опитваше да спре треперенето на гласа си.

— Божичко! Но какво се е случило? — Бела падна на най-близкия стол. — Надявам се, че не е заради появата ти на бала? Досега никой не се е изказал, нито…

— Не, това не ме интересува — прекъсна я остро Мери. — Или поне не пряко. Постъпих глупаво онази вечер и ти дължа извинение. Брат ти обаче не ми остави друг избор. С човек като него е трудно да останеш разумен.

— О, моля те, Мери, не бива да го приемаш толкова сериозно — изплака бедната Бела, която беше напълно объркана. — Впрочем аз все още не разбирам защо не искаш да се омъжиш за Демиън. Това е най-голямото му желание, нима не проумяваш?

— Брат ти е свикнал винаги да получава онова, което иска — отговори горчиво Мередит и гневът й избликна с нова сила. — Когато някой посмее да му се противопостави, става крайно неприятен. Не е искал да напусне армията и е изпаднал в депресия, с която е измъчил

всички хора около себе си… Сега пък иска да се ожени за мен и изведнъж забравя армията.

— Не бива да говориш така! — Арабела се почувства длъжна да защити брат си. — Той беше много нещастен, когато напусна армията, но само защото винаги е бил войник и не знаеше с какво би могъл да се захване.

— И тогава си е въобразил, че трябва да се ожени за абсолютно неподходящо за него момиче от Корнуол! — избухна ядно Мери. — Така си е намерил занимание, но е напълно сляп за непреодолимите различия между нас. Аз не мога да се сравня с него нито по ранг, нито по богатство, макар че успя да заблуди обществото. Аз обаче знам истината! Ако нещата между нас не вървяха добре, нямаше да мога да понеса унижението. Знам, че като се омъжа за бъдещия херцог Кейли, ще реша всичките си материални проблеми. Но един ден съпругът ми ще проумее, че аз нямам място в неговия свят, и ще бъде нещастен. Не искам това, разбираш ли!

— Но ти имаш място в нашия свят — възрази енергично Бела. — Е, като изключим случаите, когато просто не искаш да участваш.

Мередит се намръщи замислено. Наистина ли имаше ситуации, при които тя просто не искаше да участва? Ако това беше истина, тя можеше да тръгне по нов път. В момента обаче беше твърде ядосана, за да размисли и над другата възможност.

— Аз не съм направена от онова тесто, от което се раждат херцогините, Бела — заяви твърдо тя и най-после съумя да се успокои. — Демиън упорито отказва да признае този факт. Не приема онова, което мога да му предложа, а последната му безумна идея направи оставането ми под твоя покрив невъзможно. Трябва веднага да си тръгна, макар че се привързах към теб и много ще ми липсваш! — завърши с нежна усмивка тя и улови ръката на Арабела.

Сестрата на Демиън се разплака.

— Но какво ти е направил той?

— Попитай го сама — отговори твърдо Мередит. — Аз не мога да ти кажа. Моля те, Бела, не плачи! — Но Бела продължи да се облива в сълзи и това я изпълни с безпомощност. Не искаше да се сбогува така, но не беше в състояние да каже думите, които щяха да пресушат сълзите на приятелката й.

— Значи ти не го обичаш? — изхлипа Бела, намери кърпичката си и избърса зачервените си очи.

Мередит въздъхна и тъжно поклати глава.

— Ако не го обичах, щях да се омъжа за него още утре, скъпа приятелко. Ако не го обичах, щеше да ми бъде все едно дали ще превърна живота му в ад.

Тя излезе от стаята на Арабела и се върна в будоара си, за да съобщи на мрачно гледащата Нан, че заминават.

— Какво пак си забъркала? — попита подозрително Нан. — Както изглежда, ти знаеш много добре защо искаш да изчезнеш, моето момиче!

— Не искам да говоря за това — отговори хладно Мередит. — Ще прибереш само нещата, които донесох от Корнуол, разбра ли?

Тя се скри в спалнята си и след един час излезе оттам бледа, със зачервени очи и по-решителна от всякога. Поне до Хънитон трябваше да вземат пощенската карета, защото не можеше да си позволи да плати цялото разстояние. Утре щеше да отиде да запази места. Пътуването щеше да бъде безкрайно неприятно, но сега нямаше смисъл да мисли за това.

Демиън, който нямаше представа какъв ефект са предизвикали писмата на момчетата, прекара приятна вечер с приятели и с твърдото намерение да отиде на Кавендиш скуеър рано сутринта. Мередит беше прекарала достатъчно време насаме със себе си и може би се беше вразумила. Ала когато се прибра в дома си, намери набързо надраскано, отчаяно писмо на сестра си. Не разбирам защо, пишеше Бела, но Мери внезапно реши да се върне в Корнуол. Ако имаш намерение да предотвратиш заминаването й, трябва да побързаш!

Беше твърде късно да отиде при любимата си още тази вечер и Ръдърфорд беше принуден да чака до другата сутрин. Озова се на Кавендиш скуеър в недопустимо ранен час.

Грантли уведоми негово благородие, че дамите не са слезли на закуска. Ръдърфорд му връчи шапката и ръкавиците си и се понесе като вихър нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Без да чука, той влезе в будоара на Мери, която беше наметнала прост

халат и прибираше нещата си в разтворения куфар. Намръщената Нан сгъваше внимателно роклите, за които беше приготвен друг куфар.

— Какви са тези глупости, по дяволите? — избухна Ръдърфорд, вбесен, че най-лошите му опасения се потвърждават.

— Отивам си вкъщи — отговори спокойно Мередит. — Тъкмо щях да ти напиша писмо.

— Това е голяма чест за мен — отвърна саркастично той. — Но писмото не ми е достатъчно. Облечи се, ако обичаш, защото смятам да изясним твоето глупаво намерение в Хайгейт.

— Решението ми не е глупаво. Ако имаш да ми кажеш нещо, кажи ми го тук. Имам си достатъчно работа.

— Мередит, трябва ли да те помоля още веднъж да се облечеш? — В гласа му имаше недвусмислена заплаха, но тя не й обърна внимание. Инстинктът й подсказваше, че не бива да остава насаме с него, и страхът засили решителността й.

— Няма да отида никъде, милорд. Но ще ти позволя да кажеш, каквото имаш да ми казваш. — Тя нави чифт дълги ръкавици с трепереща ръце.

Нан изпръхтя презрително, а Ръдърфорд каза:

— Е, добре, щом държиш да минеш по трудния път, изборът е твой. След като не желаеш да се облечеш, ще се наложи аз да се заема с това.

Още преди Мери да е успяла да реагира, той я вдигна на ръце и я тръшна върху дивана. Стисна краката й между своите, вдигна ръцете й над главата и разкопча халата й.

— Стига вече! — изплака отчаяно Мередит и се опита да освободи ръцете си. — Няма да ме принудиш да направя нещо, което не искам!

— Естествено, че ще го направя — заяви мрачно той. — Моля те, Нан, донеси някой приличен костюм!

— Само да си посмяла, Нан! — изкрещя Мередит.

— Чаках почти двадесет и четири години, за да видя как някой ще те опитоми, момичето ми — отговори с усмивка Нан и извади от гардероба тъмнозелена пола. — Ако престанеш да мислиш само за щастието на другите, може би ще намериш своето щастие. А е повече от очевидно къде се намира това щастие. — Без да бърза, тя се наведе над Мери и й облече блузата.

Изпълнена с ужас, Мередит разбра, че двамата ще я облекат — все едно дали тя щеше да се отбранява и да бушува яростно. Нямаше да понесе това унижение при никакви обстоятелства. Затова капитулира в мига, когато Нан пъхна главата й в отвора на блузата.

— Пусни ме веднага! Добре, ще дойда с теб, щом настояваш!

Демиън моментално изпълни искането й и я вдигна на крака. Мери грабна полата си от ръцете на Нан.

— Сама ще се облека — изсъска ядно тя.

— Да, сигурна съм, че можеш — измърмори Нан и продължи да прибира нещата й в куфара.

— Ще те чакам долу. — Демиън побърза да се оттегли, надявайки се да отнеме поне малко от остротата на решителния сблъсък.

Когато се появи след няколко минути, Мери не даваше признаци, че се е успокоила. Виолетовите очи гледаха студено и безизразно, лицето беше изопнато, гласът звучеше монотонно. Тя седна до него в каретата, скръсти ръце в скута си и се загледа в пътя пред тях.

Щом влязоха в къщичката в Хайгейт, тя се запъти към дневната, затвори тихо вратата зад гърба си и се обърна към него.

— Е, сър, какво имаш да ми кажеш?

— Какво ти става, по дяволите? — избухна отново той. — Защо се държиш така?

— Как смееш да ми задаваш този въпрос? След начина, по който се отнесе с мен — това брутално, унизително…

— Извинявай, Мери! И мен ме заболя, но какво друго можех да направя?

— Да се съобразиш с желанията ми, естествено! — отвърна кратко тя. — Но очевидно ти не си в състояние да се съобразяваш с чуждите желания, когато не са ти по вкуса.

Демиън пое дълбоко въздух и вдигна гарафата с шери от масичката.

— Искаш ли една чашка?

— Не, благодаря — отказа сковано Мери. — Още е много рано за шери.

— Тогава би ли ми казала какво предизвика тази… криза? — попита той и отпи голяма глътка. — Единствената грешка, за която си спомням, е, че не допуснах да станеш за посмешище на целия град!

— А не мислиш ли, че е чудовищна несправедливост да се срещаш с братята ми зад гърба ми? — Мери опря ръце на хълбоците си и се изстъпи войнствено пред него. — За напълно нормално ли го намираш? Да каниш моите братя, децата, които са под моята опека, на коледен празник в дома си, без да си ме попитал! Значи не се обвиняваш ни най-малко, че въвличаш нищо неподозиращите, напълно невинни момчета в нечестната си игра, че ги използваш, за да подкрепят егоистичните ти интереси — интереси, които са против моите, а значи и против техните!

Учудването на Ръдърфорд й показа, че той изобщо не беше погледнал на нещата под този ъгъл. Според него беше съвсем нормално да постъпи по този начин. Едва сега осъзна, че е извършил ужасна грешка. Но тя се основаваше на твърдата му вяра, че интересите на Мери съвпадат с неговите, че тя е длъжна да разбере това. Сега му стана ясно, че нищо не може да я накара да го проумее. При това положение стратегията му наистина изглеждаше подла и коварна.

Мередит, която за първи път го видя загубил ума и дума, побърза да се възползва от предимството си.

— Вече няма да изпълнявам капризите ти, Ръдърфорд! Стана ми ясно, че си готов да се възползваш дори от невинните деца, за да си получиш, каквото желаеш, че си готов да наложиш волята си дори с насилие! Вече няма да участвам в този маскарад, който измисли, няма да продължа да мамя майка ти и домакините си. След като не си в състояние да се задоволиш с онова, което мога да ти дам, не ми остава нищо друго, освен да се върна в Корнуол. И ще го направя — още утре сутринта с пощенската карета!

Тя излъчваше решителност, която той не беше в състояние да обори. Един глас дълбоко в съзнанието му започна да нашепва, че тактиката му е била погрешна още от самото начало. Като се опитваше да преодолее гордата й независимост, той само засилваше упорството й. Като непременно държеше да я направи част от своя свят, само увеличаваше пропастта, която лежеше помежду им. Беше й показал, че тя е в състояние да преодолее тази пропаст, но с това само навреди на себе си. Докато продължаваше да се държи по същия начин, Мередит щеше да остане убедена в непреодолимостта на различията им.

— Няма да се върнеш с пощенската карета — разпореди той и остави чашата си. — Ще си заминеш точно така, както дойде. След Оукхамптън можеш да използваш собствения си транспорт.

Мередит не можа да разбере дали беше доволна от бързата си победа.

— Благодаря, но не е нужно.

— О, нужно е — отговори спокойно той. — Защо не помислиш, че и аз имам гордост? Ти пристигна в града под моя закрила и ще си заминеш по същия начин. Не можеш да ми откажеш. Тази афера трябва да завърши с поне външна почтеност.

— Прав си — кимна замислено Мери. — Затова няма да ти откажа. Аз също искам историята да завърши почтено. Приемам предложението ти, сър. А сега искам да се върна на Кавендиш скуеър!

Демиън си представи спалнята горе и широкото легло с копринена завивка. Там между тях имаше смях, любов, приятелство… невероятните върхове на екстаза! Само веднъж се бяха скарали, но ядът бързо беше победен от страстта — все пак тя беше другата страна на медала. Дали и този път щеше да бъде така? Дали любовният акт щеше да победи недоразуменията помежду им? Или телесното единение щеше да засили разделението между духовете? Като погледна Мередит, застанала пред него толкова бледа и напрегната, той проумя, че тя щеше да му откаже и с това да омърси светлия спомен, който и двамата трябваше да запазят. Не, сега не биваше да рискува.

— Разбира се, мадам! — Ръдърфорд се поклони, изведе я от къщата и я остави пред градинската портичка, докато докара колата от гостилницата.

Мередит се обърна назад към къщата, чиято градина беше подготвена за започващата зима. Беше си представяла този момент след първата прекрасна лятна нощ в пещерата — мига, когато двамата трябваше да приемат, че пътищата им се разделят. Тогава си беше казала, че ще е благодарна за времето, което бяха прекарали заедно, че ще пази спомените през целия си живот. Но сега не беше в състояние да изпита това чувство, то беше много по-трудно от решението, взето някога в розовия утринен здрач. Тогава то бе само неясно, неопределено бъдеще. Но ако искаше да продължи живота си, да помага на братята си и да осигури бъдещето им, сега не бива да тъгува за онова, което беше изгубила.

Когато се върна с колата си, лорд Ръдърфорд завари любимата си изпълнена с решителност и примирение. Същото беше лицето й и на следващата сутрин, когато отиде с каретата си на Кавендиш Скуеър да я изпрати. Чак когато излязоха от Лондон, стройното тяло на Мери се разтърси от хълцания и тя изплака болката от загубата на топлото рамо на старата Нан.

22

— Тази нощ Жак няма да дойде — заяви решително Мередит и се обърна към придружителя си, който се беше скрил заедно с нея зад издадената скала. — При такова бурно море няма да рискува да мине покрай рифа.

— Права си, и аз мисля така — кимна тежко Барт. — Това е вече трети пропуск за месеца! Омръзна ни да излизаме от къщите си в това лошо време и да се крием от вятъра като овцете в мочурището Бодмин — на всичкото отгоре напразно! Защо не отложим доставките, докато не отмине сезонът на бурите? Жак ще се справи, готов съм да се обзаложа. Предишните години винаги сме правили така.

— Знам, знам… — Мери разтри ледените си ръце и ги мушна под мишниците. — Но през последните години не сме имали пауза от септември до декември. Тогава можехме да си позволим да пропуснем януари и февруари.

Барт я погледна втренчено в мрака.

— Тук има още нещо. Готов съм да се обзаложа!

Мередит затропа с крака, за да постопли измръзналите си стъпала.

— Бреговата охрана не вярва, че можем да работим и през зимата. Те са престанали да ни следят, Барт, особено след като няколко месеца цареше спокойствие. Случаят е твърде благоприятен, за да го изпускаме!

Рибарят я изгледа недоверчиво.

— Това не е цялата истина. Не можеш да ме убедиш, че ми казваш всичко. — Когато не получи отговор, той вдигна рамене и изсвири през зъби. — Да си тръгваме ли? — попита накрая той. — Следващата сряда ще опитаме пак, щом толкова настояваш.

— Нищо друго не ни остава — въздъхна Мередит. — Жак е някъде там, в морето, а ние не сме в състояние да направим нищо. Това ме вбесява! — Тя се обърна към купчината треперещи от студ мъже и

обяви тихо: — Още една пропиляна нощ, момчета! Да си вървим вкъщи. До следващата седмица!

Някои от мъжете промърмориха неразбрани проклятия и скоро групата се разпръсна. Когато се озова сама по пътя към пещерата в скалите под Пенденис, Мередит се запита дали пък не беше голяма егоистка, като не оставяше хората да си починат до пролетта. Причините, които беше изтъкнала пред Барт, за да продължат доставките, бяха убедителни, но над всичко стоеше личното й честолюбие. В последно време като че ли само контрабандата поддържаше жизнеността й. Само тогава бягството й от Лондон и от Ръдърфорд добиваше смисъл. Докато беше контрабандистката Мери Трелоуни, тя знаеше, че никога не може да стане лейди Ръдърфорд — камо ли пък херцогиня Кейли.

През коледната ваканция момчетата се върнаха у дома сърдити и преизпълнени с въпроси. Тя им отговаряше, доколкото можеше, но разочарованието им засилваше още повече унинието й. Празниците не бяха особено весели и за това беше виновен единствено Демиън. Ако той не беше обещал на момчетата бляскави празненства в Ръдърфорд Аби, всички щяха да се задоволят с обичайната Коледа. Стараейки се да ги обезщети за преживяното разочарование, Мередит накупи щедри подаръци и организира забавления, които почти изпразниха кесията й. В крайна сметка трябваше да се гневи само на себе си, защото по този начин искаше да заличи чувството си за вина, макар че не тя носеше отговорност за случилото се. Като цяло животът й в последно време беше сив като морето и небето, гол като дърветата и безвкусен като застояла вода.

Външната пещера я посрещна както обикновено, с тъмна празнота, и тя закопня да се промуши по-скоро през тесния тунел във вътрешната пещера, където запаленият фенер щеше да я посрещне с добре дошла. През зимата всичко изглеждаше много по-заплашително. През лятото никога не беше така тъмно и безрадостно. Тя се промуши през тунела и затърси ивица светлина. Ала не видя нищо. Даже на входа на пещерата продължи да се взира в черен, объркващ мрак. Дланите й овлажняха, сърцето й заби като лудо. Проклетият фенер сигурно беше угаснал, макар да беше сигурна, че го бе напълнила с масло. Проблемът беше да намери тунела, който водеше към къщата.

Черният, влажен мрак проникна до мозъка на костите й и тя си въобрази, че чува ударите на сърцето си в злокобната тишина. Намери с едната си ръка грапавата стена на пещерата и затърси опипом дупката на тунела.

Когато една ръка затисна устата й, а другата я обгърна изотзад и я вдигна във въздуха, Мередит реагира със сляпа, автоматична самозащита. Заби зъби в ръката на нападателя, зарита като безумна с крака и улучи глезена на непознатия, лактите й се забиха в ребрата му.

Хватката не отслабна, но добре познат глас проряза мрака.

— По дяволите, Мередит! Престани веднага! — Тя се отпусна моментално и когато отново усети здрава земя под краката си, се свлече бавно по стената, докато седна на дупето си. Мъжът удари по кремъка и скоро жълтата светлина на фенера освети нощната сцена.

Все още неспособна да продума, Мередит вдигна бавно глава и погледна като хипнотизирана Демиън, който с мрачно изкривено лице оглеждаше следата от ухапано на ръката си.

— Бях забравил, че имам насреща си тигрица — изръмжа той. — Утре ребрата и глезенът ми ще бъдат синьочерни.

— Дано не очакваш да се извиня — отговори със същия тон тя, веднага щом си възвърна дар слово. — Много подло от твоя страна!

— Но аз исках само да внеса малко приключение и вълнение в толкова мрачния ти живот — отбеляза ухилено той. — Свали тази шапка, ако обичаш! Както си се свила до стената, приличаш на джудже.

Мередит се подчини, докато смаяният й поглед обхождаше пещерата. През трите часа, откакто беше излязла, тя се бе превърнала отново в любовното гнездо от предишното лято. Докато тя зяпаше, Ръдърфорд удари отново с кремъка и запали огън в малкото огнище, където беше натрупал съчки.

— Слава богу, че има достатъчно въздух, иначе ще се задушим — каза той. — Искаш ли да изпием по чаша шампанско, милейди?

— С удоволствие. — Мередит се върна с радост към добре познатото й състояние, когато той съвсем естествено поемаше контрола над живота й.

— Приближи се до огъня, момиче. По-добре да се облегнеш на мен, вместо на стената, след като очевидно имаш нужда от опора. — Той седна на пъстрата възглавница и потупа мястото до себе си.

Мередит се настани до него, протегна ръце към пламъците и се облегна на коляното му. Пое чашата шампанско и отпи жадно. Отлично вино — както винаги.

— Гладна ли си? — попита Демиън, извади фуркетите от косата й и разпусна разкошните къдрици. — Приготвил съм Корнуолски пастетчета. Не подхождат много на шампанско, но ми се струва, че ще задоволят апетита ти след дългия престой на чист въздух.

— Правилно. Умирам от глад — потвърди с усмивка Мередит. — Макар че не би трябвало. Тази вечер почти не сме се движили. Стояхме на брега и чакахме да се появи френската лодка. Едва не замръзнахме.

— Заради времето ли не се появи? — попита той и отвори върбовата кошница, за да извади топло пастетче, увито в парче платно.

— Хмм — промърмори доволно Мери, след като хапна няколко хапки. — Прибоят е твърде висок, морето е много бурно.

Какво, за бога, правеха в тази пещера, защо разговаряха така естествено? Като че никога не беше ходила в Лондон. Двамата бяха безгрижни като миналото лято, когато той престана да й говори за брак и се любеха щастливо и без грижи.

— Защо си тук? — Въпросът беше толкова кратък, че прозвуча почти неучтиво. Затова пък топлото й тяло почиваше на коленете му и тя не се възпротиви, когато пръстите му се заровиха в косата й.

— Липсваше ми — призна тихо той. — Затова реших да ти направя кратко посещение.

— Колко кратко?

— Две седмици. В края на януари трябва да съм в Лондон… за сватбата.

— О! — Тя не попита за чия сватба. Това не я засягаше, макар че може би познаваше брачната двойка. — Две седмици е много време.

— Да — кимна той и ръката му се промуши под ризата, за да помилва гърдите й. — Съблечи се.

Мередит потрепери.

— Няма ли сам да го направиш, милорд?

— Не — отговори категорично той. — Този път не! Този път искам да гледам как се съблечаш за мен. — Мередит започна да разкопчава бавно ризата си, докато той помоли с шепот: — Стани, ако обичаш. Не мога да те виждам.

Мередит застана в сиянието на огъня, за да усети топлината му върху кожата си, и се съблече под втренчения поглед на сивите очи, изпълнени с жаден копнеж. Ръцете и устните му продължиха делото на очите и я белязаха за тази нощ като единствено негова — в магическото кралство, където всичко беше възможно.

През следващите дни Мередит се носеше върху бели облаци.. Ръдърфорд й заяви, че няма да се срещат в обществото, защото не можел да понесе да я гледа в ролята на бедната глупачка.

Това беше добре дошло за нея. Единствените страдащи бяха Пейшънс Барат и приятелките й, които тъжно споделяха, че новият им съсед живее много уединено. Влюбените препускаха заедно по брега и се разхождаха далече от обичайните пътища, защитени от любопитни погледи. После се наслаждаваха един на друг, смееха се и се забавляваха в пещерата. Не си казаха нито една лоша дума. Знаеха, че разполагат с много малко време, и искаха да изпият чашата на насладата до последната капка.

— Трябва да развалим любовното гнездо, скъпи — съобщи Мери във вторник вечерта и огледа тъжно огряното от огъня помещение.

— Значи пак трябва да работиш? — Демиън напълни чашите със силно тъмночервено бургундско и поднесе към устата си парче сирене. Въпросът прозвуча почти небрежно.

— Утре вечер — обясни тя. — Ако условията са добри, Жак ще направи опит да стигне до брега. Бърт смята, че този път няма да има проблеми. Каза ми, че рибите с готовност влизали в мрежите. — Тя захапа една зелена ябълка. — Не знам защо това предвещава добро време, но Барт рядко се лъже. Ще натрупаме сандъците тук и ще оставим понитата през нощта в пещерата. Така ще избегнем ненужно внимание, нали разбираш, защото ще се приберем пеша. На следващата сутрин никой няма да се замисли защо вижда един мъж с понито му по пътя.

— Правилно — кимна той. — Много разумно.

Мередит го изгледа остро.

— Присмиваш ли ми се, Демиън?

— Откъде ти хрумна! — възпротиви се той. — Да се присмивам на една толкова смела, опитна, способна авантюристка… — Той се

засмя и вдигна ръце, за да посрещне атаката й. Двамата се търкулнаха върху възглавниците.

На следващата вечер, когато Мередит се срещна с контрабандистите на брега, вече никой не се смееше. Понитата бяха скрити в сянката на скалите, вятърът носеше ледена пяна от морето над залива, прибоят се белееше в мрака, вълните се надигаха една след друга, пречупваха се и се удряха с грохот в брега. Колкото и бурно да изглеждаше морето, хората на Жак нямаше да се уплашат. Рибарите бяха заобиколили носа в ранната вечер и им бяха обяснили, че могат да минат през рифа. Светлината от Девилс пойнт припламваше и угасваше на равни интервали. Посланието беше недвусмислено, а полицаите от бреговата охрана, както се надяваха всички, вече сънуваха сладки сънища.

Мери наблюдаваше внимателно групата мъже. фигурите им излъчваха потискана възбуда. Явно всички бяха на мнение, че тази нощ ще ги обезщети за всички нощи, през които бяха чакали напразно. Някой се изсмя тихо, светна огънче на лула, когато притежателят й всмукна силно, някои затропаха с крака. Дъхът им висеше на бели парцали над главите. Изведнъж Мери се вцепени. Нещо не беше наред, изобщо не беше наред! Какво ставаше тук? Тя огледа отново тъмно облечените фигури. Познаваше всички като собствените си братя: Люк, Тод, Джес, Мат, Дан и естествено Барт… но фигурата при понитата, в самия край на веригата — тя едновременно беше и не беше част от групата. И той й беше познат като останалите, но не принадлежеше към тях. Тя отвори уста да вдигне тревога и стисна до болка дръжката на ножа в колана си. Само след секунда обаче затвори уста и пое дълбоко въздух. Втурна се към самотната фигура и изсъска през зъби:

— Ти да не си полудял?

Ръдърфорд се усмихна в мрака.

— Не съм по-луд от теб, любов моя! Как мислиш, може ли един контрабандист да се омъжи за другарка по съдба?

— Кой е този? — изсъска Барт и изскочи зад тях с нож в ръка.

— Случайно минаващ оттук пътник, който ни симпатизира, Барт — обясни спокойно Мери. — Не се притеснявай, той е тук, за да ни

помогне, не, за да ни попречи.

Рибарят огледа тъмната фигура и невярващо поклати глава.

— Това е изисканият господин, който наследи старото имение Малори!

— Точно така — отговори Демиън. — Но се надявам да се покажа достоен за това начинание.

— Достоен? — изпъшка Мери.

— Да, упорита малка авантюристке! Достоен да стана член на семейство Трелоуни — както ти се оказа достойна за семейство Кейли!

— Ето го, идва! — съобщи възбуден мъжки глас и Мери се обърна рязко. Френската лодка беше преминала през рифа и се носеше по вълните само с няколко платна.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — обърна се тя бързо към Демиън, — но сега нямам време за теб. Ако искаш да се съюзиш с мен, ще се радвам на партньорството ни.

— Имаш го, сега и завинаги! — Той докосна ръката й, но в следващия момент Мери хукна надолу към брега. Ръдърфорд беше по петите й.

— Велики боже! — Тя спря на брега, обкръжена от контрабандистите, и всички загледаха с ужас втората лодка, която тъкмо беше заобиколила носа. — Бреговата охрана! — Сякаш за да потвърди думите й, изгърмя мускетен изстрел и в нощното небе се издигна огън. Лодката на Жак все още беше далече в открито море и виковете им не можеха да стигнат до нея, за да не влиза в залива. В тесния залив, с прилива и преследвачите в гърба, французите щяха да бъдат пленници като плъхове в горящ хамбар.

— Да изчезваме! — пошепна дрезгаво Люк. — Преди да са слезли на сушата. — Той се обърна към пътеката през скалите, но стройна фигура с нож в ръка му препречи пътя.

— Би трябвало да знаеш, Люк, че никой от нас не бяга — заяви твърдо Мери. — Жак е само на пет минути от брега. Трябва да го дочакаме. Ще използваме пътя между скалите и ще ги отведем в пещерата. — Тя обходи рибарите с решителен поглед, който ги предупреждаваше да не се противопоставят.

Демиън, който вече стискаше сабята си, беше готов да се разсмее: дори в тази кризисна ситуация неговата непоколебима малка

авантюристка беше готова да попречи на мъжете да изоставят другарите си в беда.

Смутен от пламтящия женски поглед, Люк сведе глава.

— Пригответе се — нареди кратко Барт. — Ще ги посрещнем. Така ще спечелим няколко минути.

Проехтя още един изстрел, когато Жак насочи лодката си по вятъра и вдигна платната, за да се плъзне по гребена една вълна право към брега.

— Не оставай тук — помоли настойчиво Мери, когато откри застаналия до нея Демиън. — Не сега… когато ни заплашва опасност да бъдем открити.

— Ако всичко тази нощ завърши благополучно, Мери Трелоуни, с най-голяма радост ще се погрижа да забравиш тази забележка — обеща Демиън, стискайки зъби да не й изкрещи. — Как смееш просто да ме отпращаш, след като насилствено задържаш другите по местата им?

— Моля за прошка — прошепна разкаяно тя и му хвърли дяволит поглед, който го стресна и замая едновременно.

Лодката стигна до брега и за миг се възцари хаос, защото французите наскачаха на пясъка с ядни ругатни.

— Остави лодката, Жак! — Гласът на Мери се издигна над шума, когато французинът се опита да изтегли малкия плавателен съд на сушата. — Сега не можем да направим нищо друго, освен да си спасим кожата!

— Искаш да оставя стоката! По дяволите! Ти да не си си загубила ума, Мередит? — Жак отново задърпа въжето. — Знаеш колко е ценен товарът.

— Знам също, че най-високо ценя живота си — отговори гневно тя. — Във всеки случай много повече от брендито и тютюна, мон ами! Освен това стоката ще отклони вниманието на полицаите и ние ще спечелим няколко ценни минути. Напред, Жак!

Французинът изруга вбесено, но се отказа от опитите си да изтегли лодката. С чувството, че е предал на огъня собствената си плът и кръв, той прекоси плитчината и се изкачи на брега, където другите вече бяха на път към скалите.

Щом стигна в подножието на канарата, Мередит хвърли поглед през рамо. Скутерът на бреговата охрана щеше да стигне до брега само

след минута. Ала лоцманът му, не толкова опитен колкото Жак, се беше обърнал твърде късно по вятъра и лодката се люлееше силно под напора на насрещното течение. Тя извади пистолета от колана си, прицели се и изпъна ръката си.

— По дяволите, Мередит! — Демиън блъсна ръката й. — Отказвам да се оженя за убийца! Хайде, продължавай нагоре!

— Не съм искала да убия лоцмана. Исках само да затрудня малко слизането им на сушата — възрази тя. Той я хвана за кръста и бутна нагоре. След това приведе в действие собствения си гениален план. Даде изстрел с пистолета си и куршумът вдигна фонтан от пясък. Мъжете в лодката замръзнаха по местата си. Демиън зареди с бързина, овладяна на бойното поле, и даде още няколко изстрела, докато бърз поглед към скалите му показа, че другите бяха стигнали почти до върха. Мередит, която бе спряла на половината път, даде още един изстрел, за да го подкрепи, но някой в скутера се беше окопитил и отговори на стрелбата, докато лодката неспокойно подскачаше по вълните. Мъжете от бреговата охрана се разкъсваха между изкушението да се доберат до контрабандната стока и желанието да преследват контрабандистите. Куршум от мускет изсвистя над главата на Демиън и се удари в камъка само на няколко сантиметра от Мередит.

— Бягай! — изкрещя той. — Бързо!

— Ще те прикривам! — извика в отговор тя.

— Направи това, което ти казвам, по дяволите! Бягай! И си свий главата!

Мередит чу в гласа на любимия си решителния заповеднически тон на полковника и се закатери с такава бързина по скалите, сякаш я гонеха всички дяволи от ада — което горе-долу беше вярно. Междувременно се стреляше от няколко мускета едновременно, но тя не се осмели да се обърне и да погледне надолу, а продължи да тича със сведена глава. Всеки път, когато куршум вдигнеше прах около нея, тя се стряскаше и сърцето й правеше огромен скок. Как Демиън успяваше да остане незасегнат, след като беше прицелната точка? Неспособна да потисне страха си, тя забави темпото и погледна през рамо.

— Ако смятаме да продължим, с този луд занаят, ще трябва да ти предам няколко урока по партизанска война. — Хладният, учудващо

овладян глас беше придружен от силно движение на ръката, която я бутна да върви нататък. Той изобщо не се беше задъхал, макар че я бе настигнал бързо и безшумно.

— Ти естествено я познаваш в подробности — изпъшка тя, — след толкова години на полуострова.

— Правилно. А сега си затвори устата и побързай!

Стрелбата отдолу беше вече само спорадична. Мередит разбра причината, когато изкачи скалите и се намери на главния път. Няколко полицаи бяха останали на брега, другите тичаха по пътеката, която щеше да ги изведе на пътя на около четвърт миля зад контрабандистите. Тази четвърт миля беше единственото им предимство.

— Трябва да ги спрем — промълви задъхано Мередит, когато Демиън застана до нея на пътя. — Така момчетата ще имат време да се скрият, докато преследването свърши. Тук има дузини скривалища за хората, които познават местността, и Барт ги знае всичките. Накрая онези ще намерят входа на пещерата — но ние не бива да рискуваме. На всяка цена трябва да им попречим да ни настигнат.

Демиън огледа пътя напред и назад и веждите му замислено се събраха над носа.

— Обещаваш ли да следваш заповедите ми, без да възразяваш?

— Тъй вярно, полковник — съгласи се тя и го дари със същата дяволита усмивка като преди малко. Лордът смаяно поклати глава. Колкото по-голяма ставаше опасността, толкова повече се оживяваше Мередит. Тук тя бе в своята стихия и нищо не беше в състояние да я уплаши.

— Е, добре! Дай ми пистолета и муниците си. А сега тичай напред и след пет минути спри. Там запали храстите край пътя!

Мередит потисна желанието си да попита Демиън какво смята да направи самият той и послушно хукна по пътя. Зад нея прозвучаха бързи изстрели. Ръдърфорд, който използваше двата пистолета, вдигаше толкова шум, колкото беше възможно. Той се бе издал зад крайбрежните скали и стреляше надолу по пътя, където полицаите от бреговата охрана стърчаха като големи дървета в мочурището и стреляха на сляпо в посока към ураганния огън. Демиън знаеше, че няма да успее да ги задържи дълго, но му трябваха още няколко минути, за да предотврати евентуалния сблъсък. Когато прецени, че

Мери е спечелила малко повече от пет минути, той се оттегли, продължавайки да стреля, и след една минута се обърна, за да побегне.

Мери се видя в чудо, докато запали влажните храсти. Накрая се сети да подпали жакета си и го пъхна между голите клони. Когато Демиън наближи с големи скокове, пламъците вече се издигаха нависоко. Той нахвърля на пътя пръчки и отчупени клони, накрая хвърли вътре горящо стъбло. Вятърът разпръсна искрите надалеч, от влажното дърво се издигна гъст, мазен пушек, който почти закри пътя. Огънят в близките храсти вече гореше с пълна сила. Полицаите от бреговата охрана щяха да се озоват пред огнена бариера, а запалените храсти отляво щяха да им попречат да направят завой, за да я избегнат. Отдясно скалите се спускаха стръмно към морето.

— Това няма да ги спре за дълго — промърмори Демиън. — А сега да бягаме — колкото може по-бързо!

— След половин миля можем да изчезнем в скалите — отговори задъхано тя. — Те ще изтичат покрай нас, без да ни видят.

Демиън отново си спомни как през първата нощ, която беше донесла тази коренна промяна в живота му, случайно видените контрабандисти изведнъж се бяха изпарили от лицето на земята, и се съгласи с предложението й. Другите контрабандисти не се виждаха никъде. Докато той задържаше преследвачите, всички се бяха разпръснали. Проклятия и ядни викове стигнаха до тях, когато полицаите забелязаха огъня. Все пак те много скоро щяха да намерят обиколен път, затова двамата ускориха ход, доколкото им беше възможно. Въпреки тренираността си Мередит се задъха, дробовете й пареха, краката отказваха да й се подчиняват. Ръдърфорд, който се беше вживял в ролята си на командир, се стараеше да запази обективен поглед върху ситуацията и да не обръща внимание на състоянието й. Ако проявеше съчувствие, тя вероятно щеше да рухне, а той не можеше да я носи, защото сега най-важното беше скоростта. Тя трябваше да се справи сама, и то съзнателно.

Когато в края на скалите Мери изведнъж падна на колене, той бе обзет от отчаяние и се опита да я вдигне. Мери не беше в състояние да говори — само леко поклати глава и посочи ръба на скалата.

— Тук? — Ръдърфорд се огледа невярващо. Пред него зееше само черна пропаст.

Мередит кимна.

— Трябва просто да слезем — изпъшка тя. — Върви след мен, точно по същия път.

Тя нямаше сили да говори още, но Демиън разбра, че трябва да се смъкне по скалата, непременно на същото място, където беше Мери. В противен случай щеше да падне в пропастта. В следващия миг тя изчезна, също както някога. Той се приближи предпазливо до ръба, легна по корем и се хлъзна надолу, докато краката му увиснаха във въздуха. С безкрайно облекчение усети как Мери го хвана за ботушите и го поведе.

— Побързай! — долетя отдолу настойчив шепот. — Изправи краката, колкото можеш. — В продължение на един ужасяващо дълъг миг той се озова във въздуха, после краката му стъпиха на земята. — Не отстъпвай назад! — изсъска тя и той се вкопчи отчаяно в скалата.

— Някой от дедите ти сигурно е бил коза — промърмори Демиън. — Партизанската война като необходим елемент от брака е едно, но играта на планински кози е съвсем друго. Не очаквай да я играя пак!

— Няма да очаквам — обеща тържествено Мери и избухна в тих смях. После стисна ръката му, когато над тях се чуха забързани стъпки и гневни гласове.

Както беше предсказала, полицаите от бреговата охрана преминаха покрай тях, без да ги забележат. Когато шумът от преследвачите утихна, тя пошепна на Демиън, че сега ще се прехвърли от другата му страна, за да го изведе по ръба на скалата. След четвърт миля щели да излязат на пътя и така да увеличат значително разстоянието между себе си и преследвачите. Тогава щели да тръгнат напряко през полята, за да стигнат до Пенденис. Преследвачите щели да останат далеч зад тях.

— Бъди внимателна — помоли той и се опита да се притисне още повече до скалата, когато усети ръцете й на кръста и тялото й на гърба си. Тя се прехвърли внимателно от другата му страна и го поведе. Прилепени до скалата, двамата пълзяха по самия ръб на издадената канара, докато тя се разшири и успяха да се прехвърлят на пътя.

— Жалко, че не можем да се върнем на брега, за да спасим част от контрабандната стока — промърмори тъжно Мери.

— За бога, още опасности ли искаш? Никога ли няма да проумееш, че не искам никога повече да излагаш живота си! — Ръдърфорд я сграбчи за рамото и я поведе през нивата. — Нима не си помислила, че са оставили охрана при лодката? Или тази малка подробност не те вълнува?

— Жак сигурно е бесен — предположи тя. — Ще се наложи да си купи нова лодка, защото тази вероятно ще бъде конфискувана. Не само че загуби ценна стока, ами трябва да се прости и със старото си корито. Ще се наложи да си поделим разходите — добави потиснато тя.

— Искам да знаеш, скъпа моя, че не възнамерявам да споделя с теб тези разходи — заяви тържествено Ръдърфорд. — За сделките с французите отговорност носиш единствено ти!

— Дори насън не бих помислила да поискам такова нещо от теб — изфуча възмутено тя и се опита да вдигне глава, за да го изгледа унищожително. — Ти говориш, като че всичко между нас е уредено, сър.

— Точно така, уредено е — отговори със спокойна решителност Демиън. — Имаме да обсъдим още няколко точки и край!

— Повече от няколко точки — изръмжа Мери и се спусна в дълбок ров.

Демиън се ухили. Упорството й вече не го притесняваше. Междувременно бяха стигнали горичката пред господарския дом на Пенденис и Мери се запъти към страничната врата.

— Ще се промъкнем в пещерата отвътре — обясни шепнешком тя и вдигна резето на вратата. Пантите бяха смазани и вратата се отвори съвсем безшумно.

Демиън я последва през заспалата къща до килера, където тя вдигна една плоча от пода и откри тайния тунел към пещерата. В осветената от фенер вътрешна пещера намериха облекчените френски моряци и неутешимия Жак. Барт беше единственият местен между тях. Той обясни на Мередит, че останалите решили да се приберат по къщите си и доколкото знаел, всички били живи и здрави.

— Слава на бога! — въздъхна Мередит. — Измъкнахме се под носа им.

— Радвам се да чуя, че преценяваш ситуацията правилно — отбеляза Ръдърфорд, който се беше разположил на един скален блок и

протягаше дългите си крака. — Надявам се за в бъдеще да избягваме подобни рискове.

— Кой е пък този? — попита мрачно Жак, който най-сетне беше забелязал високия, строен англичанин с аристократични черти. Джентълменът очевидно не се притесняваше, че ръцете му са мръсни, а облеклото разкъсано, да не говорим за черните следи по лицето му.

— Лорд Ръдърфорд — представи го с отсъстващ вид Мери. — Май ще се наложи да се омъжа за него. Жак, моля те да пресметнеш точно какво си загубил тази нощ и аз ще ти възстановя половината сума. Така е почтено.

— Ще се омъжиш? — попита с усмивка Жак, очевидно заинтригуван от тази мисъл. — Кога?

— След три седмици — отговори весело Демиън.

— Какво? — изписка Мередит. — Ти да не си полудял?

— Ще се венчеем в църквата „Сейнт Джордж“ на Хановър Скуеър — обясни сериозно Демиън. — Вече втора седмица оповестяват за сватбата ни, а миналата седмица излезе и обявата в „Газет“. Мадам Бернис шие булчинската ти рокля, а Бела организира сватбения прием. Тя направо се е побъркала от радост и би било дяволски неучтиво от твоя страна да не се явиш на собствената си сватба!

— Значи сватбата, на която трябваше непременно да присъстваш… — Мери все още не можеше да повярва в чутото.

— …е моята собствена сватба — потвърди той. — А сега ви моля да ни извините, джентълмени. С Мери имаме да обсъдим някои важни въпроси.

— Ще ви пратя одеяла и вино — обеща Мери, която все още беше като замаяна. — За да се разположите удобно в пещерата и да си починете. Утре ще обсъдим по-нататъшните стъпки.

Жак избухна в сърдечен смях.

— Не вярвах, че някога ще си намериш майстора, мон ами, но ето че точно това стана! Непременно ни донеси вино! Одеялата не са толкова важни. А що се отнася до загубата ми… — той вдигна рамене — … ще си я понеса сам. Това ще бъде сватбеният ми подарък, разбрахме ли се?

Мери се усмихна и го притисна до гърдите си. След това се обърна към Барт.

— Ще се прибереш ли вкъщи, Барт, или ще правиш компания на френските ни приятели?

— Ще остана — отговори рибарят, — защото не ми се иска отново да рискувам кожата си. — Той огледа Ръдърфорд и кимна доволно. — Мисля, че сте подходящ за нея, сър!

Странно, но Демиън остана много зарадван от този комплимент. Правото му да се ожени за Мери беше потвърдено от двама души, които я познаваха по-добре от всички други и можеха да дадат вярна оценка. Все още замаяна, Мери му позволи да я отведе обратно в килера. Тя предаде виното и храната на чакащия Барт, сложи плочата на мястото й и двамата се запътиха на пръсти към спалнята й.

— Велики боже! — Нан, изтръгната от заслужената си почивка, огледа смаяно двойката. — Какви пак си ги свършила, момиче? И вие, милорд? Изглеждате, като че сте подпалили самия ад!

— В известна степен направихме точно това — отговори Мередит. — Ще ни приготвиш ли гореща вода, скъпа Нан?

— Наистина имате нужда. Трябва ви баня, преди да си легнете в чистите чаршафи. — Нан излезе забързано от стаята и Мередит се изкиска безпомощно.

— Според мен ти вече си един от питомците на Нан, сър. Изобщо не се учуди, че те вижда.

Демиън не отговори. Изглеждаше, като че изобщо не я е чул.

— Ако аз изявя съгласието да бъда един от семейство Трелоуни през летните месеци, съгласна ли си от октомври до май да изпълняваш ролята на лейди Ръдърфорд? — попита съвсем сериозно той.

— Това предложение ли е, сър? А аз останах с впечатлението, че никой не ме пита за мнението ми. — Мери се усмихна колебливо.

— Сега не говорим за сватбата — обясни все така сериозно той. — А за начина, по който ще живеем след брака си. Вече си приела факта, че ще се омъжиш за мен, нали?

— Ами… да. — Мередит кимна, лицето й стана сериозно като неговото. — Приемам, защото контрабандист може да се ожени за контрабандистка. Ти рискува живота си и честта на семейството си, за да ми докажеш, че страховете ми са неоснователни. От своя страна аз ще положа всички усилия, за да заема мястото си в твоя свят, както ти

го искаш. Единствените все още съществуващи пречки бяха издигнати от самата мен.

— Веднъж ми каза, че бракът ще ми даде възможност да давам — докато за теб ще бъде само възможност да вземаш. Какво ще кажеш сега, Мери Трелоуни?

— Че и аз ще давам, колкото даваш ти. — Тя се усмихна през сълзи. — Научила ли съм си урока, сър?

— Мина доста време, докато го научиш — отговори той. — Но и аз имах нужда от време, докато науча своя. — Той разтвори ръце и Мери се сгуши на гърдите му.

— По-късно ще имате достатъчно време за това — изръмжа Нан, която влезе превита под тежестта на две ведра гореща вода. — Хайде, сваляйте тези мръсни дрипи! Мередит, донеси ваната пред огъня.

— Аз ще свърша тази работа. Къде е ваната? — попита Демиън, чиито рамене се тресяха от смях. Той измъкна от шкафа седящата порцеланова вана и я постави пред камината. Нан изсипа вътре горещата вода и отиде да донесе още.

— Във ваната има място само за един! — Мери направи гримаса. — Нека да се потопя първо аз, защото Нан ще се върне всеки момент. Не че ще се смути, като те види гол във ваната — но може би за теб е неприятно.

— Несъмнено — кимна сериозно той и започна да разкопчава ризата й. — Искам да ти кажа, Мери, че въпреки моята предубеденост ти в момента приличаш на непослушен хлапак.

— А аз ще ти кажа, милорд, че въпреки моята предубеденост ти изглеждаш като бандит и изобщо не приличаш на човек, когото бих желала да срещна в някоя тъмна уличка — отговори дръзко тя, без да сваля поглед от него, докато той я съблича.

— Значи си подхождаме напълно — установи делово той. — Хайде, сядай във ваната!

Мери го послуша, отпусна се с доволна въздишка в горещата вода и положи глава върху ръба на ваната. Ръдърфорд коленичи до нея и започна да я мие.

— Все още не ми е ясно какво ще правя като херцогиня — промърмори тя и се протегна сладостно.

— Вземи пример от мен — посъветва я Демиън. — Мисля, че тази вечер се справих много добре като контрабандист. — Той помълча

малко и добави: — Макар че ще се чувствам много по-спокоен, ако мога да задоволявам жаждата ти за приключения с дейности, които са в рамките на закона.

— Това, ако ми позволите да се намеся, е най-разумното, което съм чувала от много време насам. — Този ясен коментар дойде от Нан, която стоеше на вратата с още две ведра гореща вода. — Вече нямате нужда от мен, както виждам…

— Не, Нан. Благодаря ти. — Мери се опита да изглежда кротка и невинна въпреки интимните движения под водата.

— Лека нощ, Нан — отговори с обич Демиън. — Мисля, че вече можете да оставите нещата в моите ръце.

— Как посмя да кажеш това? — извика развеселено Мери, когато вратата се затвори зад старата й бавачка. После отново стана сериозна, макар че очите й святкаха дяволито. — Дали винаги ще се смеем заедно, любов моя? Това беше част от живота ни досега…

— Винаги — обеща тържествено той и я целуна по върха на носа. — Както винаги ще се обичаме.

— И ще се караме? — Тя го обгърна с мокрите си ръце.

— О, да! — Той се засмя развеселено. — Животът с теб, моя малка авантюристке, няма да бъде постлан с рози.

— Това беше прекалено! — изсъска възмутено Мери, стегна хватката си и Демиън падна върху нея във ваната.

— Ужасно същество! — пошепна той, притиснал устни в ушенцето й. — Ти, любов на живота ми, си най-дразнещата и предизвикателна малка женичка на земята — женичка, която ме довежда до лудост.

— А ти, любов на живота ми, си един самодоволен и коварен тиран — отговори тържествуващо Мери. — Но сега е по-добре да се съблечеш, ако смятаме да продължим тази игра…

Издание:
Джейн Фийдър. Жена с минало
Издателство „Ирис“, 2004
ISBN 954-455-067-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.